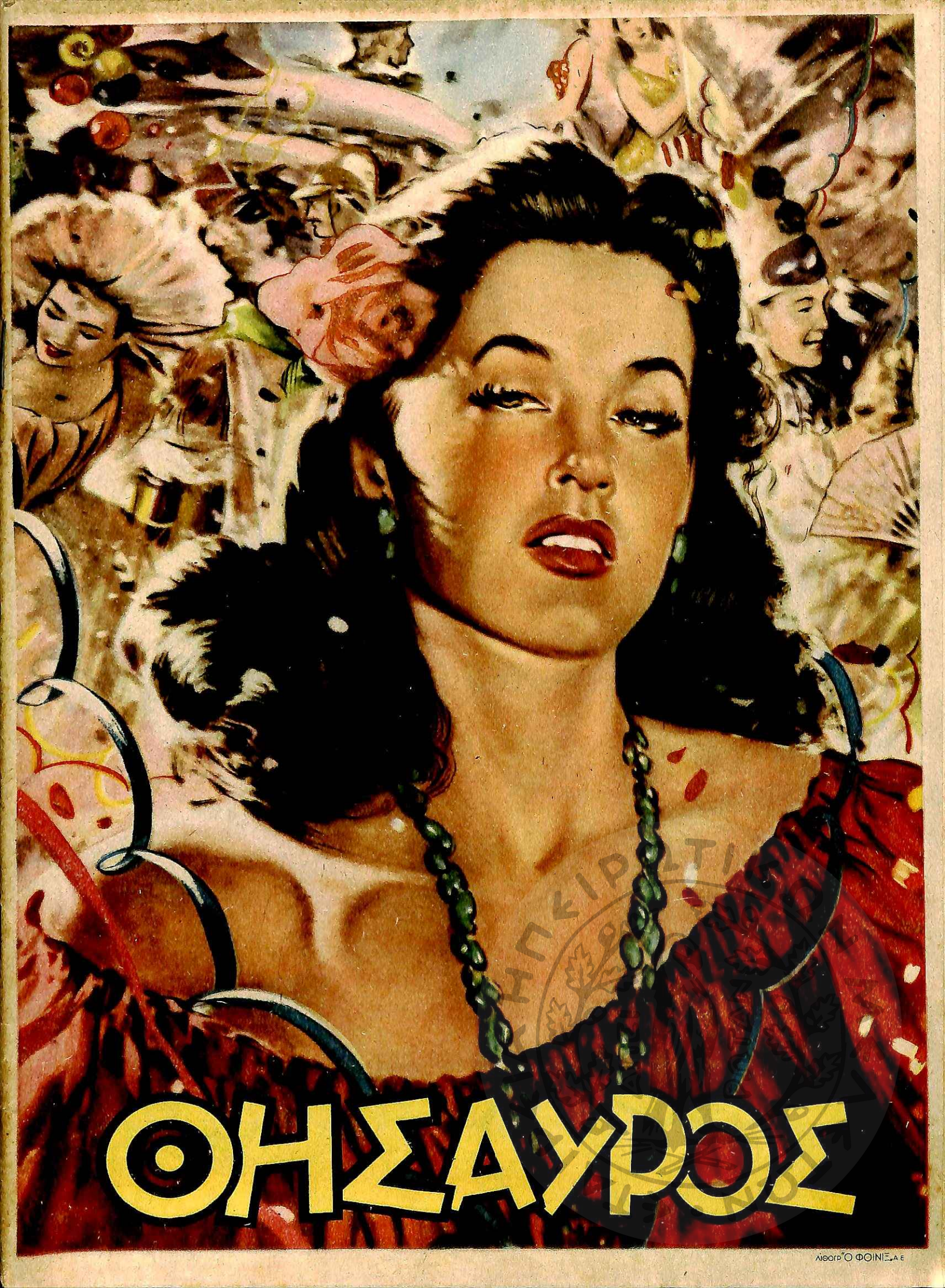

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΙ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΒΛΑΠΤΟΥΝ όταν γίνεται κατάχρησις

Ποιές ασθένειες προκαλούν

Νεώτερες έρευνες, πειράματα και παρατηρήσεις, που έγιναν από ειδικούς επιστήμονες, αποδεικνύουν ότι οι βιταμίνες, όχι μόνο δεν ωφελούν πάντοτε, αλλά πολλές φορές είναι καταστροφικές για τον οργανισμό του ανθρώπου. Συγκεκριμένως παρατηρήθηκε ότι:

- 1) Οι βιταμίνες γενικώς δυναμώνουν την άσπυξη του καρκίνου.
- 2) Η βιταμίνη Β1 είναι τοξική.
- 3) Υπερβολική χρήση βιταμίνης D, προκαλεί καρδιακές παθήσεις και έναποθέσεις ασβεστίου στον οργανισμό.
- 4) Υψηλή πίεσις του αίματος συνδέεται με κατάχρησις βιταμίνης Β1.
- 5) Η βιταμίνη Β (όχι Β1) αντίδρα στις θεραπευτικές ιδιότητες των σουλφοναμιδών.
- 6) Η βιταμίνη Β6 (pyridoxine) προκαλεί πρόωρο άσπρισμα των μαλλιών.
- 7) Όλες γενικώς οι βιταμίνες βλάπτουν έμμεσα στα πρώτα στάδια οργανικών παθήσεων γιατί δημιουργούν μία προσωρινή τόνωση του οργανισμού, πράγμα που κάνει τον άσθενή να μην αντιλαμβάνεται τη σοβαρότητα της καταστάσεώς του και να παραμελή τη θεραπεία της οργανικής του παθήσεως.

Τα ανωτέρω δεν είναι αυθαίρετα αξιώματα, αλλά πορίσματα έρευνών επιφανών επιστημόνων, που θεωρούνται αυθεντίες στα ζητήματα των βιταμινών.

Πειραματικώς επίσης αποδείχθηκε ότι η βιταμίνη Β1 αυξάνει την πίεσι του αίματος, η βιταμίνη Β6 αποτρέπει τα θεραπευτικά αποτελέσματα των σουλφοναμιδών και η βιταμίνη Β6 συντελεί στο άσπρισμα των μαλλιών.

Ίδου τώρα τί αναφέρουν οι Ρόμπερτ Λάιτ, Ρούθ Άλσεφ και Τσάρλς Φρέϋ, για τη βιταμίνη Α. Έκαναν πειράματα με μεγάλες δόσεις βιταμίνης Α σε λευκά κουνέλια. Και τα αποτελέσματα ήσαν: Σκληρυνσις του δέρματος, άραισις των οστών, αλωπεκία (πτώσις τριχών), έσωτερική αίμορραγία.

Ας σημειωθεί ότι ο οργανισμός των κουνελιών αυτών καθώς και των ινδικών χοιριδίων, αντίδρα όπως και ο ανθρώπινος οργανισμός στα μικρόβια και στις χημικές ουσίες.

Πρέπει επίσης να αναφερθεί ότι γενικώς η κατάχρησις των βιταμινών προκαλεί τη λεγόμενη υπερβιταμίνωσι.

Τέλος καλόν είναι να διαλυθούν μερικές βιταμίνες, σχετική με το άποκαλούμενο θαύμα των βιταμινών:

- 1) Είναι πλέον ότι η βιταμίνη Α, προλαμβάνει ή θεραπεύει το κοινό κρυολόγημα.
- 2) Δεν υπάρχει βιταμίνη ή βιταμινούχο παρασκεύασμα, που να προλαμβάνει ή να θεραπεύει την αρθρίτιδα. Είναι πλέον ότι τον ρόλο αυτόν, παίζει η βιταμίνη D.
- 3) Η βιταμίνη Α δεν είναι το «έλιξήριο της νεότητος» όπως κοινώς πιστεύεται, ούτε αυξάνει τη σεξουαλική ικανότητα. Ο καθηγητής της βιοχημείας δρ. Έλβεγμεν, τονίζει ότι δεν υπάρχει σχέση μεταξύ βιταμίνης Α και αύξησεως των σεξουαλικών ορμονών.
- 4) Είναι πλέον, λέγει ο δρ. Μόρρις Φίσμπαιν, της Αμερικανικής Ιατρικής Έταιρίας, ότι η βιταμίνη Α θεραπεύει την αδυναμία της όρασεως. «Τι σημαίνουν όμως όλα τα παραπάνω; έρωτούν οι Κρήν Μιούλλεν και Νταϊβ Στάνλεϋ. «Ότι οι βιταμίνες είναι άχρηστες, επιβλαβείς στον οργανισμό και ότι δεν πρέπει ποτέ να χρησιμοποιούνται; «Όχι, απαντούν. Οι βιταμίνες, αυτές καθ' έαυτές, δεν αποτελούν απείλη για τη δημόσια υγεία. Αντιθέτως σε πολλές περιπτώσεις αποδεικνύονται ευεργετικοί. Η βιταμίνη Β1 π.χ. αν και τοξική και πολύ επιβλαβής όταν την παίρνει κανείς άλογιστα, έν τούτοις, χρησιμοποιούμενη με μέτρο, αυξάνει την όρεξι και είναι πηγή ένεργειας για πρόσωπα που παθαίνουν υπερκόπωση. Ανάλογη είναι η ευεργετική επίδρασις και των άλλων βιταμινών σε άλλες περιπτώσεις».

Συνεπώς όλοι οι ανωτέρω αναφερόμενοι επιστήμονες δεν καταδικάζουν οποιαδήποτε χρήση βιταμινών, αλλά θέλουν να τονίσουν, ότι δεν επιτρέπεται ή χωρίς διάκρισι και χωρίς την οδηγία ειδικού γιατρού, χρήση τους. Είναι και οι βιταμίνες, φάρμακα, και όπως δεν επιτρέπεται κανείς να πάρη φάρμακο, αν δεν του συστήση ο γιατρός, έτσι δεν επιτρέπεται να παίρνει χάπια ή σταγόνες βιταμίνες, απλώς γιατί ο ίδιος νομίζει ότι έτσι θα τονώσει τον οργανισμό του.

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΡΤΕΜΑΡ

Πρωτότυπο διήγημα

Όταν πρόφερα τὸ ὄνομα τοῦ Μισέλ Κορτεμάρ, τὸ πρόσωπο τῆς Ἀντωνίνης Μπαρζέκ πήρε μιὰν ἐκφρασι περιέργου πάθους. Περισσότερο ἀπὸ μιὰν ἀπάντησι, μούδωσε τὴν ἀπόδειξι πὼς ἡ ἡθοποιὸς εἶχε ἀγαπήσει αὐτὸ τὸ γόη. Δίχως ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ μὲ διαφωτίσῃ γιὰ τὴ ρωμαντικὴ του ἐξέφάνισι. Ἐφτανε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐξομολόγησί της.

— Ὁ Μισέλ Κορτεμάρ! Ἐφτά συλλαβὲς ποὺ γιὰ μένα ἀντιπροσωπεύουν σήμερα ἕνα κῶσμο νεκρό, μιὰν δλόκληρη ἐποχὴ ξένοιαστῆς ζωῆς καὶ ὁμορφίης, καθημερινοῦ ἠρωισμού, κομψότητος, ἀγάπης!

Ἡ Ἀντωνίνα γελάσθη, ὄνειροπόλα, φαίνονταν σὰ νῆθελε ν' ἀνασκαλέψῃ τὸ παρελθόν, νὰ ξανάβρῃ μέσα σὲ μιὰ σκόνῃ λησμονιάς ἀληθινὰ μαργαριτάρια. Τὴ ρώτησα ἐπίμονα:

— Ὁ Μισέλ Κορτεμάρ ἦταν κι' ὁ λας γέρος ὅταν τὸν γνώρισες; Ἦταν ἐξήντα χρονῶν ἢ παραπάνω;

— Ἐξήντα τεσσάρων.

— Καί σὺ τόσο νέα;

— Μόλις εἶχα φύγει ἀπ' τὴ Γαλλικὴ Κομωδία. Ἦταν στὰ 1895. Τὸ ἐνστικτὸ σου μαντεύει τὸ μυστικὸ μου κι' ὅμως δὲν τολμάς νὰ μὲ ρωτήσῃς. Ἐχεῖς ἄδικο. Σὲ σένα, ποὺ εἶσαι ὁ πῖο ἀγαπητὸς μου φίλος, θὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα: ὁ Μισέλ Κορτεμάρ ἔπαυε νὰ ζῇ τὴν ὥρα ποὺ διῆλθε ἐγώ. Καὶ ὁ θάνατός του ἦταν ὥρασις, δίχως καμμιὰ ἀσχημία, μέσα σὲ μιὰ σκηνογραφία γεμάτη δέντρα καὶ φῶς...

Κύτταξα τὴν Ἀντωνίνα, ἐνῶ ἡ ὁμολογία τῆς ξέφευγε ἀπ' τὰ χεῖλη. Δὲν εἶδεινε καμμιὰ ταραχή. Ἡ συγκίνησι τῆς εἶχε διαλυθῇ. Ἡ ἡθοποιὸς χαμογελούσε.

— Ὅα θυμάμαι πάντα — συνέχισε — τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶδα τὸν Μισέλ Κορτεμάρ. Ἦταν σὲ μιὰ γιορτὴ ποὺ ἔδινε ὁ μαρκήσιος Ντὲ Μαρβίλ, στὸ Σαιν - Κλου. Ἐνας ψήφους θαυμασμοῦ ἀκολούθησε τὴν εἰσοδὸ του. Τὸν κύτταξα μὲ μάτια γεμάτα ἀπὸ ὁράματα. Εἶχα τόσο πολλὸ ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὴς κατκήσεις τῶν οἱ ἄλλες γυναῖκες ὁλοῦ τοῦ κόσμου, πὼς καμμιὰ, ἐπὶ μισὸν αἰῶνα, δὲν τοῦ εἶχε ἀνισταθῇ, ποὺ ἡ φαντασία μου δημιουργοῦσε γύρω του μιὰν δλόκληρη γυναικεία ὁρασι πομπή. Ἄλλως τε, μ' ὅλα τὰ ἐξήντα του χρόνια, ὁ Κορτεμάρ στεκόταν περίφημα, μ' ἕνα σῶμα γερὸ καὶ ἀλύγιστο σὰ βοσκὸ πάνω στὴ νεότητι του. Τὸ πρόσωπό του ἀψήφουσε τὴς ρυτίδες. Τὸ βλέμμα του εἶχε ὅλη τὴ φινέτσα τοῦ Δὸν Ζουάν. Τί ἄλλο νὰ σοῦ πῶ; Ὅταν γύρισα σπῆτι μου, ἡ σκέψι αὐτοῦ τοῦ ἥρωος δὲ μ' ἄφηνε νὰ ἡσυχάσω. Γύρεψα τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν συναντήσω στὸ θέατρο, σ' ἕνα γεῦμα, ὅπουδήποτε. Μάταια ὅλ' αὐτά. Ὁ Μισέλ εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἰνδίες τὴν ἄλλη μέρα ἐπειτα ἀπ' τὴ δεξίωσι τοῦ Μαρβίλ, μὲ μιὰ ἀπ' τὴς πῖο ὁμορφες γυναικὲς τοῦ Παρισιοῦ! Τότε, δίχως νὰ τὸ καταλάβω, ἐνοιώσα πὼς μὲ εἶχε κατακτήσει. Κάθε τί ποὺ οἱ φίλοι μου ἔλεγαν γι' αὐτόν, κάθε του περιπέτεια, κάθε του ἐπιτυχία ποὺ μοῦ διηγούντο, μεγάλωνε τὸ ἐρωτικὸ μου πάθος. Ἡ τρέλλα μου ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά του Κορτεμάρ. Ὅταν ξαναγύρισα στὴ Γαλλία, κολακευμένος ἀπ' τὴν ἀγνώστη γι' αὐτὸν κατάκτησί του, μοῦ παρουσιάστηκε καὶ φυσικὰ μοῦ πρόσφερε τὸν ἐρωτὰ του καὶ θέλησε νὰ μὲ κάνῃ δική του.

— Δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ἐστὶ θά- γινε...

— Ὅχι! Νὰ ἀκριβῶς τὸ δράμα! Ἐνοιώσα, ὅταν τὸν ξαναεἶδα, πικρὴ ἀπογοήτευσι. Στὸ διασπῆμα τοῦ ταξιδιοῦ του, τὰ γεράματα εἶχαν ἐρθεῖ ὑποῦλα. Τὸ παρατήρησα τὴν πρώτη φορὰ ποὺ γονάτισε μπροστὰ μου. Μὲ κόπο σηκώθηκε. Τὰ κόκκαλά του ἔτριξαν. Ὁρθὸς, μάταια αὐτὸς ὁ Δὸν Ζουάν ἐξακολουθῆσε τὴν ἐρωτικὴ του ἐξομολόγησι. Ὁ ἐρωτὰς μου, τὸ πάθος μου, εἶχε διαλυθῇ!

— Τὸν κακομοῖρη!

— Ψέμματα; Λίγες μέρες ἀργότερα — ἦταν φθινόπωρο — ἐδίωξα τὸν Κορτεμάρ. Ἡ ἀρνήσι μου τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Τὸν εἶδα ἀπ' τὸ παραθυρὸ καθὼς ἔφευγε. Περπατοῦσε σκυμμένος, σχεδὸν καμπουρήσας, μέσα στὸ μελαγχολικὸ βράδυ. Ἀνατρίχιασα. Αὐτὸς ὁ κατακτητὴς τῶν γυναικῶν εἶχε ζήσει πάρα πολὺ. Σὲ λίγο θὰ καταλάβαινε τὴν ξαφνικὴ παρακμὴ του, ἡ καρδιά του θὰ μάτωνε. Τότε ὁ νεανικός ἐρως μου γιὰ τὸν Μισέλ βρῆκε τὴν παράξενη λύσι του. Ὁ Μισέλ Κορτεμάρ ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ μὲ μιὰς, σὰν ἕνα δέντρο ποὺ τὸ ξεριζώνω ξαφνικὰ ἡ θύελλα.

Κατάπληκτος ρώτησα τὴν Ἀντωνίνα:

— Καί τὸν σκότωσες;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ ἡθοποιὸς. Γνώριζα ἕνα κτυχιδιώκτη, ποὺ ἀναλαμβάνει κάθε δουλειά, φτάνει νὰ πληρωνόταν καλά. Ἦταν γεναῖος καὶ εἶπε μὲ τὸ ἔφος, εἶπε μὲ τὸ πιστόλι, δὲν ἀποτύχαινε ποτέ του. Τούδωσα ἀρκετὸ χρυσάφι. Ὅλα κανονίστηκαν ὥπως σ' ἕνα θεατρικὸ ἔργο. Ἐνα βράδυ στὸ καμαρίνι μου ὁ τυχοδιώκτης μοῦ ἐπέτελλε μπροστὰ στὸν Κορτεμάρ ποὺ τὸν χαστούκιζε. Γνώριζα τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς περιπέτειάς ἐκ τῶν προτέρων. Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴς πέντε τὸ πρωί, μονομάχησαν στὸ πάρκο μου. Ὁ Κορτεμάρ πληγώθηκε ὥπως τὸ θέλησα, ὥπως εἶχα πληρώσει γιὰ νὰ τραυματισθῇ, δηλαδὴ θανάσιμα! Καὶ τὸ βράδυ, καθὼς ἀνέελλε τὸ φεγγάρι, ἐβυσε στὴν ἀγκαλιά μου, εὐλογώντας τὴ Μαίρα, εὐτυχισμένους ποὺ πέθαινε ὥπως εἶχε ζήσει γιὰ μιὰ γυναῖκα, γιὰ ὅλες τὴς γυναῖκες. Ἄν ἐγκλημάτῃσα — δὲν τὸ ἔχω — νοιώθω τὴν καρδιά μου ἀνάλαφρη. Τὸ φίλημά μου στὰ χεῖλη τοῦ Κορτεμάρ, καθὼς ξεψυχούσε, ἦταν εὐγενικὸ σὰν τὸ χαῖρε τῶν Ὁμορφιάς.

Ἡ Ἀντωνίνα σάπασε. Ἀνατρίχιασα, μὰ μοῦ πρόσφερε κιόλας τὸ τσαί.

ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

•••

Πὼς μποροῦν νὰ πετοῦν τὰ έντομα μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ τρέχει;

Τὰ έντομα μποροῦν νὰ πετοῦν μέσα σ' ἕνα κλειστὸ αὐτοκίνητο ποὺ τρέχει ὀλοταχῶς, γιατί μαζί μ' αὐτὸ κινεῖται κι' ὁ ἀέρας στὸν ὁποῖο πετοῦν. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγῳ, ἕνα ἀεροπλάνο ποὺ πετᾷ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, δὲν ὑστερεῖ σὲ ταχύτητα ἀπ' τὴ Γῆ. Ἀλλοιῶς, ἀντὶ νὰ προχωρῇ πρὸς τὰ ἔμπροσ, θὰ πῆγαινε ἀπεναντίας πρὸς τὰ πίσω...

Ἄν ὁ ἀέρας δὲν ἐκινεῖτο μαζί μὲ τὴ Γῆ, μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, θὰ δημιουργοῦσε ἕνα τρομερὸ ἀνεμοστρόβιλο, ποὺ θὰ σάρωνε ὅ,τι ὑπάρχει πάνω στὸ ἔδαφος. Ἡ σύγχρονος αὐτὴ κίνησις ὀφείλεται στὴ βαρύτητα, ποὺ συγκρατεῖ τὴν ἀτμόσφαιρά «κολλημένη» — μπορούμε νὰ πούμε — πάνω στὴ Γῆ.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ Τηλ 27-135 - 29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΦΙΛΟΣ κι' ὁ ἄλλος

Ἡ ἱστορία τῆς σὰν ὑπόθεσι εἶνε πολὺ ἀπλή. Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι μὲ τὰ ἑξωτερικὰ στοιχεῖα, ὑπάρχει ἡ οὐσία, γιὰ τὴν ὁποία θὰ χρειασθῇ ἡ κατανόησι τοῦ ἀναγνώστη. Μία νέα μὲ δυὸ ἀγάπες. Ἡ μία εἶνε ὁ ἐρωτὰς, ἡ ἄλλη εἶνε ἡ φιλία. Συνδέεται ἐρωτικὰ μ' ἕνα ὁμηλικὸ τῆς. Ἀλλὰ συνδέεται φιλικὰ μ' ἕνα πρόσωπο ἀρκετὰ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὴν στὰ χρόνια. Δὲν κρύβει τὸ φιλικὸ τῆς δεσμὸ ἀπὸ τὸν πρώτο. Ὁ πρώτος ὅμως ἀρνεῖται νὰ ἐκβῇ τὴν παρουσίαν τρίτου στὴ ζωὴ τους. Καὶ θέτει τοὺς ὅρους του. «Ἡ αὐτὸν ἡ ἔμενα». Μάταια προσπαθεῖ τὸ κορίτσι νὰ τὸν πείσῃ πὼς ἀνεπίληπτη εἶνε ἡ φιλία τῆς.

Δὲν πείθεται. Βαίσκε περιττὴ τὴ φιλία ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ὁ ἐρωτὰς. Μήπως αὐτὸς δὲν εἶνε καὶ φίλος τῆς; Τί χρειάζεται ὁ ἔνος;

Ἐχεῖ ἔτοιμη ἡ κοπέλλα τὴν ἀπάντησιν στὴν ἐρώτησι αὐτή, ποὺ τόσο ἐπιπόλαια τῆς θέτει ὁ ἀγαπημένος τῆς, ἀλλὰ δὲν τολμά νὰ τὴ διατυπώσῃ. Πὼς νὰ τοῦ πῇ αὐτὸ ποὺ νοιώθει μέσα τῆς; Πὼς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὅτι εἶνε δυὸ χωριστὲς ἐννοίαι ὁ ἐρωτὰς καὶ ἡ φιλία;

Σὰς εἶπα, χρειάζεται κατανόησι γιὰ νὰ συλλαβῇ τὴ διαφορά. Διαφορά τεραστίαν, ἀν θέλησας νὰ τὴν προσέεξε. Ὁ φίλος, ὁ πραγματικὸς φίλος, εἶνε κατὰ τὸν ἑαυτὸ μακ. Τίποτα δὲν κρύβουμε ἀπ' αὐτόν. Δὲν προσπαθοῦμε νὰ παρουσιάσουμε καλύτερο ἀπὸ ὅ,τι εἴμαστε. Οὔτε αὐτὸς καλλωπίζεται ψυχικὰ καὶ σωματικὰ γιὰ νὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ μας.

Δὲ χρειάζεται γιὰ τὸ φίλο ἡ μάσκα. Δὲν πατε νὰ τὸν γοητεύσετε δὲν ἀγωνίζεσθε νὰ τὸν κρατήσετε μὲ τὰ θελητήρα σας. Τοῦ λέτε ὅ,τι

Γιὰ τὴν ἀγάπη

★ Ἡ ἀγάπη εἶνε ἕνα δέντρο. Ρίχνει βαθειὰ μὲς τὴς ρίζες τῆς σ' ὅλην τὴν ὑπάρξει καὶ ἐξακολουθεῖ σιγῶν ν' ἀνθοβολᾷ πάνω σὲ μιὰ ἐρημικὴν καρδιά.

Βίκτηρ Οὐγκὼ
★ Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πὼς ἐξηγεῖται ὅταν ἀγάπησε μιὰ φορὰ.

Σαρλ Μοντιέ
★ Συχνὰ ἡ ἀγάπη εἶνε μελαγχολικὴ. Ἀποκλείει ἀπὸ τὴν καρδιά μας ὅλες τὴς ἀπολαύσεις, χωρὶς νὰ τὴς ἀντικαθίστῃ μὲ τίποτε.

Κυρία Ρικομπόνι
★ Δὲν εἶνε πάντα βέβαio ἂν μιὰ γυναῖκα ποὺ δίνει σ' ἕνα ἄνδρα ὅ,τι πολυτιμώτερο ἔχει, τὸν ἀγαπᾷ κιόλας.

Μινὸν ντὲ Λανκλό
★ Ὅταν οἱ γυναῖκες ἀρχίζουν νὰ ἔχουν λιγώτερα σωματικὰ θελητήρα, τότε ἔξρουν ν' ἀγαποῦν καλύτερα.

Μπαλζάκ
★ Ἡ ἀγάπη μὲς διδάσκει ὅλες τὴς ἀρετὲς.

Πλούταρχος
★ Καλύτερα ν' ἀγαπᾷ κανεὶς αἰδικὰ παρὰ νὰ μισᾷ αἰδικῶς.

Ἐδ. Τιαντσιαρ

σκέπτεσθε, τοῦ ἀνοίγετε τὴν καρδιά σας, τὸν ἀφήνετε νὰ πλησιάσῃ τὰ βῆθη τοῦ εἶνε σας, γιατί δὲ φοβάστε τὴς καλὲς ἢ κακὲς ἐντυπώσεις ποὺ θ' ἀποκομίσῃ ἀπὸ τὸ καθρέφτισμα τοῦ ἑαυτοῦ σας. Δὲν ὑπάρχει μυστικὰ ἀπὸ τὸ φίλο, δὲν ὑπάρχει παραβάν. Ἀνοιχτὰ κρατᾷτε τὰ χαρτί σας μπροστὰ του.

Πόσο διαφορετικὸ εἶνε τὸ ἐρωτικὸ καθεστὼς! Καθεστὼς συνεχῶς ἀγωνιστῶν. Ὅσο εἰλικρινεῖς κι' ἂν εἴστε, ὅλο καὶ θὰ χρησιμοποιοῦστε κάποιο καμουφλάρισμα στὴν ἐρωτικὴ πορεία. Μὲ τὸν πόθο νὰ βέλτετε, ἐξαντλεῖτε ὅλη σας τὴν προσπάθεια γιὰ νὰ καλύψετε κάθε τι ποὺ θὰ ἐψυχραῖνε τὸ πρόσωπο τοῦ σας ἐνδιαφέρει. Πόσες φορές δὲν κρύφατε ἢ καὶ δὲ μεγαλώσατε τὴν ἡλικία σας γιὰ λόγους... ἐρωτικούς.

Μὲ τὸν ἐρωτὰ δὲν ὑπάρχει ξεγνοιασιά. Εἶνε ἡ συνεχὴς ἐπιφυλακή. Ζητε μὲ τὸ φόβο ὅτι θὰ σας φύγῃ τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης σας. Ὅσο δὲ περισσότερο ἀγαπᾷτε, τόσο καὶ ἀγωνίζεσθε νὰ φαίνεται ἐνδιαφέρον κι' εὐχάριστος. Πὼς σας βέλει; Μὲ ποιά προσοπιδία θὰ γίνετε πῖο θελκτικός; Σὰς βέλει ρωμαντικὸ; Σὰς βέλει κυνικὸ; Τῆς ἀρέσουν τὰ ἀστεία; Προτιμᾷ τὴ σοβαρότητα; Εἶναι ἡ θωπεῖα ἡ κλίσισι τῆς; Ἀγαπᾷ τὴ συζήτησι;

Ἄν μπορούσε νὰ μαντέψῃ κανεὶς... Ἄν ἔραρε τὴς διαθέσεις, τὴς ροπὲς, τὴς σκέψεις, τὴς ἀδυναμίες τῆς... Ἄν ἦταν τρόπος νὰ ψαύσετε τὸ σφυγμὸ τῆς... Ἀσίσταστε λαχτάρει τὸν ἐρωτευμένον, ποὺ ἀφαιροῦν κατὰ ἀπὸ τὴ φυσικότητα καὶ ταλαιπωροῦν τὴν εἰλικρίνεια. Ὅλοι οἱ ἐγγασμοί, ὅλοι οἱ προχωρημένοι στὰ χρόνια, σκεφθῆτε λίγο τὰ πρώτα σας σικρήματα. Τὴν περίοδο τῶν ἐρώτων, τὴν περίοδο τῆς μνηστείας... Ἡσάστε τάχα ὁ ἴδιος καὶ ἡ ἴδια ποὺ εἴστε σήμερα; Πού οἱ εὐγένειες, καὶ οἱ περιποιήσεις, καὶ οἱ ἐπιδείξεις τῶν χαρισμάτων τοῦ παλίου ἐκείνου καιροῦ;

Μὲ τὸ φίλο τέτοιες ἐγγονιες δὲν ἔχετε. Εἶνε ἡ ξεγνοιασιά αὐτός. Κοντὰ του εἴστε αὐτὸς ποὺ εἴστε, καὶ εἶνε κι' ἐκεῖνος αὐτὸς ποὺ εἶνε. Ἡ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια, ἡ ἀνεσι, τὸ ἐκκούρσμα τῆς ψυχῆς. Οὐτ' ἐπιφυλακή, οὔτε μακιγιάρισμα. Πλήρως δηλαδὴ ἀντίθεσι μὲ τὴν ἐρωτικὴ ἀτμόσφαιρα.

Δὲ λέω. Θὰ ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις ποὺ ἐρωτὰς καὶ φιλία συνυπάρχουν στὰ ἴδια πρόσωπα. Ἐρωτὲς μακροχρόνιοι, ποὺ οἱ δυὸ ὑπάρξεις ζυμώθηκαν μαζί, σταθεροποίησαν τὴς σχέσεις τους, δὲν φοβᾶται ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, ἀποκτήσαν σιγουρία γιὰ τὴν αἰσιβάδα σταθερότητα καὶ εἶνε τόσο βέβαioι γι' αὐτὴν, ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνωνται πᾶν τὴν ἀνάγκη νὰ «παραστήσουν». Περιπτώσεις μάλλον σπάνιες. Ἡ κοινὴ μορφὴ τῶν ἐρωτικῶν σχέσεων εἶνε ἡ προσπάθεια τῶν ἐρωτευμένων νὰ ἀρέσουν.

Στὴν κατηγορίαν αὐτὴ αὐτοτοποθετεῖ τὸν ἐρωτὰ τῆς ἡ σημερινῆς νεᾶ. Ἐρωτὰς λίγων μόλις μηνῶν. Ἀπέχει τόσο ἀπὸ τὴ φιλία... Καὶ βέλει νὰ τὴν ἀποκαρύνῃ ἀπὸ τὸ φίλο τῆς! Μὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ τὸν πείσῃ πὼς μεγάλη εἶνε ἡ θυσία ποὺ ζητεῖ καὶ πόσο αἰδικὴ ἡ συμπεριφορὰ του;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΜΕ ΤΟ ΚΡΥΟ

— Δὲν τὰ πουλᾶω, δεσποινίς, τὰ φορᾶω καὶ ζεσταίνομαι!

(Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

Λυρικά τραγούδια

Ταξίδια

Εἶνε στιγμές, ποὺ ὁ νοῦς μου ταξιδεύει καὶ τρέχει μόνος του, σὲ μέρη μακρινά, εἶνε στιγμές, ποὺ κατὰ ἄγνωστο γυρεύει, περνώντας θάλασσες, ποτάμια καὶ βουνά... Καὶ τότε βλέπει, μιὰν ἰνδιάνικη παγίδα, πλημμυρισμένη μὲς τὰ κόκκινα τὰ ρόδα, κι' ἐκεῖ, πενήντα πηγαινιότερες νὰ γιορτάζουν καὶ νὰ χορεύουν μὲ τ' ἀνέπατα τους χόδια, μαρμαροστέθες, δροσερὲς καὶ νὰ μοῦ τάζουνε, γλυκειὰς τὴς μέρες καὶ γλυκύτερα τὰ βράδυα.

★

Εἶνε στιγμές ποὺ ταξιδεύει τὸ μυαλό καὶ βλέπει τότε, σὲ πανόραμα θολό, στὰ χαθανέζικα νησιά, τὴς παιγνιδιὰρες ὁμορφονῆς ποῦναι ντυμένες μὲ λουλούδια κι' ἔχουν στὰ χέρια τους, τρελιόσφυστες κιθάρες ν' ἀκομπανιάρουνε γλυκόλαλα τραγούδια... Πότε πηγαίνει μιὰ στιγμὴ, σὲ μεξικάνες κοπέλλες ὁμορφες, θερμὲς κι' ὄνειροπλάνες ποὺ σὰν τὴς πνέουνε τοῦ ἐρωτὰ, λυγροὶ τραβοῦν στυλέτο, στὴ στιγμὴ.

★

Πόσες φορές, ποὺ ταξιδεύει ἔτσι ὁ νοῦς καὶ πάει ἀκούραστος σὲ τόπους μακρινούς, ποὺ τὸν τραβᾶνε τόσοί ποθοὶ καὶ δὲν τρέμει, σ' ἀνατολίτικο, δὲν βρέθηκε, χαρὲμι κι' εἶδε κρυμμένες, στὰ καφάσια, καλλονές μὲ μάτια μαύρα, ποὺ γι' ἀγάπη λαχταροῦσαν, ἐνῶ ἀκουγόταν λαγγεμένος ἄμανες μὲ κάποια οὔτια, ποὺ θλιμμένα κελαῖδουσαν... Πόσες φορές δὲν ἐξήγησαν χαρὲς, τέτοιες κοπέλλες δροσερὲς... πόσες φορές...

★

Εἶνε στιγμές, ποὺ ὁ νοῦς μου ταξιδεύει καὶ τρέχει μόνος του, σὲ μέρη τρυφερά, ἔρεει τοὺς δρόμους καὶ ποτὲ τοῦ δὲ λαθεύει, ἔρεει ποὺ βρῖσκει ἀληθινὰ, κάθε χαρὰ. Κι' ἐνῶ γυρίζει τὸ μυαλό μου, σ' ἄλλα μέρη ἐκεῖ ποὺ θέλει ἡ φαντασία νὰ μὲ φέρῃ, τὰ μάτια ἀνοίγω ξαφνικὰ... κι' ὁλόγυρά μου χάνεται τ' ὄραμα — πικρὰ τ' ὁμολογῶ — κι' εἴμαστε μέσα στὴν φτωχὴ τὴν κάμαρά μου, τὰ πράγματά μου... τὰ βιβλία μου... κι' ἐγώ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΝΑ ΑΘΩΟ ΨΕΜΜΑ

Μέγα ρεζιλίκιον

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Λυποῦμαι πολύ γιὰ τὴν ἄτυχη κόρη σας, εἶπε ὁ Ροζέ κάπως ψυχρά, ἀλλὰ μ' ἐγγενικό τόνο. Σὲ τί ὁμῶς θὰ μπορούσα ἐγώ...

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως γιὰτί βρίσκομαι στὸ σπítι σας. Ἐδῶ καὶ λί-

... Ὁ Ροζέ συνώδεψε ὡς
τὸ νεκροταφεῖο τὸ λευκὸ τῆς
πέριτρος, στολισμένον μὲ τὰ
πρῶτα δροσερὰ λουλουῖδα. Κί'
ἐκεῖ γύρισε στὸ ἐρημικὸ
πλῆθος, ἐννοίως, ξαφνικά,
τόσο μεγάλο ἥταν τὸ πέν-
θος τῆς ψυχῆς του, κί' ἀρχί-
να νὰ κλαίῃ σιγαὰ γιὰ τὸν
ἀνεμῶνο αὐτὸν ἔρωτα, ποὺ
ὅλος τὸν εἶχε ζήσει, — νὰ
κλαίῃ ὅπως θάκλαιγε μιὰ
καμμένη ἀρραβωνιάσι κί' αὐ-
τὴν...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
Παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

— Με μεγάλη επιτυχία συνεχίζονται
ο μουσικά πρῶτα στο «Αττικόν» ἀ-
πό το συγκροτήμα Γιώργου Οικονομι-
οῦ καὶ Γιώργου Μουζάκα. Δυὸ ὅρες γε-
νιτῶς τοὺς λάτρεις τῆς τζαζ καὶ τοῦ
εἰσπτοῦ χιουμορ. Πρωτοτυπία διαγωνι-
σμοῦ ποικίλουν τοὶ πάντες καινούργιο
πρόγραμμα. Ἐτοίμοι δικαιοδογεῖται ὁ ἐν-
δοσιασμός του κοινὸν πὺν πλημμυρί-
ει κάθε Κυριακὴ τὰ μουσικὰ πρῶτα
οἰδοῦντο στο «Αττικόν». Πρέπει
ἀ σημειωθῇ ἰδιαίτερος ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ
ινεμά του παρουσιάζουν μουσικὰ συγ-
ροτήματα, το «Αττικόν» ἔρχεται πρῶ-
το σὲ κίνηση.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Φωνές ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Τι περίεργες πού είνε όλες οι φωνές του δρόμου.
Μερικές πού τις ακούω τις υπερβέω στο μυαλό μου,
και πολλές φορές αλήθεια δέν μπορώ νά ξεχωρίσω,
τ' είν' εκείνος πού φωνάζει, όσο και νά προσπαθώ.

Λόγου χάριν, πρό καιρού
μιά φωνή πού ήταν κράμα, κωμικού και σοβαρού,
μ' είχε κάνει κάθε μέρα, τα κεφάλια μου νά σπάω,
γιατί φωνάζ' επί λέξει, κάποιοι: «...μένα... κά... σάα...».
Μά τι λέει αυτός; Τι λέει; Έσκειπτόμουν κάθε μέρα,
κι' έσβυνε ή φωνή με τέμπο καθώς πήγαινε πιο πέρα
μέ ο αντίκαλος εκείνος μου βασάνιζε το νού.
Επιτέλους πιά, τ'ό είδα τ'ό εμπόριο κι' αυτούτου:
Έκρατο' ένα κασάκι κι' έξεφώνιζε ειδικά,
λέγοντας ότι κολλάει τ'α σπασμένα γυαλικά.

Άλλος ένας πού περνάει και καθένος άπορεί
είνε κάποιος πού φωνάζει: «ΡΙ...» μιά παύσις, κι' άλλο «ρί...»
«ΡΙ» και «ρί»; Τι λέει τούτος; Μά τόν πρόσεξα μιά μέρα,
έκατάλαβα τι λέει με τ'α δύο εκείνα «ρί...».
— Ρί... γανη πουλούσε ο φίλος, τού θουνο' και καθαρή.

Άναι κι' αυτός. Υπάρχουν κι' άλλοι μέσ' τών δρόμων τ'ό άχανές,
πού κυκλοφορούν συνήθως με παράξενες φωνές,
κι' είνε κάποιος πού φωνάζει με τις νότες του σφυγτός,
κάθε μέρα: «Ρόπι... στές...».
Βρέ τι λέει; Βρέ τι λέει; Προσπαθούσα νά τόν δώ
άλλά έστριβε από κάπου και τόν έβγα απ' έδω.
Επιτέλους πιά τόν είδα, κάποια μέρα πού περνούσε
Ήταν τ'ό εμπόρεμά του, έξη συλλαβές σωστές,
και τι λέτε πώς πουλούσε;
Γύριζε ο κακομοιρης με... «τυρόπητες ζεστές...».

Εγω άπ' τις φωνές εκείνες πούνε τόσο υπερβεμένες,
βέβαια υπάρχουν κι' άλλες, μάλλον τυποποιημένες,
και σας λέω καλού κακού,

την γνωστή μας ραδικού.
Ή φωνή της κι' άν στριγγλίζει, είνε τόσο πιά γνωστή,
πού γνωρίζεται άμέσως και με όλα της τ'α δικά
και κανείς δέν άμφιβάλλει όπως και άν άκουστή,
τ'ό γνωστότατον: «Άσασα δικά...». (Άγρια τ'ό βουνο' ραδικία).
Μιά φωνή πού λέει: «Ούρτι...» και ποτέ δέν σταμάτα
είνε ή φωνή θεάδίας τ'ό γνωστό' μας γιαουρτά.
Κι' ένας πού φωνάζει: «Τάσασαας»
είν' άπλως ο γαλατάς.

Όλοι αυτοί γνωστοί μας είνε και φωνές συνηθισμένες
κι' έχουν γίνει με τη χρήση, μάλλον τυποποιημένες.
Μ' άν άκούσετε μιά μέρα νά φωνάζουν: «...δοροσόν τ'α άτες...»
ποιός τυχόν δέν θ' άπορήση;

Ποιός μπορεί νά ένοήση;
πώς πουλάνε εις τούς δρόμους και... πλεμόνι για τις γάτες;
Θ' άκούτε τ'ό φαντάζομαι, στούς δρόμους τακτικά,
τόν Μενιδιάτη πού γυρνά και «τόπισσα» φωνάζει
Σέ κάθε δρόμο φίλοι μου περνάει διαστικά
και άν πουλήσ' κάτι τι... κανείς δέν τ'ό άγοράζει.
Τι νάνε αυτό τ'ό «τόπισσα»; Συχνά άναρωτήθηκα
μά έσχάτως τ'ό μυστήριο τ'ό έπληροφορήθηκα.
«Τόπισσα» είνε φάρμακο πού λέγεται «ελατοπισσα»
και ελμιά λιβαν εύτυχής γιατί σας κατετόπισα.

Κι' όμως οι φωνές τ'ό δρόμου, δίνουν τόση ποικιλία
στή ζωή μας πού περνάει κι' έχει πίκρες διαρκείς,
πού ναι σαν άναμάλια
ή σιωπή της Κυριακής.
Τότε οι φωνές τ'ό δρόμου, σταματάνε πέρα ως πέρα
έξοκουράζονται... και πάλι ξαναρχίζουν τη Δευτέρα.

Είσηγοράφουις
Αν. Γέννημα.
Ε. Σουτράκης.

Εμπορογραφικός & Εμπορογινής Ι.
(Αν. Γαλλία)

Η αγωνία του Πατισάχ

«Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν ο Α΄, ο Νομοθέτης και Μεγαλοπρεπής, στενοχωρημένος υπερβολικά βημάτιζε νευρικά μέσ' στο δωμάτιό του. Τον βασάνιζε η σκέψη της έκστρατειάς που προετοιμαζόταν ενάντια στους Βενετσιάνους Ίπποτες της Ρόδου. Κάποια στιγμή τραβήχτηκε προς τα δίχως καφάσια παράθυρα, αντικρύζοντας το Βόσπορο κι' απολαμβάνοντας τη μαγεία του. Προσπαθούσε να διασκεδάσει τις στενοχώριες που έφθιγγαν την καρδιά του, αναζητώντας την ανακούφιση μέσ' στην οργιάζουσα βλάστηση και στην ασύλληπτη γοητεία του μαγεμένου αυτού πορθμού, που η κοίτη του με τους φιδίσιους ελιγμούς της παίρνει κάθε στιγμή και μία καινούργια όψη ποταμού, λίμνης, δίχως τρικυμισμένης, λιμανιού απάνεμου μπαίνοντας βαθεία μέσ' στον κόλπο της καταπράσινης ακτής.

Τόσες διάχυτες όργιαστικές όμορφιες, φέρνουν στο πνεύμα και στην ψυχή μία χαλνωση, αυτή ακριβώς που αναζητούσε και η ταραγμένη ψυχή του Πατισάχ.

Βυθισμένος όπως ήταν στ' όνειροπόλημά του, άκουσε να χτυπάνε ξαφνικά την πόρτα του δωματίου του και, χωρίς να το νοιώσει, είπε με σβυσμένη φωνή:

— Μπουγιούρουν!... (Ώριστε, περάστε).

Με το άνοιγμα της πόρτας πρόβαλε ο Μέγας Βεζύρης, ο Πιρί πασάς. Προχώρησε με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, φίλησε το μέρος που πατούσε ο Σουλτάνος και ύστερα τραβήχτηκε λίγα βήματα πίσω. Έπειτα σηκώνοντας το κεφάλι του, είπε:

— Πατισάχ!... τριακόσια πλοία περιμένουν τις διατάξεις σου για να κάνουν πανιά. Έκατό χιλιάδες στρατού θα ξεκινήσουν μόλις θα δώσετε το σύνθημα...

Ο Σουλτάνος τινάχτηκε σά να συνερχόταν απόνα έφιαλτικό όνειρο. Συγκέντρωσε όλη την ψυχική του δύναμη και μ' ένα τόνο φωνής που απέκλειε και το ελάχιστο ίχνος λιποψυχίας, διάταξε:

— Ο στόλος να κάνη πανιά αύριο. Έγώ άφου τακτοποιήσω τις υποθέσεις του Σαραγιού, κάποια από τις μέρες της άλλης βδομάδας θα βρίσκωμαι επί κεφαλής των στρατευμάτων. Σ' φρόντισε να συγκεντρωθούν στο μεγάλο τσαΐρι (λειβάδι) του Σκούταρι.

Το έμφυχο δώρο

Την άλλη μέρα, το πρωί, ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν μέσ' στη μεγάλη αίθουσα των τελετών του Σαραγιού, καθισμένος, μ' όλη τη μεγαλοπρέπεια του Ασιατή Μονάρχη, πάνω στον φίλντισέιο και κεντημένο με

χρυσάφι και σεντέφι θρόνο του, δεχόταν τους Βεζύρηδες, τους Ύπουργούς, τους μεγιστάνες και τους αυλικούς που έρχόνταν να τον αποχαιρετήσουν και να του εύχθουν να γυρίσει Γαζής και τροπαιούχος.

Πλάι του βρισκόταν η μητέρα του, η Χαφσά Σουλτάνα, ξαπλωμένη πάνω σε μία πολυθρόνα και απέναντί του όρθια, με σταυρωμένα τα χέρια, στεκόταν η νόμιμη γυναίκα του, η Σουλτάνα Μαχιντεβράν.

Η αίθουσα ήταν στολισμένη μ' ένα σωρό πολύτιμα δώρα που, με την ευκαιρία της έκστρατειάς, του τα είχε στείλει στο Σαραγί ο Ήγεμόνας της Κριμαίας.

Η τελετή είχε τελειώσει. Κι' όταν ο Πατισάχ έμεινε μονάχος με τους δικούς του, κύτταξε μ' ένα βλέμμα αδιάφορο και απλάνη, χωρίς να νοιώθη την παραμικρή συγκίνηση, όλο εκείνο τόν πλούτο που βρισκόταν σωριασμένος στις τέσσερις γωνίες της μεγάλης αίθουσας.

Κάποια στιγμή γύρισε προς το μέρος που καθόταν η μητέρα του και της είπε:

— Βαλιντέ... (μητέρα), στείλε τις έρμίνες από σαμούρι στον Χαζνεδάρ (τον θησαυροφυλάκα) του Σαραγιού. Τα πολύτιμα γουναρικά από κακούμι να τα πάρης έσύ, τα άλλα δέματα να τα δώσεις στην Σουλτάνα Μαχιντεβράν και τα μεταξωτά να τα μοιράσης στις σκλάβες και στις οδάλισκες του Σαραγιού.

Και πριν ακόμα τελειώσει τις διαταγές του, σηκώθηκε απότομα, κατέβηκε απ' το θρόνο του και προχώρησε περήφανα προς την πόρτα για να φύγη. Το βαδισμά του και γενικά το παρουσιαστικό του ενέπνευαν τον τρόμο. Το πλατύ μέτωπο του, όπως ήταν συνωφρωμένος, φανερώσε τις σκέψεις που βασάνιζαν το μυαλό του. Το καθούκι του, με τον μεγαλοπρεπή από σπάνια φτερά θυσανο, γυριμένο λίγο προς τ' αριστερά πάνω στα φρυδιά του, έδινε κάποια εξαιρετική αγριότητα στην όψη του.

Η Χαφσά Σουλτάνα, η μητέρα του, δταν τον είδε να φεύγει έτσι σκεπτικό, σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα της, ώρθωσε περήφανα το κορμί της και με μία φωνή, μ' έναν τόνο ανάλογο προς το ύψηλό ανάστημά της, του φώναξε:

— Άρστανίμ!... Γενναίε μου, άκουσε! Μη φεύγης! Ο Ήγεμόνας της Κριμαίας έστειλε και κάποιο άλλο πολύτιμο δώρο, μ' πνοή και με ψυχή μέσα του...

Ο Σουλτάνος σταμάτησε. Και για ν' αποδείξει, ότι καμιά ευχαρίστηση δεν ένοιώθε απ' την πληροφορία αυτή, γύρισε και ρίχνοντας μια λοξή ματιά προς το μέρος απ' όπου έρχόταν η φωνή εκείνη, είπε:

— Για κάποια καινούργια σκλάβα θα πρόκειται, βέβαια; Δεν αξίζει τον κόπο ν'...

Από το σημερινό τεύχος αρχίζει η δημοσίευση ενός εξαιρετικού μυθιστορηματος του γνωστού Τουρκού συγγραφέως ΜΕΧΜΕΤ ΤΟΥΡΧΑΝ ΤΑΝ με τον τίτλο:

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ Χουρρέμ Σουλτάνα

Είνε η συναρπαστική ιστορία της ζωής μιας πεντάμορφης Τσερκέζας, της σαγηνευτικής Ρωζελάνης, που την έστειλε σκλάβα στο σεράγι του σουλτάνου Σουλεϊμάν του Μεγαλοπρεπούς. Ένας σκληρός ήγεμόνας της Κριμαίας, η έξυπνη και πολυμήχανη Τσερκέζα με τη μοιραία όμορφιά της, αναστατώνει κυριολεκτικά το σεράγι. Τότε Καπού, προκαλεί συγκλονιστικά δράματα ζήλειας, σκοτεινές συνωμοσίες, εξεγέρσεις Γεντισάρων, συγερές δολοφονίες Μεγάλων Βεζυρηδών και πριγκιτών κι ύστερ από αόανταστες περιπέτειες καταφέρνει το σουλτάνο Σουλεϊμάν να την έρωτευθι παράφορα, να την παντρευθι και να την ανακηρύξη σουλτάνα του θρόνου του Όσμαν.

Το άριστουργηματικό αυτό μυθιστόρημα, γραμμένο με γλαφυρότητα από έναν βαθύ γνώστη της παλιάς ανατολικής ζωής θα συγκινήση και θα συναρπάση τους αναγνώστας μας.

άσχοληθι κανείς με δαύτη. Είσαι ελεύθερη να την κάνης πεσκέσι σ' όποιον θέλεις...

— Μα είνε ένα όμορφο κορίτσι. Έχει ένα έξοχο κορμί και ωραιότατο πρόσωπο. Όποιος τη δι για πρώτη φορά θα λαχταρήση να τη δι και δεύτερη και τρίτη και πολλές φορές ακόμα...

Η ζήλεια της Μαχιντεβράν

Η Μαχιντεβράν Σουλτάνα, η νόμιμη γυναίκα του Σουλτάνου, ταραχτηκε υπερβολικά απ' την προκλητική αυτή στάση της πεθεράς της. Έγινε κατακόκκινη απ' τον θυμό που την κυριεύσε ξαφνικά και διακόπτοντας τη Βαλιντέ Σουλτάνα, είπε με τρεμάμενη φωνή:

— Για πρώτη φορά στη ζωή μου άκούω να λένε τις άσχημες πώς είνε όμορφες. Και ποιά είνε η όμορφιά της Τσερκέζας αυτής; Τα μάτια της είνε θολά και χωρίς έκφραση και το πρόσωπό της γεμάτο ζορωματίες. Η μύτη της είνε καμπυλωτή. Αν αυτή την χαρακτηρισή κανείς για ωραία, τότε δεν ξέρω τι χαρακτηρισμό θα πρέπει να βρη για σένα Βαλιντέ μου και για μένα.

Ο νεαρός Μονάρχης, γύρισε πίσω και προχωρώντας βαρεία, πλησίασε τη ζηλιάρα Σουλτάνα, τη μητέρα του παιδιού του. Απλωσε το χέρι του και χτυπώντας την χαϊδευτικά στον ώμο της είπε:

— Από διαμαντικά νοιώθει ο κοσμηματοπώλης και το χρυσάφι το ξέρει και το διακρίνει μονάχα ο σαράφης. Το μάτι της μάνας μου είνε η «λυδία λίθος» της όμορφιάς. Μήτε γελιέται, μήτε λαθεύει ποτέ της...

Υστερα γυρίζοντας προς τη μητέρα του, πρόσθεσε:

— Ώέλω, Βαλιντέ, να το δώ αυτό το δώρο του Ήγεμόνα της Κριμαίας που έχει πνοή και ζωή μέσα του. Δώσε διαταγή να το οδηγήσουν άμέσως έδω...

Ο Πατισάχ βρήκε την ευκαιρία να τιμωρήση τη γυναίκα του, που η άπερισκεψία της και η προπέτεια της είχαν ξεπεράσει πιά τα όρια της έθιμοτυπίας του Σαραγιού.

Η Χαφσά Σουλτάνα, η μητέρα του, έκμεταλλεύτηκε την περίσταση και για να ταπεινώση τη Σουλτάνα διάταξε να καλέση αυτή την Τσερκέζα, που την έκανε τόσο να ζηλεύη λέγοντας της μ' ένα ύφος γεμάτο σαρκασμό:

— Γιαδρούμ... (σπλαγύ μου), έβγα έξω, και στείλε μας την Τσερκέζα και αφήσε μας για μερικά λεπτά μονάχους.

Το χτύπημα ήταν πολύ δυνατό! Η όμορφη Σουλτάνα έτρεψε σύγκορμη. Άλλα τι μπορούσε να κάνη; Αν και ήταν μπροστα του πριγκίπα διαδόχου ωστόσο δεν είχε πάψει να κινεί σκλάβες του Σαραγιού, όπου πρώτα ο Σουλτάνος κι' ύστερα η μητέρα του είχαν το δικαίωμα να μιλάνε και να διατάζουν. Όταν αυτοί οι δυο ήταν σύμφωνοι, σ' εκείνη δεν έπρεπε λόγος και ήταν υποχρεωμένη να σιωπάιν.

Παρ' όλα αυτά δεν απέλιζόταν. Ήθελε να ελπίζη πώς στον Πατισάχ δεν θ' άρεσε η κόρη που του έστειλαν απ' την Κριμαία. Φανταζόταν πώς μόλις της έδλεπε θα διάταζε να την απομακρύνουν και πώς τη νύχτα θ' αρχόταν πάλι στα δικα της διαμερίσματα για να κοιμηθι στο πλευρό της.

Με την ελπίδα αυτή βγήκε απ' τη μεγάλη αίθουσα των τελετών σέρνοντας τα πόδια της. Μόλις βγήκε έξω είπε στον Χαρέν - Άγά (στον μαύρο ευνούχο) που περίμενε στο διάδρομο:

— Άκου, Λαλά, εκείνο το βρωμοκόριτσο πουφτάσε τελευταία από την Κριμαία δι γυρεύει ο Σουλτάνος. Πήγαινε να της στην Μπάς - Κάλφα (στην πρώτη κατά σειρά κυρία επί των τιμών του Σαραγιού) να την οδηγήση έδω. Πρόσεξε να της συστήσης μη τυχόν και τη στολίση, γιατί θάχη να κάνη μαζί μου...

Και την ώρα που ο μαύρος υπηρέτης προχωρούσε προς τον θάλαμο όπου έμεναν οι σκλάβες, του φώναξε:

— Μην ξεχνάς, Λαλά, να της στην Μπάς - Κάλφα, γυρίζοντας για τον δντά της να περάση να με δι.

Με τα μάτια βουρκωμένα, τραβήχτηκε σά διαμερίσματά της. Μπήκε στο δωμάτιό της κι' έπεσε σά ζωντανό πτώμα, σ' ε-

να ντιβάνι κι' άρχισε να κλαίη μ' άναφυλητά. Όσο ένοιωθε πώς η πεθερά της θαδίωνε από κοντά της τον άντρα που δέκα τώρα χρόνια, ζούσε μαζί της αίσθανόταν κρύο ιδρώτα να περιλούει το κορμί της, που έσταζε σάν μαργαριτάρια απ' τα ξέπλεκα και ριγμένα πάνω στους ώμους της μαλλιά της.

Κάποια στιγμή άκουσε την πόρτα ν' ανοίγη και είδε να ξεπροβάλλη ο μικρός πριγκίπας διάδοχος, ο Μουσταφάς, που τον συνώδεε η αραπιά νταντά του. Η Μαχιντεβράν, μόλις τον είδε, έπεσε πάνω του, τον άρπαξε, τον έσφιξε δυνατά στην αγκαλιά της και φιλώντας τον στα μάτια και στα μάγουλα άρχισε να του λέγει διάφορες τρελές κουδενιές:

— Έσύ να μου ζήσης, χρυσέ μου γυιέ. Να ζήσης για να μπορέσω να ζήσω κι' έγω μαζί σου. Άς πέφτι ο πατέρας σου απ' την μιά αγκαλιά στην άλλη. Θάρρη μέρα που θα κουρασθι κι' αυτός. Τα σημερινά θα λένε κάποτε θα ξεκαθαρίσουν. Θά συγκροτηθούν νέα συμβούλια και θάρρη η ώρα που θα τρώνε ύψλο αυτοί που δερνουν σήμερα...

Το πολύτιμο πετράδι

Και ενώ η προδομένη σύζυγος και πικραμένη μητέρα χάιδευε με πάθος το αγαπημένο της παιδί, το διάδοχο, που ήταν η μοναδική της ελπίδα, στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της Βαλιντέ Σουλτάνας γινόταν μία άλλη σκηνή ολότελα διαφορετική. Ο Πατισάχ και η μητέρα του περιμεναν την καινούργια σκλάβα. Κάποτε άνοιξε η πόρτα του ιδιαίτερου δωματίου της Χαφσά Σουλτάνας και πρόβαλε η Μπάς - Κάλφα, συνοδεύοντας το ζωντανό δώρο του Ήγεμόνα της Κριμαίας.

Ο Σουλτάνος, μόλις αντίκρυσε την έξωτική Τσερκέζα συγκέντρωσε όλες τις αισθήσεις του στα μάτια του και με το βλέμμα κορφωμένο επάνω της προσπαθούσε να τη ψυχολογήση.

Αν κανείς εξέταζε προσεχτικά την καινούργια σκλάβα θα διαπίστωνε πώς δεν είχε τίποτα το εξαιρετικό και πώς το σώμα της δεν παρουσίαζε καμιά καλλιτεχνική γραμμή. Άσχημο ωστόσο δεν ήταν, όπως δεν ήταν και καλλονή. Ήταν όμως κατασπρη και είχε κορμί γεμάτο και σφιχτοδεμένο. Η τομή της μύτης της είχε κάτι το ξέωτικό. Η ματιά της ήταν διαπεραστική και σαγηνευτική που άτένιζε. Το παρουσιαστικό της έδειχνε ένα πλάσμα με μεγαλειώδη υπερφάνεια, ένα αντιπροσωπευτικό τύπο της ζηλιάρας και φθονερής γυναίκας.

Τα ολόξανθα μαλλιά της, έτσι καθώς ήταν αχτένιστα και ατημέλητα φαίνονταν στο κεφάλι της σάν μια τούφα από μπερδεμένο μετάξι. Στα σχετικώς χοντρά χείλια της ήταν ζωγραφισμένη μία ιδιότροπη συστολή και τα βαθύαλωνα μάτια της είχαν την όψη ενός μελαγχολικού ουρανού, που σε λίγο θα τον σκέπαζαν τα σύννεφα.

Στους ώμους της, είχε ριγμένο ένα καφτανί από καθαρό μετάξι της Προύσας και κατάρσακα φορούσε ένα γελέκο από χρυσοκεντημένο βελούδο. Κάτω απ' το φόρεμά της ξεπροβάλλαν τα χιονάτα και προκλητικά στήθια της. Τα ολόξανθα μαλλιά της, ριγμένα στην πλάτη της, σκίαζαν σάν το Γαλαξία, τους ολόλευκους ώμους της.

Ο νεαρός Μονάρχης, στύλωσε τα βλέμματα του μέσ' στα μελαγχολικά μάτια του έμφυχου αυτού δώρου της Κριμαίας. Κύτταζε προσεχτικά την κοντυλένια μύτη της και τα χείλια της πασικίζοντας ν' ανακαλύψη το μυστικό τους. Δεν την εύρισκε ωραία, αλλά του άρεσε πολύ, τόσο πολύ που δεν ήξερε τι ήταν εκείνο που του ευνουούσε τους πόθους του. Κι' αυτό το αίνιγμα τον βασάνιζε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και τα μάτια του απόμεναν καθωμένα πάνω στη μικρούλα, και τα χείλη του κλειστά.

Το στόμα όμως εκείνο που και το μουρμουρητό του ακόμα άντηχούσε σά περάτι της οικομένης, δεν έπιτρεπόταν να παραμείνη άρες ολόκληρης κλειστό, μπροστά στη μυστηριώδη γοητεία της καινούργιας σκλάβας.

Έπρεπε ν' άνοιξη επί τέλους. Ήταν άναγκη κάτι να πη. Το κεφάλι εκείνο που πίστευε ότι μπροστά του έπρεπε να σκύδουν όλα τα κεφάλια των βασιλιάδων και

των αυτοκρατόρων, δεν μπορούσε να μένη τόσην ώρα σκυφτό, έτσι με μίαν έκφραση κουτή κι' αποχωνωμένη.

Αν κι' άργά, ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν ένοιωσε την ανάγκη αυτή. Προσπάθησε ν' απαλλαγή απ' το άόρατο δίχτυ της μαγείας που κρατούσε σκλάβη την καρδιά του. Και σά να συνερχόταν απόνα γλυκό όνειρο, άνοιξε τα μάτια του και κυττάζοντας τη μητέρα του είπε:

— Χακκίν βάρ, Βαλιντέ!... Έχεις δική, μητέρα. Η μικρή αυτή Τσερκέζα φαίνεται ένα τετραπερασμένο και σοφό πλάσμα. Μοιάζει σάν ένα κομμάτι διαμάντι, σκεπασμένο με πέπλο. Το μέγεθος και το σχήμα του δεν διακρίνονται, αλλά η λάμψη του θαμπώνει τα μάτια. Πρόπει να σκίσουμε τον πέπλο για να θαυμάσουμε το πολύτιμο αυτό πετράδι...

Και γυρίζοντας προς την Μπάς - Κάλφα διάταξε:

— Τη μικρούλα αυτή θα την πάτε σε ιδιαίτερο διαμέρισμα. Ο «σοφράς» (η τραπεζαρία της) θάβαι ξεχωριστός. Να της δώσετε ιδιαίτερη Κάλφα (κυρία των τιμών) και ιδιαίτερο Λαλά (υπηρέτη μαύρο). Τα έπιπλα και τ' άλλα κομφο του διαμερίσματος της θα είνε τέτοια όπως αρμόζει σε μία «χασσεκί» (νόμιμη σύζυγο του Σουλτάνου) και θα διατηρούνται καθαρά. Ούτε η ελάχιστη σκόνη δεν πρέπει να βρίσκεται πάνω τους. Τις άλλες λεπτομέρειες θα τις κανονίση η μητέρα μου.

Η Μπάς - Κάλφα κατάπληχτη δεν τολμούσε να πιστέψη τ' αυτή της. Ο Μονάρχης όταν την είδε να στέκεται δισταχτική, κυττάζοντας τον μ' ένα ήλθιο βλέμμα, ύψωσε τον τόνο της φωνής του και με ύφος τραχύ, της είπε:

— Τι στέκεσαι και κυττάς, χαμένο κορμί; Πάρε γρήγορα τη μικρούλα και πήγαινε την στο διαμέρισμά της.

Η Μπάς - Κάλφα υποκλίθηκε, χαιρέτησε το Μονάρχη και τη μητέρα του και ύστερα γυρίζοντας προς τη σκλάβη της είπε με σεβασμό σά να βρισκόταν μπροστά σε μία «χασσεκί»:

— Μπουγιούρουν έφέντμη!... Όρίστε, άφέντισσα μου, πάμε να ετοιμάσω το διαμέρισμά σου.

Το «γούρι» του δνέματος

Έτσι έφτασε η Ρωζελάνη στο Σαραγί του Τόπ - Καπού και κάτω από τέτοιες συνθήκες συναντήθηκε για πρώτη φορά με το Σουλτάνο Σουλεϊμάν. Ο Μονάρχης απ' το γράμμα που του έστειλε ο Ήγεμόνας της Κριμαίας Μεχμέτ Τσιραγί, μάθαινε ότι η κόρη αυτή είχε γεννηθι στο χωριουδάκι Ρογκατίνο της Γαλικίας και ότι ο πατέρας της ήταν ο προσετός του χωριού. Οι λεπτομέρειες αυτές, οι σχετικές με τη γενεαλογία της δεν παρουσίαζαν τίποτε το εξαιρετικό που θα ενδιέφερε το Σουλτάνο.

Ο σουλτάνος Σουλεϊμάν με την όμορφη Τσερκέζα σκλάβη στον κήπο του ανακτόρου του...

τάλληλη τη στιγμή. Έτσι απαντώντας στην παράκληση του, ιρρόσθηκε: — Αυτό, λεβέντη μου, θάνα ή πιό μεγάλη ευχαρίστησι για μένα. Τη μικρή αυτή κόρη ως πού να γυρίσης απ' την εκστρατεία της Ρόδου, θα στην κάνω αντίδω σου. Άλλα σοδάμαι τη «Χασσεκί», τη Μαχιντεβράν Σουλτάνα. Όπως ξέρεις είναι άπείρισκεπη γυναίκα.

— Σὺ μὴν ἀκούς τὸ τί θὰ πῇ ἐκεῖνη. Νὰ κάνης αὐτὸ πού σου λέω. Ἄν ἡ «Χασσεκί» κἀν καμμιὰ ἀπερίσκεπη μὲ εἰδοποιεῖς ἀμέσως γιὰ νὰ τὴν βάλω στὴ θέσι της. Δέκα χρόνια τώρα ὑποφέρω τὴ ζήλεια της. Δὲ χόρτασε πιά;

Κι' ὅταν ἔδωσε τὶς διαταγές του, σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ. Ἡ μητέρα του μὲ τὴν σδελτοσύνη μιᾶς μικρούλας, ἔτρεξε ἀπὸ πίσω του γιὰ νὰ τὸν ξεπροβοδίσει. Στὸ κατώφλι ὅμως τοῦ δωματίου πέρασε κι' ἀπ' τοὺς δυὸ ἡ ἴδια σκέψι κι' ἀπ' τὸ στόμα τους ξέφυγε τὸ ἴδιο ἐρώτημα:

— Καὶ ποῖο θὰ εἶνε τὸ ὄνομα τῆς μικρούλας;

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι αὐτὸ ἦταν μιὰ πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσι. Στὴ ζωὴ τοῦ Σαραγιοῦ ἡ ὀνομασία καθε ὀδαλίσκος ἔπαιξε μεγάλο ρόλο. Πίστευαν πὼς ἡ ὀνομασία ἦταν χάρισμα τοῦ Ἄλλου καὶ ὅτι αὐτὴ μπορούσε νὰ φέρῃ «γούρι» ἢ «γρουσουζιά» στὸ παλάτι. Εἶνε ἀλήθεια πὼς καὶ οἱ γυναῖκες ξέρανε καλὰ τὴ σημασία εἶχε ἕνα ὄνομα καὶ καυχόνταν γι' αὐτὸ, γιὰτὶ ἕνα ὠραῖο ὄνομα φανέρωνε τὴ δυνάμει τους μέσα στὸ Σαράγι.

Ὁ Σουλτάνος Σουλεῦμάν στάθηκε μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας σκεπτικῆς. Σὲ μιὰ στιγμή γύρισε πρὸς τὴ μητέρα του καὶ ὅταν τὴν εἶδε νὰ τὸν κυττάξῃ σὰν χαζὴ τῆς εἶπε:

— Τὸ ὄνομα τῆς κόρης αὐτῆς ἂς τὸ πούμε «ΧΟΥΡΡΕΜ»!

— Καὶ τί σημαίνει τὸ «Χουρρέμ» γυιόκα μου;

— «Χουρρέμ», μητέρα θὰ πῇ «ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ». Θὰ πῇ γυναίκα πού σου γεμίζει τὴν καρδιά μὲ χαρὰ καὶ εὐθυμία. Θὰ πῇ γυναίκα χαρούμενη, θελητική καὶ πρόσχαρη.

— Νὰ χαρῶ τὸ στόμα σου, γεμιάει μου! Μὰ πόσες λέξεις χρειάστηκες γιὰ νὰ μοὺ ἰξηγήσης τὴν σκέψι αὐτὴ λέξι «χουρρέμ»; — Μιὰ μονάχα λέξι. Ἐχεις δίκιο, μητέρα μου. Ἀλλὰ μιὰ πού ἀντικαθίστᾳ χίλιες...

Δέξια πλάνα

Καὶ τελειώνοντας τὴν φράσι του ὁ Σουλτάνος χαϊρέτησε τὴν μητέρα του κι' ἔφυγε διασπαστικὸς γιὰ τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα του. Προχωρώντας στοὺς διαδρόμους ἦταν βυθισμένος σὲ σκέψεις καὶ ἀπάγγελε συνελχὸς ψιθυριστὰ τοὺς ὠραίους στίχους τοῦ Πέρση ποιητῆ Σααντί, πού σὰν ἐπῶδὸ τους ἔχουν τὴ λέξι «Χουρρέμ».

Στὸ κατώφλι τοῦ κοιτῶνα του σταμάτησε ἀπότομα τὴν ἀπαγγελία. Τὶς λέξεις τὶς διαδέχθηκε ἕνα χαμόγελο μελαγχολικὸ καὶ ἄρχισε νὰ μονολογῇ:

— Γιὰ νὰ προστατεύουμε καὶ νὰ διαφυλάξουμε τὴ μικρούλα, πρέπει νὰ κολακεύουμε τὴν ἄλλη... Εἰδεμὴ λύτες ἀτέλειωτες θὰ φωλιάσουν στὴν καρδιά της καὶ τὸ τριαντάφυλλο θὰ μαραθῇ πᾶνω στὸ κλωνάρι του.

Ἐπειτα ἀπ' τὴν σκέψι αὐτὴ ἀπέφυγε νὰ μῇ στὸν κοιτῶνα του. Ἐστρίψε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Μαχιντεβράν Σουλτάνας, τῆς νόμιμης γυναίκας του. Τὴν βρῆκε νὰ κρατᾷ στὰ γόνατά της τὸ μικρὸ πρίγκηπα διάδοχο Μουσταφᾶ καὶ νὰ τοῦ χιζίδει τὰ μαλλιά. Ἀπέναντι της στεκόταν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια ἡ Μπᾶς - Κάλφα πού μὲ πρόσωπο κατακόκκινο διηγόταν τὴ σκηνὴ τῆς συναντήσεως τοῦ Σουλτάνου μὲ τὴν Τσερκέζα Ρωζελάνη.

Ἡ Μπᾶς - Κάλφα, μόλις ἀντίκρουσε τὸ νεαρὸ Μονάρχη ταραχτήκε. Ἐχάσε τὸ χρῶμα της, ἔγινε καταχνιὰ καὶ τὰ γόνατά της ἄρχισαν νὰ τρέιουν ἀπ' τὸ φόβο. Ἦταν ἑτοιμὴ νὰ λιγούνη καὶ νὰ πέσῃ ἐπὶ τὸ κατώφλι. Ὁ Σουλτάνος Σουλεῦμάν πού τὴν ἔπαινε ἐπ' αὐτοφῶρα νὰ ραδιοῦρῃ, ἔκανε πὼς δὲν ἀντιλήφθηκε τὴν ταραχὴ της. Προχώρησε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὴ Μαχιντεβράν Σουλτάνα, πού τρομαγμένη εἶχε τραβηχτῇ σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου κρα-

τώντας στὴν ἀγκαλιά της τὸν διάδοχο.

— Σὲ λαχτάρησε ἡ καρδιά μου, τῆς εἶπε, καὶ ἦρθα νὰ σὲ δῶ...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι γύρισε πρὸς τὴν Μπᾶς - Κάλφα καὶ δείχνοντάς της τὸ παιδί της εἶπε:

— Πάρε τὸ μικρὸ νὰ τὸν πᾶς στὴν μητέρα μου καὶ εἰδοποίησε τὴ μαγεύρισα «Καντίν» νὰ φέρῃ ἐδῶ τὸ «σοφρᾶ» μου γιὰ νὰ φᾶω μαζί με τὴ Σουλτάνα.

Καὶ ὅταν ἔμειναν μονάχοι, ὁ νεαρὸς Μονάρχη πλησίασε τὴ Μαχιντεβράν, πού ἐπὶ δέκα συνεχῆ χρόνια τὴν εἶχε ὑπὸ τὴν ὑψηλὴ εὐνοία του, καθίσε κοντὰ της κι' ἄρχισε νὰ τῆς κουβεντιάζῃ γλυκὰ.

Ἡ «Χασσεκί», πού πρὶν πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἀκούσε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Μπᾶς - Κάλφα ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῶν διαταγῶν πού εἶχε δώσει ὁ Σουλτάνος γιὰ τὴν Τσερκέζα ὀδαλίσκη, ἐνοιῶσε πὼς σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς του δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ νὰ τὴν παραπλανήσῃ καὶ νὰ τὴν ἀφανίσῃ. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀνησυχία τῆς ἄρχισαν νὰ διασκεδάζονται καὶ σὰν ἕνας ἄρρωστος πού τὸν ποτίζουν νορκοτικὸ σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ εὐθυμῇ. Ὅσο ἐνοιῶσε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν πού κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴν τυχὴ ἐκατομμυρίων ὑπάρξεων καὶ πού μ' ἕνα λόγο του θὰ μπορούσε νὰ ἐξαφανίῃ ἢ νὰ ἀνυψώσῃ ὅποιον διηποτε, νὰ κάβεται ἀκουμπισμένος στὰ γόνατά της καὶ νὰ τῆς κουβεντιάζῃ παθητικὰ — ἔτσι καὶ ὁλος ὑποκρίσιν — γιὰ ἔρωτα καὶ ἀφροσύνη, σιθωνόταν κατὶ σὰν εὐτυχία νὰ τὴν πλημμυρίσῃ.

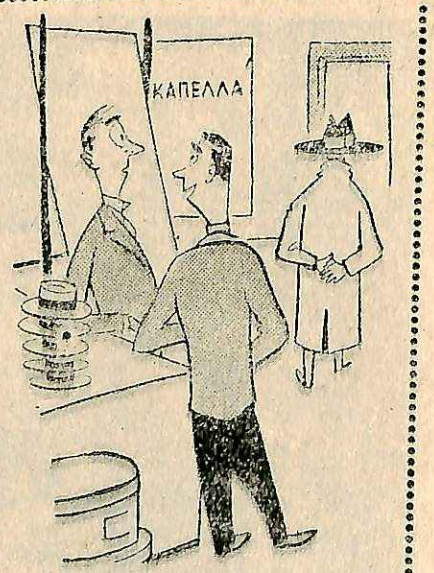
Ὁ Μονάρχης εἶχε ποιητικὲς ἐξάρσεις καὶ διαρκῶς ἀπάγγελε παθητικὸς στίχους. Κάποια στιγμή πού ἔφτασε στὸ ζεῦγιο τῆς ἐξάρσεώς του, ἄρπαξε τὰ χέρια τῆς Μαχιντεβράν καὶ τῆς φώναξε:

— Ἰνάν, καντίν, Ἰνάν! Πιστέμὲ το, γυναίκα πιστέμὲ το!

Καὶ ἀμέσως χαμήλωσε τὴ φωνή του καὶ σὲ μιὰ μεθυστικὴ μελωδία ψιθύρισε σ' αὐτὴ τῆς ἔναν ἀπὸ τοὺς παθητικὸς στίχους τοῦ ποιητῆ Σααντί.

Ἡ Μαχιντεβράν, ἐξενόσθη ἀπ' τὶς πίκρες πιά, μὲ τὸ μυαλό της σκοτισμένο καὶ μὲ καρδιά πού χτυποῦσε ἀπ' τὴ συγκίνησι, ἀγκάλιασε τὸν ἀσένη της. Αὐτὸ ἦταν μιὰ πραγματικὴ κατὰπτωσι, μιὰ κατάρρευσι. Ἀλλὰ γι' αὐτὴ ἦταν εὐτυχία. Ἦταν ἡ εὐτυχία ἐκεῖνη, πού πιστευόνταν πὼς μπορούσε νὰ τὴ χάσῃ, τὴν ἔκανε τόσο ν' ἀνησυχί καὶ νὰ ὑποφέρῃ ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα.

Ὁ Πατισᾶχ, σὰν εἶδε πὼς κατάφερε νὰ μεθύσῃ αὐτὴ τὴ γυναίκα, νὰ τὴν ἀποκοιμήσῃ γιὰ νὰ προλάβῃ καθε ἐξάπασμα τῆς ζήλειας της καὶ τοῦ μίσους της, ὅταν διαπίστωσε πὼς ἡ μέθη της αὐτὴ θὰ κρατοῦσε γιὰ ὅλο τὸ διάστημα πού θὰ βρισκόταν αὐτὸς στὴν ἐκστρατεία, ξαναπῆρε πάλι τὸ σοβαρὸ καὶ σκληρὸ ὄφος του. Ἡ φωνὴ του πῆρε ἄλλον τόνο, ἄρμονικότερο καὶ δίχως

— Αὐτὸς ὁ πελάτης δὲν μᾶς κοῦρᾳσε καθόλου!...

νὰ τραβήξῃ τὰ δάχτυλα τοῦ ἀπ' τὰ μαλλιά τῆς ὥραιας Μαχιντεβράν, τῆς εἶπε:

— Μαχιντεβράν, γιὰ πές μου... Μπορεῖς νὰ διακρίνης τί κρύβω μέσα στὴν καρδιά μου;

Ἡ γυναίκα σήκωσε τὸ κεφάλι της, τὸ παραγμένο κι' ἀνησυχὸ ἀπ' τὴν θλίβερη ἀνάμνησι πὼς θὰ ἀποχωρίζονταν ἀπὸνα γλυκὸ ὄνειρο πού τὸνοῖαζε νὰ διαλύεται, καὶ κύτταξε κατὰμῆτα τὸν ἀσένη της. Μέσα στὶς πλάνες ἐκείνες γωνιὲς τῶν ματιῶν του ἀναζητοῦσε τὸ δρόμο καὶ τὴν ἀχτίδα πού θὰ τὴν ὀδηγοῦσε γιὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὴν καρδιά. Ἀλλοῖμονο! δὲν ἀνσκαλῦφε οὔτε τὸ δρόμο, οὔτε τὴν ἀχτίδα. Μέσα στὰ πλάνα ἐκείνα μᾶτια σὰν νὰ διέκρινε θρονιασμένο ἕνα ὀλοξανθο πρόσωπο, ἕνα ὀλόλευκο κορμί.

Δίστασε κι' ἀφίνοντας ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό:

— Στὴν καρδιά σου, εἶπε, κάθεται ἡ Τσερκέζα κόρη.

Ὁ Σουλεῦμάν γέλασε.

— Ὡστε σὺ, τῆς εἶπε, ἀνενίζοντας ἐμέ, νὰ βλέπεις ἐκεῖνη;

Καὶ ἀναμεσα σὲ δυὸ ἀτέλειωτα φιλιὰ πρόσθεσε:

— Ἐγὼ ὅμως βλέποντας ἐσένα θέλω νὰ ξεχάσω ἐκείνη. Πρέπει νὰ τὸ πιστέψης αὐτό!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή μῆλκε στὸ δωμάτιο ἡ «κλιαρτῇ - καντίν» καὶ ἄρχισε νὰ στρώνῃ τὸ σοφρᾶ γιὰ νὰ φᾶνε. Ἡ Μαχιντεβράν σπαραζόταν ἀνάμεσα στὴν ἀπόγνωση καὶ τὴν ἐλπίδα. Καὶ ἡ ἀγωνία της αὐτὴ βαστάζε καὶ μετὰ τὸ γεῖμα, ὥσπου ὁ Μονάρχης ἀποσύρθηκε στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα του, ἀφοῦ τῆς εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ ὁ ἴδιος γιὰ τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐκστρατείας.

Ἡ Μαχιντεβράν ὅσο τὸν ἔβλεπε νὰ ἀπομακρύνεται συλλογιζόταν μῆπως αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ τελευταία τους συνάντησι...

Ὁ γυρισμὸς τοῦ Γαζή

Ἡ ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν Βενετσιάνων ἱπποτῶν τῆς Ρόδου βάσταξε 230 μέρες. Καὶ ξαφνικὰ ἕνα πρωὶ ἀκούστηκαν στὸ Σαράγι τῶν Τόπ - Καπού, οἱ βροντῆς τῶν κανονιῶν τῆς ἀρμάδας, πού χαιρετοῦσαν τὴν καθόδο τοῦ Σουλτάνου Σουλεῦμάν, ἀπὸ τὴν ναυαρχίδα στὴν αὐτοκρατορικὴ βάρκα. Ἀποδιβαζόταν ὁ «Γαζής», ὁ νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος στὴ παραλία τοῦ Σαράι.

Ἐνα σῆμνος ἀπὸ ὁμορφες σκλάβες, νεαρὲς ὀδαλίσκας καὶ χαριτωμένες «Γκιόζιντες» (εὐνοούμενες), σὰ ζωντανὰ λουλούδια, ντυμένες μὲ λουλουδοχρώμας μεταξένιες φορεσιὲς καὶ σαλβάρια, μὲ χρυσὰ πασουμάκια στὰ πόδια κι' ὀλόχρυσα καλπάκια, στραβοφορεμένα στὰ κεφαλάρια τους μὲ τὰ ξεπλεκα μαλλιά, παρατάχθηκαν στὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια τῶν προπυλαίων τοῦ Σαραγιού, γιὰ νὰ ὑποδεχτῇ Ἐκεῖνον, πού ὁ γυρισμὸς του, ὑστερα ἀπὸ τόσο μακρινὴ ἀπουσία, ἦταν ἕνα ἐξαιρετικὸ γεγονός γιὰ τὸν κόσμον τοῦ Σαραγιού. Ἦταν οἱ τριακόσιες σκλάβες τοῦ χαρεμιῦ τοῦ Σουλτάνου Σουλεῦμάν τοῦ Μεγαλοπρεπῆ, ὅλο νιάτα, ὁμορφιά καὶ χάρι. Μιλοῦσαν ὅλες μαζί χαϊδευτικά, καὶ τὸ κουβεντιλόγι τους ἐμοιάζε μὲ κελαῖδημα ἐξωτικῶν πουλιῶν.

Ὁ Σουλτάνος Σουλεῦμάν, ὅταν ἔφτασε στὰ προπύλαια ἐρρίξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιά καὶ διέκρινε στὸ πλατύσκαλο τὴν Βαλιντὴ Σουλτάνα, τὴ μητέρα του, τὴ «Χασσεκί» Μαχιντεβράν Σουλτάνα καὶ τὸ μικρὸ πρίγκηπα διάδοχο Μουσταφᾶ πού περιμέναν νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν. Κύτταξε δεξιά καὶ ἀριστερά, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε πουθενά τὴ μικρούλα Τσερκέζα πού ἦταν χαμένη πίσω ἀπ' τὴ μητέρα του. Στενοχωρήθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, μὰ γρήγορα ξαναβρῆκε τὸ μεγαλόπρεπο ὄφος του. Περήφανος καὶ καμαρωτὸς, ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια. Τὸ βᾶδισμα του καὶ γυνικὰ τὸ παρουνιστικὸ του σκορποῦσαν γύρω τὸν δρόμο.

Τὰ τρακόσα χαριτωμένα κεφαλάρια, στολισμένα μὲ ὀλοξανθα, μὲ καστανὰ καὶ ἄλλα μὲ μαῦρα καὶ σκουρὰ μαλλάρια, ἔσκυψαν μὲ μιὰ γλυκεῖα λαχτάρα, Τρακόσια ζευγάρια μᾶτια γαλανά, πράσινα, μαύρα καὶ καστανὰ χαμήλωσαν. Τρακόσιες καρδιὲς χτυποῦσαν δυνατὰ καὶ τὰ τρακόσια ἐκείνα λυγρὰ κορμιά νοιώθανε μιὰ

γλυκεῖα τρεμουλα ἡδονῆς πού τὰ εἶχε κυριεύσει.

Περνοῦσε ὁ Μονάρχης!...

Ἐπὶ 230 τώρα μέρες περιμέναν μὲ λαχτάρα τὴν ἐπάνοδό Του. Τὰ τρακόσια ἐκείνα ζευγάρια μᾶτια ἐπὶ ἐπτάμηνη μῆνες ζούσαν μὲ τὴ γλυκεῖα ὀπτασία καὶ περιμέναν ν' ἀνατελῇ ἡ εὐτυχισμένη αὐτὴ μέρα. Πίστευαν πὼς τὸν Πατισᾶχ, πού μῆνες πέρασε μέσα στὴ μυροῦδι τοῦ μπαρουτιοῦ, μόλις θὰ πατοῦσε στὸ Σαράγι, θὰ τὸν κυριεῦε ἡ ἐπιθυμία νὰ περάσῃ μιὰ νύχτα γλεντιοῦ μαζί τους γιὰ νὰ ξεκουραστῇ. Τὸ κάθε ζευγάρι τῶν ματιῶν ἐκείνων φανταζόταν πὼς θὰ ἦταν τὰ δυὸ λαμπερὰ αστέρια τῆς ἀπολαυστικῆς ἐκείνης νύχτας.

Σὲ λίγο τὰ χαριτωμένα ἐκείνα κεφαλάρια σηκώθηκαν κατὰπληκτα καὶ τρομαγμένα. Τὰ τρακόσια ζευγάρια θελητικὰ καὶ ἐλκυστικὰ ἐκείνα μᾶτια, ὑγρὰ ἀπὸ συμπάθεια, συλlobώθηκαν, ἐρευνώντας ἐπίμονα τοὺς σκοτεινὸς διαδρόμους τοῦ Σαραγιού.

Ὁ Μονάρχης εἶχε ἀπομακρυνθῇ, δίχως νὰ ἐνδιαφερθῇ οὔτε γιὰ ἕνα δευτερολεπτο, γιὰ τὰ ὁμορφα ἐκείνα πλασματάκια. Πέρασε σὰν ἀέρας πᾶνω ἀπ' τὰ μπουκέτα ἐκείνα καὶ χάθηκε χωρὶς ν' ἀγγίξῃ τὰ ὠραία αὐτὰ ζουμπουλία καὶ τριαντάφυλλα. Καὶ τὰ ὁμορφα αὐτὰ λουλούδια πού ἀκούσαν τὸ γλυκὸ θρόισμα τοῦ αἵρα ἐκείνου, δίχως ν' ἀπολαύσουν τὴ δροσία του, ἐγειράν μαρμαρένια καὶ ὑπόφεραν ἀπ' τὴ βαθεῖα λύπη πού τους προξένησε ἡ ἀναπάντεχη ἀδιαφορία τοῦ Πατισᾶχ. Τὰ κυριεῦσε καὶ πάλι ὁ πόθος νὰ ἐπανακτήσουν ἐκεῖνο πού λαχταροῦσαν, γιὰτὶ ἐνοιῶσαν πὼς τὸ ἔχαναν. Στάθηκαν ἀκίνητα, ἀπολιθωμένα σὰν ἀγάλματα.

Τὸ μπουμπουκὶ ἐγίνε τριαντάφυλλο.

Ὁ Σουλεῦμάν ὅταν ἔφτασε στὸν προθάλαμο τῶν ἰδιαίτερων διαμερισμάτων του χαιρετσε τοὺς Βεζύρηδες καὶ Ὑπουργοὺς πού περιμέναν νὰ τὸν καλωσορίσουν καὶ νὰ τὸν συγχαροῦν. Γυρίζοντας τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνα του εἶδε τὸ Χουρρέμ μὲ τὴ Βαλιντὴ Σουλτάνα νὰ τὸν περιμένουν στὸ κατώφλι. Μιὰ τρεμουλα ἡδονῆς διέτρεξε τὸ κορμί του. Θαμπωμένος ἀπ' τὴν ὁμορφιά τῆς Τσερκέζας κόρης καμάρωνε τὸ ἀνάστημα της καὶ τὴν πρόδωκε ἀνάπτυξι της. Τὴν εἶχε ἀφήσει μπουμπουκὶ ὅταν ἔφυγε γιὰ τὴν ἐκστρατεία καὶ τώρα τὴν εὗρισκε μεστομένο τριαντάφυλλο, ἀλλὰ τριαντάφυλλο πού δὲν εἶχε χάσει τὴ δροσία τοῦ μπουμπουκιοῦ. Ἄν δὲν ἦταν ἐκεῖ ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐπισημῶν, πού τοὺς ἔβλεπε, θ' ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν παρουσία τῆς μητέρας του καὶ θ' ἄρπαζε μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του τὸ Χουρρέμ.

Συγκρατήθηκε, καὶ ὅταν πιά οἱ ἐπίσημοι ἀποσύρθηκαν, γύρισε πρὸς τὴ Βαλιντὴ Σουλτάνα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ φιλώντας στοργικὰ τὰ χέρια της, ἐφέλλισε:

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ μητέρα. Τὸ κατεργάστηκες καλὰ τὸ διαμάντι καὶ λαμποκοπάει. Ἐμπρὶς ἂς τραβηχτοῦμε τώρα καὶ οἱ τρεῖς μαζί στὸ «Χαλβέτι» (στὰ αὐτὰ) μου!...

Ἡ ὄργη τῆς Μαχιντεβράν

Ἡ Μαχιντεβράν Σουλτάνα, ἡ νόμιμη γυναίκα τοῦ Σουλτάνου, ὅταν εἶδε τὸ Σουλεῦμάν τὴν ὥρα τῆς ὑποδοχῆς νὰ περναῖ ἀδιαφορὸς ἀπὸ μπροστὰ της, ἐνοιῶσε τὴν τιτὸ βαθεῖα λύπη. Αὐτὴ περιέμενε πὼς ὁ Πατισᾶχ περνώντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ἐμψυχα ἐκείνα λουλούδια, θὰ περιοριζόταν στὴν ἐλεημοσύνη ἐνὸς γλυκοῦ χαμόγελου καὶ ὅτι μόλις θὰ πλησίαζε σ' αὐτὴ, θὰ τὴν ἀγκάλιαζε μὲ ἀσυγκράτητὴ ἀγάπῃ καὶ μαζί μὲ τὸν γυιὸ της τὸν διάδοχο πού βρισκόταν στὸ πλάι της, θὰ προχωροῦσαν ἀγκαλιασμένοι καὶ οἱ τρεῖς μαζί στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα του. Ἀλλὰ ὁ Μονάρχης, ὅπως εἶχαν παραταχτῇ στὰ προπύλαια τὴν ὥρα τῆς ὑποδοχῆς, τὸ ἴδιο δὲν γύρισε νὰ τὴ δῇ κι' αὐτὴ. Προχώρησε βιαστικὸς κι' ἀδιαφορὸς χωρὶς νὰ χαϊδέψῃ καὶ νὰ φιλήσῃ κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ παιδί του.

Σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμή πὼς αὐτὸ μπορούσε νὰ ἦταν ἰδιοτροπία, νᾶζιου τοῦ Σουλτάνου. Μὰ σὰν εἶδε πὼς μὲ τὸν Πατισᾶχ προχώρησαν καὶ χάθηκαν στὸ βάθος ἡ Βαλιντὴ Σουλτάνα μαζί μὲ τὴν Τσερκέζα

Χουρρέμ, τότε ἐνοιῶσε πὼς τὸ φέρισμο αὐτοῦ τοῦ Μονάρχη ἔπαινε νὰ εἶνε ἰδιοτροπία καὶ νᾶζι ἐνὸς περήφανου ἀντρά.

Ὅταν ἡ παρατάξι διαλύθηκε κι' ἀπομείνε μονάχη χλωμίσε καὶ λίγο ἐλείψε νὰ χάσῃ τὰ λογικὰ της. Ἡ ἀξιοπρέπεια της ὅμως δὲν τῆς ἐπέτρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ περάσῃ ἀδιαμαρτύρητὴ ἡ πράξι ἐκείνη τοῦ Σουλτάνου, πού μὲ τὸ φέρισμό του τὴν ἔβαζε κι' αὐτὴ σὲ ἴση μοῖρα μὲ τὶς σκλάβες καὶ τὶς ὀδαλίσκας. Κατὶ σκέφτηκε νὰ κάνῃ. Ἀρπάξε τὸ παιδί της ἀπ' τὸ χερσὶ καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος πού πῆγε ὁ Μονάρχης. Τὴν εἶχε κυριεύσει ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν πιάσῃ στὸν κοιτῶνα του καὶ νὰ τοῦ θυμίσῃ τὰ συζυγικά του καθήκοντα.

Μόλις ἔφτασε στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ Σουλτάνου, οἱ δυὸ μαῦροι Χαρέμ - Ἀγάδες πού φύλαγαν ἐξω ἀπ' τὴν πόρτα του στάθηκαν μπροστὰ της σὰν βράχοι καὶ οἱ δυὸ λεπτὲς ἄλυσσιδες πού σχηματίζουν οἱ κατὰπτες ὀδοντοστοιχίες τους, τῆς ἔδωσαν τὰ πόδια σὰν τροχοπέδες.

— Ὁ Μεγαλειότατος καὶ κραταιὸς Μονάρχης μας βρίσκεται στὸ «Χαλβέτι» (στὰ αὐτὰ) του, τῆς φώναξαν.

Ἐπειτα ἀπ' τὸ φέρισμό τοῦ Σουλτάνου ἡ σκληρὴ συμπεριφορὰ τῶν δούλων του ἐξαγρίωσε τὴ νευρικὴ ἐκείνη γυναίκα πού πῆγαινε νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματα τῆς «Γκιόζιντες», τῆς εὐνοούμενης καὶ τῆς μητέρας τοῦ διαδόχου. Ἐβαλε τὶς φωνές:

— Ποτὲ ἔκείνος, ἔλεγε, μὲ τὶς σκόνες στὰ πόδια δὲν ἀποσύρεται στὸ «Χαλβέτι» του. Τραβηχτήε σεῖς ἀπ' ἐκεῖ καὶ μὴν ἀνακατάνεσε στὶς δουλειές μου.

— Σουλτάνα μας, μὴ νευριάζεις. Κράτησε τὴν ψυχραιμία σου. Ἐκεῖ μέσα βρίσκεται καὶ ἡ Βαλιντὴ Σουλτάνα. Ἄν δὲν σεβαστῇ τὸ φερμῆνι της καὶ θελήσῃ νὰ διαταράξῃ τὴ μοναξιά τους καὶ σὺ θὰ βρῇς τὸ ὑπελά σου καὶ μεῖς.

Ἡ «Χασσεκί» ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένῃ:

— Ὡστε ὁ πρίγκηπας, ὁ γυιόκας μου, ἔλεγε, νὰ μὴ φιλήσῃ τὸ σεπτὸ χερί τοῦ πατέρα του; Τὴν ὥρα πού ἡ Βαλιντὴ Σουλτάνα χαιδεύει καὶ ἀπολαμβάνει τὸν λεβέντη της, ἐπιτρέπεται τὸ παιδί μου νὰ ὑποφέρει τὴν ἀγωνία τοῦ χωρισμοῦ ἀπ' τὸν πατέρα του;

Ἡ συζήτησι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πάρῃ θλιβερὲς διαστάσεις. Οἱ Χαρέμ - Ἀγάδες ἔβλεπαν τὴ θέσι τους πολὺ δύσκολη. Τὴν ἐντολή πὼς δὲν ἔπρεπε κανεὶς νὰ ἐνοχλήσῃ τὸν Πατισᾶχ στὸ «Χαλβέτι» του, τὴν εἶχε δώσει ἡ Βαλιντὴ Σουλτάνα. Δὲν μπορούσαν νὰ τὴν παραβροῦν, ἀλλ' οὔτε καὶ μπορού-

σαν νὰ ἐπιτρέψουν σὲ ἄλλους νὰ τὴν παραβιάσουν. Ἡ γυναίκα ὅμως πού ἐπέμενε νὰ περάσῃ μέσα ἦταν ἡ «Γκιόζιντες» τοῦ Σουλτάνου καὶ τὴ συνώδεε κι' ὁ πρίγκηπας διάδοχος τοῦ θρόνου. Τὸ νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς ζῳρικούς αὐτοὺς ἐπισκέπτες δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλο γι' αὐτοὺς. Ὅταν οἱ Ἀγάδες εἶδαν καὶ ἀποείδαν πὼς δὲν μπορούσαν νὰ τὴ μεταπεισοῦν, ἔπεςαν στὰ πόδια τῆς Μαχιντεβράν Σουλτάνας καὶ φιλώντας τὰ κράσπεδα τοῦ μετὰστου καφτανιοῦ της ἄρχισαν νὰ τὴν ἱκετεύουν.

Ἐλπίδες πού σέβνουν

Ἡ ἀδιαφορία τοῦ Σουλτάνου Σουλεῦμάν ταραξε ὑπερβολικὰ τὴν Χασσεκί Μαχιντεβράν. Τὰ μᾶτια της δόλωσαν ἀπ' τὴν ὀργὴ πού τὴν εἶχε κυριεύσει καὶ ἔτρεμε συγκορμη ὅσο ἀναλογιζόταν ὅτι ἔπρεπε νὰ παραβιάσῃ τὸ Αὐτοκρατορικὸ «ἄδουτ», νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια πού ἐκρυβε μέσα τὸ ἐρημητήριο ἐκεῖνο καὶ νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματα τῆς «Γκιόζιντες» πού ἔβλεπε νὰ καταπατοῦνται κατὰ ἕνα τόσο σκληρὸ καὶ ἀγροῖκο τρόπο.

Δὲν ἄργησε νὰ συλλάβῃ στὸ μυαλό της ἕνα σχέδιο γιὰ νὰ ἐξαναγκάσῃ τοὺς Χαρέμ - Ἀγάδες νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ ἐπῇ μέσα. Καὶ δείχνοντας στὸ μικρὸ διάδοχο Μουσταφᾶ τὴν κλειστὴ πόρτα, πού τὴν σκέπαζαν βαρεῖα

ρημητηρίου, που έλπιζε πως θα άνοιγε για να περάσει ο πρίγκιπας Διάδοχος, άνοιξε ξαφνικά για να ξανακλείσει μία για πάντα γι' αυτή. Στο κατώφλι του δωματίου είδε να σωριάζονται όλες οι ελπίδες της.

Με το άνοιγμα της πόρτας ξεπρόβαλε απ' το δωμάτιο η Βαλιντέ Σουλτάνα. Τράβηξε τα παραπέτασματα και ώρωσε περήφανα το ανάστημά της.

Η Μαχιντεβράν που δε φανταζόταν ποτέ μια τέτοια περίπτωση, ταραχτηκε. Ο μικρός πρίγκιπας μόλις είδε τη γιαγιά του τραβήχτηκε πίσω. Οι Χαρέμ - Αγάδες έπεσαν να προσκυνήσουν τον άγγελο που παρουσιάστηκε για να τους σώσει απ' το μεγάλο κίνδυνο που διέτρεξαν.

Η Χαφσά Σουλτάνα, χαϊδεύοντας με τρυφερότητα τα μαγουλάκια του μικρού πρίγκιπα, του είπε:

— Τί δουλειά έχεις εδώ, χρυσό μου παιδί; Δεν ταιριάζει σε σένα να πηγαίνεις εκεί όπου δε σε καλούν. Να μην το ξανακάνεις αυτό...

Γύρισε ύστερα προς τη Μαχιντεβράν, της έριξε μια διαπεραστική ματιά που έ- ζωτερίκευε τις ενδόμυχες σκέψεις της και της είπε:

— Ήρθες ν' ανησυχήσεις το λεβέντι μου; Μά τί θρασυότητα είναι αυτή;

Μόλις κατάλαβε πως η δυστυχισμένη γυναικα έτοιμαζόταν ν' απαντήσει, άρπαξε από το χεράκι το μικρό Διάδοχο και προχωρώντας, πρόσθεσε:

— Έλα άμέσως στο δωμάτιό μου. Έκεί θα τα πούμε. Έδώ θα μόν' άκουση ο λεο-όντης μου και θα τόν φέρεις σε δύσκολη θέση...

Η Μαχιντεβράν ένοιωσε τότε, ότι αν και είχε γεννησει ένα Διάδοχο, ωστόσο έ- ξακολουθούσε νανε μια σκλαβα, υποχρεω- μένη να υπακούη. Είδε πως τη χάριζε με- γάλη απόσταση από τον άντρα εκείνο, που φανταζόταν πως την καρδιά του την έξου- σίασε απόλυτα και κατάλαβε πως η ιδιό- τητα της «ευνουμένης» και η μητρότητα δεν της έδιναν το δικαίωμα να δρασκελίση το κατώφλι των «αδυνάτων» του Πατισάχ...

Αρχισε τότε να κλαίη με άναυφλητά. Φανταζόταν ότι ήταν το «πάν» και έβλεπε πως ήταν ένα «τίποτα». Ένοιωσε την πραγματικότητα να της καίη σαν πυρμένο σίδερο την καρδιά. Ήταν όμως υπο- χρεωμένη να υποκύψη και ν' αντιμετώπιση την κατάσταση.

Με τη σκέψη αυτή, κλαίοντας, άκολου- θησε τη Βαλιντέ Σουλτάνα. Μόλις μπήκαν στο δωμάτιό της και έκλεισε η πόρτα, έ- πεσε στα πόδια της κι έρχισε να την ικετεύη:

— Έκείνος, έλεγε, είναι Πατισάχ και μπο- ρεί να μη δίνη σημασία σε μια γυναίκα. Μπορεί να μην την λυπάται. Αλλά συ που είσαι γυναίκα και μητέρα συνάμα, δεν νοιώθεις άραγε το τί υποφέρω; Δεν με πο- νάς; Ποιό είναι το φταίξιμό μου; Μήπως με πήραν τα χρόνια και έσθυσε η όμορφή μου για να μην είμαι άξια της αγάπης του;

Η Χαφσά Σουλτάνα, κάθισε σταυροπό- δι στο ντιβάνι, πήρε στα γόνατά της το μικρό έγγονό της και χαϊδεύοντάς τον ά- κουε με απάθεια το πικρό παράπονο της Μαχιντεβράν. Όταν τέλειωσε, σήκωσε τα μάτια της και της είπε:

— Τρελλοκόριτσι!... Δεν είσαι φαίνε- ται στα καλά σου! Έξακολουθείς να πα- ραλογίζεσαι. Ποιός σου είπε πως γέρασες και πως άσχημες; Είσαι νέα ακόμη, γε- μάτη σφρίγος, όμορφη, είσαι μια γυναίκα που το πρόσωπό της λάμπει και σκορπι- ζει χαρί. Αλλά είσαι άσκεπτη. Δεν ξε- ρεις πως οι Πατισάχ δεν μπορούν να πε- ράσουν την άνοιξη μ' ένα μονάχα τριαντά- φυλλο; Άφησε τον λεβέντι μου λεύτερο να μυριζή το άνθος που θα λαχταρήση. Μη- πως πρόκειται να περιορίση την όσφρησή του σ' αυτό το λουλούδι; Αύριο θα λαχτα- ρήση και σένα και θα τρέχη γυρεύοντάς σε.

Η Μαχιντεβράν που άκουε με χαμηλω- μένα μάτια, σήκωσε απότομα το κεφάλι της, σκούπισε τα δάκρυά της και πρόσ- θεσε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Η ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

17ον

Αντίκρου τους βρισκόταν άλλο ένα έρωτευμένο ζευγάρι: Ο Κι- νείας κι η Έλένη. Αντρόγυνο τώ- ρα κι αυτοί, χαμογελούσαν ο έ- νας στον άλλο με λατρεία, γεμάτοι ευτυχία.

Ο Λούκιος Σουλπίκιος, γερασμένος λι- γάκι, έκανε βόλτες στον έξωστη, με τα χέρια του πίσω από την πλάτη, με το σι- γουρο ύφος του ευτυχισμένου ανθρώπου. Κι' ο Γάλλος, σε μια γωνιά, τους κύτταξε ό- λους και στο τραχύ πρόσωπό του καθρε- φτιζόταν όλη η χαρά.

Εκείνη τη στιγμή προχώρησε ο Ίσαάκ ανάμεσα τους.

— Αφέντη, είπε στο Λούκιο Σουλπίκιο, μια κι η καλωσύνη σου μου χάρισε την έλευθερία μου, ήρθα να σε άποχαιρετήσω.

— Φεύγεις, Ίσαάκ; ρώτησε ο στρατη- γός.

— Ναί, άποκρίθηκε ο Έβραίος. Πάω στην Παλαιστίνη.

— Μά εκεί μάλιστα οι πόλεμος.

— Η πατρίδα μου πολεμάει την πατρί- δα σου, Λούκιο Σουλπίκιε. Μά το δική μου με τη δική μου την πατρίδα. Δεν ζη- τούμε τίποτε άλλο παρά τη λευτεριά μας. Πάω να πολεμήσω κι' εγώ.

Τόν κύτταξε ταραγμένος ο Ρωμαίος στρατηγός. Έπειτα τούδωκε το χέρι του.

— Έχεις δικη. τού είπε απλά. Πήγαινε, Ίσαάκ.

Κι' ο άπελευθερος έφυγε με βήμα φτε- ρωτό.

— Κι' εγώ ήρθα να σας άποχαιρετήσω! είπε ο Ίούλιος προχωρώντας εκείνη τη στιγμή κοντά στους άλλους.

— Φεύγεις; ρώτησε ταραγμένη η Έλέ- νη. Πού πάς έσύ, άδελφέ μου;

— Στην Παλαιστίνη κι' εγώ, είπε ο Ρω- μαίος εκατόνταρχος.

— Να πολεμήσης κι' έσύ;

— Όχι. Είμαι Χριστιανός, Έλένη, τώ- ρα και σαν Χριστιανός δεν μπορώ να πώ να πολεμήσω ένα λαό που ζητά την έλευ- θερία του. Σαν Ρωμαίος πάλι δεν μπορώ να πολεμήσω στο πλευρό των έχθρών της πατρίδος μου.

— Τότε, τί πάς να κάνης στην Παλαι- στίνη, Ίούλιε;

— Πάω να κηρύξω τα λόγια του Ευα- γελίου. Πάω να πώ στους ανθρώπους που σταύρωσαν το Χριστό, πως άπάνω απ' όλα στέκει η αγάπη. Πως η αγάπη κάνει τον άνθρωπο δυνατό κι' ικανό να νικήση κάθε δυστυχία.

Ήταν χλωμός ο Ίούλιος και φαίνόταν πως είχε πονέσει πολύ. Τώρα όμως το θάρ- ρος της ζωής σπίθιζε πάλι στα μάτια του.

Όλοι τόν τριγύρισαν και τόν άποχαιρέ- τισαν εγκάρδια.

Σε μια στιγμή του ψιθύρισε η Μυρ- τάλη:

— Ίούλιε... με συχώρεσε που σ' έκα- να να πονήσης;

— Μυρτάλη, άποκρίθηκε αυτός θερμά, ευλόγησα την αγάπη που με βασάνισε, γιατί αυτή μ' έκανε ικανό να νοιώσω τη δύναμη πούκρυβε η ψυχή μου. Τώρα ξέρω πως είμαι δυνατός, κι' είναι κι' αυτό μια άφανταστη ευτυχία.

Όταν έφυγε ο Ίούλιος, για κάμποση ώρα, έμειναν όλοι σιωπηλοί, λες κι' είχε πέσει ανάμεσά τους το βάρος κάποιας λύ- πης.

Η Έλένη ήταν δακρυσμένη κι' ο Κινείας της χάιδευε άπαλά το χέρι.

Κι' η Μυρτάλη έννοιωσε τα μάτια της να βουρκώνουν.

— Αγαπημένη μου, της ψιθύρισε ο Φί- λων. Τί παράξενη που είναι η ζωή!... Γιατί να χάριση ο Θεός σ' έμένα τόν άμαρτωλό τόση ευτυχία και να τη στερήση από τόν Ίούλιο, τόν άγνό και ήθικό;

Η μητέρα του που τα ήξερε όλα κι' ά- κουσε αυτά τα λόγια τού άποκρίθηκε:

— Ποιός μπορεί να ξέρη παιδί μου τίς βουλές του Θεού; Έπειτα, παιδιά μου, η ευτυχία στη γή είναι ένα πράγμα άόριστο. Σήμερα είμαστε εμείς οι ευτυχισμένοι. Αύ- ριο όμως; Εμείς ιδιαίτερα οι Χριστιανοί δεν μπορούμε να ξέρουμε πόσον καιρό θα ζήσουμε έλευθεροί και θα χαρούμε τόν ή- λιο και τόν φώς. Όλοι λένε πως τα βάσανά μας δεν τέλειωσαν ακόμα, πως ώσπου να επιβληθή η θρησκεία μας στον κόσμο, ή- μέρες πόνου και φόβου περιμένουν ακόμα τους Χριστιανούς. Ποιός ξέρει; Ίσως ο Ίούλιος είναι μια μέρα πιο ευτυχισμένος.

— Όχι, μητέρα, είπε ο Φίλων, με πίστι. Από μας πιο ευτυχισμένος δεν μπορεί να- ναι ποτέ κανένας. Έπειδή εμείς τώρα ξέ- ρουμε πως και μέσα στην πιο φορική δυ- στυχία, μέσα στον πόνο, και μέσα στο θάνατο ακόμα, μπορείς νάσαι ευτυχισμένος όταν αγαπάς και όταν πιστεύεις.

ΤΕΛΟΣ

Είσαθε καλές σύζυγες;

Κάθε γυναίκα έχει τη δικαιολογημένη ά- ξίωσι να την αγαπούν, να τη θαυμάζουν, να την περιποιούνται, να βρίσκη άσφάλεια και κατανόησι. Μόνον ο σύζυγος που ικανο- ποιεί το «έγώ» της γυναίκας του, μπορεί να έλπιζή ότι θα την κρατήσει πάντα δική του, πιστή κι' άφωσιωμένη. Για να βεβαιω- θή θε γι' αυτό, δεν έχει παρά ν' απαντήσει με ειλικρίνεια στις παρακάτω έρωτήσεις, διατυπωμένες από ένα γνωστό ψυχίατρο:

1) Κυττάζετε έπίμονα ή φλερτάρετε με άλλες γυναίκες; 2) Κάνετε δυσμενείς συγ- κρίσεις της συζύγου σας με άλλες γυναί- κες, π.χ. με τη μητέρα σας; 3) Άφίνετε το ξυράφι σας όπου τύχη μετά το ξύρισμα, ή το δαχτυλίδι σας στο νιπτήρα όπου πλυ- θήκατε; 4) Κάνετε κατάχρησι αλκοόλ; 5) Είσαθε πεισματάρης, άρνείσθε να παραδε- χθήτε ποτέ ότι είχατε άδικο ή να ζητήσετε συγγνώμη γιά ένα λάθος σας; 6) Λέτε μπροστά σε άλλους πράγματα που φέρουν σ' άμνησιν τη γυναίκα σας; 7) Της δι- νετε να καταλάβη ότι οι συγγενείς της είναι κατώτεροι απ' τους δικούς σας; 8) Της δίνετε την εντύπωσι ότι δεν λογαριάζετε την γνώμη της, την κρίσι της, την ικανό- τητά της; 9) Καυχίεσθε γιά τις δοσολη- ψίες σας με άλλες γυναίκες ή γιά τις προη- γούμενες κατακτήσεις σας;

Το ιδεώδες θάταν 9 άρνητικές απαντή- σεις. Έλάχιστοι όμως σύζυγοι είναι τόσο τέλειοι. Μπορεί λοιπόν να θεωρηθή άριστος σύζυγος εκείνος που θ' απαντήσει «όχι» σε 7 - 8 έρωτήσεις. 4 ως 6 «όχι» δείχνουν κα- λό σύζυγο. Άν όμως τα όχι είναι λιγώτερα από 4, ο σύζυγος αυτός πρέπει να προσέ- ξη και να διορθωθή, αν θελή να κρατήσει τη γυναίκα του.

Την Κραίην
Τουίλιαμ Χόλνιερ

— Θα μ'ας επιτρέψετε, κύριε, ν'ασχίσουμε τὸ δέσιμο τοῦ βιβλίου σας...

Ἔνα σωληνῆριο κινίνο Κ' ἔνα ἱατρικὸ λαρύσι

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μ'ας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Μέσα στὶς μεγάλες προόδους τῆς ἐποχῆς μας, ἐξέχουσα θέσι κατέχει καὶ ἡ πρόοδος τοῦ... λαθρεμπορίου συναλλάγματος. Οἱ σημερινοὶ λαθρεμπόροι διαθέτουν ἰδιωτικά αεροπλάνα, εἶνε συγκροτημένοι σὲ διεθνεῖς «εταιρίες» — ἡ σπειρές, ὅπως κακεντρεχῶς τὶς χαρακτηρίζει ὁ τύπος — ἔχουν στὴν ὑπηρεσία τους ἐξωτερικοὺς διπλωμάτες, ωραῖες γυναῖκες, Ρουμπιρόληδες, Νεουρίδες, κτλ. Εἶνε, δηλαδὴ, πρόσωπα... ἀξιόσεβαστα.

Παλαιότερα τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ πιὸ ἀπλουστερά. Τὸ λαθρεμπόριο συναλλάγματος ἀκολουθοῦσε τὸν καθυστερημένο ρυθμὸ τῆς τότε ἐποχῆς. Ἡ λαθραία ἐξαγωγή ὀλίγων λιρών, δολλαρίων, ἢ ἐλβετικῶν φράγκων ἔθεωρετο μεγάλο γεγονός. Ἐν τούτοις δὲν ἦταν εὐκόλη ὑπόθεσις. Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρατευθῇ ὅλη ἡ ἐφευρετικότης τοῦ ἐνδιαφερομένου, γιὰ νὰ κατορθωθῇ ἡ παραπλάνησις τῶν ὀργάνων ποῦ ἔκαναν τὸ συναλλαγματικὸ ἔλεγχον στὰ σύνορα ἢ στὰ λιμάνια.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1933 ταξίδευα πρὸς τὴ Σερβία μὲ τὸ τραῖνο. Στὸ ἴδιο διαμέρισμα μὲ μένα ἦταν ἕνας καθολικὸς παπάς καὶ μὴ κομψοντυμμένη καὶ εὐπρεπεστάτης ἐμφανίσεως γυναίκα μὲ τὸ παιδάκι τῆς — ἕνα αγοράκι 4-5 χρονῶν. Στὴν Εἰδομένη ὑπῆκαν στὸ τραῖνο οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τοῦ τελωνειακοῦ ἐλέγχου. Ἐρευνούσαν τὶς ἀποσκευές μὲ ἐξαιρετικὴ διακριτικότητα. Σὲ πολλὰς περιπτώσεις ἐπιβιβόντο στὶς διαβεβαιώσεις τῶν ἐπιβατῶν καὶ δὲν ἀνιχνύαν τίς βαλίτσες.

Ρώτησα ἕναν ἐλεγκτὴ:
— Γιατί τὸση ἐμπιστοσύνη;
— Γιατί ἀπλουστερά, μοῦ εἶπε, καταλαβαίνουμε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ μάτια!

Ἀπὸ τὰ μάτια; Πραγματικά. Ὃταν ὁ ὑπάλληλος μῆκε στὸ διαμέρισμά μας καὶ προτοῦ ἀρχίσῃ τὴν ἐρευνα, μ'ας κύταξε ἕναν-ἕναν καλὰ στὰ μάτια. Ὁ παπάς προθυμοποιήθηκε ν' ἀνοίξῃ τὶς βαλίτσες του, ἀλλὰ ὁ ἐλεγκτὴς τὸν ἐμπόδισε. Ἐμένα μοῦ εἶπε ν' ἀνοίξω τὴ μὴ ἀπὸ τὶς δύο βαλίτσες μου. Δὲν ἔριξε ὅμως παρὰ μὴ ἐπιπολαίη ματιά. Τὴν κυρία μὲ τὸ παιδάκι ἦταν ἀποφασισμένοι, ὅπως μοῦ εἶπε κατόπιν, νὰ μὴ τὴν ἐξετάσῃ καθόλου. Εἶχε ἕνα ὕψος ἀδωδάτο καὶ ἐντελῶς ἀδιάφορο.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε ἐλεγκτά, τοῦ εἶπε μόνη τῆς, κάντε τὴ δουλειά σας. Ἐρευνήστε τίς βαλίτσες μου, Σὰς παρακαλῶ...

Αὐτὴ ἡ ὑπερβολικὴ νομιμοφροσύνη τῆς κυρίας, ἔβαλε σὲ ὑποψίαν τὸν ἐλεγκτὴ. Ἐφάψε τὶς βαλίτσες τῆς — μὴ πού ἔπεμνε τόσο ἡ ἴδια — καὶ δὲν βρῆκε τίποτε ἀπολύτως τὸ ἐπιλήψιμο. Ἡ ὑπόθεσις ἐφθασε στὶς φιλοφρονήσεις:

— Μὲ συγχωρεῖτε...

— Σὰς παρακαλῶ...

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ πᾶρα πολὺ νομοταγὴς κυρία κύταξε μὲ ἰδιαίτερη ἐπιμονὴ τὸ παιδάκι τῆς. Ὅχι ἀκριβῶς τὸ παιδάκι τῆς, ἀλλὰ ἕνα σωληνῆριο κινίνο ποῦ κρατοῦσε στὰ χέρια τοῦ.

— Κινίνο; ρώτησε ὁ ἐλεγκτὴς.

— Ναι, εἶπε μὲ κάποια ἐσθνική ταραχὴ ἡ κυρία. Εἶνε λίγο ἄρρωστος ὁ μικρός. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ μικρὸς δὲν εἶχε τὴν ἴδια γνώμην μὲ τὴ μητέρα τοῦ.

— Ψέματα! φώναξε. Δὲν εἶμαι ἄρρωστος.

Κοκκίνισε ἡ μητέρα. Ὁ ἐλεγκτὴς μῆκε στὸ νόημα... Πῆρε τὸ σωληνῆριο, τὸ ἀνοίξε καὶ βρῆκε μέσα δύο χαρτονομίσματα τῶν 50 δολλαρίων τὸ καθένα, τέλεια συσκευασμένα.

Θυμοῦμαι μίαν ἄλλην ἀνάλογη περίπτωσι: Γυρίζαμε — τὴν ἀνοίξει νομίζω τοῦ 1938 — ἀπὸ τὴν Ἀγκυρά, ὅπου εἶχαμε συνοδεύσει τὸν τότε πρωθυπουργὸ Μεταξά γιὰ τὴ Βαλκανικὴ Διάσκεψιν. Τρεῖς-τέσσερις συνάδελφοι πῆραμε τὸ τουρκικὸ τῆς γραμμῆς «Ἰζμύρ». Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τῆς πρώτης θέσεως γνωρίσθηκαν μεταξὺ τους — δὲν ἦσαν ἄλλως τε πολλοί — μὰ ὁ μόνος ποῦ δὲν ἔκανε παρὰ μὲ κανέναν ἦταν ἕνας ἀξιόσεβαστος κύριος, σοβαρός, ἀμίλητος, ἀκατάδεχτος καὶ μανιώδης φιλαναγωγιστής. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ξεκίνησε τὸ πλοῖο ἀπὸ τὴν προκυμαία τοῦ Γαλατᾶ, ὡς τὴ στιγμή ποῦ ἐρρίξε ἀγκυρά στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς, δὲν ἐνδοῦσε ν' ἀφήσῃ ἀπὸ τὸ χερί τοῦ ἕνα μεγάλο, χοντρὸ καὶ καλοδεμένο βιβλίο.

Ὅλο διάβαζε. Ὃταν καθόταν στὸ τραπέζι γιὰ τὸ γεῦμα, ἀφηνε το βιβλίο δίπλα τοῦ. Ὑστερα ξάπλωνε σὲ μὴ σαῖς-λόγκ καὶ τὸ ξανάρριχνε στὸ διάβασμα. Βλέποντάς τον ἐστὶν προσηλωμένο στὸ βιβλίο, σχηματίζον τὴν ἐντύπωσιν πὼς θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κανένα πᾶρα πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ συναρπαστικὸ μυθιστόρημα. Ἀπὸ περιέργεια ἐρρίξα μὴ μὰτῖ καὶ εἶδα πὼς ἦταν ἕνας τόμος γαλλικῆς ἱατρικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας!

— Γιατρός θὰ εἶνε, σκέφθηκα.

Τόση, ὅμως, φιλομαξεία; Αὐτὸ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ἐξηγήσω.

Ὃταν φθάσαμε στὸν Πειραιᾶ, ἀνέβηκαν στὸ πλοῖο οἱ ὑπάλληλοι τῆς ὑπηρεσίας ἐλέγχου διαβατηρίων καὶ συναλλάγματος. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σχετικῆς διαδικασίας ἀκούσα μὲ κατὰπληξί τὸ «γιατρός» νὰ λέγῃ — ἀπαντώντας σὲ σχετικὴ ἐρώτησι ἐνὸς ἐλεγκτοῦ — ὅτι εἶνε... ἔμπορος ψαριῶν!

Αὐτὸ δὲν εἶχε μεγάλη σημασία. Κάθε ἀνθρώπος θέλει νὰ πλουτίσῃ τὶς γνώσεις του. Κι' ἕνας ψαρέμπορος δὲν θὰ χάσῃ τίποτε ἀν μᾶθῇ τὰ μυστικὰ μυερικὰ ἀσθενειῶν ἢ τὸ τί περιέχουν διάφορες συντα-

Ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐνὸς νέου μυθιστορήματος τοῦ γνωστοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΤΖΕΙ-ΜΣ ΤΖΕΙ-ΙΖ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤῶΝ ΔΩΔΕΚΑ ΚΙΝΕΖΩΝ

Στὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα ποῦ προκάλεσε αἰσθησὶ στὸ ἀμερικανικὸ κοινὸ καὶ ἐκκλονφόρησε σὲ εκατομμύρια ἀντιτύπων, παραλαύνει ὅλη ἡ μυστηριώδης καὶ ἐγκληματικὴ ζωὴ τοῦ ὑποκόσμου στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖς μὲ τίς ἀγριεῖς ἐκδικήσεις, τίς στυγερὲς δολοφονίες καὶ τοὺς αἱματηροὺς ἐρωτῆς του.

γές. Πάντως τὸ ὀγκώδες βιβλίο δὲν ἐφευγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ. Μ' αὐτὸ μῆκε στὴν βάρκα, μ' αὐτὸ ἔκανε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ τελωνείου.

— Ἐχετε νὰ δηλώσετε τίποτε;

— Τίποτε...

Τὶ νὰ δηλώσῃ ὁ ἀνθρώπος; Μέσα στὶς βαλίτσες τοῦ βρέθηκαν τὰ ρούχα τοῦ, λίγα κουτιά λουκούμια, λίγα τούρκικα τσιγάρα, μερικά ἀνατολίτικα ἀναμνηστικά. Ὅυτε καν προσέχε τὸς ἐλεγκτὰς τὴν ὥρα ποῦ ἔκαναν τὴν ἐρευνα. Ὁ νοῦς τοῦ ἦταν στὸ... βιβλίο. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ ἀφήσῃ πάνω στὸν πάγκο τοῦ τελωνείου. Τὸ κρατοῦσε σφιχτὰ στὰ χέρια τοῦ σὰν ἱερὸ Εὐαγγέλιο.

— Κι' αὐτὸ τί εἶνε; ρώτησε ὁ ἐλεγκτὴς.

— Τίποτε... Ἔνα βιβλίο.

Εἶχε κάποιον τόνο ἀνησυχίας ἡ ἀπάντησις τοῦ. Αὐτὸ ἀνάγκασε τὸν ἐλεγκτὴ νὰ πάρῃ τὸ βιβλίο καὶ νὰ τὸ κυττάξῃ προσεκτικά. Τὸ δέσιμό τοῦ ἦταν ἀσυνήθως χοντρὸ. Πᾶρα πολὺ χοντρὸ. Τὸ ἔφασε καλὰ μὲ τὰ δαχτυλά τοῦ ὁ ὑπάλληλος καὶ κάτι ὑποψιάστηκε.

Μὲ συγχωρεῖτε κύριε, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ χαλάσουμε λιγάκι τὸ δέσιμο. Μὰ θὰ μοῦ καταστρέψετε τὸ βιβλίο!

Δίκησέτε, μὰ πρέπει νὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς τὴ δουλειά μας. Σὰν ὑπόπτος μοῦ φαίνεται αὐτὸς ὁ ὄγκος.

Ἐκλήθη ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας. Συνεφώνησε κι' αὐτὸς ὅτι ἔπρεπε νὰ σχισθῇ κάπως — μὲ προσοχὴ βέβαια — τὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ δεσμοῦ. Ὁ ψαρέμπορος ἐν τῷ μεταξύ δάγκωνε τὰ χεῖλη τοῦ.

Σχίσθηκε τὸ δέσιμο καὶ ἐξεχύθηκε ἀπὸ μέσα ἕνας ὄγκος λευκῶν καὶ «μεταξωτῶν» χαρτίνων ἀγγλικῶν δεκαλίρων! Ὁ δρᾶστης ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολόγησῃ ὅλη τὴ «μηχανή».

— Ἀνέθεσα, εἶπε, σ' ἕνα γνωστὸ μοῦ βιβλιοδέτη νὰ μοῦ συσκευάσῃ τίς λίρες μέσα στὸ δέσιμο. Ἡ γκάφα μου δὲν ἦταν αὐτὴ. Ἡ γκάφα μου ἦταν πὼς διάλεξα, λόγω τοῦ ὄγκου τοῦ, ἕνα γαλλικὸ ἱατρικὸ βιβλίο, πράγμα ποῦ ἦταν φυσικὸ νὰ προκαλέσῃ ὑποψίες, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἕνας ψαρέμπορος. Ἐπρεπε νὰ προμηθεύω κανένα χοντρὸ λαϊκὸ μυθιστόρημα. Ἀν κρατοῦσα στὰ χέρια μου τὴν «Κασσιανή», ἀσφαλῶς δὲν θὰ βίνατε σημασία.

Αὐτὰ εἶπε ἀπολογούμενος ὁ δρᾶστης, βαθυτάτα λυπημένος ποῦ δὲν εἶνε ἐπιστρατεύσει γιὰ τὴ δουλειά τοῦ τὴν «Κασσιανή», ἀντὶ τοῦ ἱατρικοῦ λαρύσι.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΟΟΟ

Ἡ συνταγὴ τῆς ἰλιζοπάτρας

Μεταξὺ τῶν σπάνιων βιβλίων καὶ χειρογράφων τῆς Ἀκαδημίας ἱατρικῆς γιὰ Νέας Ὑόρκης, ἔχει παρὶ τιμητικὴ θέσι μὴ συνταγὴ καλλυντικῆς τῆς Κλεοπάτρας, τῆς πολυθρῶλης βασίλισσας τῆς Αἰγύπτου, ποῦ κατάφερε νὰ ξεμουσάλῃ τὸ Ρωμαῖο Ἀντώνιο. Ὃπως βεβαιώνει ὁ Πλούταρχος, ἡ Κλεοπάτρα εἶχε μεγάλῃ πεποίθησιν στὴ δύναμιν τῶν ἀρωμάτων καὶ τῶν καλλυντικῶν γιὰ τὴν κατάκτησιν τῶν ἀνδρῶν.

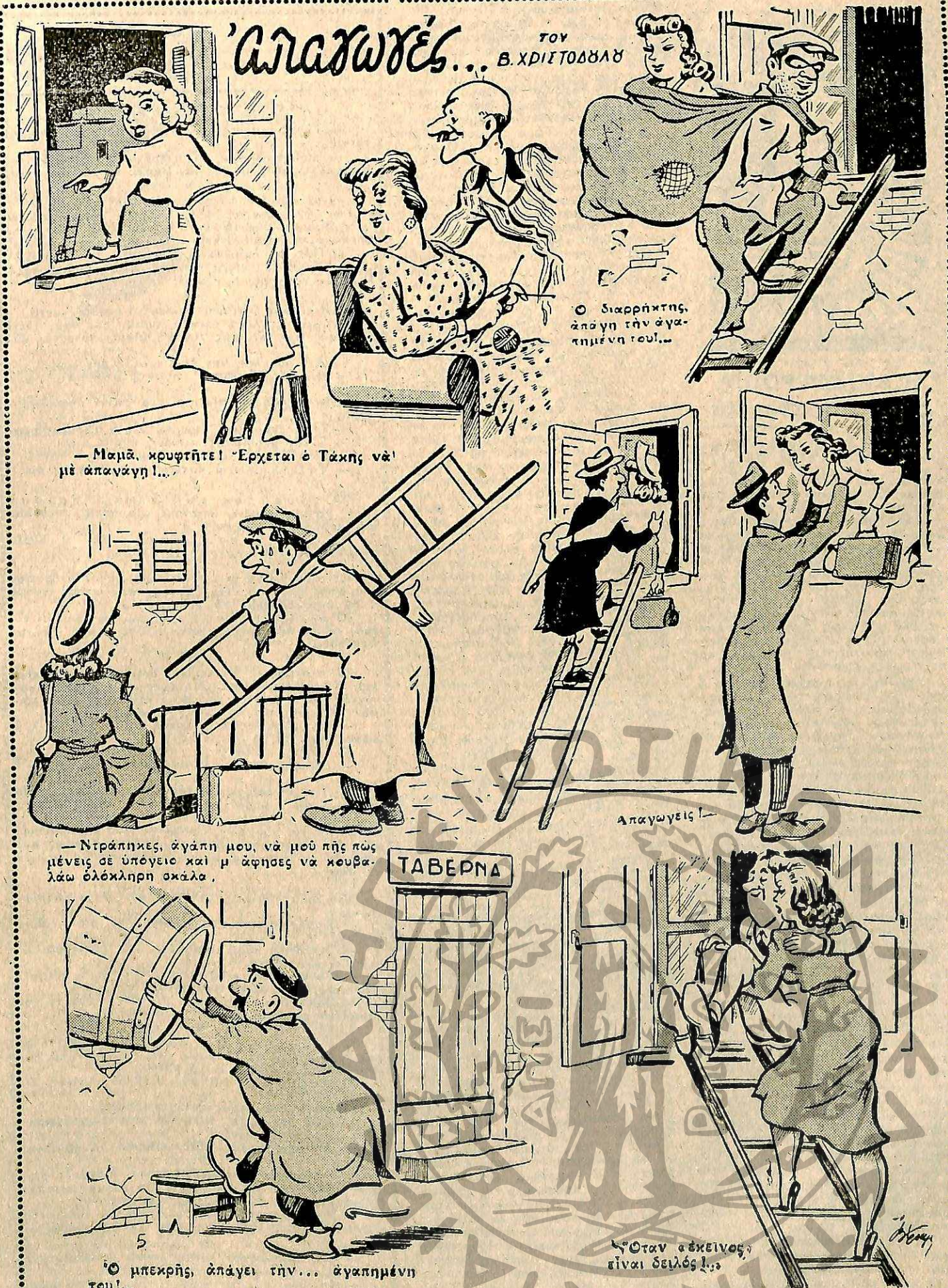
Ἡ περίφημη συνταγὴ εἶνε ἡ ἐξῆς: «Ἀλάδατρος, 1 μέρος. Νάτρον, 1 μέρος. Ἀλάτι, 1 μέρος. Μέλι, 1 μέρος. Ἀνακατεῦτε καλὰ κι' ἀλείψετε τὸ πρόσωπο».

Κατὰ τοὺς εἰδικούς, τὸ «νάτρον» δὲν εἶνε παρὰ κοινὴ σόδα, ὁ δὲ «ἀλάδατρος» θεϊκὸν ἀσθένιον. Ὁ Νεοὺρκέζος κατασκευαστὴς καλλυντικῶν Τάξερ (δὲν ἔχει συγγένεια μὲ... τὸν Καίσαρα τῆς ρωμαϊκῆς ἱστορίας) ἐρωτήθηκε γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά αὐτῆς τῆς συνταγῆς.

Δὲν ἦταν κακὴ, δήλωσε. Τὸ ἀλάτι ἐνεργοῦσε ὡς καθαριστικὸ τοῦ δέρματος, τὸ μέλι ἐσφίγγε τοὺς πόρους, τὸ θεϊκὸν ἀσθένιον ἀποτελοῦσε τὴ βάσιν τοῦ μίγματος κι' ἡ σόδα ἐνώνει ὅλα τὰ ἄλλα συστατικά μεταξὺ τους. Πιστεύω ὅτι ἡ ἀλοιφή αὐτὴ θὰ ἐκλούραζε ἀρκετὰ τὸ πρόσωπο.

Ἡ συνταγὴ ἀναφέρεται σ' ἕνα πάπυρο, μήκους 5 μέτρων καὶ ἡλικίας 3.600 ἐτῶν, ποῦ φυλαγόταν ὡς τώρα στὸ Μουσεῖο Μπρούκλιν.

Ὁ ἴδιος πάπυρος περιέχει ὁδηγίους γιὰ 48 διάφορες χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις, πολλὰς ἀπ' τὶς ὁποῖες δὲν διαφέρουν οὐσιωδῶς ἀπ' τὶς σημερινὰς αἰσθητικὰς ἐγχειρήσεις.

— Μαμά, κρυφτήτε! Ἐρχεται ὁ Τάκης νὰ μὲ ἀπανθή!

Ἀπαγωγὴ!

— Ντραπήκες, ἀγάπη μου, νὰ μοῦ πῆς πὼς μένεις σὲ ὑπόγειο καὶ μ' ἀφῆσες νὰ κουβαλῶ ὁλόκληρη σκάλα.

Ὁ μπεκρὴς, ἀπάγει τὴν... ἀγαπημένη του!...

Ὃταν σκεῖνος εἶναι δειλός!

Η ΑΝΙΣΟΡΡΟΠΙΑ στην καλλιτεχνία

Της συνεργάτιδός μας
κ. ΕΛΛΗΣ ΠΟΛΙΤΗ

ΠΑΡΙΣΙ.— Είπαμε για τα μοντέλλα. 'Ας δούμε τώρα και τους καλλιτέχνες. Το Παρίσι είναι η φωχομάνια της καλλιτεχνίας. Είναι όμως, από της πλευράς αυτής, και λίγο... φρενοκομείο. Μέκκα της τέχνης, αλλά και Μέκκα της καλλιτεχνικής λήθης. 'Εδώ μπορεί ν' αναδειχθώ ένα πραγματικά γερό, Ισσοροπημένο ταλέντο, κι' εδώ μπορεί ν' δημιουργήσει τη «σχολή» του και ν' αβή εξαλλους ανθρώπους, ετοιμούς ν' τον ακολουθήσουν, ο οποίος-δήποτε άρνητης των στοιχειωδών και καθιερωμένων κανόνων της τέχνης.

Στο Παρίσι υπάρχει θέσις για όλους. Για τους αίρετικούς και τους ορθόδοξους της τέχνης. Υπάρχουν εκατοντάδες Γκαλερίες, χωρίς να υπολογίσω τις Κρατικές που δέχονται και εκθέτουν προθυμότητα έργα ζωγραφικής και γλυπτικής οιασδήποτε σχολής και οιασδήποτε καλλιτεχνικής ανισορροπίας. 'Αλλωστε κι' αν δεν θελήρη κανείς να καταφύγει στις Γκαλερίες, υπάρχουν τα μαγαζάκια της Μοναρχίας όπου, μαζί με τυρί, λαχανικά, σαρόλλες και κρασιά πουλιούνται και καλλιτεχνικοί πίνακες. Υπάρχουν, ακόμα, οι προκυμίες του Σηκουάνα, όπου οι πλανόδιοι πωλητά βιβλίων και καρτ-ποστάλ, παρουσιάζουν και την τελευταία παραγωγή των αγνώστων και άσημων και κάποτε ανώνυμων καλλιτεχνών, που είνε συνήθως φτωχοί φοιτητα ή δυστυχισμένοι άνθρωποι, που ήλθαν στο Παρίσι με μεγάλα κατακτητικά δνεира σχετικά με την τέχνη και κατέληξαν πλανόδιοι ελαιοχρωματιστάι. 'Οφείλω να διευκρινίσω εύθες άμέσως ότι όλοι σχεδόν οι 'Ελληνες καλλιτέχνες που ήλθαν κατά καιρούς στο Παρίσι, αν δεν άνεδείχθησαν μεγάλοι — όπως ο Γαλάσιος και παλαιότερα ο μακαρίτης Κόστας Δημητριάδης — δεν πρόσβαν την άποστολή τους και δεν κατέληξαν «έστικτςδες». 'Εργάστηκαν και ενοχάζονται εύσυνεδητα και εξασφαλίζουν κάποια αξιοπρόσεχτη θέσι στον τομέα της τέχνης. 'Ο Γαλάσιος είνε μιά από τις σημαντικότες καλλιτεχνικές κορυφές, προσωπικότης γενικής αναγνωρίσεως, τακτικό μέλος της 'Ακαδημίας των Καλών Τεχνών, κολοσσός στην εδωτική της χαρακτικής.

Για ν' πετύχη κανείς καλλιτεχνικά στο Παρίσι, πρέπει ν' είνε ή ένα αναμφισβήτητο ταλέντο, ή ένα

έξυπνο... μηδενικό. 'Οποιος δέν μπορεί ν' αβή το δρόμο του σύμφωνα με τους κανόνες της αισθητικής και της λογικής, τραβάει κατ' ευθείαν πρὸς τις εκδηλώσεις του καλλιτεχνικού εξωφρενισμού. Σαν μανιτάρια ξεφυτρώνουν κάθε λίγο οι νέες «σχολές». 'Ο Πικασσό, ένας γέρο-παράξενος τώρα πιά, πήρε κόση στο λαιμό του. Τώρα τελευταία τάρριξε στην κεραμεική κι' οι θαυμασταί του με βαθυτάτη συγκίνησι εΐδαν μερικά κανάτια που εξέθεσε, με χονδροειδέστερες παραστάσεις και κακότεχνα ανάγλυφα, που οι μεμνημένοι στα μυστήρια του εύουεστούτου Γαλλοίστανου ζωγράφου τ'α χαρακτηρίζουν σαν καταπληκτικά άριστουργήματα, μπροστά στα όποια εκμυδενίζεται ή τέχνη του Μιχαήλ 'Αγγελου και του μεγαλύτερου γλύπτου της Γαλλίας, του Ροντέν.

Αυτά για τους Πικασσοπλήκτους. Για μ'α τους άμνητους, τ'α κανάτια που παρουσιάζει ο Πικασσό δέν μπορούν ν' συγκριθούν με τ'α κανάτια που κατασκευάζουν οι άπλοϊκοί τεχνίτες του... Μαρουσιού και της Αίγινας. 'Εν τούτοις το ρεύμα του καλλιτεχνικού εξωφρενισμού έχει παρασύρει πολλόν κόσμο. Και οι πιστοί είνε τόσο φανατισμένοι, ώστε αν τολμήσετε ν' διατυπώσετε με έπιμονή τις αντίρρήσεις ις,ς, υπάρχει κίνδυνος ν'... ευλοκομηθήτε. Μιά μικρή ιδέα του φανατισμού αυτού έλαβα σ'ε μιά επίσκεψή μου στην παγκοσμίου φήμης έκθεσι του «Σαλόν ντ' 'Ωτόν». Στην έκθεσι αυτή έπιδεικνύονται, κάθε χρόνο, έργα όλων άνεξαρτήτως των σχολών και των τάσεων. 'Αλλά πάρα πολλά ανήκουν στους όπαδους της εξωφρενικής τέχνης, στους σουρρεαλιστάς, τους κυβιστάς, τους κάφρημένους. Στάθηκε με μεγάλη προσοχή μπροστά σ' ένα πίνακα που παρίστανε πολλά γεωμετρικά σχήματα, ανάμεσα στα όποια περνούσε μιά αιχμή ξίφους και στην άκρη του ξίφους ήταν ένα μάτι, κι' επάνω από το μάτι ένα αυτί κι' επάνω από το αυτί κάτι σαν κρανίο. Πλάι μου ένας καλλιτέχνης εξήγούσε σ'ε μερικούς φίλους του επισκέπτες το έργο, αλλά με τόσο συγκίνησι, ώστε τόλημσα ν' απησίσω και ν' αρωτήσω:

— Μπορώ ν' αβή τι παριστάνει αυτός ο θανάσιος πίνακας;

Με κύτταξε στην αρχή με οίκτο. 'Υστερα καταδέχτηκε ν' απαντήσει:

— Μ'α δέν βλέπετε, λοιπόν, πώς είνε ο θάνατος του Μεγάλου Ναπολέοντος;

Με το θάρρος της άγνοίας παρήρσα ότι δέν τ'εβλεπα αυτό το πράγμα. 'Αντιθέτως, αυτά που έβλεπα μου θύμιζαν σύνεργα ταχυδακτυλουργού. 'Ο «καλλιτέχνης» έθεώρησε περιττό, ύστερα απ' αυτό ν' άδωσι συνέχεια στη συζήτησι.

Δέν θέλω ν' αβή πώς ή κάπως έπικίνδυνη έκτασις που παρουσιάζουν οι σύγχρονες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις έρριξαν σ'ε παρακμή τη γαλλική τέχνη. Κάθε άλλο. Το Παρίσι παραμένει πάντα ο φάρος της τέχνης. Τα Μουσεία, οι Πινακοθήκες, οι ιδιωτικές συλλογές περιέχουν πληθώρα άριστουργημάτων που χαρακτηρίζουν την κυριαρχική θέσι της γαλλικής τέχνης και προκαλούν πάντα σ'ε οϊανδήποτε έποχή και άνεξάρτητα από τ'α παροδικά ρεύματα που αναταράζουν προσωρινά τις σκέψεις, τον θαυμασμό και τη γενική αναγνώρισι. Δέν έχει σημασία αν παρ' όλ' αυτά κατορθώνουν να θορυβούν και να δημιουργούν άφελεις θαυμαστάς οι διάφοροι άσσοι του καλλιτεχνικού εξωφρενισμού, όπως ο Πικασσό, ο Λαβέρ, ο Μπράκ, ο Κλή, ο Μισό και άλλοι.

ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Χιούμορ

Τὸ παράπονο τοῦ μισθωτοῦ

— Τί παραπονείσαι; 'Ο μισθός σου πάντα τρέχει.

— Ναί φίλε μου. Καί τρέχει τόσο γρήγορα, ὥστε οὔτε μιά ὀδομάδα δέν μπορῶ νά τόν κρατήσω.

— Τί κάνει ἡ γυναίκα σου, φίλε μου;

— 'Αχ, ἀγαπητέ μου, ὅλη τήν ἡμέρα γυρίζει αὐτή έξω, κι' ὅλη τή νύχτα γυρίζω ἐγώ. 'Ετσι, δέν βλέπομαστε περισσότερο ἀπό μιά ὥρα τήν ἡμέρα!

— Πῶς σ'ε λυπάμαι, καϋμένε!

— Μπα, δέν εἶμαι δά καί τόσο ἀξιολύπητος! Περνάει γρήγορα μιά ὥρα!

Δυὸ τυφλοὶ ζητιάνοι στέκονται κοντά-κοντά. Περνάει σ'ε λίγο κάποια κυρία, πού τούς ἔλειε καί τούς δυό. 'Ο ένας τυφλὸς ρωτᾷ τότε τόν ἄλλον:

— Δέν μοῦ λές, τήν ξέρεις αὐτή τήν κυρία;

— Μόνον... ἔξ ὅπως! Ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

— 'Ενας κύριος μπαίνει σ' ένα σπῖτι ὅπου ἔχουν πιάνο.

— Τί θέλετε, κύριε; τόν ρωτᾷ ἡ οἰκοδέσποινα.

— Εἶμαι χορδίστης πιάνων, κυρία μου...

— Μ'α δέν σ'ας ζητήσαμε ἐμεῖς!

— Τό ξέρω, ἀλλά μ' ἔστειλαν... οἱ γείτονές σας!

— 'Ο πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου: Γιατί κατηγοροῦμενε, ἔσπασες μιά ἀδεία μοτιλία στο κεφάλι τοῦ μνητοῦ;

— 'Ο κατηγορούμενος: "Αμ" τί, κύριε πρόεδρε, γεμάτη θέλατε νά τή σπάσω;

— 'Ο σκηνοθέτης: Μονάχα εἰκοσι ἄνθρωποι εἶνε στήν πλατεία... Θά δώσουμε παράστασι ἀπόψε ἡ θά ἐπιστρέψουμε τὰ χρήματα;

— 'Ο διευθυντής: Ποιά χρήματα; Καί οἱ εἰκοσι αὐτοὶ πού θέλπετε στήν πλατεία, εἶνε... τζαμπατζήδες.

— 'Ο γιατρός κ. Βεντούζας ἔχει τόση πελατεία, πού δέν μπορεῖ νά ἡσυχάσῃ οὔτε στιγμή. Μέρα καί νύχτα, τόν ζητοῦν οἱ ἀρρωστοὶ τοῦ. Μιά μέρα λοιπόν, παραπονείται σ' ένα συνάδελφό του:

— "Αν ἐξακολουθήσῃ αὕτη ἡ κατάστασις, οἱ ἀρρωστοὶ μου θά μ'ε σκοτώσουν!

Κι' ἐκείνος ἀπαντᾷ μ'ε χαίρεκακία:

— Ἀληθεῖ, θά σοῦ ἀνταποδώσουν τὰ ἴσα!

— Δέν μπορεῖς νά φαντασθῇς, φίλε μου, πόσο ὑποφέρω ἀπ' τὸ μάτι μου! Μήπως ξέρεις κανένα φάρμακο;

— Τί νά σοῦ πῶ! Προχθές, μου πονοῦσε καί μένα τὸ δόντι μου. Πήγα στο γιαντρά, αὐτός μου τὸβγαλε κι' ἡσυχάσα ἀμέσως! Δέν κάνεις καί σὺ τὸ ἴδιο;...

Στὸ δικαστήριό ὁ πρόεδρος λέει στὸν κατηγορούμενο:

— Κατηγορεῖσαι ὅτι ἐκλεψες ἓνα ρολόι. Εἶνε ἀλήθεια;

— Ἀλήθεια, κύριε πρόεδρε. Σ'ας ὀρκίζομαι ὅμως ὅτι μετανόησα γι' αὐτό.

— Τὸ δικαστήριό θά λάβῃ ὑπ' ὄψιν τή μεταμέλειά σου. Εἶναι ὅμως τουλάχιστόν εἰλικρινής;

— Πολύ εἰλικρινής, κύριε πρόεδρε. Αὐτὸ τὸ καταραμένο τὸ ρολόι ἦταν... χαλασμένο!

— 'Η σύζυγος: 'Ο γιατρός μου εἶπε ὅτι ἡ ὑγεία μου ἐπιβάλλει νά κάνω ταξείδια. Μ'α ἐγώ δέν ἔχω λεπτὰ. Δέν ξέρω τί νά κάνω...

— 'Ο σύζυγος: Νά πᾶς σ' ἄλλο γιατρό!

Συζητοῦν δυὸ κλασσικοὶ τεμπέληδες:

— Χθές τή νύχτα, εἶδα ἓνα παράξενο ὄνειρο: Εἶδα πῶς ἐργαζόμην!

— 'Ονειρο τὸ λές αὐτό, καϋμένε, ἡ ἐφιάλτη;

— Ἀρνείσαι ὅτι διέπραξες ἐσὺ τή διάρρηξι. Καί ὅμως ὁ μνηστής μ'ας θεβαίνει ὅτι σ'ε ἀναγνωρίζει εἰδείθ σ'ε εἶδε πολύ καλά κατὰ πρόσωπον.

— Ψέμμα, κύριε πρόεδρε. Πῶς μ'ε εἶδε κατὰ πρόσωπον, ἀφοῦ εἶχε κωψή κατὼ ἀπὸ τὸ κρεβάτι;

— Δέν φαντάζεσαι λοιπόν πόσο ὑποφέρω στή σκηνή ὅταν ὑπαδύμωμαι τραγικούς ρόλους.

— Καί πού νά ἴδης πόσο ὑποφέρουν οἱ ἄλλοι πού σ'ε ἀκούνε!

Ἀδόλφος Μανζού

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ἐπ. χειρ. ματιές ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Μέσ'ε ἔρημος... μέσα σ' ἓναν κήπο

Οἱ παραγωγοὶ κινηματογραφικῶν ταινιῶν τοῦ Χόλλυγουντ διαθέτουν συνήθως ἓνα ἄριστο ἐξωπλισμένο στούντιο καί μερικά συμπληρωματικά ἐξαρτήματα, ἄλλος π.χ. μιά ἐπιπλωσι ὀρίσμένης ἐποχῆς, ἄλλος μιά θαλαμηγὸ, κτλ. Ἀλλά δέν μποροῦν νά διαθέτουν ὅλα τὰ πράγματα, πού μπορεῖ ν' απαιτηθοῦν γιὰ τὸ γύρισμα μιάς ταινίας, π.χ. ἓνα ἔρημο.

Γελάτε, γιατί θά κάνετε τή σκέψι, φυσικά, πῶς, αν ἓνας παραγωγὸς χρειάζεται μιά ἔρημο γιὰ ὀρίσμένες σκηνές μιάς ταινίας, δέν ἔχει παρά ν' αβή τὸν τοῦς ἡθοποιούς, τίς μηχανές καί τοῦς τεχνικούς τοῦ καί νά πάῃ στή Σαχάρα.

Κι' ὅμως, μετριούνται στὰ δάκτυλα οἱ ταινίες πού ἔχουν γυρισθῇ σ'ε παρόμοιες ἔρημους. Γιατί οἱ παραγωγοὶ τοῦ Χόλλυγουντ προτιμοῦν τὴν ἔρημο τῆς Τζέιν Χάρκερ, πού βρίσκεται μέσα στήν κινηματογραφοφούλι.

Ἡ Τζέιν Χάρκερ εἶνε περίφημη στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὰ μακριὰ ὀδοξάνθ'α μαλλιά της καί τή σαγηνευτικὴ ὀμορφιά της. Ἀλλά δέν τῆς φθάνουν ὀσα κερδίζει ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα της ὀς ἡθοποιὸ καί γι' αὐτὸ σκέφθηκε ν' αὐξήσῃ τὰ εἰσοδήματά της, φτιάχνοντας μιά ἔρημο μέσα στὸν κήπο τῆς ἐπαύλεως της.

Αὕτη ἡ ἔρημος δέν εἶνε, βέβαια, μεγάλη. Ἀλλ', εἶνε ἀρκετὴ γιὰ τὸ γύρισμα μιάς ταινίας. Ἡ Τζέιν Χάρκερ τὴν νοικιάζει στήν τιμὴ τῶν ἐκατὸ δολλαρίων τὴν ἡμέρα.

Ἀλλ' ἡ Τζέιν Χάρκερ δέν εἶνε ἡ μόνη ἐπιχειρηματίας αὐτοῦ τοῦ εἶδους στὸ Χόλλυγουντ. Ὑπάρχουν καί πολλοὶ ἄλλοι ἐπιπρόσθεν πού ἔχουν στήν κατοχή τους τὰ πιδ περιέργα πράγματα καί περιμένουν τὴν κατάλληλη στιγμή γιὰ νά τὰ νοικιάσουν.

Ὁ Νάτ Χόλτ π.χ. ἔχει τὴ φήμη «προμηθευτοῦ σιδηροδρομικῶν συρμῶν» τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ εὐφρεστάτος αὐτὸς ἐπιχειρηματίας διαθέτει ἀτμομηχανές, βαγόνια παντὸς εἶδους, σιδηροδρομικές γραμμές, ὀλικό

σιδηροδρομικῶν σταθμῶν κτλ. Δέν χρειάζεται πιά ἓνα ἄπλο τηλεφώνημα γιὰ ν' ἔχετε ἓναν ὀραίο συρμὸ στὴ διάθεσί σας, μαζί μ'ε δυὸ ἡ τρεῖς σταθμούς (ὀσους ἀπαιτεῖ ἡ ταινία) καί τὸ ἀπαραίτητο εἰδικευμένο προσωπικό.

Ὁ Νάτ Χόλτ διαθέτει ἐπίσης «τραῖνα γιὰ δυστυχήματα, πού τὰ ἐνοικιάζει, ὀμως, σ'ε πολὺ μεγάλες τιμές, ἐκτός αν τὸ δυστύχημα πρόκειται ν' εἶνε εἰκονικό. Δι'αφορετικὰ, ὀ ἐνοικιαστῆς πληρώνει ἐκτός ἀπὸ τὸ ποσὸν τοῦ ἐνοικίου καί τὴν ἀξία τῶν βαγονιῶν πού θά καταστραφοῦν.

Στὴν Ἀμερική, ὀς γνωστόν, ἡ ἔλθα ἀποτελεῖ δένδρο σπινιάτο, αν ὀχι ἀνυπαρκτό. Στὸ Χόλλυγουντ ὑπάρχει, ὀμως, ἓνας ἄνθρωπος πού συντηρεῖ μ'ε μύριες φροντίδες ἓνα μικρὸν ἐλαιῶνα καί τὸν νοικιάζει κάθε φορὰ πού χρειάζεται σ' ἓνα φιλμ. Μ'ε τὰ ἐσοδα αὐτοῦ τοῦ ἐλαιῶνος — ὀχι ἀπὸ τὴν πώλησι τῶν ἐλαιῶν ἡ τοῦ λαδίου — ἔχει κτρίσει μιά μεγαλοπρεπὴ βίλλα, πού θεωρεῖται ἀπὸ τίς καλύτερες τῆς κινηματογραφοπόλεως.

Ἀλλὰ στίς ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ τοῦ εἶδους, πρωτοστατοῦν συνήθως οἱ ἡθοποιοί. Ἐκτός ἀπὸ τὴν Τζέιν Χάρκερ πού ἀναφέραμε, ἓνας ἄλλος ἡθοποιός, ὀ περιφημὸς γιὰ τὴν κομψότητά του Ἀδόλφος Μανζού ζῇ νοικιάζοντας τὰ παλαιὰ κουστούμια του, καὼς καί τὰ παλαιὰ κουστούμια παλαιότερων ἐποχῶν.

Ὁ Μανζού, ὀς γνωστό, δέν εἶνε πιά νέος. ἔχει, λοιπόν, δικὰ του κουστούμια πού χρονολογοῦνται ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ αἰῶνος μας. Ἀντὶ νά τὰ πουλήσῃ, ὀπως ἔκαναν ὀλοὶ οἱ ἄλλοι ἡθοποιοὶ τῆς ἰδίας μ'ε αὐτὸν ἡλικίας, τὰ φύλαξε καί σῆμερα εἶνε ὀ μόνος πού νοικιάζει αὐθεντικά κουστούμια τοῦ 1914 ἡ τοῦ 1925.

Ἀλλ' ἐκτός ἀπὸ τὰ δικὰ του, ὀ ἡθοποιός — ἐπιχειρηματίας φρόντισε νά δημιουργήσῃ μιά πλήρη συλλογὴ ἀνδρικῶν κουστουμιῶν ἀπὸ τὸ 1850 καί ἔφεξης. ἔτσι, ἓνας παραγωγὸς πού θέλει νά γυρίσῃ μιά ταινία, πού ξετυλίγεται π.χ. τὸ 1875 ἡ τὸ 1905, εἶνε ὀποχρεωμένος νά καταφύγῃ στὸ Μανζού, γιὰ νά νοικιάσῃ τὰ κουστούμια του ἡ νά πάρῃ τὰ μοντέλλα τους καί νά τὰ δώσῃ σ' ἓνα ράφτη γιὰ νά τοῦ ράψῃ ἄλλα.

Στὸ Χόλλυγουντ, λειτουργεῖ καί ἓνα γραφεῖο πού εἶνε σ'ε θέσι νά πληροφορήσῃ ἓνα παραγωγὸ γιὰ τὸν καιρὸ πού ἔκανε μιά ὀρίσμένη ἡμέρα ἀπὸ τὸ 18ον αἰῶνα καί ἔφεξης.

Νά π.χ. ἓνα τηλεγράφημα πού ἔλαβε πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ αὐτὸ τὸ γραφεῖο:

«Τηλεγραφήσατε λεπτομέρειες καιροῦ κατὰ τὴν 12ῃ Ἀπριλίου 1909 στὸ Παρίσι. Ἀν ἔβρεχε ἡ ὀχι στὴν πόλι τοῦ Ἀκρωτηρίου καί στὴν Πετροῦπολι τὴν ἰδία μέρα». Ἡ ἀπάντησις ἐστὼταί ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὀρα καί περιεῖχε τὰ ἔξης: «12 Ἀπριλίου 1909. Παρίσι: οὐρανὸς σκεπασμένος κατὰ τὰ δυὸ τρίτα μ'ε σύννεφα, μέση θερμοκρασία 16 βαθμῶν, μέση ἀτμοσφαιρική πίεσις 752,4 βαθμῶν, ἄνεμος μέτριος. Πόλις τοῦ Ἀκρωτηρίου: Λαμπρὸς ἥλιος. Ἐλαφρὸς ἄνεμος. Πετροῦπολις: ἔχιόνιες ὀλη τὴν ἡμέρα».

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑΣ

Γαμήλια δῶρα

Λένε πῶς ὀ ἄνθρωπος καταλαβαίνει τοῦς φίλους τοῦ στίς θλιβερές στιγμές τῆς ζωῆς του. Ἐγὼ θά προσθέσω κι' αὐτό: Κι' ὀταν παντρεύεται. ὀταν παντρεύεται, λοιπόν, ἐκεῖνοι πού τὸν ἀγαποῦν ἀληθινὰ, ὀχι μόνον εὐχονται νά ζῇσῃ καί νά εὐτυχῇσῃ, ἀλλὰ συνδυοῦν αὐτὸς τίς εὐχές καί μ'ε δῶρα. Εἶνε παλὰ συνήθεια καὼς ἀπὸ τοῦς συγγενεῖς καί τοῦς φίλους νά κουβαλᾷ καί κατὶ στὸ φρέσκο ἀντρώγωνο, γιὰ νά δείξῃ τὴν ἀγάπῃ του καί τὴν ἐκτίμησί του.

Αὕτη τὴ συνήθειά τὴν εἶχα ὑπ' ὀψι μου κι' ἐγὼ κι' ἴσως νά ἦταν ἓνας σοβαρὸς λόγος πού μ' ἔκανε, τότε, νά παντρευτῶ. Τὸ σπιτικό μας θά συμπληρωνόταν μ'ε τὰ πολλὰ καί διάφορα χρήσιμα καί ὀμορφα πράγματα πού θά μ'ας ἔφερναν καί τὸ νοικοκυριό μας θά τὸ κορντίζαμε μιά χαρὰ. Ἀπὸ μιά ἀποψι, λοιπόν, συμφέρει νά παντρευτῇ κανεῖς.

Κι' ἐκείνη τὴν ἐπίσημη ἡμέρα, πού ἤμασταν στίς χαρές μας, ἡ Τούλα κι' ἐγὼ, ἄρχισε τὸ κουβαλότο.

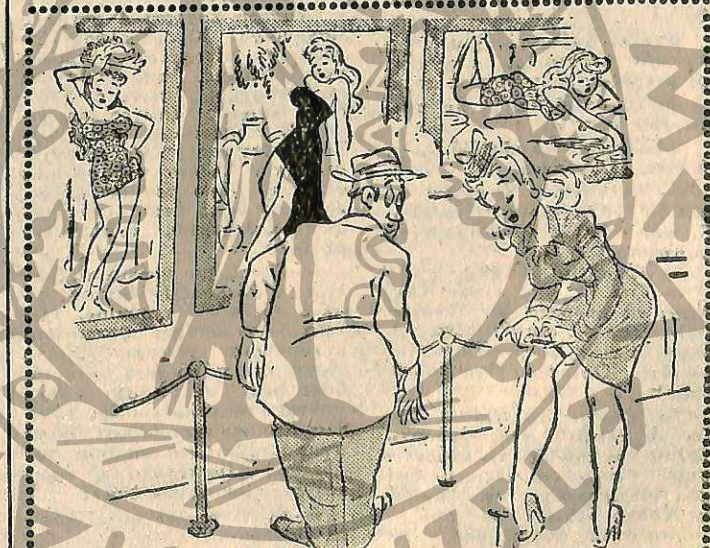
Καί νάτος πρῶτος — πρῶτος ὀ θεῖος μου ὀ Ἀριστέιδης, πού ἔρχεται γελαστός καί κραταί ἓνα μακρόστενο πράγμα τυλιγμένο σ'ε χαρτί. ὀ θεῖος μου ὀ Ἀριστέιδης εἶνε παλὸς δικηγόρος, τὰρα ἔχει πάρει τὴ συνταξί του ὀ καϋμένος καί ζῇ μ'ε τὴν ἀνάμνησι κάποιας δίκης γιὰ ζωκλοπὴ πού κέρδισε μιά φορὰ κι' ἔταν καιρὸ κι' ὀλο τὴ διηγείται. ὀ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ξετυλίγει τὸ δῶμα καί μ'ας ἀποκαλύπτει ἓνα ζωγραφικὸ πίνακα.

Τὸ δῶρο μου γιὰ τὸ σπῖτι σας! μ'ας λέει.

Στὸν πίνακα βλέπω μιά γυναίκα μ'ε στραβὸ σαγόνι πού ἔχει δεμένα τὰ μάτια της μ' ἓνα πανί. Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου της εἶνε πολὺ δυστυχισμένη.

Εὐχαριστῶ πολὺ, θεῖε μου!

— Τίποτα. ὀρεστή μου.

Σκηνὴς ἀπ' τὴν ἐκθεσί ζωγραφικῆς

‘Αλλά θα σας τρώω κρεμάσω ξ-
γά. Φέρετε μου καρφί και
σφυρί!

Και τὸν κρεμάει ἀπάνω ἀπὸ
τὸ μπουφέ.

— Ἐδῶ θέλω νὰ μείνῃ!
λέει. Κάθε Τρίτη πού θάρχω-
μαι νὰ τρώω τὸ μεσημέρι, κά-
θε Πέμπτη πού θάρχωμαι νὰ
τρώω τὸ βράδυ καὶ κάθε Κυ-
ριακή ἀπόγευμα πού θάρχωμαι
νὰ παίρνω τὸ τσάι, θέλω νὰ τὸν
βλέπω καὶ νὰ τὸν θαυμάζω.
Γιὰ τὸν ἔχω συνήθειες!

— Τότε, θεῖο μου, νὰ τὸν
κοιτάξετε σεις! πετάγετε τὴ
Τούλα. Γιὰ νὰ σὰς στερηθεῖ-
με ἕνα τέτοιο ἔργο τέχνης;

— Ἀ! Ὁχι! Ὁχι! Ἐδῶ
θα πιάσῃ τόπο, γιατί θὰ τὸν
βλέπουν περισσότεροι! Τὰ ἔρ-
γα τέχνης πρέπει νὰ τὰ χαίρε-
ται πολλοὺς κόσμους!

Σὲ λίγο, νὰ κι' ὁ θεὸς τῆς
Τούλας. Μὰς εὐχονται, μὰς φι-
λανε καὶ κάθονται. Ὁ θεὸς
Τρύφων ὅλο καὶ πασπατεύει
στὴν τσέπη του κι' ἡ θεὰ Εὐ-
φροσύνη κάποιο δεματάκι κρα-
τάει στὰ χέρια της καὶ δὲν
λέει νὰ τ' ἀνοίξῃ. Τὴ νύχθ ἀρα-
γε ἐκεῖ μέσα; Ὁ θεὸς ὁ Τρύ-
φων κλείνει τὸ κατὶ στὴ θεὰ
Εὐφροσύνη, πού θέλει νὰ πῇ
«αἶ, τί λές; Ὡρα εἶνε». Ἡ
θεὰ Εὐφροσύνη κατεβάζει ἐπι-
δοκιμαστικά τὸ κεφάλι κι' ὁ
θεὸς Τρύφων τραβάει ἀπὸ τὴν
τσέπη του ἐκεῖνο τὸ πράμα πού
πασπατεύει.

— Αὐτὸ εἶν' ἀπὸ μένα, γιὰ
σένα! λέει μὲ ὕφος ἐπίσημο.

Αὐτὸ πού εἶνε γιὰ μένα εἶνε
ἕνα χοντρό ρολοὶ τῆς τσέπης,
τόσο χοντρό πού τὰ συνήθισμέ-
να ρολοῖα εἶνε ὅτι, ὁ Λυκα-
βήτος ὑπὸ τὸν Ὀλυμπο.

— Εἶνε σιδηροδρομικὸ ρο-
λόι! ἐξηγεῖ ὁ θεὸς Τρύφων.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, ἐκτάκτου ἀκρι-
βείας! Μόνο οἱ σιδηροδρομι-
κοὶ σταθμάρχαι τοῦ παλαιοῦ
κυρίου εἶχαν τέτοια ρολοῖα!
Γιὰ νὰ καταλάβῃς, ἕνα σοῦ
λέω ἡμῶν: Ὅτι τὸν ἐγὼ τρι-
αντάφυλλο νόμισμα, τὸ εἶχε ὁ πα-
τέρας μου εἰκοσιδύο καὶ δὲν
ἔβλεπε πόσο τὸ εἶχε ὁ παππούς
μου! Καὶ σ' ἐλ- αὐτὸ τὸ δια-
στήμα οὔτε σὲ πᾶστορη εἶχε
ῖσαι, οὔτε δευτερόλεπτο χάνει!
Ἀν νᾶσῃ ἕνα δευτερόλεπτο, ἔ-
γω τὸ δάξω στὸ νουδι καὶ τὸ
κάνω κομπόζα! Μόνο πού θέ-
λει προσοχή! Γι' αὐτὸ θὰ σοῦ
δῶω μαζὶ καὶ τὴν ὁρολογιο-
θήκη!

Βγάζει ἀμέσως καὶ μιὰ θή-
κη σὺν πουντιέρας, πλεγμένη
μὲ μικρὰ γαλάζια χαντρίτσες.

— Τὸ ρολοὶ θὰ τὸ χῆς πάν-
τα ἔδῳ μέσα!

— Ξένασες τὸ κλειδί! λέει
ἡ θεὰ Εὐφροσύνη.

— Ἀ! Ναι! Εἶνε καὶ τὸ
κλειδί! (Καὶ τραβάει ἕνα κλει-
δί σὰν αὐτὰ πού ἀνοίγουν τὰ
συρτάκια).

— Τὸ κλειδί; Γιατί;

— Γιὰ νὰ τὸ κουνιτίξῃς.
Αὐτὰ τὰ ρολοῖα δὲν κουνιτί-
ζουν ὅπως τὰ συνήθισμένα πα-
ληρολόγια. Κουνιτίξουν μὲ
κλειδί! Ὅριστε! Παρακολού-
θησε!

Τοῦ ἀνοίγει τὸ καπάκι, βά-
ζει τὸ κλειδί στὴν ἀνάλογη
τρύπα καὶ ἀρχίζει τὸ κουνιτί-
σμα. Ὑστερὰ τὸ κλείνει καὶ
μοῦ τὸ προσφέρει. Ὅα ζωγική
ὡς ἑκατὸ δράμι.

— Πάρτο, ἀντιθέ μου. Ἀ-
παιτῶ νὰ τὸ χῆς πάντα στὴν
τσέπη σου καὶ νὰ τὸ δείχνῃς
ὑπερφηάνεια! Λίγοι ἀνδρώ-

ποι στὸν κόσμο ἔχουν σήμερα
τέτοιο σπάνιο ρολοὶ!

— Θεῖο, σὰς εἶμαι εὐγνώ-
μων!

Ἡ θεὰ Εὐφροσύνη ξετυλί-
γει τὸ δικὸ της δεμά. Εἶνε δυὸ
κουρτινῆκια γιὰ τὰ παραθύρα,
πού ἔχει τὸ καθένα κεντημένον
ἀπὸ ἕναν τσοπάνο πού ἔσκει
πρόβατα.

— Τάχω κεντήσῃ μόλῃ μου!
λέει στὴν ἀντιπὶ τῆς, πού δὲν
τὴ βλέπει καὶ πολὺ ἐνθουσια-
σμένη. Νὰ τὰ βάλῃς σ' αὐτὸ τὸ
παραθύρο. Ὅα πηγαίνουν πολ-
λὸ ὁμορφα!...

Στὴ σκάλα ἀκούστηκαν δῆ-
ματα βροντερὰ.

— Αὐτὰς εἶνε ὁ θεὸς Σταύ-
ρος, ὁπωσδήποτε! εἶπα.

Καὶ ἦταν. Ὁ θεὸς Σταύρος,
ἕνας ταῦρος ὡς ἐκεῖ πάνω, μὲ
παχὺ καστανόξανθο μουστάκι,
μπήκε ὀρμητικῶς, ὅπως συνή-
θειζε πάντα. Γιὰ τὸν θεὸν Σταύ-
ρος εἶνε μανιώδης κυνηγός,
φανατικὸς ἐχθρὸς λαγῶν καὶ
πουλιῶν. Κρατοῦσε στὰ χέρια
τοῦ ἕνα πολὺ μεγάλον κουτί. Τὴ
νύχθ μέσα; Τὸ ξετυλίγει καὶ
μὲ πιάει τρύμος. Ἐνα θεορά-
το γερὰκι — πρῶτον μὴ — μὲ
τὴς φτερούγες του, τὸ ραμφος
του, τὴς μακρὺς νυχτάρες του
κι' ὅλα του τὰ ἐξαρτήματα.
Νόμιζες πῶς θὰ σοῦ μιλῇ.
Μὰ εὐτυχὲς δὲν ἦταν ζωντανό.

— Ἀντιπὶ μου, εἶπε, πρέπει
νὰ σὰς ἀγαπάω πολὺ γιὰ νὰ
σὰς κάνω τέτοιο δῶρο. Εἶνε
τὸ μεγαλύτερο γερὰκι πού ἔ-
χει πετάξει στὸν τόπο μας.
Τάχω σκοτῶσαι ὁ ἴδιος, πρὶν
ἀπὸ τὸν πόλεμο.

— Τὸ ξέρω, θεῖο!

— Καὶ τάχω θαλασμάσει
γιὰ νὰ διατηρητῇ καὶ νᾶχῃ νὰ
τὸ δείχνῃ. Εἶνε σπουδαῖο πρά-
μα! Μοῦ τὸ ζήτησαν σὲ καλὴ
τιμὴ ἀπὸ τὸ ζωολογικὸ Μου-
σεῖο, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τόδωσα!
Τὸ κράταγα γιὰ μιὰ ἐπίσημη
περίστασι! Λοιπὸν, θὰ τὸ βά-
λῃς ἐκεῖ, ἀπάνω στὸ μπουφέ,
ἀντιπὶ μου, γιὰ νὰ τὸ βλέπουν
ὅλοι καὶ νὰ τοὺς λές: «Αὐτὸ
τὸ γερὰκι τόχῃ σκοτῶσαι ὁ
θεὸς μου ὁ Σταύρος!» Ὅα τὸ
βάλῃς ὁ ἴδιος!

Τὸ τοποθέτησε κι' ὅλας καὶ
τὸ ἀποθαύμασε.

— Ἐξοχο, αἶ;

— Ἐξοχο θεῖο μου. (Τὴ νὰ
τοῦ πῇς; Νὰ τοῦ τὸ κοπανίσῃς
στὸ κεφάλι!).

Ὑστερὰ ἔρχεται ὁ ἀδελφὸς
Παχούμιος! Ὁ ἀδελφὸς Πα-
χούμιος εἶνε ἕνας μακρυνός
μου ξάδερφος, πού κλειστικὴ
σὲ μοναστήρι ἐπείτα ἀπὸ δώ-
δεκα ἀτυχὲς ἔρωτες πού εἶ-
χε. Ὁ ἀμαρτωλὸς εἶνε ἄλ-
λος ἀνθρώπος. Ἡρθε ἐπίτη-
δες στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ μοῦ
φέρει τὸ δῶρο του κι' αὐτὸς.
Αὐτὸ τὸ δῶρο ἦταν ἕνα πρό-
σωπο καλοῦ γένους, σκαλισμένο
σὲ ξύλο.

— Πεντέμισι χρόνια τὸ δού-
λευε ὁ ἀδελφὸς Πατάπιος! εἶ-
πε ὁ ἀδελφὸς Παχούμιος. Τέ-
τοια ξυλογλυπτικὴ μονάχα στὰ
μοναστήρια γίνεται. Ὅα τὸ
κρεμάσετε πάνω ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι σας καὶ θὰ σὰς δὴνῇ
πάντα στὸ καλὸ — τὴν εὐλο-
γία μου νὰ ἔχετε! Καὶ ἂν τὸ
παραπετάξετε, ἡ κατάρρα τοῦ
ἀδελφοῦ Παταπίου ἐφ' ὑμῶν
καὶ ἐπὶ τῶν τέκνων ὑμῶν!

— Γιὰ τὸ λὲς αὐτὸ, ἀδελ-
φὲ Πανούγιε;

— Γιὰ τὸ ἔσεις οἱ «κοσμι-
κοὶ» εἰσάστε ἀπίστοι ἀνθρώ-
ποι!

— Ὅπως ἔχουν κι' ἐσὺ μιὰ
φορὰ κι' ἕνα καιρὸ, ὅταν χά-
ρευσὲς τὸ τσάρλεστον.

— Κατηραμένος καὶ ὁ πα-
λαιὸς ἐαυτὸς μου!...

Δὲν εἶχαμε προφτάσει νὰ
συνέλθουμε ἀπὸ τὴν ξυλογλυ-
πτικὴ, ὅταν ἀκούμε ἔξω στὴν
πύρρα θόρυβο καὶ φωνές. Τί
τρέχει; Ἦταν ἕνα καρροτσά-
κι μεταφορῶν, μὲ δυὸ κομμά-
τια ἐπιπλα μέσα. Κι' ἀπὸ πί-
σω ἡ νονὰ μου! Δίνει ἡ ἴδια
διαταγὲς στοὺς δυὸ κουβαλητά-
δες — τὸ νου σας! Προσοχή!
— καὶ τὰ πράγματα ἔρχονται.
Εἶνε μιὰ πολλὰ σαρακοφαγῶ-
μένη πολυθρόνα, στυλ Λουδο-
βίκου δεκάτου τέσου, κι' ἕνας
ἀρχαῖος κομὸς, πού τρίζει ὁλό-
κληρος. Καὶ τὰ δυὸ σὲ ἄθλια
κατάρσια, γδαρμένα, σάπια,
μὲ σπασίματα κι' ἄλλες ζη-
μιές.

— Αὐτὰ παιδί μου, λέει ἡ
νονὰ, εἶνε πολὺ παλὰ ἐπιπλα.
Τάχουμε ἀπὸ πάππου πρὸς
πάππου. Νὰ φαντασθῇς μονά-
χα ὅτι σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα
ἔχει καθῆσαι ὁ Καποδίστριας!
— Τὰ! τὰ! τὰ! τὰ! ἔκαναν
ὅλοι καὶ δάλθηκαν νὰ τὴν ξε-
τάξουν.

Ὁ θεὸς ὁ Σταύρος πᾶει νὰ
καθῇσῃ μ' ὅλο τὸν ὄγκο του.
Μόλις τὸν προλαβαίνει ἡ νονὰ:
— Μά! Τί κάνεις ἐκεῖ;
— Νὰ κάτσω!
— Ἀμ δὲν κάθονται σ' αὐτὴ
τὴν πολυθρόνα, καῦμενε!

— Γιατί;

— Δὲν κάνει! Αὐτὰ τὰ ἐπι-
πλα τάχουν γιὰ νὰ στολίσουν
τὸ σπίτι μονάχα!... Ἀπ' τὸν
καιρὸ πού καθῆσε ὁ Καποδί-
στριας, δὲν ἔχει ξανακαθῆσαι
ἀνθρώπος!

— Ὅα τοὺς περάσουμε ἕνα
ντουκό, λέει ἡ Τούλα, καὶ θὰ
ξαναγίνουν καινούργια!

— Γιὰ τὸ Θεό, τί λές; ἀ-
παντᾷ ἡ νονὰ. Οὔτε ντουκό,
οὔτε φτιάξιμο! Ὅλη ἡ ἀξία
αὐτῶν τῶν ἐπιπλῶν εἶνε νὰ
φαίνονται παλὰ καὶ σκορο-
φαγμένα!

Ὑστερὰ ἔρχεται ὁ θεὸς τῆς
Τούλας, ὁ κύριος Λεοπόλδος,
συνταξιούχος τιμητάρχης πού
ἀσχολεῖται μὲ τὴ ζωγραφικὴ.
Αὐτὸς ὁ χριστιανὸς φέρνει
τέσσερα ταμπλό, τὸ ἕνα χει-
ρότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Εἶνε τὰ καλλιτερά μου,
λέει.

Κι' αὐτὰ τὰ «καλλιτερά» ἔρ-
γα, παρουσιάζουν: 1) Ἐνα με-
γάλον τριαντάφυλλο πού μοιά-
ζει μὲ κουνουπίδι ἢ κουνουπί-
δι πού μοιάζει μὲ τριαντάφυ-
λλο. 2) Ἐνα ἀνθρωπόμορφον φά-
ρι. Λέω ἀνθρωπόμορφο, γιὰ τὸ
κεφάλι του μοιάζει μὲ κεφά-
λι βρέφους πού τὸ χουν ἀποκό-
ψει πρὶν τὴν ὥρα του καὶ
κλαίει. 3) Μιὰ ἐγγεῖρησι σκυ-
λικοειδίτιδος, ἐνῶ ὁ Χάρος
παρμονεύει ἀπάνω ἀπὸ τὰ
κεφάλια τῶν γιαιτρῶν, περι-
μένοντας νὰ τελειώσουν αὐτοὶ
τὸ ἔργο τους, γιὰ ν' ἀναλάβῃ
ἐκεῖνος τὴ συνέχεια. 4) Μιὰ
αὐτοπροσωπογραφία του, τὸν
καιρὸ πού ἦταν δεκαενὺς τῶν
σκαπανέων, στὸν πόλεμο τοῦ
δώδεκα.

— Αὐτὰ θὰ στολίσουν τὸ
σαλόνι σας, ἀποφαινεται. Μα-
νάχα πού θὰ σὰς τὰ πάρω γιὰ
λίγες μέρες, ὅταν θὰ κάνω ἔκ-
θεσι!

— Μπορεῖς νὰ τὰ πάρῃς κι'
ἀπὸ τώρα! λέω.

— Ἀ! Ὁχι!... Ἀπὸ αὐτὴ
τὴ στιγμή εἶνε δικὰ σας!...

Ἡ θεὰ τῆς Τούλας, ἡ Δη-
μήτρα, τρεῖς φορές ζωντοχή-

ρα, φέρνει τρία μαξιλαράκια
γιὰ τὸ ντιβάνι, μὲ κεντημένες
εἰκόνες. Τὸ ἕνα μαξιλαράκι
μὰς δείχνει μιὰ νέα γυναῖκα
πού καπνίζει τσιγάρο μὲ πίπα
τριάντα ἑκατοστὰ. Τὸ ἄλλο,
μιὰ μισογυνὴν ἀνατολίτισσα
μὲ φορετῆ, πού καπνίζει ναρ-
γίλε ξαπλωμένη. Τὸ τρίτον καὶ
καλλίτερον, τὸν Ἀλῆ πασσά
καὶ τὴν ὡραία Βασιλικὴ μὲ τὸ
κεφάλι τῆς ἀκουμπισμένο στὰ
γόνατά του.

Ἡ νονὰ τῆς φέρνει μιὰ ἐ-
φημερίδα καὶ βελουδένια, μὲ
κεντημένο τὸ χαιρετισμό: «Κα-
λημέρα σας» — τὸ «ἄλι» μὲ
νιῶτα. Ὁ θεὸς τῆς ὁ Εὐσιπί-
δης, ἕνα βαρύνοντο, γιὰ νὰ
βλέπουμε τὸν καιρὸ καὶ δυὸ
ἀνδοχεῖα μὲ ἀνάγλυφα κεφά-
λια λιονταριῶν.

Καὶ ἡ πεθερὰ μου φέρνει
δῶρα τῆς γιὰ μένα: Ἐξη γρα-
βάτες ἀμερικανικές, μὲ ζω-
γραφισμένα ἀγροτικά τοπία,
ἀνεμόμυλον καὶ ἄλλες, γέ-
φυρες, παραδείσια πτηνὰ, ἐ-
λέφαντες, καγκουρῶ, ὑποβύ-
χια καὶ ἄλλα τέτοια. Ἐνα κι-
τῖνο γελέκο μὲ πίκες κι' ἕνα
ὑφάσμα γιὰ κοστούμι, μὲ παρ-
δαλὰ σνέδια.

— Εἶνε δικὸ μου γούστο,
λέει.

Δικὸ τῆς γούστο! Καὶ ποῖος
ἀνέβηκε γι' αὐτό;

Τὸ τελευταῖον δῶρο ἦταν ἕ-
νας παπαγάλλος, ζωντανὸς
αὐτός. Τὸν ἔφερε σ' ἕνα κλου-
βὶ ὁ παλὸς οἰκογενειακὸς μας
φίλος, ὁ κύριος Ζαχαρίας, ἕ-
νας παρθένος καὶ νωστιατὴς
τύπος. Μόλις κρέμασε τὸ κλου-
βὶ ὁ παπᾶς ὁ λόγος ἄρχισε νὰ
φονάζῃ.

— Γεῖά σας ἀλτ-εῖρες! Γεῖά
σας ἀλτ-εῖρες!... Τὸν κακό σας
τὸν κηρό! Τὸν κακό σας τὸν
καιρό!

— Μπαβό, κῆριε Ζαχαρία!
Ὡραία ἀνα-τοφή τὸνεις δώ-
σει!

— Χά, χά, χά! Ἐκακοδί-
στηκε ὁ Ζαχαρίας. Εἶδες τί ἐ-
ἔμπος παπα-γάλλος! Ὅλο αὐ-
τὸ κοπανᾷ! Φαντάζεσαι τί
διασκέδασι θὰ εἶνε νὰ δέχεσαι
κάτιο κι' ὁ παπαγάλλος νὰ
λέει:

Παπαγάλλος: Γεῖά
σας ἀλτ-εῖρες! Γεῖά σας ἀλτ-
εῖρες!

Ὁ Ζαχαρίας: Ἡ νὰ ἐυ-
πνᾶτε τὸ πρῶτ', πανμυλῆδες
καὶ νὰ σὰς ἀρχίζῃ!

Παπαγάλλος: Τὸν
κακό σας τὸν καιρό! Τὸν κα-
κό σας τὸν καιρό!...

Αὐτὰ ἦταν τὰ δῶρα πού πῆ-
ραμε στὸ γάμο μας, κυρίες καὶ
κύριοι. Σὰς ἀφῆνῃ νὰ φαντα-
σθῇτε τὸ σπίτι μου νὰ αὐτὰ
τὰ ὁμορφα καὶ σπάνια πρά-
ματα κι' ἐμένα μὲ τὸ παρδα-
λὸ κοστούμι, τὸ κίτρινο γελέ-
κο καὶ τίς γοαδάτες τῆς πε-
θερᾶς μου. Πρέπει νὰ τὰ φο-
ρῶ, γιὰ νὰ μὴ τῆς κακοφα-
νῇ. Καὶ νᾶχῃ καὶ στὸ σπίτι
μου τ' ἄλλα φοβερά πράματα,
γιὰ νὰ μὴν προσβληθοῦν οἱ
εὐεργέτες μας. Σκέπτομαι ὁ-
μᾶς μιὰ πρακτικὴ λύσι. Νὰ
κολλήσω στὴν πόρτα μου μιὰ
ταμπέλλα: «ΜΟΥΣΕΙΟΝ. Ἀ-
νοικτὸν 10-12 καὶ 4-6». Ἐ-
τσι ἴσως καὶ νὰ δγάω.

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Υ. Γ. Τασουλ.: Ἐχετε
πραγματικὰ σατυρικὴ φλέβα.
Τὸ θέμα ὅμως εἶνε πειωρισμέ-
νον ἐνδιαφέροντος. Ὡστε μπο-
ρεῖτε νὰ φτιάξετε κατὶ καλλί-
τερο.

Ἀθηναϊκὰ ἐδικαίρα

Ὁ «παπᾶ - Εὐδύμ»!

Ἀκόμα ὁ Παπᾶ - Εὐδύμ εἰς τὴν ζωνὴν ὑπάρχει
Κι' ἔστειλε καὶ «χαιρετισμό» προχθὲς στὸν Πα-
(τρίαρχ
καὶ ὑπογράφει «μπᾶς - παπᾶς, Ἐγὼ Ἐφθῖμ ὁ
(Πρώτος
κι' ἔγινε ντόρος στὴν Τουρκία καὶ στὴν Ἀθήνα
(κρότος!

Ὁ Πατριάρχης, βέβαια, σὲ τέτοια σιωπᾶ
κι' ὁ ἄλλος μένει «μπᾶς - παπᾶς» καὶ «μπᾶς...»
(καὶ τὰ λοιπὰ!

«Πάουερ»

Αὔξῃσι νέα γιὰ τὰ τράμ μᾶς ὥρισεν ἐσχάτως
μὲ καὶ χωρὶς τὴν ἀδεία νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸ Κράτος!
Καλὰ μᾶς κάνει, βρε παιδιά! Καὶ τώρα τὸ πρῶ-
(τσίδα
ὅτι δὲν φταίει ἡ Πάουερ μιὰ κι' εἴμαστε κορόιδα!

Ἄν γίνονταν αὐτὸ ἄλλοι κι' ἰδίως στὴν Ἀγγλία,
θάδλετες στὴν περὶ τοῦσους μεγάλῃ ἀνωμαλίᾳ
καὶ μὲ τὸ Κράτος πάντοτε τίς ἰσχυρὲς τίς πλάτες
θάδλετες τότε ν' ἀπεργάζον, εὐθὺς οἱ ἐπιβάτες!

Κι' ἡ Πάουερ ἡ φοβερὴ καὶ ἀδφάγος λάμια
θάχε τὰ τράμ τῆς ἀδειανᾶ... καὶ μὲ σπασμένα
(τζάμια!

Τσουδερός

Μετὰ τὸν Τσώρτσιλ... Τσουδερός, ἔργο μεγάλο
(γράφει
πῶς ἡ Ἑλλὰς στὸ Κάιρο... περίπου κατεστράφη!

Βεβαίως θὰ συνέχισα, μὰ τὸ ἀφῆνῃ δίστιχον,
γιὰ τὴν λυτᾶμαι εἰλικρινῶς... τὸν Τσουδερό τὸν δύ-
(στιχον!

Νεουρί

Τοῦ παραδείσου... Νεουρί, τὴ λέει ὁ Ρουμπιρᾶς
κι' ἔχει σαγῆνη τρομερὴ κι' εἶνε πολὺ σκερτσᾶς,
μὰ ἔσαν μὴ πῆκε φυλακὴ κι' αὐτὸ εἶν' ἀπ' τὰ
(νόστιμο,
γιὰ τὴν δὲν εἶχε «ἡ ἀτυχῆς» νὰ δώσῃ τόσα πρόστιμα!

Δὲν ἀπορούμε, φυσικά, διότι «ξαναμπήκε»
ἀλλ' ἀπορούμε εἰλικρινῶς... διὰ τὸ πῶς ἐβγήκε!

Τὸ κινίνο

Μέσα στὶς πολλὰς ἐλλείψεις, πούχει τὸ φταχὸ μας
(Κράτος
καὶ μιὰ ἐλλείψις κινίνης, σημειώθηκεν ἐσχάτως.
Βέβαια μεγάλο πλῆγμα καὶ τὸ εἶδαμε μὲ λύπη,
τώρα πού ὑπάρχει γρίπη
τὸ κινίνο νὰ μᾶς λείπῃ.

Ἀλλὰ πλῆγμα πῶς μεγάλο, πού τὸν κόσμο βαλαν-
(τῶνε,
τώρα πού ἀνοίξῃς μυρίζῃ καὶ ὁ ἔρωτας φουρνᾷνε,
οἱ ἀπογοητευμένοι, πού ζητοῦν ν' αὐτοκτονήσουν,
πού θὰ βρῇσκουν κινίνο, τοὺς σκληροὺς, νὰ συγκι-
(νῇσουν!

Ἀκριβός!

Ὁ φίλος μας ὁ Μοσχονάς, Βαθύφωνος ἀξίας,
τῆς «Λυρικῆς» μας τῆς «Σκηνῆς», γίνεται παρα-
(ῖας)
γιὰ τὸ ὅτι ἐδῶ οἱ «ἀσῆμοι» θὰ κάνουν ἐπανάστασι
μόλις θὰ μάθουν τί ζητεῖ, γιὰ κάθε του παρᾶστασι!

Ἐκατομμύρια ζητᾶ, ἡμερησίως τέσσαρα!
—Βεβαίως «τὰ τοῦ Καίσαρος» θὰ πούν πολλοὶ
(στὸν Καίσαρα.

Κι' ἀξίζει μὲν ὁ ἀνθρώπος μ' ἂν δὲν τὸν ἀποκρούω,
λαρῦγγι... μαύρη ἀγορά, πρώτη φορὰ τ' ἀκούω!

Μία κλοπή

Ἰσοῦ καὶ μιὰ εἰδησις πού φυσικὴ τὴ βρῆκα:
Κλοπὴ στὸ ἐργαστάσι ἐγίνηκε τοῦ Γλύκα
κι' οἱ κλέφτες πού ἀποφάσισαν τέτοια κλεψιὰ νὰ
(κάνουνε
ἀπλῶς καὶ μόνο θέλησαν τὸν Γλύκα νὰ... πικρά-
(νουνε!

Οἱ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Οἱ καλοὶ λογαριασμοὶ

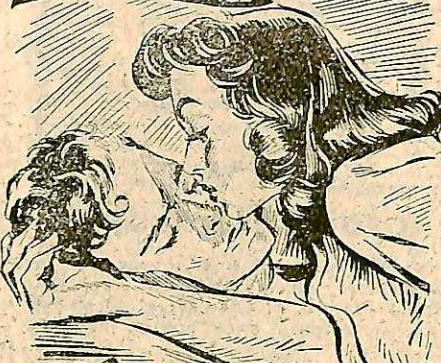
Σὲ πνίγει τὸ παράπανο καὶ πρὸ παντὸς τὸ δικήν
τὸ δίκην τὸ ρωμεῖκο, τὸ ντόμπρο καὶ τ' ἀντρίκιο,
γιὰ τὴν μᾶς ἀπορρίπτουν οἱ Ἀγγλοὶ «ἀπὸ σπόντα»
τὰ σῦκα καὶ τὰ σπᾶνικα, στὸν κόσμο, προϊόντα!

«Ἐν τούτοις, φίλοι σύμμαχοι, — νὰ πῇ κανεὶς ὁ-
φείλει, —
ἐμεῖς δὲν σὰς προβάλαμε ἀντίρρηση καμμία
καὶ γιὰ τὰ... «πρόϊοντα σας», — γιὰ νὰ φανοῦμε
(φίλοι, —
ἰδρύσαμε κι' ἰδρύουμε παντοῦ... βρεφοκομεῖα!»

Κυριολεξία

Ἡ Φλώρα Ντράμοντ πέθανε, ἡ Φλώρα Ντράμοντ πᾶει
κι' ἂς συνεχίσῃ ἡ πένθιμη καμπάνια νὰ κτυπᾷ,
γιὰ τὴν ἐσθυσὲ καὶ χάθηκε, — μὲ δυὸ λογάκια σκέτα, —
ἡ πρώτη κι' ἀρχαιότερη τὸν Ἀγγλῶν σουφραζέττα.

Τὰ χρόνια τὰ ἐβδομήκοντα τοῦ βίου τῆς ἐπάτησε
καὶ σὰν «

Πατωμένες καρδιές

Η ΔΑΣΚΑΛΑ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η κυρία Τζέννυ, είπε στον άντρα της: —Τα παιδιά άρχισαν να μεγαλώνουν πιά. Ο Κωστάκης έκλεισε τα έξη και η Μπεμπέκα τα πέντε. Είναι στην κρίσιμη ηλικία, που χρειάζεται προσοχή.

—Ναί, έχεις δίκιο, Τζέννυ, είπε ο Πέτρος. Κι' ο χαρακτήρας που αρχίζουν να διαμορφώνουν δεν μ' άρσκει καθόλου. Είναι και τα δυο κακομαθημένα, έχουν απότομους και κακούς τρόπους.

—Τάχουμε παραχαϊδέψει, παρατήρησε η κυρία Τζέννυ.

—Είναι το ελάττωμα όλων σχεδόν των γονέων. Έσύ τους δείχνεις μια αδυναμία, που την εκμεταλλεύονται!

—Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Καταλαβαίνω όμως ότι αυτό θα τους βγί σε κακό. Γι' αυτό νομίζω πως πρέπει να τους πάρω με μια παιδαγωγία.

—Κι' εγώ το βρίσκω απαραίτητο. Μια παιδαγωγός ξέρει να δώσει την ανατροφή που πρέπει, να διορθώσει τα ελαττώματά τους, να τα βάλει στο σωστό δρόμο για ν' αποκτήσουν καλό χαρακτήρα. Αυτό το σκεπτόμουν κι' εγώ. Έχεις υπ' όψιν σου καμιά;

—Οχι. Θα βάλουμε όμως μια άγγελία στην εφημερίδα και θα βρούμε.

—Ετσι, την άλλη μέρα, δημοσιεύσαν η άγγελία: «ΖΗΤΕΙΤΑΙ παιδαγωγός δια δύο μικρά παιδιά: έξ και πέντε ετών. Τηλέφωνο 96-899».

Το ίδιο απόγευμα η άγγελία είχε απάντησι. Μια συμπληρωτική γυναικεία φωνή άκουστηκε στο τηλέφωνο:

—Σεις ζητάτε μια παιδαγωγό για δυο παιδάκια;

—Μάλιστα.

—Ελπίζω να είμαι αυτή που θέλετε.

—Τότε περάστε από το σπίτι να συνηνοηθούμε.

Της έδωσαν τη διεύθυνσι του σπιτιού και γ' όνομα που θα ζήτούσε — Ένα κοινό επίθετο.

Η κυρία Τζέννυ έμεινε ένθουσιασμένη από την παιδαγωγό. Ήταν μια γυναίκα ως τριάντα χρόνων, ντυμένη απλά και φροντισμένα, με φτηνό αλλά καλοραμμένο φορεματάκι. Το συμπληρωτικό της κουρασμένο πρόσωπο, που ήταν χυμένη σ' αυτό μια έκφρασι μελαγχολίας, φωτιζόταν από δυο μεγάλα λαμπρά μάτια που κέρδιζαν άμεσως την έμπιστοσύνη. Ή κυρία Τζέννυ της ζήτησε ώριμες πληροφορίες. Ήταν παιδαγωγός;

—Ακριβώς όχι. Έχω σπουδάσει φιλολογία, μα δεν κατόρθωσα να διορισθώ. Είναι τόσες πολλές αυτές που περιμένουν μια θέση. Έτσι, η ανάγκη ν' αντιμετώπισω τη ζωή μου, μ' έκανε ν' ακολουθήσω αυτό το δρόμο. Δεν είναι η πρώτη φορά που κάνω την παιδαγωγό. Έχω εργασθώ και σ' άλλ-

λες οικογένειες, μπορείτε να ρωτήσετε γι' αυτό και να σας πούν. Πιστεύω πως θα τα καταφέρω καλά. Και να σας πω την αλήθεια, μ' άρσκει αυτό το επάγγελμα, αν μπορώ να το πω έτσι. Ν' ανατρέφω παιδιά, να διορθώνω τα ελαττώματά που έχουν, να τα μαθαίνω πράγματα που δεν ξέρουν, να δημιουργώ καλούς χαρακτήρες. Ό! τα παιδιά τ' αγαπώ παρα πολύ. Και μ' αγαπούν κι' εκείνα. Αισθάνομαι γι' αυτά σαν μια δεύτερη μητέρα.

—Εσείς δεν έχετε δικά σας;

—Όχι! Όχι! είπε η παιδαγωγός κι' ένα θλιμένο χαμόγελο άνθισε στο πρόσωπό της. Δεν έτυχε να παντρευτώ. Κι' ίσως γι' αυτό αισθάνομαι έτσι για τα ξένα παιδιά!

—Τ' όνομά σας;

—Μαίρη.

—Να ιδείτε, λοιπόν και τα... παιδιά σας!

Η κυρία Τζέννυ έφερε τα δυο παιδιά της.

—Είνε λιγάκι χαϊδεμένα, ξέρετε! —Καταλαβαίνω. Όπως όλα τα παιδιά! Θα ιδείτε πως θα στρώσουν, χωρίς να στενοχωρηθούν καθόλου! Πώς είναι τ' όνομά τους;

—Αυτός είναι ο Κωστάκης! Κι' αυτή η Μπεμπέκα. Χαιρετήστε τη δεσποινίδα! Από αύριο θα είναι σαν μια δεύτερη μητέρα σας!

Τα παιδιά κατσούφιασαν. Κύτταξαν με περιέργεια αυτή την ξένη που την έβλεπαν για πρώτη φορά και που η μαμά τους τους έλεγε πως θα την είχαν σαν δεύτερη μητέρα. Όταν όμως είδαν τα φωτεινά μάτια αυτής της ξένης, που τους χαμογέλουσε, χαμογέλασαν κι' αυτά. Ο πάγος είχε σπάσει. Κι' όταν εκείνη τα φώναξε κοντά της, έπληγαν πρόθυμα. Τα ρώτησε για τα παιχνίδια τους κι' αυτά της απάντησαν άμεσως.

—Τώρα θα σας τα φέρω να τα ιδείτε! είπε ο Κωστάκης.

Ύστερα άρχισε να τους λήν ένα παραμύθι. Η κυρία Τζέννυ άφησε την παιδαγωγό μόνη με τα παιδιά. Και όταν ξαναγύρισε σε μια ώρα είδε μ' ευχαρίστησι πως είχαν γίνει τρεις φίλοι, που γνωρίζονταν καιρό.

Είχε αρχίσει να νυχτώνει.

—Θα με συγχωρήσετε, είπε η Μαίρη. Εγώ πρέπει να πηγαίνω!

—Ποτε θα ξανάρθετε; ρώτησε η Μπεμπέκα.

Η Μαίρη έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην κυρία Τζέννυ.

—Αύριο το πρωί, αν θέλετε! είπε.

—Μάλιστα. Στις όχτώ θα είμ' εδώ!

Όστε ήταν καλή η δεσποινίς Μαίρη; ρώτησε ο μπαμπάς το βράδυ τα παιδιά.

—Πολύ καλή μπαμπά! απάντησε ο Κωστάκης.

—Και τί όμορφα παραμύθια που ξέρει! είπε η Μπεμπέκα.

—Λοιπόν, αυτή θα σας πηγαίνει το πρωί περίπατο, αυτή θα φροντίζει για σας, θα σας λήν ώραια παραμύθια, θα σας μαθαίνει γράμματα. Αλλά πρέπει να την ακούτε! Έτσι;

—Ναί, μπαμπά! θα την ακούμε, υποσχέθηκε ο Κωστάκης.

—Και ποιά είναι τ' όνομά της; ρώτησε ο Πέτρος την Τζέννυ.

—Το επίθετό της δεν το συγκράτησα. Αλλά τί σημασία έχει; Είναι τόσο συμπληρωτική! Αύριο το πρωί θα την ιδής!

Και το πρωί, στις όχτώ ακριβώς ήρθε η παιδαγωγός. Έπληγε κατ' ευθείαν στο δωμάτιο των παιδιών, ενώ η Τζέννυ ήταν ακόμα στο κρεβάτι και ο Πέτρος έκανε την τουαλέττα του. Όταν πήρε το πρωινό του, μπήκε κι' αυτός στο δωμάτιο των παιδιών, για να γνωρίσει την παιδαγωγό.

Μόλις την είδε, στάθηκε στην πόρτα. Γύρισε και η Μαίρη. Τα μάτια τους έμειναν κολλημένα για λίγο. Κανείς δεν μιλούσε. Μα και των δυο τα πρόσωπα φάνερναν έκπληξι και συγκίνησι.

—Ο μπαμπάς! είπε ο Κωστάκης.

—Αυτές τις στιγμές της σιωπής, σ' αυτό το αλληλοκύταγμα των ματιών, μια ολοκληρω ιστορία πέρασε απ' την ανά-

μνησι και των δυο. Είνε δέκα χρόνια από τότε. Εκείνη φοιτήτρια, εκείνος υπάλληλος σε τράπεζα. Είχαν πολύ αγαπηθεί κι' είχαν ζήσει μια ερωτική ιστορία από κείνες που δεν σβύνουν ποτέ από την καρδιά του ανθρώπου που αγαπάει αληθινά. Η Μαίρη, γεμάτη όνειρα για τη ζωή και για το μέλλον, πίστευε πως αυτή η αγάπη δεν θα τελειώνει ποτέ. Μα ο Πέτρος δεν φάνηκε τόσο αισθηματικός. Όταν βρέθηκε στο δρόμο του μια άλλη γυναίκα, που είχε προίκα και πλούσιους συγγενείς, σκέφτηκε πως του δινόταν μοναδική ευκαιρία να φτιάξει τη ζωή του. Να δώσει μια κλωτσιά στην υπαλληλική του θέση και, με την προίκα που θαπαιρνε και την υποστήριξη των κεινουργιών συγγενών του, να δημιουργήσει καριέρα στο εμπόριο. Η Μαίρη, βέβαια, θα παντρευόταν. Αί, κι' έπειτα; Με τον καιρό, θα παρηγοριόταν, να ήταν ακόμα. Δεν θα θυσίαζε τη λαμπρή ευκαιρία που του παρουσιαζόταν για ένα αισθηματικό που όπωσδήποτε κάποια μέρα θασθόνη. Τη Τζέννυ δεν την αγαπούσε. Όμως τι σημασία είχε αυτή η λεπτομέρεια; Κι' έτσι χώρισαν. Και να τώρα που η τύχη την ξαναφέρει μπροστά του, μ' αυτές τις συμππτώσεις που δημιουργεί μερικές φορές.

Ξέλετε να περάσετε στο γραφείο μου να συνηνοηθούμε; είπε ο Πέτρος στη Μαίρη, προσπαθώντας να πνίξει τη συγκίνησή του.

—Ευχαριστώ.

Μπήκαν στο γραφείο. Κι' όταν έμειναν μόνοι της είπε:

—Μαίρη, ποτέ δεν θα μπορούσα να φαντασθώ ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο. Ήξερες ότι ήταν για τα παιδιά μου;

—Όχι. Αν τόδερα από πρίν, βέβαια θ' άποφευγα να σου δώσω αυτή την έκπληξι. Καταλαβαίνω ότι είναι μια δυσάρεστη νότα στην οικογενειακή σου ευτυχία. Ίσως σου κάνει κακό που με ξαναβλέπεις.

—Όχι! Όχι, Μαίρη. Σε ξαναβλέπω με χαρά και με τωπεις μαζί. Δεν μούχεις κάνει κανένα κακό. Εγώ φέβηκα άσχημα απέναντί σου.

—Αυτό τόχω ξεχάσει πιά. Τέτοια συμβαίνουν κάθε μέρα στη ζωή.

—Δεν παντρεύτηκες;

—Όχι! απάντησε η Μαίρη, σκύδοντας το κεφάλι.

Λίγες στιγμές άμηνανίας και για τους δυο. Ύστερα ο Πέτρος είπε:

—Άκουσε, Μαίρη. Αν νομίζεις πως δεν θα σε στενοχωρή να μείνεις κοντά στα παιδιά, θα σε παρακαλώ να μείνεις. Αν πάλι...

—Θα σου πω κι' εγώ κάτι, Πέτρο. Κάποτε, εκείνη την όμορφη εποχή, είχα κλείσει πολλές φορές τα μάτια μου και είχα όνειρευτεί τους δυο μας με τα δικά μας παιδιά. Δεν ήταν γραφτό να γίνη. Δεν πειράζει. Μα τώρα και τα δικά σου παιδιά, θα τα νοιώθω και σαν δικά μου λίγο. Έχω διώξει κάθε πικρή ανάμνησι από σένα κι' έχω κρατήσει μονάχα εκείνο το απραγματικό όνειρο. Με τα δυο παιδιά σου, θα φανταζόμαι πως το όνειρο εκείνο ζωντανεύει για λίγο... Αν θέλεις κι' εσύ φυσικά.

—Σ' ευχαριστώ, Μαίρη. Έχεις πάντα την ίδια ευγενική καρδιά. Και θα προτιμούσα τα παιδιά να μείνουν σ'α δικά σου χέρια. Γιατί θέλω να μοιάσουν περισσότερο εμένα, παρά έμένα...

Άκουσθηκαν οι χαρούμενες φωνές των παιδιών που τη ζητούσαν.

—Πηγαίνω, Πέτρο — κύριε Πέτρο! είπε η Μαίρη κι' έδθηκε από το γραφείο, σκουπίζοντας δυο δακρυά που κύλησαν απ' τα μάτια της.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τι το έφελος;

Ο Φράνκ Άβελέξ ο νεώτερος, ένας απ' τους γνωστούς κακοποιούς του Σάν Φραντίσκο, υπέβαλε αίτησι ζητώντας μείωσι της ποινής του.

Ο Άβελέξ έχει καταδικαστή συνολικά για διάφορες αξιοσημείωτες πράξεις σε φυλάκισι 407 χρόνων!

Το δικαστήριο έμείωσε την ποινή του κατά έξηνα χρόνια.

ΥΜΦΩΝΑ με μια ρήτρα του συμβολαίου της με τη «Κολούμπια» για κάθε βδομάδα που εξακολουθεί να παραμένει μακριά απ' το Χόλλυγουντ, η Ρίτα Χαίγ-γουορθ είναι υποχρεωμένη να καταβάλλη στην εταιρία της χίλια δολάρια.

Φαίνεται όμως πως τα πόσα αυτά δεν συγκινούν καθόλου τη Ρίτα, γιατί η πιο θρυλική γόσσα της εποχής μας προς το παρόν τουλάχιστον, δεν σκοπεύει να ξαναγυρίση σ'α σπουντικ για να εργασθί.

Όσοι άγνωστον το άνησυχο αισθηματικό παρελθόν της Ρίτας Χαίγγουορθ, μπορεί να δικαιολογήσουν τη γόσσα, που μεταξυ καριέρας και έρωτος, διάλεξε τον δεύτερο. Δεν ξέρομε εάν αυτή τη φορά τα αισθήματα της Ρίτας πρόκειται να σταθεροποιηθούν κάπως. Πάντως στο παρελθόν η κοκκινομάλλα γόσσα δεν έδειξε ούτε ίχνος σταθερότητας.

Ήταν τόση η ανυπομονησία της να φύγη από το Χόλλυγουντ ώστε ενώ γύριζε το τελευταίο της φιλμ «Οι έρωτες της Κάμεν» — έρωτες, καριέρα και ζωή εινε βλέπετε συνυφασμένα — η Ρίτα Χαίγγουορθ είχε κρατήσει θέσι πάνω σε πέντε διάφορα υπερκεάνα που θα έφευγαν για την Ευρώπη.

Μπορεί βέβαια οι στάρ του Χόλλυγουντ να κολυμπούν στο χρυσάφι και σ'τη δόξα, μα θα ήταν ανόητο να πιστέψη κανείς πως μια γυναίκα νέα, όμορφη με ταλέντο και ένεργητικότητα εινε δυνατόν να άρκεσθι στην επίφανειακή ευτυχία που το Χόλλυγουντ μπορεί να της χαρίση.

Το να φέρη μια γυναίκα τις πιο κομψές δημιουργίες της τελευταίας μόδας και το να υπογράφη διαρκώς αυτόγραφα δεν εινε βέβαια αρκετά για να την κάνουν ευτυχισμένη. Γι' αυτό ακριβώς πολλές στάρ του Χόλλυγουντ δεν εινε περισσότερο ευχαριστημένες απ' τη ζωή από μερικές γυναικούλες φτωχές, άσχημες και άσημαντες. Δεν παίρνουν ποτέ τους άνδρες που θέλουν και ποτέ δεν βέλουν τους άνδρες που έχουν.

Η Ρίτα Χαίγγουορθ τα διαπίστωσε όλ' αυτά όταν ήταν ακόμη είκοσι χρόνων. Ήταν βέβαια τότε πολύ διαφορετική. Πολύ παχειά για το φακό, άδεια, κακοντυμένη και το μέλλον της ήταν αβέβαιο, γιατί ο έρχομός της στο Χόλλυγουντ δεν είχε κάνει καμιά έντύπωσι. Το όνομά της ήταν Μαρ-γαρίτα Κανσίνιο και χόρευε σπανιόλικους χορούς. Τα μαύρα τότε μαλλιά της φύτρωναν πολύ χαμηλά στο μέτωπό της, μακιγιαριζόταν άτεχνα και η ντιγιόν της ήταν πολύ κοινή.

Μα η Ρίτα είχε περίφημα πόδια!... Ένας κυνηγός ταλέντων της «Φόξ» τα πρόσξε και οι γάμπες της Ρίτας παρουσιάστηκαν σε πολλά φιλμ όπου όμως το πρόσωπό της περνούσε άπαρατήρητο.

Τότε μπήκε σ'τη ζωή της ο πρώτος άνδρας: ο Έντν Τζιούντσον. Αυτός άλλαξε την Μαργαρίτα Κανσίνιο και την έκανε Ρίτα Χαίγγουορθ.

Ο Τζιούντσον διάλεξε τη Ρίτα όπως ένας έμπορος αλόγων διαλέγει ένα αλόγο ράτσας και το γυμνάζει για να πουλήρη σ' αυτό. Την παντρεύτηκε κι' άρχισε προσεχτικά κι' έξυτνα, σαν καλός μάνατζερ να την διορθώνη. Της έριξε το βάρος της άλλαξε το χτένισμα, την

Ειδύλλια, γάμοι και απογοητεύσεις της θρυλικής στάρ

έμαθε να μακιγιάρεται και να ντύνεται κομψά, την έδιδε να περπατά και να κινιηται με χάρι. Ύστερα άρχισε να την παίρη μαζί του στις πρεμιέρες και σ'α νυχτερινά κέντρα όπου κάθε της εμφάνισι έκανε αισθησι.

Έτσι πρίν περάση πολλούς καιρός η Ρίτα έγινε στάρ. Ήταν ζως δυστυχισμένη. Ο Τζιούντσον ήταν πολύ μεγαλύτερος της και ο γάμος τους ήταν μάλλον ένας έμπορικός συνεταρισμός. Έτσι είχαν τα πράγματα όταν η Ρίτα γύρισε με τον Βίκτωρ Μатиούρ το φιλμ «Ανοξιάτικο χτυποκάρδι». Οι δύο συμπρωταγωνιστές έρωτεύτηκαν τρελλά ο ένας τον άλλο και άρραβωνιάστηκαν. Φυσικά, δεν αντάλαξαν δαχτυλίδια σαν τους κοινούς θνητούς. Αγόρασαν δυο δίδυμα κίτρινα αυτοκίνητα.

Η Ρίτα φαινόταν πραγματικά ευτυχισμένη. Είχε άρχεισι να γίνετα διάσημη και γνώριζε για πρώτη φορά τον αληθινό έρωτα. Όταν ζήτησε διαζύγιο από τον Τζιούντσον, συμφώνησε να

Η πιο μεγάλη γόσσα της εποχής μας: η Ρίτα Χαίγγουορθ.

Το τελευταίο...

ευτυχές θέμα της Ρίτας: ο Βαθ-

πλουσιος Άλφ'

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Το μνημόσυνο ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Η σκηνή στο θερμό σαλόνι μίας πολυτελέστατης βίλλας του Ψυχικού. Χειμώνας. Σούρουπο. Έξω ρίχνει νιφάδες άραιές σά να πρέπην να συμπληρώσει ο άρατος σκηνοθέτης της ζωής και με κάποιο μικρό «τρύκ» το έντυπωσιακό ανέβασμα των έργων που ανεβάζει... Δισκατομύρια «πρεμιέρες» κάθε ώρα, κι' έχει δουλειά πολλή...

ΕΚΕΙΝΗ: Μιά γρηά κυρία, 60 περίπου χρονών που τα κοκέττικα γερατειά της δεν πετυχαίνουν να τη δειξουν καθόλου νεώτερη. Κάποιες υποψίες παλλής ωμορφιάς σβύνουν ανάμεσα σε ανάγλυφες ρυτίδες κι' αρθρικές κλειδώσεις. Ένα φαλακρό κεφάλι με λίγα μωδ μαλλιά, στεφανώνει ολο αυτό το θλιβερό υπόλοιπο της νεκρής γοητείας που το φάντασμα της κινείται άκομα στη ζωή...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας κομψευμένος γέρος, 65 ως 67 χρονών. Ψηλός, επιτηδεύμενος «κευθετηνής» και με φανερό το πείσμα να επιμένει στην ανδρική του ιδιότητα. Αψογο κοστούμι, νεανικό ύφος, λουλούδι στη μπουτονιέρα.

Την ώρα που ανοίγει το ριντώ, εκείνος περιμένει με κάποια συγκινημένη αδημονία την είσοδο της οικοδόσποινας. Δυο δευτερόλεπτα η σκηνή άδεια. Έπειτα μπαίνει:

ΕΚΕΙΝΗ (λιγάκι παραγμένη): Καλησπέρα σας!... Πώς είσθε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (χειροφίλημα): Είμαι καλά, Ελένη. Κι' εύχισιμένους που σας βλέπω. Δεν πιστεύω να σ' ενάγκλησα που ήρθα. (Ο άνακατεμένος ένικος με τον πληθυντικό που συμβαίνει όταν συναντιούνται δυο φίλοι έπειτ' από πολλά χρόνια, τον πειράζει και τον τρώει). Σας ενοχλώ;

ΕΚΕΙΝΗ (μολίς ξαναβρίσκοντας τον εαυτό της): Μάκάθε άλλο. Μου κάνετε πολλή χαρά. Καθίστε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται):

«Ήθελα πολύ νάρθω να σας δω. Μπορώ να σας πω πως ήταν η μόνη μου επιθυμία, απ' τη στιγμή που ξαναγύρισα στην Ελλάδα».

ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας λίγο νευρικά): Εύτυχώς που το τοποθετήσατε. «Απ' τη στιγμή που ξαναγύρισατε στην Ελλάδα».

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Α, όχι. Αν το τοποθέτησα έτσι, έκανα κακή τοποθέτηση. Γιατί πάντα, τόσα χρόνια, σας έγραφα και στίς γιορτές και σ' άλλες μέρες χωρίς ποτέ να παίρνω απάντησι».

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρεύεται ξαφνικά): Αυτό είν' αλήθεια. ΕΚΕΙΝΟΣ (με την πείρα της ζωής και των διαλόγων άρπάζει την πρώτη στιγμή της άδυναμίας): Γιατί δεν θέλατε να μου απαντήσετε;

ΕΚΕΙΝΗ (με κάποια ενδόμυχη πίκρα): Γιατί δεν έπρεπε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πούχει συνιθίσει να μην άρκηται σε φιλολογικές άσποστιες): Τι θα πη αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ (σχεδόν μονόλογος): «Ήμουν πια παντρεμένη... Είχα παιδιά».

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται άξαφνα): «Όταν μ' έδιωξες, έδω και τριάντα πέντε χρόνια μου είχες υποσχεθί πως θα με περιμένεις. Τώπες ψέμματα; Έπειδή είχα κάνει εκείνη την άποπειρά της αυτοκτονίας;... «Η μ' αγαπούσες κι' έσύ κι' ύστερα με ξέχασες;... (μικρή σιγή). Τι συνέβη άπ' όλα;... Αυτό ήρθα να μάθω έδώ. «Ήθελα να το μάθω πριν πεθάνω».

ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη): Είσαι άκόμη τόσο ζωηρός! Τόσο άφίκωρος κι' όρμητικός που νομίζω πως είνε τότε!... Δε βρήκες, λοιπόν, καμμιάν άλλη γυναίκα στη ζωή σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' έξαψι): «Όχι, δε βρήκα! Αυτά τα ό «έρως περνά» κι' ό «χρόνος γιαιτρεύει» είνε κουταμάρες των ποιητών και των διηγηματογράφων. Κι' ούτε και άκριβες κουταμάρες όπως είνε η καλής ποιότητας φιλολογία. Πολύ φτηνές!... (παύσι). Έσύ βρήκες;

ΕΚΕΙΝΗ: Βρήκα τη γαλήνη σε μιά ησυχή ζωή. Αυτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' αγαπούσες τότε;

ΕΚΕΙΝΗ: Τι όφελεί να σ' απαντήσω τώρα πια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Αν μ' αγαπούσες, γιατί πειθαρχήσες στη θέλησι του πατέρα σου που δεν είχε άλλη κατηγορία για μένα εκτός από τη φτώχεια μου; Γιατί δεν ήρθες μαζί μου, όπως στο πρό-

τεινα;... Κι' επί τέλους, γιατί δεν με περιμένες; ΕΚΕΙΝΗ (βλέμμα βαθεία στοργικό και ύφος γεμάτο ζωντανεμένη κοкетταρία): «Τι τα θέλεις τώρα όλ' αυτά; Έπειτα από τριάντα πέντε χρόνια; «Αν ό διάλογός μας παιζότανε στο θέατρο, θα βρίσκανε το έργο άπίθανο και το συγγραφέα κακό ψυχολόγο».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο θέατρο, είν' όλα τεχνικά και το τεχνικό γιά να φανή αληθινό πρέπει νάνε πολύ ψεύτικο. «Η ζωή δεν έχει άναγκη από καμμία επιτήδευσι. (Κυττάζει έξω απ' το παράθυρο κι' άσφαινα γυρίζει πρds το μέρος της). Μ' αγαπούσες τότε;

ΕΚΕΙΝΗ (ψιθυριστά): Ναι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Τρέχει κοντά της και της άρπάζει το χέρι σχεδόν γονατιστός): Γιατί δε μου τώλεγες; Γιατί δε μου τώγραφες άργότερα; Γιατί δε μ' άπαντούσες;

ΕΚΕΙΝΗ: «Ήμουν πια παντρεμένη. Ένα χρόνο άφου έφυγες με παντρεψαν. Τό ξέρεις. Έπειτα, είχα παιδιά! (Σκύβει το κεφάλι και σκουπίζει με το χέρι μιά νύρη υποψία στην άκρη του ματιού)».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ήσουν εύχισιμένη;

ΕΚΕΙΝΗ: Στο είπα. Ζούσα ήσυχα. Ό άντρας μου, είν' εύγενικός και καλός. (Σά να μιλάει στον εαυτό της): Μά δεν τον αγαπήσα ποτέ. (Όσο σιγά μπορεί να μιλήσει άνθρώπος): «Αγαπούσα εσένα!»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λάτρεία μου! (την άγκαλιάζει και τη φιλάει παράρουα). «Αγαπημένη μου! (Άσφαινα τραδιέται). Τι κάνω; Κάνω μιά βέλλα!... «Αν έμπαινε άξαφνα ό άντρας σου;

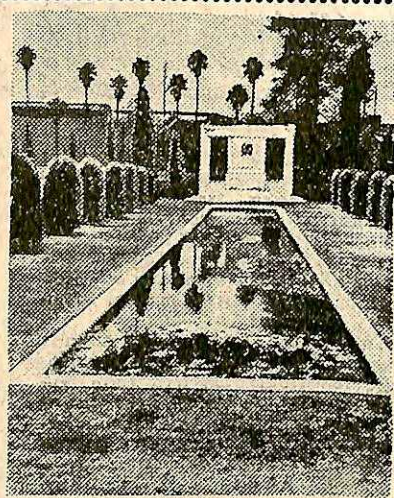
ΕΚΕΙΝΗ (προχωρεί σιγά στο διακόπτη κι' ανάβει όλα τα φώτα στο μεγάλο παλυτάριο): Κουτός που είσαι! (Με φαρμακωμένο χαμόγελο). Θα τούλεγα πολύ απλά: «Νίκο, να σου συστήσω τον παιδικό μου φίλο τον κύριο Σταυρίδη». Και δε θα παρεξηγούσε τίποτε! Γιατί τώρα πια... (καταπίνει με κάποιο κόπο έναν αρτιγένητο λυγμό). Τώρα πια είμαι... (άλλον έναν λυγμό καταπίνει με περισσότερη προσπάθεια)... μιά παληγόρρα. Κώστα! Δεν το βλέπεις; Τι έπαθες; Σταμάτησαν τα μάτια σου άπάνω μου πριν τριάντα πέντε χρόνια;... (Ό λυγμός σημειώνει τη νίκη του, και ρίχνει ποταμία τη συγκίνησι στ' αulάκια πουχει σκάψει ό Χρόνος με τη σκληρή του ευσυνειδησία).

ΕΚΕΙΝΗ (της χαϊδεύει απαλά τα δάκρυα μ' ένα παρφομαρισμένο μαντήλι): Τι θέλεις να κάνω τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Να μην ξαναρθες ποτέ. Να φύγεις πολύ σιγά χωρίς να μου πής ούτε «αντίο». Και... γρήγορα. (Γυρίζει το πρόσωπό της στο παράθυρο κι' Εκείνος φεύγει πονεμένος, άδρος, άδουρυτος ενώ πολύ άργα κλείνει, βέβαια, κι' η:

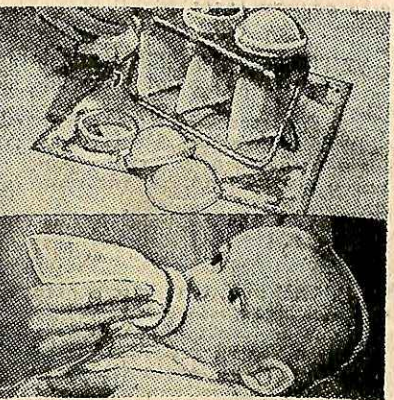
ΑΥΛΙΑΙΑ).

Α. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

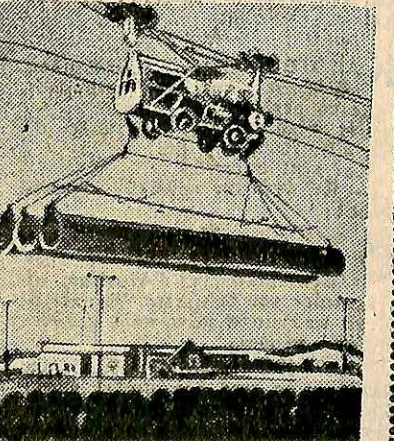
Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΦΑΙΡΜΠΑΝΣ

Το πιο επιβλητικό μνημείο του ιερουταφείου του Χόλλυγουντ είνε ό τάφος του Ντιούγκλας Φαίρμπαντ (πατρός). Η τεγνική λιμνούλα, οι θάμνοι και τα λουλούδια που τον περιτριγυρίζουν άπαιτούν, γιά την καθημερινή τους περιποίηση, όλόκληρο προσωπικό.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΜΠΙΜΠΕΡΟΝ

Τα νέα αόνα μπιμπερόν άμερικανικής κατασκευής θα επιτρέψουν στις μητέρες να γλυτώσουν το βράσιμο και το πλύσιμο του μπουκαλιού του μπιμπερόν. Πρόκειται, όπως βλέπετε, γιά άποστειρωμένες σάκοιλες από μιά ώριστη πλαστική ύλη που χρησιμοποιούνται μιά μόνο φορά και ύστερα τις πετούν. Τα μπιμπερόν αυτά έχουν και ένα άλλο πρsόν: δεν άφινουν τό μωρό να καταπνίη αέρα κατά το πιπίλισμα.

ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑ

Μεγάλες ποσότητες τεραστίων χαλυβδοσωλήνων που χρησιμοποιούνται στην κατασκευή άγωγού πετρελαιου σε μιά περιοχή της Αραβίας, μεταφέρονται με ένα έναέριο τρακτέρ σε άπόσσεια πέντε χιλιομέτρων στ' ό σημείο της έκφορτώσεώς τους. Το πετρέλαιο αυτό προσρίζεται γιά τις εύρωπαϊκές άγορές.

Δίσκοι ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ...

Είνε γνωστόν πως ό «σταθμός» και οι «σταθμοί» μας (όλοι, εκείνοι που ιδρύθηκαν σχεδόν σε κάθε πόλι, τους δίσκους τους «κατ' εκλογήν» τους έχουν ψω- και δεν χαλάνε, σήμερα, του κόσμου το χατήρι.

Τον δίσκο που καθένας μας επιθυμεί και θέλει δυο μέρες ενωρίτερα, ή τρεις τον παραγγέλλει κι' άπολαυθάνει, ράγματι, του γούστου του το (άσμα, που κρύβει κάποιο πόνο του, ή προσφιλές του πλά-σμα).

Καθένας με τον πόνο του και με την συλλογή του, επιτυγχάνει εύκολα αυτή την εκλογή του, γι' αυτό δεν άποκλείεται κι' άπλούστατο το βρίσκειν ό λυσιπυόν όλοι να ζητούν τον ποθητό τους δίσκο!

Έν πρώτοις οι λεγόμενοι στην «Κατοχή πωλήσαντες» και ά ακανθώδες ζήτημα, μέχρι στιγμής, μη λυ- (σαντες, μιά «μαντινάδα» θα ζητούν ν' άκούσουνε καλά και ν' άπευθύνονται, μ' αυτήν, στον κύριο Μελά: «Όταν δεν ξέρης ν' αγαπάς καρδιές μην άγκυλώνης κι' όταν... άρχίζης μιά δουλειά να τήνε... τελειώνης»!

Ό κόσμος, πάλι, που το φώς, του κόβουν κάθε βράδυ, ή περπατά στη γειτονιά μ' άφόρητο σκοτάδι, ή ακολουθήσι στα... τυφλά τις τελευταίες μόδες και θα ζητήσι το παλιό το άσμα το «δημώδες»: «Στόν Άδη θα κατέβω, τό... φώς μου γιά να δω, γι' αυτό έχω ό Άδης... πίσσα λιγώτερη από δώ»!

Το πράγμα, όπως είπαμε, θα πάρη τέτοια τάσι, που κι' όσοι περιμένουνε την «Πάουερ» στη «στάσι», θα σπεύσουν να ζητήσουνε, χωρίς περιστροφές κι' έφ' όσον πρόκειται γιά τραμ, τις κάτωθι... (στροφές:

«Έσύ που πέρασες μιά άνοιξιάντικη γαλαζία ώρα, που νάσαι άρα... που νάσαι τώρα. Χειμώνας έφτασε και λέμε άδιόκαπα μέσα στη μπόρα, του νάσαι τώρα... που νάσαι τώρα»!

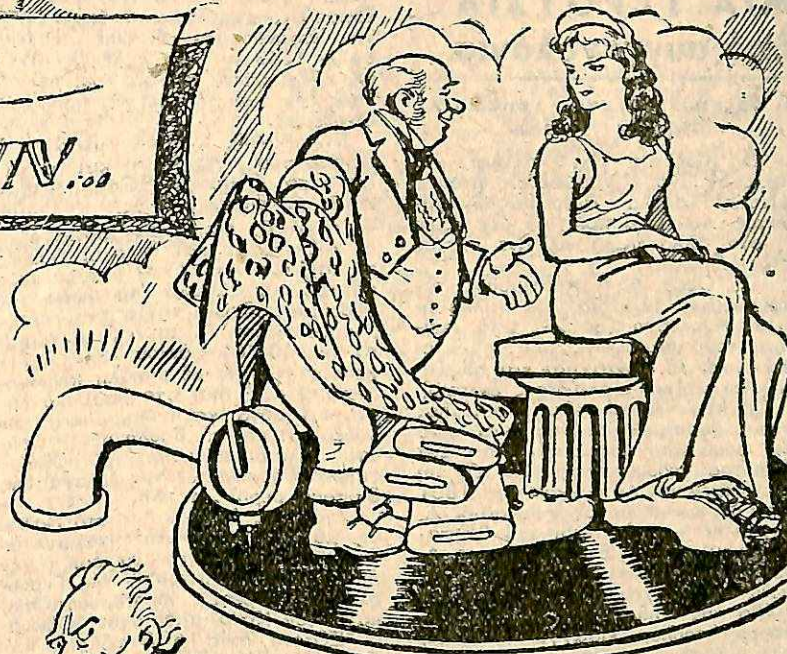
Ένα τραγουδι θ' άπαιτή, βαρρd κι' ό Παπανδρέου, που θα μιλά περί σκληρού και χωρισμού μοιραίου. Στόν Π. τον Κανελλάπουλο θαν άφιερωμένο και θα τέλ η ύφος του το παραπονεμένο:

«Πόσες φορές γι' άγάπη αιώνια δεν μιλήσαμε... Πόσες χαρές και πόσες λύπες δεν γνωρίσαμε... Κι' όμως χωρίσαμε... Κι' όμως χωρίσαμε».

Σκοπό θα έχη μόνιμο, μ' αυτή την ευκαιρία κι' ή τάν... Υδάτων, άναίδης... κι' άνέμων έταιρεία και με προκλητικότητα: κορδόνι θα τραβά τον ίδιο της... χαβά:

«Είμαι γ' ό Έταιρεία φίνα, ντερμπεντέρισσα, και με κυβικά, σάν... κύβους σας μπεγλέρισα»!

Κάθε καινούργιος βουλευτής, που μόνο μιά φορά έγνώρισε του «βήματος» τη γλύκα... φανερά, αλλά, σχεδόν, δεν πρόλαβε καθόλου να μιλήσι, γι' ατι τον πληροφόρησαν πως ή Βουλή θα κλείσι, κι' ότι μετά τετράμηνον θα ξαναλειτουργήσι, στην εκλογή του, τον έξης τον δίσκο θα ζητήσι: «Τη ζωή μου όλόκληρη, σήμερα την έζησα μ' ά, Βουλή, δεν κράτησες λίγο πάρα πάνω. Σήμερα σε γνώρισα, σήμερα σ' αγαπήσα, σήμερα σε χάρηκα, σήμερα σε... χάνω»!

Το θέμα των διακοπών, εκτός πολλών κι' άπειρων, παλλών και νέων βουλευτών, έμπειρων, ή άπειρων, τον Κουλουμβάκη συγκινεί, πρs πάντων κι' ένκει- (ρίζει, γι' αυτό δεν άποκλείεται κι' αντίρρησης δεν μένει, πως θα ζητήσι ένα ταγκό, που να μη... «μαλλιάρικη» και νάναι κάπως, ως έξης, οι στίχοι του γραμμένοι: «Δεν ζώσι τα πτηνά άνευ άσμάτων. Δεν ζή το έαρ άνευ φυλλωμάτων. Δεν ζή κανένας κώνωψ δίχως έλος ου μην και δίχως... «μπριτζ» ό Βενιζέλος. Δεν ζή άεροπόρος δίχως... πτήσεις, καγd χωρίς Βουλh και δίχως... πτύσεις»!

Χάρis σ' αυτό το σύστημα και στον «συρμό» μας (χάρis, ένδέχεται να μνηθί κι' ό κύριος Τσαλδάρης, όποτε άπ' όλους τους σκοπούς θα ιροτιμήσι ίδίως, στον γρηάτο Πρωθυπουργό να ψάλλη... έγκαρδίας:

«Γι' άγάπη άς μιλήσουμε πάλι γιά μί' άγάπη μεγάλη δίχως τέλος κι' άρχή. Γι' άγάπη άς μιλήσουμε «αίώνια», γιά να έχουμε χρόνια και οι δυο τήν... Άρχή»!

Ο δίσκος «ό κατ' εκλογήν», χωρίς άμφιβολία του κόσμου θάνα, σύντομα, συνήθης άσχολία... Κι' έφ' όσον θάχη φυσικά μεγάλη πελατεία, ή τάξι που βασίζεται μονάχα στα... δελτία, την άγωνία της κι' αυτή και το βαθύ της δράμα θα έκδηλώσι φανερά, πιστά και κατά γράμμα:

«Θάλασσα, θάλασσα τί σούχα κάνει και δεν άφίνεις σπνί να χαρή... Πόσα... φορτία πνίγεις στο λιμάνι, θάλασσα, θάλασσα φαρμακερή.

Θάλασσα μόνισσα, γιομάτη... νάλα όπως πνιγάνεις με μιά τέτοια ταχτική κι' ή... «Μαύρη θάλασσα» μέσ' ό όλα τ' άλλα, θα βγή, στο τέλος... «Θάλασσα Λευκή»!

Έν τέλει, συμπεραίνεται, άπ' όλους γενικώς, πως θ' άκουστή κι' ένας σκοπός, — σκοπός (νικός, — που θάνα, πλhν της μουσικής κι' οι στίχοι του (πιστοί κι' ή Κύπρος θ' άποτεινεται στον Άγγλον Άρμωστή:

«Ξανθόμαλλε πρσματοευτή, έχεις πρσμάτια ζηλευτή και όμορφή και χαρή... Μά ή καρδιά μου έχει δοθή και γιά καλά έχει δεθί με άλλο παλληκαρή.

Τον τόπο μας οι Έλληνες και μόνον αγαπάμε και την καρδιά μας με φλουριά και λίρες... δεν πουλάμε!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

ΜΙΑ ΓΕΡΟΥΣΙΑ από συγγενολόγια

Κυβερνήσεις και νομοθετικά
σώματα του 1850

Ο Κωλέτης είχε πεθάνει και πρωθυπουργός προσωνυμώμενος ήταν ο Κίτσος Τζαβέλας, άνθρωπος αγράμματος, που από πολιτικά δεν ήξερε τίποτα άλλο παρά να είναι πιστός στον Όθωνα.

Ο Όθων πάλι προτιμούσε τον αφοσιωμένο Τζαβέλα, τον παλιό ήρωα Αγωνιστή του 21, από εκείνους τους πολιτικούς που του εκπανούσαν το Σύνταγμα και του ζήτησαν να κάνει ελεύθερες εκλογές.

Πάντα ο Όθων είχε προτίμηση στους αφοσιωμένους του. Και μόνο μια φορά υποχώρησε και έκανε ένα διορισμό γερουσιαστού εκ των μη αφοσιωμένων. Αυτό έγινε στα 1861 όταν ο πρωθυπουργός Αθανάσιος Α. Μιαούλης — το παιδί του θαλασσομάχου της Επανάστασης Α. Μιαούλη — είχε προτείνει στον Όθωνα για γερουσιαστή, από τον κλάδο της Δικαιοσύνης τον Π. Παπαρηγόπουλο, εισαγγελέα, τότε, των Εφετών.

Ο υπουργός της Δικαιοσύνης, όμως, Ποτλής είπε στον Όθωνα:

— Τα δικαιώματα του γερουσιαστού από τον κλάδο της Δικαιοσύνης έχουν πολλοί δικαστικοί, αλλά μόνο ο Παλαιογιάννης, αρχαίος Αγωνιστής και πρόεδρος επί πολλά έτη του Αρείου Πάγου, είναι ανεκτός, έχων και ηλικία προχωρημένη.

— Ναι, απαντάει ο Όθων, αλλά έχει στρεβλόν μυαλό.

— Είχε! λέει ο Ποτλής.

— Και τώρα διορθώθηκε; ρωτάει ο Όθων.

— Όχι, αλλά δεν έχει πλέον, διόλου!

Με άλλα λόγια είχε... ξεκουτιάσει απ' τα χρόνια.

Ο Όθων γέλασε κι έδωσε την έγκρισή του τότε για το διορισμό.

Έτσι όλες οι κυβερνήσεις που κυβέρνησαν τον τόπο και όλες οι Βουλές, που έγιναν μετά το θάνατο του Κωλέτη, αν και ασήμαντες, ήταν όμως πιστές στον Όθωνα, ως τα 1855, τότε που ήρθε έξ αν ά γ κ η ς (γιατί ήταν κατοχή) στα πράγματα ο Μαυροκορδάτος.

Εννοείται πως και ο Κωλέτης δσο ζούσε δεν πήγαινε πίσω. Γιατί και του Κωλέτη όλες οι Βουλές (1844 - 47) ήταν παράνομες, φερμένες όλες με ψεύτικες εκλογές.

Ο αγαθός, μα όχι και τόσο έξυ-

Ερωταποκρίσεις

— Τι είναι τα δάκρυα;
— Το αλατοπίπερο της γυναικείας σατανικότητας.

— Τι είναι ο νόμος;
— Ένα δοχείο γεμάτο ροδόσταγμα και γολύ.

— Ποιο είναι το «μή μου άππου» των γυναικών;
— Η ηλικία τους.

— Με τι μοιάζει η μελαχροινή;
— Με λυκόφως Ίουλιου.

— Με τι μοιάζει η ξανθή;
— Με λυκόφως Ιανουαρίου.

— Τι είναι το πορτοφόλι;
— Η μοντέρνα καρδιά.

— Τι είναι η αταξιοδοσία;
— Η όγεια της ψυχής.

— Ποιο είναι το κυριώτερο θέλητρο της ζωής;
— Η καλωσύνη στις σχέσεις των ανθρώπων.

πνος, "Οθων, μ' όλο τόν όρκο που έδωσε στο Σύνταγμα — ύστερ' από την Επανάστασι της 3ης Σεπτεμβρίου 1843 — νόμιζε με την αγαθή, αλλά στενή καρδιά του, πως ο λαός δεν ήταν ώριμος για πολιτικές ελευθερίες.

Είχε βαλθή, λοιπόν, μέσα στο πείσμα του, ν' άτονήσει και να χαλάσει το Σύνταγμα. Όσπου κλονίστηκε κι' έπεσε ο ίδιος.

Αλλά αν εκείνα τα χρόνια όλες οι κυβερνήσεις και όλες οι Βουλές τα πήγαιναν καλά και μεταξύ τους και με τόν Όθωνα, το σώμα της γερουσίας, όμως, πάντα ήταν με όλους αντίθετο. Έτσι στη συνεδρίαση της 10 Οκτωβρίου 1847 η Γερουσία ενέκρινε με μεγάλη πλειοψηφία μια άπάντησι στο βασιλικό λόγο και ρητά κατηγορήσε και την κυβέρνησι και τη Βουλή με τη φράσι: «Τά δικαιώματα του Έθνους έπηρεάσθησαν κατά τας έκλογάς εις διάφορα μέρη...» κλπ.

Στάλθηκε η άπάντησι στο Παλάτι, μα για πέντε μέρες καμιά άπάντησι δεν έρχόταν να όρίξη την ημέρα που η έπιτροπή της Γερουσίας θα έπρεπε να παρουσιασθή, κατά τόν Κανονισμό, στον Όθωνα.

Έξασα, στις 16 Οκτωβρίου παρουσιάζεται στο βήμα ο πρωθυπουργός Τζαβέλας, έχοντας γύρω του το υπουργικό συμβούλιο και διάβασε από χειρογράφο μια δήλωσι κυβερνητική που έλεγε ότι ο Όθων δεν έγκρινε την άπάντησι της Γερουσίας στο λόγο του, γιατί αυτή, η Γερουσία, «έμβαινει διά του άπαντητικού λόγου εις δικαιώματα αποδθέντα υπό του Συντάγματος αποκλειστικώς εις το έτερον Νομοθετικόν Σώμα...»

Αφού διάβασε το χαρτί, το κατάρθεσε στο τραπέζι του προέδρου ο πρωθυπουργός και ύστερα είπε ψυχρά, πως ο Όθων διόρισε άλλους έννέα Γερουσιαστές απαγγέλλοντας τα όνόματά τους από ένα άλλο χαρτί που τράβηξε από την τσέπη του.

Η πρόκλησι και η προσβολή κατά της Γερουσίας ήταν φανερά. Και πολύ δυσάρεστη έντύπισι έκανε στο κοινό η προσβολή έπειδή όλοι διαβλέπανε σ' αυτήν έπίβουλο σκοπό κατά του Συντάγματος.

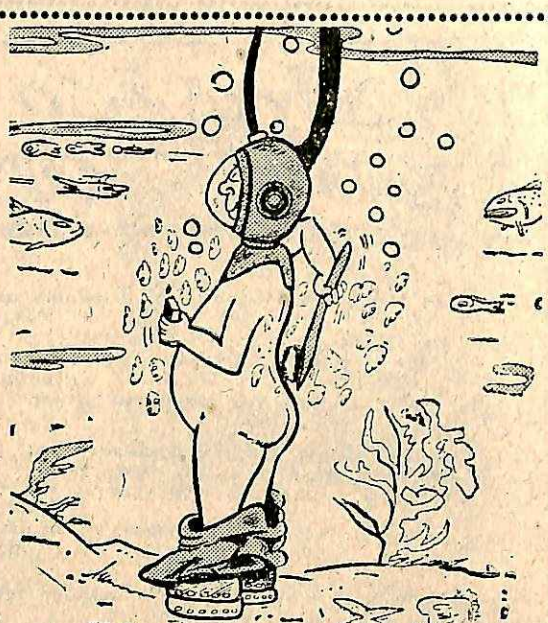
Από τους έννέα Γερουσιαστές οι 5 έλειπαν στις έπαρχίες, ενώ με τους άλλους τέσσερις, φίλους της Κυβερνήσεως, δε μπορούσε να γίνη άπαρτία παρά μόνον αν το ήθελε η Κυβέρνησι.

Κι' ενώ αυτή η διεγκυστίδα μεταξύ Κυβερνήσεως και Βουλής, από το ένα μέρος, και Γερουσίας, από τ' άλλο, άκολούθησε το μοιραίο δράμα της, οι έφημερίδες, που ήθελαν να κρατάνε μια στάσι ανεξάρτητη άπέναντι της άνωμαλης πολιτικής καταστάσεως, βγήκαν κι' έκαναν τ' άποκαλυπτήρια για τους νεοδιορισμένους Γερουσιαστές — και πρώτη η «Έλπίς» του Κ. Λεβίδη:

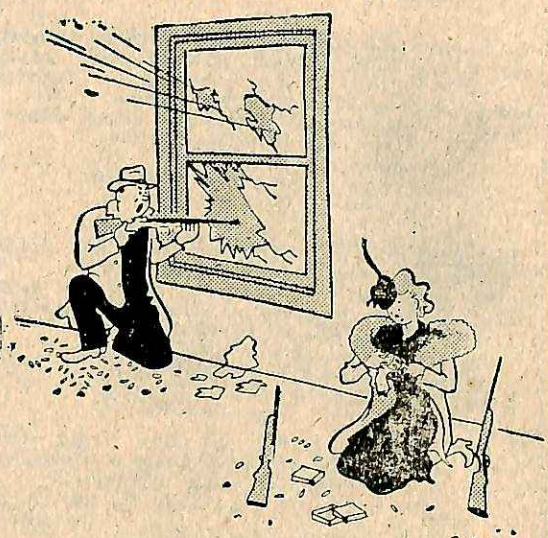
«Μεταξύ τών έσχάτως διορισθέντων Γερουσιαστών, — έγραφε — ό μόν Στάικος είναι συμπεθερος του ύπασπιστού του Όθωνος Γαρδικιώτου Γρίβα, ό Γιολλάσης άσημαντος άνθρωπάκος, ούρά του ύπασπιστού πάλιν Γαρδικιώτου Γρίβα, ό Νοταράς άδελφός του ύπασπιστού του βασιλέως Π. Νοταρά, ό Κριεζής αδελφός του ύπασπιστού του βασιλέως Δ. Μαυρομιχάλη, ό Δ. Πλαπούτας θείος του άλλου Διαγγελέως Δ. Πλαπούτα, έπίσης, ό Ν. Σταματελόπουλος άδόμετος σχεδόν, γέρων κληήρης και ό Καίρης, εύθης άνήρ άσχολούμενος, μεταξύ τών άλλων και με την σύνθεσιν τετραστίχων έσχάτης ποιότητος...»

Δηλαδή Γερουσία από συγγενολόγια.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Το λουτρό του δούτου...

ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΕΓΗΣ

— Κουράγιο γυναίκα, και το κρατήσαμε το διαμέρισμά!... Σε λίγο φτάνει το αυτοκίνητο με τα έπιπλα!...

— Με συγχωρήτε, κορίτσια, αλλά είμαι τρομερά μωψ!

Οι έρωτες της βαρώνης ΝΤΕ ΓΚΟΝΕΣ

Ηταν η δεκάτη ίσως φορά, που ο άμαξας, γυρίζοντας προς τα πίσω έκανε την ίδια έρώτησι στην κυρία του, που βρισκόταν μέσα στο άμαξι:

— Μήπως η κυρία μαρκησία έπιθυμει να γυρίσω;

Την έρώτησι αυτή την έκανε με όλο τόν άπαιτούμενο σεβασμό. Όστόσο, το ύφος του φανέρωνε μεγάλη κούρασι και έκπληξη μαζί.

— Όχι, Αντρέα, άπάντησε η μαρκησία ντε Μονζερών. Θα περιμένω λίγο ακόμη.

Είχαν πάει εκεί από το πρωί κι' είχαν σταματήσει σε μια προεσχόχ του δάσους της Βενζάν, μεταξύ της Ζουανβίλ και του Νοζάν. Η μαρκησία άνυπομονούσε κι' έδειχνε μεγάλη νευρικότητα. Γύριζε τα βλέμματα της προς όλες τις διευθύνσεις άνησχα, έσφιγγε το μαντίλι της σπασμαδικά, δάγκωνε τα χείλη της κι' όλες οι κινήσεις της έδειχναν πως κάτι ασφαλώς περίμενε. Η ώρα περνούσε και τίποτα δεν φαινόταν ακόμα. Θα κόντευαν τρεις

Τέλος, την ώρα αυτή, ένα άνοιχτό άμαξι φάνηκε να έρχεται απ' το άπέναντι μέρος.

Ο δρόμος ήταν στενός και το δεύτερο άμαξι πέρασε σε άπόστασι όχι μεγαλύτερη του μισού μέτρου απ' το πρώτο.

Εκείνη τη στιγμή, η μαρκησία ντε Μονζερών έβγαλε απ' τη θυρίδα του άμαξιού το δεξί της χέρι, που ήταν άπλωμένο μ' ένα περιστρόφο και άδειασε τις πέντε σφαίρες του πάνω στους δύο έπιβάτες του δευτέρου άμαξιού.

Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο μαρκήσιος Άλφρεδος ντ' Επινού, ντε Μονζερών. Πλάι του καθόταν η φίλη του βαρώνη Καρόττα ντε Γκονές.

Δύο από τις σφαίρες δρήκαν το μαρκήσιο στο κεφάλι και τόν έκαμαν να κυλισθή νεκρός κάτω απ' το άμαξι. Μια άλλη σφαίρα βρήκε τη βαρώνη ντε Γκονές στη δεξιά μασχάλη και την τραυμάτισε άρκετα σοβαρά. Οι δύο άλλες από τις πέντε σφαίρες του περιστρόφου άστόχησαν.

— Φύγε, Ανδρέα! διέταξε η μαρκησία. Σε άπόστασι δύο περίπου χιλιομέτρων, βρισκόταν ο άστυνομικός σταθμός του Σαραντόν.

Η μαρκησία ντε Μονζερών διέταξε τόν άμαξά να σταματήσει εκεί. Κατέβηκε τότε από το άμαξι, μπηκε στο γραφείο του άστυνομίου και του έίπε με ήρεμη φωνή, χωρίς ίχνος ταραχής:

— Πυροβόλησα πριν από λίγη ώρα στο δρόμο μεταξύ της Ζουανβίλ και του Νοζάν τόν άντρα μου και τη φίλη του και έλπίζω πως τους σκότωσα και τους δύο. Έσφαλε όμως, γιατί είχε σκοτώσει μόνο τόν άντρα της.

Μ' όλη τη σοβαρότητα του τραύματός της, η βαρώνη ντε Γκονές επέζησε κι' είχε το θάρρος να παρουσιασθή άργότερα στο δικαστήριο, στη δίκη της μαρκησίας ντε Μονζερών, για να έπιδα-

ρύνη τη θέση της με την κατάθεσί της. Συνδεόμουν με το μαρκήσιο ντε Μονζερών εδώ κι' έξη χρόνια, είπε. Γιατί, λοιπόν, η γυναίκα του, που έγνώριζε τις σχέσεις μας, σκέφθηκε μόλις τώρα να εκδικηθή;

Στα λόγια αυτά, η κατηγορούμενη άπάντησε με άξιοπρέπεια:

— Είπε άλήθεια ότι έγνώριζα, από καιρό την άπιστία του άντρός μου. Άλλ' η πρώτη μου σκέψις ήταν να τόν ξαναφέρω κοντά μου και όχι να εκδικηθώ. Η σκέψις της εκδίκησης μου ήρθε πολύ άργότερα...

Η πολύκροτη αυτή δίκη κράτησε τρεις μέρες. Και, στο διάστημα αυτό δεν άκούστηκαν παρά μόνον έπαινοι για την κατηγορούμενη. Αντίθετα, πολλοί μάρτυρες μίλησαν με περιφρόνησι για τη βαρώνη ντε Γκονές και κατέθεσαν ένα σωρό γεγονότα που άποδεικνυαν ότι ο μαρκήσιος ντε Μονζερών δεν ήταν ο μόνος φίλος της.

Στη δίκη άνέφεραν και το όνομα του νεαρού ύποκόμητος ντε Ρεβίλ, που είχε άυτοκτονήσει μερικά χρόνια προητέρω έξ αίτιας της άνακαλύπτουσας πως η βαρώνη τόν πρόδιδε μ' έναν άλλον.

Η άπόφασις του δικαστηρίου ήταν άβωατική για τη μαρκησία ντε Μονζερών. Άλλ' η δυστυχισμένη δεν ένοιωθε πιά ένδιαφέρον για τη ζωή. Και, λίγο καιρό άργότερα, πήγε να θάψη τα νεύρια της — ήταν μόλις 29 χρόνων — πίσω από τους τοίχους της μονής Καρμυλιτών.

Ήταν το τρίτο θύμα της βαρώνης ντε Γκονές, αρχίζοντας από τόν ντε Ρεβίλ. Το τέταρτο ήταν ο άντρας της.

Ο βαρώνος ντε Γκονές ζούσε ως τότε μέσα σε άπόλυτη άγνοια. Και τώρα, ξα-

φνικά, το όνομά του είχε κυλισθή στο Βούρκο.

Ανάμεσα σ' εκείνους που είχαν άναφερθή στο δικαστήριο ως φίλοι της γυναικας του είχε γίνει λόγος και για τόν ταγματάρχη κομητά Ροζέ ντε λά Μπάρ.

Ο βαρώνος τόν συνάντησε μια μέρα στο γώλ της «Λέσχης τών Οικοσήμων», που ήταν η άριστοκρατικότερη λέσχη του Παρισιού, και τόν προσκάλεσε σε μονομαχία.

Ο ντε λά Μπάρ έσκασε στα γέλια.

— Αγαπητέ μου Γκονές, του άπάντησε, δεν έχω καμιά δυσκολία να μονομαχήσω μαζί σου. Όχιόσο, νομίζω πως θάπρεπε ν' αρχίσεις από πολλούς άλλους... που προηγήθηκαν από μένα...

Όταν έβη η σειρά μου. Θα με βοηθήσει στη διάθεσί σου...

Πολλοί άλλοι που βρίσκονταν όλόγυρα γέλασαν με τα λόγια του. Ο ντε Γκονές έφυγε καταντροπιασμένος από τη λέσχη.

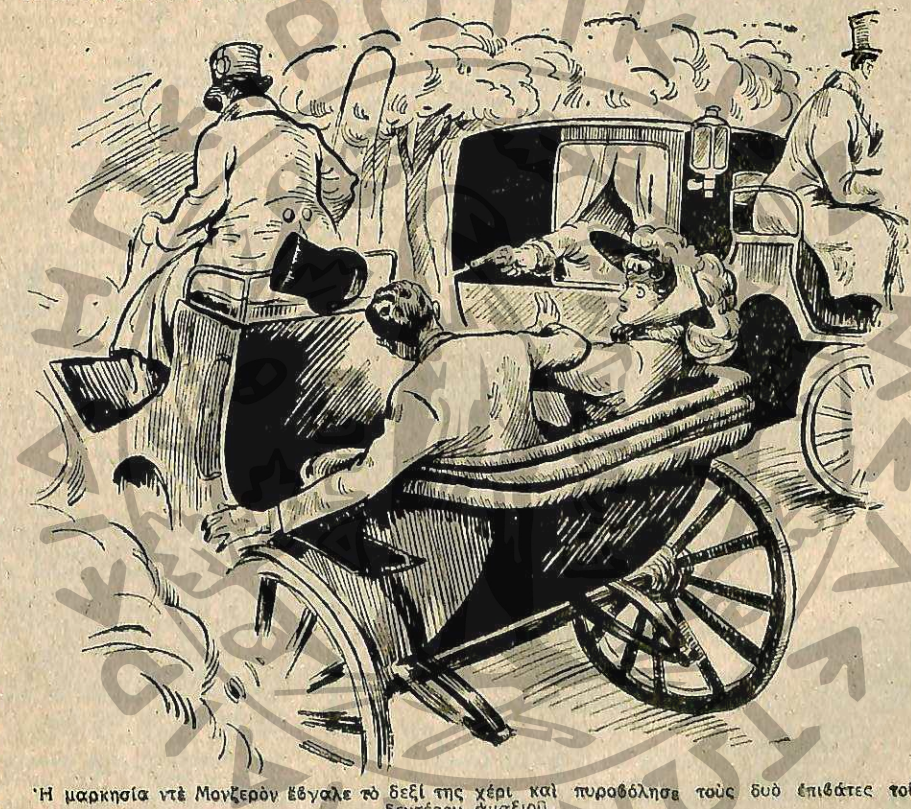
Μισή ώρα άργότερα, ήταν νεκρός. Είχε άυτοκτονήσει, φυτεύοντας μια σφαίρα στο κεφάλι του. Τα ίχνη της βαρώνης ντε Γκονές χάθηκαν από τότε.

Πολλά χρόνια άργότερα, το 1921, ένας Γάλλος δημοσιογράφος την βρήκε σε ένα άσυλο φρενοπαθών του Σαιν - Λιούις. Η τραγική γόσσα είχε καταλήξει εκεί τρελλή, έπειτα από μια σκανδαλώδη ζωή που είχε ζήσει στο Νέο Κόσμο.

© ©

Το κούμπωμα τών ρούχων

Θά ξέρετε πιθανότατα ότι τα άνδρικά σταυρωτά ρούχα κουμπώνουν προς τα δεξιά, ενώ τα γυναικεία προς τα αριστερά. Που όφειλεται αυτή η διαφορά; Στην αρχή, το κούμπωμα γινόταν προς τα αριστερά και για τα δύο φύλα, έφ' όσον είναι λογικόν να χρησιμοποιείται γι' αυτό το δεξίο χέρι. Όταν όμως, άργότερα, οι άντρες κρεμούσαν σπαθιά και μαχαίρια στο αριστερό πλευρό τους, κάτω απ' τα έξωτερικά ρούχα τους, δυσκολεύονταν να τα τραβήξουν, με το κούμπωμα προς τα αριστερά. Έβαλαν λοιπόν τις γυναίκες τους ν' αντίστρέψουν τα κουμπιά τους. Κι' η συνήθεια αυτή διατηρήθηκε από τότε... μολοντί έχουν λείψει πρό πολλού τα σπαθιά και τα μαχαίρια που τη δημιούργησαν!

Η μαρκησία ντε Μονζερών έβγαλε το δεξί της χέρι και πυροβόλησε τους δύο έπιβάτες του δευτέρου άμαξιού...

Συρματοπλέγμα και σκυλιά φρευρούν έναν άμυρθε θησαυρό

«ΠΡΟΣΟΧΗ! Πλησίαζε στην αδαμαντοφόρο πεύριοχη. ΓΥΡΙΣΤΕ ΠΙΣΩ! Άλλωστε, αντιμετώπιζε τον κινδύνο σωματικής βλάβης, προστίμου 500 λιρών ή φυλάκισης 5 ετών».

Αυτά έλεγε η μεγάλη, επιγραφή που διάβαζε 2 μίλια έξω, απ' το Λονδίνο της Νοτιοδυτικής Αφρικής. Πίσω απ' το ψηλό συρματοπλέγμα με τις ασφαλισμένες πύλες, απλωνόταν μία γυμνή έρημος, σπαρμένη με μυριάδες διαμάντια! Για να επισκεφθώ αυτή την έκταση, είχα ταξιδέψει επί 5 μέρες μ' ένα απ' τους χειρότερους σιδηροδρόμους του κόσμου, απ' το Γιοχάνεσμπουργκ ως το Λονδίνο. Έπειτα, με παρέλαβε ο γερο-Σχβάιγκερ, ένας απ' τους εμπιστοσύνης της εταιρείας διαμαντιών Ντέ Μπέερ. Οδηγούσε ο ίδιος το αυτοκίνητο, που είχε στείλει η εταιρεία, για να με μεταφέρει στα αδαμαντωχεία, στις έκβολες του τριταίου Οράγγι.

Σταματήσαμε μπροστά σε μία πύλη του περιφράγματος. Ένας ένοπλος φύλακας βγήκε από ένα σπιτάκι, μίας πλησίον και ζήτησε απ' το Σχβάιγκερ τα χαρτιά που δικαιολογούσαν την είσοδό μου στην περιοχή των διαμαντιών.

«Ηταν τόσο πράγος κι' άποτομος, ώστε φοβήθηκα για μία στιγμή πως θαρίχινε πάνω μου τα φοβερά γερμανικά σκυλιά που τον ακολούθουσαν».

Έλεος, υπέγραψα μία παραίτηση από κάθε αποζημίωση, σε περίπτωση δυστυχίας, κι' ο φύλακας ξεκλείδωσε την πόρτα. Προχωρήσαμε ανάμεσα σ' ένα κάμπο γυμνό, πνέσιμο, ψημένο απ' τον ήλιο.

«Ο δρόμος που περνούμε, είναι στρωμένος με δια-

μάντια, με πληροφόρησε ο συνοδός μου.

Κάποια στιγμή, μάλιστα, σταμάτησε το αυτοκίνητο, πήδησε έξω, πήρε από γάμω ένα κρυστάλλο μεγάλο σαν κουκούτσι δαμάσκηνου και το έβαλε μέσα στη φούχτα μου.

«Ολοκάθερο διαμάντι, έξη καράτιων, μου είπε. Στην αγορά του Λονδίνου, θ' αξίζει ως 5.000 λίρες».

«Η φούχτα μου μ' έρωγε... Άλλά ο Σχβάιγκερ δεν μ' άφηνε απ' τα μάτια του. Κι' έτσι αναγκάστηκα ν' αφήσω το πολυτίμητο πετράδι να πέσει μέσα στην άμμο».

Συνεχίσαμε το δρόμο μας, ανάμεσα στην κόλαση εκείνης της έρημιας και της απελπισίας, απ' όπου προέρχονται τα διαμάντια που στολίζουν τόσες όμορφες γυναίκες!

— Δέκα χιλιάδες τετραγωνικά μίλια γης, γεμάτης από πολυτίμητα πετράδια, μου είπε ο Σχβάιγκερ.

— Μά γιατί η εταιρεία δεν βάζει ολόκληρο στρατό από εργάτες να τα μαζέψουν; τον ρώτησα με άπορία.

— Γιατί, αν τάρριχναν όλ' αυτά στην αγορά, θα καταντούσαν φτηνά σαν τα χαλκία! «Η ανάκαλψη, αυτό των κοιτασμάτων απείλησε, κάποτε, να καταστρέψει τους Ντέ Μπέερ. Αυτοί λοιπόν νοίκιασαν τότε όλη την έκταση, κι' έτσι εξασφάλισαν τον απόλυτο έλεγχο στα 95% της παγκοσμίου παραγωγής διαμαντιών, ώστε να μπορούν πιά να κανονίζουν την τιμή όπως θέλουν. Ξέρετε, ότι οι νόμοι της Νοτίου Αφρικής απαγορεύουν ακόμη και την κατοχή ενός ακατέργαστου διαμαντιού από οποιοδήποτε άτομο;

«Οι προληπτικοί ιθαγενείς ονομάζουν τα διαμάντια «πετράδια του διαβόλου» και πιστεύουν πως φέρνουν άτυχία... Ωστόσο, σοφίζουν χίλια δυο τεχνάσματα, για να γ' φυγαδεύσουν μέσα απ' την περιφραγμένη περιοχή. Κάποτε, ένα συνεργείο απ' αυτούς έδινε σ' ένα σκυλί να φάει ένα κομμάτι κρέας παραγεμισμένο με διαμάντια κι' έπειτα το δίδανε προς την πύλη. Όταν το ζώο έδωγε απ' την περιφραγμένη περιοχή κι' απομακρυνόταν λίγο, ένας συνεργάτης των ιθαγενών — γνωστός έμπορος παράνομων διαμαντιών — το σκότωνε, άνοιγε την κοιλιά του κι' έδωζε τα διαμάντια... Στο τέλος, ανακαλύφθηκε ο έμπορος αυτός και κλείστηκε στη φυλακή. Τώρα όμως βρίσκεται και πάλι έξω και συνεχίζει τη δράση του. Έχω ακούσει δε ότι ξεφεύγουν και καταλήγουν στα χέρια του 2% των διαμαντιών που εξαгонίζονται απ' τα όρυχεία μας!».

— Δεν επιχειρούν κάποτε οι ιθαγενείς να καταπιούν ένα δυο διαμάντια;

— Ασφαλώς! Άλλά επιβλέπονται άγρυπνα. Κι' αν με το καθάριο που τους δίνουν τότε, δεν βγάλουν τα διαμάντια που κατάπιαν, υποβάλλονται σ' έγχειρση! Πέρσι, ένας εργάτης είχε καταπιεί 21 πετράδια, αξίας 20.000 λιρών. Δυστυχώς, η έγχειρση τον σκότωσε... Κόντευε πιά να βραδυάση, όταν φτάσαμε στα αδαμαντωχεία, όπου εργάζονται 350 λευκοί και διπλάσιοι ιθαγενείς. Όλοι αυτοί και τα πράγματά τους υποβάλλονται σε καθημερινές έρευνες. «Η μόνη έπαφή τους με τον έξω κόσμο γίνεται με τα καμίνια που τους φέρνουν τροφίμα κι' άλλες προμήθειες».

«Αν ένας ιθαγενής βρή ένα μεγάλο διαμάντι, δεν επιτρέπεται να το αγγίξει. Το δείχνει μόνο και βάζει τις φανές. «Η άμοιβή του για το ευρήμα του είναι 10 σέντες το καράτι. Ένας απ' αυτούς τους εργάτες βρήκε κάποτε 58 καράτια σε μία μέρα (ολόκληρο θησαυρό!) κι' ανταμείφθηκε με 5,80 δολάρια. Κι' όμως έμεινε κατενθουσιασμένος... γιατί το ήμερομισθίο των ιθαγενών είναι 9 πέννες τον πρώτο χρόνο! «Όσοι μπορέσουν ν' ανθέξουν στη σκληρή δουλειά, κάτω απ' τον άμείλικτο ήλιο, με τη σκόνη που καταστρέφει τα πλεμόνια, το δεύτερο χρόνο πληρώνονται 2 1/2 σελλινία την ημέρα».

Πριν βγ' κανείς απ' την περιφραγμένη περιοχή, υποβάλλονται σε λεπτομερή εξέταση όλες οι αποσκευές του. Άλλά κι' ο ίδιος εξετάζεται με ακτίνες Χ. «Αν είναι ιθαγενής, τον κρατούν απομονωμένο επί μία βδομάδα και του δίνουν ένα καθάριο που τον ξετινάζει... Έτσι, μολονότι τα πολυτίμητα διαμάντια είναι σκορπισμένα παντού, σ' όλη αυτή την έκταση, η κλοπή τους είναι σχεδόν αδύνατη».

ΚΕΝΡΥ ΦΙΛΛΙΠΣ

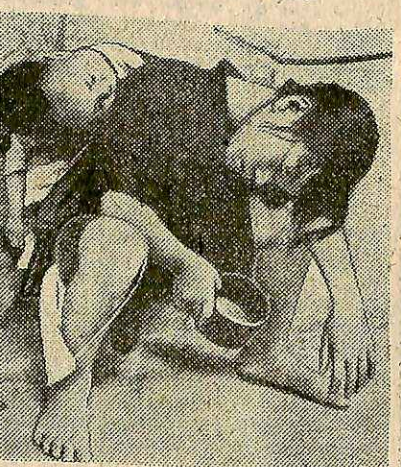
ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

«Η μουσική διδάσκεται στα αμερικανικά σχολεία, με το σύστημα των μικρών ορχηστρών. Αφού τα παιδιά διδάχθουν τα στοιχεία της μουσικής, είνε ελεύθερα να διαλέξουν το όργανο της προτίμησής τους. Μαζεύονται πιά η υσσέρα παιδιά, σχηματίζουν μία μικρή ορχήστρα και με την έποπτα του μουσικοδιδασκάλου, γυμνάζονται στην πρακτική έξασκησις της μουσικής. Στην φωτογραφία φαίνονται τρεις μαθητές ενός σχολείου του Όχαιο. Παιδιά είνε η Κέτιν Τέις, δέκα ετών, που χρονών, με τη συμμαθήτριά της Ζαίχ Βόλμαν (φάουτο), και το νεαρό κόρνετιστα Ντικ Κράμερ, δέκα πέντε χρονών».

Η ΜΙΣ ΚΟΡΣΙΚΗ

Οι Κορσικανοί των Παρισίων διάλεξαν σε μία τελευταία συγκέντρωσι τους την βασίλισσά τους για το 1949. Την ανακήρυξε της αυτή έπισημοποιεί μ' ένα φιλί ο πιο διάσημος Κορσικανός μετά τον Ναπολέοντα: ο Τίνο Ρότσι.

Η ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

«Ο αριθμός των προσφύγων που καταφεύγουν στη Σαγκάη αυξάνει καθημερινώς. Στη φωτογραφία μας ένα δυστοχισμένο κινεζόπουλο, αποκαμωμένο απ' το βάρος του μικρότερου αδελφού του που μετέφερε στους ώμους του για πολλά χιλιόμετρα, σωριάζεται μπροστά στην πόρτα ενός μεγάρου της Σαγκάης».

— Ποιό από τα δυο, Λιλίκα μου, είνε αγοράκι;...

Ροζαρίτα

Η κενάδα της Ζουζιέτας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όπως θα είδαμε οι αναγνώστες, το δόν Έστεβαν ή Αντωνιο Μεδιάνο, που καταδικάστηκε σε θάνατο, αναλαμβάνει να τον εκτελέσει ο άπιστος Κουχίλλος. Και πραγματικά, ο βδελυρός αυτός άνδρας σκοτώνει με το μαχαίρι του τον πρώην άρχηγό του κι' αυτό για να μην ανακαλυφθεί το μυστικό της δολοφονίας του Μάρκο Αρελάντο. Μα ο Πέτρος Διάς αποκαλύπτει πως ο Κουχίλλος είναι ο δολοφόνος του Αρελάντο. Για να πληρώσει κι' αυτός το έγκλημά του, ο Πέτρος τον κρεμάει εκεί, ένα βαρβαρό. Μετά τις ουδ' αυτές εκτελέσεις, οι τρεις κυνηγοί αποφασίζουν να κοιμηθούν, μα οι συγγενείς της ημέρας τους αφήνουν αγρυπνούς. Ο Βουαροζέ εξομολογείται στους φίλους του πως σιχαίνεται τον εαυτό του μόνο και πως θα λυπηθεί όταν θ' αποχωριστεί απ' το φάβιο και τον Πέπε. Μα και οι δυο του όρκίζονται πως δεν θα τον εγκαταλείψουν ποτέ.

14ον — Φάβιε!... Παιδί μου!... Φάβιε!... Έλα εδώ... εδώ στην αγκαλιά μου...

Ο Φάβιος ρίχτηκε συγκινημένος στην αγκαλιά του γιγαντώσανου κυνηγού, που τον έφίλε με λαχτάρα στο στήθος του τραυλίζοντας:

— Θεέ μου, Θεέ μου, σ' ευχαριστώ. Τη στιγμή αυτή ο Πέπες δρῆκε καιρό να κατηφορήσει προς την Πηγή του Χρυσάφιου. Έφτασε στο μέρος που βρισκόταν το χρυσάφι και στάθηκε. Ο Θησαυρός εκείνος λαμπροκοπούσε υπέροχα, κάτω από το φως του φεγγαριού.

— Πόσο χρυσάφι!... ψιθύρισε ο κυνηγός θαυμάζοντας... Μα και πόση δυστυχία συγχρόνως!... Μιά και δεν το θέλει ο Φάβιος, μία και το περιφρονεί, ως το κούρσο απ' τα μάτια των ανθρώπων. Ας το σκεφάσω. Έτσι, προλαβαίνω, ποιος ξέρει, πόσες δυστυχίες και συμφορές!...

Μιλώντας έτσι ο κυνηγός, σκόρπισε με τα πόδια του το σωρό του χρυσάφιου που είχε μαζέψει ο Κουχίλλος. Έκοψε ύστερα μερικές αγκυλίες κλαδιά και χόρτα και τα σκόρπισε πάνω από το θησαυρό.

— Θυμάσια! ψιθύρισε, Τώρα δεν φαίνεται απολύτως τίποτε. Κι' αν περάσει κανείς από δω, ούτε θα υποψιαστεί καν την ύπαρξή του θησαυρού.

Όταν ο Πέπες ξαναγύρισε στην κορφή του βράχου, δρῆκε το Βουαροζέ να έμυνη στο Φάβιο τη ζωή των δασών. Τη στιγμή αυτή ένα σύννεφο σκέπασε το φεγγάρι και συγχρόνως ακούστηκε ποδοβολήτο άλόγου που κάλπαιζε σαν δαιμονισμένο.

— Διάβολε! Ποιος γάνε; είπε ο Πέπες άνησυχος.

Τα βλέμμά του καρφώθηκαν με αγωνία προς τη ζούγκλα. Με τα όπλα στο χέρι, έτοιμοι ν' άρμυνοθύν, διέκριναν σε λίγους έναν Ιππέα να τρέχει προς το μέρος τους, άλλ' άρκετά άνοιχτά.

— Ποιος είνε άραγε; είπε ο Βουαροζέ.

— Κανένας Ίνδος, ίσως, άπάντησε ο Πέπες.

— Όχι, όχι, είνε λευκός. Γι' αυτό είμαι δέβαιος.

— Θα είνε κανένας χρυσοθήρας, κυνηγμένος απ' τους Ίνδους.

— Ο Ίππεύς γύρισε τώρα άπότομα το άλογό του προς το μέρος που βρισκόντουσαν οι τρεις κυνηγοί.

Ο Βουαροζέ σηκώθηκε όρθιος και του φώναξε σε ισπανική γλώσσα:

— Ε, φίλε!... Ποιος είσαι σύ και τι γυρεύεις στα μέρη αυτά;

Ο καβαλάρης προχώρησε λίγο ακόμα, στάθηκε κάτω απ' το βράχο κι' άπάντησε:

— Φίλος είμαι, όπως το είπες.

— Ο Πέτρος Διάς! φώναξαν μ' ένα στόμα οι τρεις κυνηγοί.

— Ήταν πραγματικά ο γενναίος Διάς, που φώναξε στους τρεις κυνηγούς, όσο μπορούσε πιο δυνατά:

— Ακούστε με και οι τρεις, ακούστε γρήγορα και προσέξτε τι θα σας πώ...

— Να κατεβούμε κοντά σου; ρώτησε ο Πέπες.

— Όχι, όχι, μη με διακόπτετε. Δεν έχετε καιρό να κατεβήτε ως εδώ. Οι Ίνδοι έσφαξαν όλους σχεδόν τους χρυσοθήρες. Μόλις κατώρθωσα να ξεφύγω μές από τα χέρια τους. Με κυνηγάνε... Έρχονται πίσω μου.

— Ανέβα γρήγορα στο βράχο, φώναξε ο Βουαροζέ.

— Όχι, δεν προφτάνω. Έχω άλλωστε να είδοποιήσω κι' άλλους φίλους που κινδυνεύουν τούτοια. Φυλαχθήτε λοιπόν. Μου φερθήκατε γενναία και σας ανταποδίδω την καλωσύνη σας... Ο Θεός να σας βοηθήσει!...

— Πόσοι Ίνδοι έρχονται; ρώτησε ο Βουαροζέ.

— Αρκετοί. Μα το κακό δεν είναι μόνο αυτό. Το κακό είναι ότι αφήσαμε ζωντανό τον άχρειο Βαράγια. Έπεσε στα χέρια των Ίνδων και τώρα οδηγεί εδώ, μαζί με τους κόκκινους αυτούς διαδόλους και δυο τρομερούς πειρατές της ζούγκλας και της έρημου.

— Σαφνικά κάλπασμος πολλών μαζί άλλων ακούστηκε στο δάσος.

— Έρχονται!... φώναξαν οι τρεις κυνηγοί.

— Έρχονται!... κραύχασε κι' ο Διάς. Καλή αντίκριση, φίλοι μου. Κι' αν γλυτώσετε απ' την τραγική αυτή περιπέτεια πάρτε το δρόμο που βγαίνει στο Κόκκινο Ποτάμι. Θα βρῆτε εκεί φίλους γενναίους, που θα σας υπερασπισθούν και...

Δέν προφτάσε να τελειώσει τα φράσι του. Ένα βέλος σφύριξε πάνω απ' το κεφάλι του.

Είχαν φτάσει οι Έρυθρόδερμοι. Χλημντρίσματα αλόγων κι' άγρια ούρλιαχτά ακουγόντουσαν.

— Φύλακες γρηγορείτε!... φώναξε ο Διάς και χτυπώντας το άλογό του κάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

— Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδι Είναι ανάγκη να γυρίσουμε τώρα για

Είχαν φτάσει οι Έρυθρόδερμοι. Χλημντρίσματα αλόγων κι' άγρια ούρλιαχτά ακουγόντουσαν.

— Φύλακες γρηγορείτε!... φώναξε ο Διάς και χτυπώντας το άλογό του κάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

— Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδι Είναι ανάγκη να γυρίσουμε τώρα για

Είχαν φτάσει οι Έρυθρόδερμοι. Χλημντρίσματα αλόγων κι' άγρια ούρλιαχτά ακουγόντουσαν.

— Φύλακες γρηγορείτε!... φώναξε ο Διάς και χτυπώντας το άλογό του κάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

— Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδι Είναι ανάγκη να γυρίσουμε τώρα για

Είχαν φτάσει οι Έρυθρόδερμοι. Χλημντρίσματα αλόγων κι' άγρια ούρλιαχτά ακουγόντουσαν.

— Φύλακες γρηγορείτε!... φώναξε ο Διάς και χτυπώντας το άλογό του κάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

— Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδι Είναι ανάγκη να γυρίσουμε τώρα για

Είχαν φτάσει οι Έρυθρόδερμοι. Χλημντρίσματα αλόγων κι' άγρια ούρλιαχτά ακουγόντουσαν.

— Φύλακες γρηγορείτε!... φώναξε ο Διάς και χτυπώντας το άλογό του κάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

— Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδι Είναι ανάγκη να γυρίσουμε τώρα για

Είχαν φτάσει οι Έρυθρόδερμοι. Χλημντρίσματα αλόγων κι' άγρια ούρλιαχτά ακουγόντουσαν.

— Φύλακες γρηγορείτε!... φώναξε ο Διάς και χτυπώντας το άλογό του κάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

— Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδι Είναι ανάγκη να γυρίσουμε τώρα για

Είχαν φτάσει οι Έρυθρόδερμοι. Χλημντρίσματα αλόγων κι' άγρια ούρλιαχτά ακουγόντουσαν.

— Φύλακες γρηγορείτε!... φώναξε ο Διάς και χτυπώντας το άλογό του κάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

— Από τη Σκύλλα στη Χάρυβδι Είναι ανάγκη να γυρίσουμε τώρα για

λίγες ώρες πίσω και ν' ακολουθήσουμε τον άθλιο τυχοδιώκτη Βαράγια.

Ο Βαράγιας, άφου... όπως είπαμε... δολοφόνησε, τόσο σκληρά, το σύντροφό του Όροκ, ριχνοντάς τον στο βάραθρο, άπόμεινε μόνος στους γκρεμούς που ύψωνονταν πάνω απ' την Πηγή του Χρυσάφιου. Η μοναξιά αυτή τρούαζε τώρα τον τυχοδιώκτη.

— Διάβολε! μουρμούρισε. Γιατί να σκοτώσω τον Όροκ; Μου χρειάζεται τόσο ένας σύντροφος. Κι' όχι μόνον ένας σύντροφος, αλλά πολλοί. Για ν' άποκτήσω το χρυσάφι της Πηγής, πρέπει να σκοτώσω αυτούς τους καταραμένους, τους τρεις κυνηγούς. Μόνος μου όμως δεν μπορώ να το κάμω. Χρειάζομαι και συντρόφους. Έκτος αν περιμένω να ξεκουπισθούν από δω. Θα φύγουν όμως; Και δεν θα μου πάρουν φυγοντάς το χρυσάφι;

Τρομερή πάλη γινόταν στη σκέψη του τυχοδιώκτη. Να φύγει ή να μείνει;

Πρέπει να φύγω, μουρμούρισε τέλος. Τ' άλογό μου είναι ξεκουραστό. Θα τρέξω στην κατασκήνωσή, θα πώ το μυστικό σε πέντε έξ από τους χρυσοθήρες και θα ξαναγυρίσω κρυφά στην Πηγή, χωρίς να μάς μπιρσιτούν οι άλλοι. Αυτό πρέπει να κάμω.

Έρριξε έπειτα μία ματιά στο βάραθρο.

— Κακόμοιρε Όροκ! ψιθύρισε. Καλό γεύμα θα προσφέρεις με το κουφάρι σου στα όρνια. Μα, στο κάτω της γραφής δεν φταίω εγώ για ό,τι έγινε. Γιατί να μη μου δώσεις το χρυσάφι; Τον καταραμένο.

Έγινε ατία με το πείσμα του να χάσω έναν δολοφόνο θησαυρό.

Ύστερα απ' αυτόν τον επίταξιο ο Βαράγιας καβάλλωσε τ' άλογό του και κατέβηκε προς τη ζούγκλα.

— Πρέπει να φτάσω στην κατασκήνωσή πριν νυχτώσει για καλά, μονολογούσε. Τι να γίνονται αλήθεια, οι σύντροφοί μου κεί κάτω; Ούτε θα φαντάζονται τι συνέβη στον δόν Έστεβαν. Μα κι' ο Διάς δεν θαχε καλύτερο τέλος. Θα τον σκοτώσαν κι' αυτόν οι τρεις κυνηγοί. Έτσι το στρατόπεδο μένει χωρίς άρχηγους και υπάρχει κίνδυνος να τους πετσοκόψουν όλους οι Ίνδοι. Μα τι με νοιάζει έμένα; Εγώ θα πάω μαζί μου μερικούς συντρόφους και θα ξαναγυρίσω στα μέρη αυτά. Εγώ θέλω το χρυσάφι.

Μονολογώντας έτσι ο τυχοδιώκτης, είχε μπη στο δάσος. Χτυπούσε τ' άλογό του να τρέχει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, γιατί η νύχτα πλησίαζε και δεν άργησε να σκεπαστεί τέλος με τα μαύρα πέπλα της τη φούσι.

Συνθιμένος από τέτοιου είδους περιπέτειες ο Βαράγιας, προχωρούσε μέσα στο σκοτάδι, ακολουθώντας το δρόμο που είχαν πάρει με τον δόν Έστεβαν, όταν έφυγαν απ' το στρατόπεδο.

Σαφνικά ενώ κάλπαιζε, ένας περίεργος θόρυβος άντηχησε στ' αυτιά του, ένας κρότος ρυθμικός σαν κάλπασμα αλόγου που ερχόταν πίσω του.

Ο τυχοδιώκτης σταμάτησε άνησυχος τ' άλογό του κι' άφουγκράστηκε. Ναι, δεν είχε κάνει λάθος. Κάποιος ερχόταν ξοπίσω του, τρέχοντας κι' ακολουθώντας τον ίδια δρόμο μ' αυτόν.

— Ποιος διάβολος είναι τέτοια ώρα; μουρμούρισε ο Βαράγιας κι' ετοιμάστηκε να χτυπήσει τ' άλογό του για να συνεχίσει το δρόμο του και ν' άποφύγει τον άγνωστο καβαλάρη.

Μα δεν προφτάσε ν' άπομακρυνθῆ ούτε λίγα βήματα κι' ένας καβαλάρης πρόβαλε πίσω του ανάμεσα στα δέντρα, καλπάζοντας σαν δαιμονισμένος.

Ήταν ο Πέτρος Διάς, που χύριζε στην κατασκήνωσή για ν' αναλάβει την άρχηγία των χρυσοθηρών, μετά τον θάνατο του Έστεβαν. Ο Βαράγιας τον είδε, τον άναγνώρισε άμέσως κι' έφριξε. Τον θεωρούσε νεκρό και νόμιζε πως έβλεπε το φάντασμά του.

Συγχρόνως ο Διάς, βλέποντας τον τυχοδιώκτη, τον πήρε για τον Όροκ και φώναξε:

— Όροκ!... Όροκ, στάσου!... Το αίμα του Βαράγια πάγωσε μέσα στις φλέβες του.

— Ό ένας Βρυκόλακας φωνάζει τον άλλο! τράυλιζε κι' άρχισε να κάλπαιζε σαν τρελλός.

Ο Διάς βλέποντάς τον να φύγει έτσι, παραξενεύτηκε και θύμωσε. Σπηρούνισε

λοπόν τ' άλογό του κι' άρχισε να τον καταδιώκει.

Το κυνηγητό αυτό, άγριο, έξαλλο, φρενιασμένο κράτησε άρκετή ώρα. Οι δυο Ίππεις πλησίαζαν πια στην κατασκήνωσή, όταν ραγδαίοι πυροβολισμοί άντηχησαν ξαφνικά στ' αυτιά τους κι' έκαναν την καρδιά τους να σφίχτη. Κατάλαβαν άμέσως τί συνέβαινε. Κι' η ύποψία τους δεν δγηκε ψεύτικη. Πραγματικά, την ώρα αυτή είχε άρχισει στην κατασκήνωσή η άίματη μάχη μεταξύ χρυσοθηρών κι' Έρυθρόδερμων.

— Χτυπιούνται! ψιθύρισε ο Βαράγιας, καλπάζοντας πάντα.

— Χτυπιούνται! φώναξε κι' ο Διάς, άνυπομονώντας να φτάσει στην κατασκήνωσή.

Πρώτος ώστόσο έφτασε κοντά στον τόπο της σφαγής ο Βαράγιας. Και το θέαμα που αντίκρυσε τότε τον έκαμε να παγώσει σύγκορμος. Διέκρινε τους Ίνδους, σωστούς διαδόλους κάτω από το φως του φεγγαριού, να σφάζουν και ν' άφανίζουν τους συντρόφους του. Η κατασκήνωσις ήταν άληθινή κόλαση και η σφαγή τρομερή, πρωτοφανής, φρικώδης.

Οι Έρυθρόδερμοι είχαν βάσει φωτιά στ' άμείζια της κατασκηνώσεως. Τεραστίες φλόγες έφωτίζαν την γύρω έκτασι. Πτώματα νεκρών είχαν σκεπάσει την αίματόβρεκτη γη. Και οι Ίνδοι εξακολουθούσαν να σφάζουν, άφροντας διαβολικές κραυγές κι' ούρλιασματα. Τα κρανία των νεκρών και των τραυματιών ακόμα ήσαν γυμνά. Οι Έρυθρόδερμοι, για να πάρουν τις κόμες των εχθρών τους, άδιαφοροῦτις σαν αν έγδερναν νεκρούς ή τραυματίες που έσκουζαν και ούρλιαζαν από τους πόνους.

Το θέαμα αυτό, έκαμε το Βαράγια να φρίξει. Έμπρός βρισκόταν ο θάνατος, τα βασανιστήρια, οι Ίνδοι... Πίσω ο Βρυκόλακας του Πέτρο Διάς, όπως φανταζότανε. Μπροστά στους τρομερούς και άπάνθρωπους Ίνδους ήταν λιγώτερο έπιφοβός ο Βρυκόλακας. Κι' ο Βαράγιας, χωρίς να διατάσσει γύρισε τ' άλογό του προς τα πίσω.

Ένας καβαλάρης όμως του έφραζε το δρόμο. Κι' ο καβαλάρης αυτός ήταν ο Πέτρος Διάς.

— Άθλιε! του φώναξε ο Διάς, γιατί δεν στεκόσουν όταν σου φώναζα, δειλέ; Γιατί έγκατέλειψες στην Πηγή του Χρυσάφιου τον άρχηγό σου, τον δόν Έστεβαν και τόσους σκασες μαζί με τον Όροκ; Ετοιμάσου να πεθάνεις, άθλιε!...

Ο Βαράγιας για χρειάστηκε. Δεν ήταν λοιπόν φάντασμα ο Πέτρος Διάς! Ήταν ολόζωντας!...

Και να τώρα πούχε τραβήξει το μεγάλο μαχαίρι του κι' όρμωσε κατ' έπάνω του, έτοιμος να του το βυθίσει στο στήθος!... «Πεθαίνω!...» σκέφτηκε ο Βαράγιας.

Μα δεν είχε φτάσει ακόμα η στερνή ώρα του άθλιου αυτού.

Τρομερός αλαχγομός ακούστηκε ξαφνικά, τη στιγμή αυτή, κι' ένα μπουλουκι Ίνδων όρμησε εναντίον των δυο λευκών, που είχαν γίνει αντίληπτοι στους εχθρούς τους από τις φλόγες των καιόμενων άμαξιών.

Ο Βαράγιας θέλησε να φύγει, να φύγει άμέσως και να χαθεί μέσα στην έρημο. Άλλά δεν προφτάσε. Ο Διάς, τότε έφραζε το δρόμο. Κι' έξ' άλλου οι Έρυθρόδερμοι τους περικύκλωσαν και τους δυο και τους ρίχτηκαν κραυγάζοντας και ούρλιαζοντας σαν άγρια θηρία.

Ο φονής των Ίνδων! ούρλιασαν οι Έρυθρόδερμοι, μόλις αντίκρυσαν τον Διάς. Θάνατος, θάνατος στα λευκά πρόσωπα! Λογές, μαχαίρια έλαμψαν κι' άστραποδόλησαν στο φως του φεγγαριού.

Η στιγμή ήταν κρίσιμη.

Ταχύς σαν άστραπή ο Διάς, άρπαξε τον κεφαλοθραύστη ενός Ίνδου και χτυπώντας άλύπητα δεξιά κι' άριστερά, κατώρθωσε ν' άνοίξει δρόμο έμπρός του. Μα, οι Ίνδοι ξαναρίχτηκαν εναντίον του, με περισσότερη λύσσα.

Ο Διάς βλέποντας πλέον τον κίνδυνο που διέτρεχε, συνέτρεψε το κεφάλι ενός πελώριου Ίνδου που του έφραζε το δρόμο και σπηρούνισε τ' άλογό του όσο πιο δυνατά μπορούσε. Το ξέμπνο και πιστό ζώο έκαμε ένα τεράστιο πήδημα, πέρασε πά-

νω απ' τα κεφάλια των Έρυθρόδερμων κι' άπομακρύνθηκε καλπάζοντας μέσα στη ζούγκλα.

Λυσασμένοι γιατί τους διέφευγε ένας τόσο άσπονδος εχθρός τους, οι Ίνδοι ρίχτηκαν γαυγίζοντας σαν σκύλοι εναντίον του Βαράγια. Τον έρριξαν κάτω από τ' άλογό του, τον έδεσαν και σέρνοντάς τον, σαν να ήταν κανένα φοβήμι, τον έφεραν πάνω σ' ένα χαμηλό λόφο, όπου άναπαύονταν, μετά τη μάχη, το Μαύρο Πουλί κι' ο Αϊγαγρός.

Ο κακότηχος Βαράγιας ήταν σε κακό χάλι. Έτρεμε και σπαρταρούσε σαν το ψάρι από το φόβο του. Κατάλαβαινε πως είχε φτάσει η τελευταία του ώρα και τον έπνιγε η άγωνία. Θυμόταν τα λόγια του γέρο Μπενίτο και πάγανε το αίμα του στη σκέψη των βασανιστηρίων που τον περίμεναν.

— Αν ποτέ πέσεις στα χέρια αυτών των διαδόλων, του είχε πῆ ο Μπενίτο, να εύχεσαι να είνε εύθυμοι. Θα σε βασανίσουν δέβαια άγρια κι' άπάνθρωπα, θα δρουν για να σε παιδέψουν άφάνταστα βασανιστήρια, αλλά το μαρτύριό σου δεν θα διαρκέσει πλέον των πέντε-έξι ώρών.

Ένώ δ' οι Ίνδοι είνε λυπημένοι και άθυμοι, θα σε βασανίζουν, με κοινά δέβαια βασανιστήρια, αλλά επί δολοκλήρα ήμερο-νύκτια!...

Και να πού την τρομερή κι' αίματόβρεκτη αυτή νύχτα, οι Ίνδοι ήσαν χαρούμενοι για τη νίκη τους!...

Τί βασανιστήρια θάδρiscan άραγε για να τον θανατώσουν σιγά-σιγά;

Ο Βαράγιας θάδρισε αυτή τη στιγμή όλο το χρυσάφι της Πηγής, για να γλυτώσει τη ζωή του. Μα τί τους ένδιέφερε τους Ίνδους το χρυσάφι; Αυτοί ήθελαν να συμπληρώσουν το θρίαμβό της νίκης τους κατά των λευκών, βασανίζοντας τον. Αυτό ήταν όλο...

Ύπηρχε δέβαια ένας τρόπος να την γλυτώσει ο Βαράγιας. Με το ν' άποκαλύψει στο Μαύρο Πουλί το μέρος που βρισκόντουσαν οι τρεις κυνηγοί. Ίσως τότε το Μαύρο Πουλί να του χάριζε τη ζωή και να τον χρησιμοποιούσε ως οδηγό. Άλλά ο Βαράγιας δεν ήξερε το μέρος αυτό του Μαύρου Πουλίου εναντίον των τριών κυνηγών.

Οι Έρυθρόδερμοι είχαν δέσει τώρα τον τυχοδιώκτη στον κορμό ενός δέντρου και χόρευαν γύρω του το χορό του θανάτου, ούρλιαζοντας σαν δαιμονισμένοι. Τέλος, ένας απ' αυτούς πλησίασε το Βαράγια κι' άρχισε να του μιλάει χειρονομώντας.

Μέχρι σήμερα η κανονική φόρτιση ενός σωσασωρευτού απαιτούσε δώδεκα ή το λιγώτερο δέκα ώρες. Μία φόρτιση μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα γινόταν εις βάρος του σωσασωρευτού και το πρόβλεπσε ώριμώς η επιστήμη. Χάρη όμως στη νέα αυτή συσκευή «Ελεκτρονική» ένας σωσασωρευτής θα φορτίζεται μέσα σε μισή ώρα και χωρίς να μετα-

κινήθῃ από τη θεσι του.

Μέχρι σήμερα η κανονική φόρτιση ενός σωσασωρευτού απαιτούσε δώδεκα ή το λιγώτερο δέκα ώρες. Μία φόρτιση μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα γινόταν εις βάρος του σωσασωρευτού και το πρόβλεπσε ώριμώς η επιστήμη. Χάρη όμως στη νέα αυτή συσκευή «Ελεκτρονική» ένας σωσασωρευτής θα φορτίζεται μέσα σε μισή ώρα και χωρίς να μετα-

κινήθῃ από τη θεσι του.

Μέχρι σήμερα η κανονική φόρτιση ενός σωσασωρευτού απαιτούσε δώδεκα ή το λιγώτερο δέκα ώρες. Μία φόρτιση μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα γινόταν εις βάρος του σωσασωρευτού και το πρόβλεπσε ώριμώς η επιστήμη. Χάρη όμως στη νέα αυτή συσκευή «Ελεκτρονική» ένας σωσασωρευτής θα φορτίζεται μέσα σε μισή ώρα και χωρίς να μετα-

κινήθῃ από τη θεσι του.

Μέχρι σήμερα η κανονική φόρτιση ενός σωσασωρευτού απαιτούσε δώδεκα ή το λιγώτερο δέκα ώρες. Μία φόρτιση μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα γινόταν εις βάρος του σωσασωρευτού και το πρόβλεπσε ώριμώς η επιστήμη. Χάρη όμως στη νέα αυτή συσκευή «Ελεκτρονική» ένας σωσασωρευτής θα φορτίζεται μέσα σε μισή ώρα και χωρίς να μετα-

κινήθῃ από τη θεσι του.

Μέχρι σήμερα η κανονική φόρτιση ενός σωσασωρευτού απαιτούσε δώδεκα ή το λιγώτερο δέκα ώρες. Μία φόρτιση μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα γινόταν εις βάρος του σωσασωρευτού και το πρόβλεπσε ώριμώς η επιστήμη. Χάρη όμως στη νέα αυτή συσκευή «Ελεκτρονική» ένας σωσασωρευτής θα φορτίζεται μέσα σε μισή ώρα και χωρίς να μετα-

κινήθῃ από τη θεσι του.

Μέχρι σήμερα η κανονική φόρτιση ενός σωσασωρευτού απαιτούσε δώδεκα ή το λιγώτερο δέκα ώρες. Μία φόρτιση μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα γινόταν εις βάρος του σωσασωρευτού και το πρόβλεπσε ώριμώς η επιστήμη. Χάρη όμως στη νέα αυτή συσκευή «Ελεκτρονική» ένας σωσασωρευτής θα φορτίζεται μέσα σε μισή ώρα και χωρίς να μετα-

κινήθῃ από τη θεσι του.

Μέχρι σήμερα η κανονική φόρτιση ενός σωσασωρευτού απαιτούσε δώδεκα ή το λιγώτερο δέκα ώρες. Μία φόρτιση μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα γινόταν εις βάρος του σωσασωρευτού και το πρόβλεπσε ώριμώς η επιστήμη. Χάρη όμως στη νέα αυτή συσκευή «Ελεκτρονική» ένας σωσασωρευτής θα φορτίζεται μέσα σε μισή ώρα και χωρίς να μετα-

κινήθῃ από τη θεσι του.

Μέχρι σήμερα η κανονική φόρτιση ενός σωσασωρευτού απαιτούσε δώδεκα ή το λιγώτερο δέκα ώρες. Μία φόρτιση μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα γινόταν εις βάρος του σωσασωρευτού και το πρόβλεπσε ώριμώς η επιστήμη. Χάρη όμως στη νέα αυτή συσκευή «Ελεκτρονική» ένας σωσασωρευτής θα φορτίζεται μέσα σε μισή ώρα και χωρίς να μετα-

κινήθῃ από τη θεσι του.

Μέχρι σήμερα η κανονική φόρτιση ενός σωσασωρευτού απαιτούσε δώδεκα ή το λιγώτερο δέκα ώρες. Μία φόρτιση μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα γινόταν εις βάρος του σωσασωρευτού και το πρόβλεπσε ώριμώς η επιστήμη. Χάρη όμως στη νέα αυτή συσκευή «Ελεκτρονική» ένας σωσασωρευτής θα φορτίζεται μέσα σε μισή ώρα και χωρίς να μετα-

κινήθῃ από τη θεσι του.

Μέχρι σήμερα η κανονική φόρτιση ενός σωσασωρευτού απαιτούσε δώδεκα ή το λιγώτερο δέκα ώρες. Μία φόρτιση μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα γινόταν εις βάρος του σωσασωρευτού και το πρόβλεπσε ώριμώς η επιστήμη. Χάρη όμως στη νέα αυτή συσκευή «Ελεκτρονική» ένας σωσασωρευτής θα φορτίζεται μέσα σε μισή ώρα και χωρίς να μετα-

κινήθῃ από τη θεσι του.

Μέχρι σήμερα η κανονική φόρτιση ενός σωσασωρευτού απαιτούσε δώδεκα ή το λιγώτερο δέκα ώρες. Μία φόρτιση μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα γινόταν εις βάρος του σωσασωρευτού και το πρόβλεπσε ώριμώς η επιστήμη. Χάρη όμως στη νέα αυτή συσκευή «Ελεκτρονική» ένας σωσασωρευτής θα φορτίζεται μέσα σε μισή ώρα και χωρίς να μετα-

γό τους, που θάδινε τὸ σύνθημα γιὰ ν' ἀρχίσουν τὰ βασανιστήρια.

Τὸ Μαύρο Πουλί σήκωσε τέλος τὸ κεφάλι του, κύτταξε μὲ περιφρόνησι τὸ Βαράγιο κι' ἔκανε νόημα στοὺς πολεμιστὰς του ν' ἀρχίσουν.

— Τετέλεσται!... ψιθύρισε ὁ Βαράγιος, νεκρὸς σχεδὸν ἀπὸ τὸν τρόμο του.

Οἱ Ἴνδοι ἀψήσαν ἕνα ἀπαίσιο οὐρλιαχτό καὶ σημάτισαν κύκλο γύρω ἀπ' τὸν αἰχμαλῶτα. Μαχαίρια, λόγχες καὶ πυρακτωμένα σίδερα ὑψώθηκαν ἀπὸ πάνω του ἀπειλητικά.

Ὁ Βαράγιος ἔκλεισε τὰ μάτια του. Δὲν μπορούσε πιά ν' ἀνθέξῃ στὸ θέαμα αὐτό. Μὰ δὲν ἄργησε νὰ τὰ ξανανοίξῃ παρανεμένους πού οἱ Ἴνδοι ἀργύσαν νὰ τὸν βασανίσουν. Γιὰ αὐτὴ τὴν ἀργαλία; Γιὰ τὸ διατάγμα αὐτὸς; Τί συνέβαινε; Ὁ τυχοδιώκτης κύτταξε ἔμπρός του καὶ εἶδε μ' ἐκπληξί ἕναν ἀλλόκοτο ἄνθρωπο ν' ἀναβαίνει στὸ λόφο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ντυμένος σὰν τοὺς Ἴνδους, ἀλλὰ δὲν ἦταν Ἴνδος. Πανοπλος καὶ ἄγριος, πλησίασε τοὺς Ἴνδους κι' ἔρριξε ἕνα βλέμμα περιφρόνησας στὸ Βαράγιο.

— Ὁ Κοκκινότριχης! ψιθύρισαν οἱ Ἐρυθρόδερμοι.

Ἄν καὶ τὸ παρουσιαστικὸ καὶ τὸ βλέμμα καὶ τὰ πάντα, ἐπάνω στὸν ἀλλόκοτο αὐτὸν ἄνθρωπο, πού ξεφύτρωνε τόσο παράξενα στὴν ἐρημία αὐτῇ, ἦταν ἀπαίσια καὶ ἀποκρουστικά, ὁ Βαράγιος ἐννοίωσε ἐντοταίως τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατά.

Ἦθελε νὰ ζήσῃ, νὰ ζήσῃ, νὰ μὴν πεθάνῃ καὶ μάλιστα τόσο σκληρὰ κι' ἄγρια. Καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του πάνω στὸν ἀπρόοπτο καὶ μυστηριώδη ἐπισκέπτη, γεμάτα ἱκερία, γεμάτα πόνο...

Τότε, ὁ Βαράγιος φώναξε τὸ νεοφερμένο καὶ τοῦ εἶπε σιγὰ:

— Ἄν μὲ σώσῃς, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ ὡδηγήσω στὴ Πηγὴ τοῦ Χρυσοφίου. Θὰ σὲ γεμίσω χρυσάφι.

Ὁ ἀλλόκοτος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἀκούγοντας τὴ λέξιν «χρυσάφι» ἀναπήδησε σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνὸς. Τὰ μάτια του ἀστράψαν. Ἦ ὄψι του φωτίσθηκε παράξενα...

— Χρυσάφι!... Χρυσάφι!... μούγκρισε σὰν θηρίο.

Στὸ μεταξύ, οἱ Ἴνδοι εἶχαν μαζευτῇ γύρω του περίεργοι. Τοὺς δυσαστοῦσε, ὅπως εἰδείναν, ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, κι' ἀνυπομονοῦσαν νὰ βασανίσουν τὸν αἰχμαλῶτα τοῦς.

Ὁ ἄγνωστος κατάλαβε τίς διαθέσεις τῶν ἀγρίων. Τοὺς ἔρριξε ἕνα περήφανο βλέμμα καὶ γυρίζοντας κατόπιν τὸ Βαράγιο, τοῦ εἶπε σιγὰ, μὰ κι' ἀπειλητικά:

— Λές ἀλήθεια;

— Ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ὁρκίζομαι στὸ Θεό! Μὰ τὰ φοικτὰ βασανιστήρια πού μὲ περιμένουν, ἂν δὲν μὲ σώσετε!

— Θὰ δοκιμάσω νὰ σὲ σώσω, εἶπε ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος σιγανά, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ Ἴνδοι. Πρόσεξε μόνον μὴ μὲ γελᾷς. Γιὰ τὸτε θὰ μάθῃς πὼς ἐκδοεῖται ὁ Ἐλ-Μεστίζο... Καὶ τώρα, τσιμουδιά, μὰς ἀκούει...

Πραγματικά οἱ Ἴνδοι εἶχαν πλησιάσει τώρα πὺξ κοντὰ καὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀκούσουν τί ἔλεγαν οἱ δυὸ λευκοί, ἂν μπορῇ νὰ νομοῖσῃ κανεὶς λευκὸ τὸν Ἐλ-Μεστίζο.

— Καλὰ, φώναξε δυνατὰ καὶ σὲ ἰνδικὴ γλῶσσα ὁ Ἐλ-Μεστίζο, στὸ Βαράγιο, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ Ἐρυθρόδερμοι. Θ' ἀναφέρω στὸν Ἴνδὸ ἀρχηγὸ τὰ λόγια τοῦ λευκοῦ αἰχμαλῶτου.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸν Ἴνδὸ ἀρχηγό, γύρισε στοὺς Ἐρυθρόδερμους καὶ τοὺς φώναξε δυνατὰ:

— Κανείς νὰ μὴν πειράξῃ τὸ λευκὸ αἰχμαλῶτα τῶν μιλιῶν οἱ δυὸ ἀρχηγοί.

Ἡ καρδιά τοῦ Βαράγιο πῆγαινε πιά νὰ σπάσῃ ἀπ' τὴν ἀγωνία. Ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς Ἴνδους πού τὸν κύτταξαν μὲ λύσσα καὶ μανία, εἶχε καρφώσει τὸ βλέμμα του στὸ μυστηριώδη ἐπισκέπτη, πού μιλοῦσε τώρα μὲ τὸ Μαύρο Πουλί. Παρακωλύοντες ὅλες του τίς κινήσεις κι' ὅλες τὲν τίς χειρωνακτικὰς καὶ μὴ ἐλπίδας, μὴ ἐμπεικτότατες. Τὸ μαρτύριό του ἦταν φρικτὸ, ἀπερίγραπτο. Αἰσθανόμενος τὴν τρομερὴν ἐκείνη ἀγωνία πού κάνει τὰ μαλλιά

τῶν ἀνθρώπων νὰ ἀσπρίζουν μέσα σὲ λίγες στιγμές.

Ἡ συνομιλία τοῦ Ἐλ-Μεστίζο καὶ τοῦ Μαύρου Πουλίου κρατοῦσε ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ Ἴνδος ἀρχηγὸς ἀκούει μὲ δυσπιστία τὰ λόγια τοῦ μυστηριώδους ἐπισκέπτη, πού προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο, ὅπως φαίνονταν, νὰ τὸν πείσῃ.

Τοῦ εἰδείχνε μὲ τὸ χέρι του τὰ ὄμιλῳδῳ Ὁρῳ καὶ τὸ δρόμο πού ὡδηγοῦσε πρὸς αὐτά. Μὰ τὸ Μαύρο Πουλί δὲν ἤθελε φαίνεται νὰ πείσῃ, δὲν ἤθελε νὰ χαρίσῃ τὴ ζωὴ τοῦ αἰχμαλῶτου.

Ὁ Βαράγιος πού παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ ὅλη αὐτὴ τὴν παντομίμα, χωρὶς ν' ἀκούῃ τὰ λόγια πού ἔλεγαν οἱ δυὸ ἀρχηγοί, κατάλαβε πὼς δὲν ἔπρεπε πιά νὰ ἐλπίζῃ κι' ἐννοίωσε τὸ κομμάτι του νὰ παραλύῃ ἀπὸ φόβο. Ἦταν χαμένος, χαμένος!

Διέκρινε τὸ πρόσωπο τοῦ Ἐλ-Μεστίζο καὶ τὸ εἶδε νάνε σκυθρωπὸ. Ἄρα, ὁ παράδοξος αὐτὸς ἀγριάνθρωπος εἶχε ἀποτύχει, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πείσῃ τὸν Ἐρυθρόδερμο ἀρχηγό.

— Εἶμαι χαμένος, Θεέ μου!... ψιθύρισε ὁ κακὸς τυχοδιώκτης κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ πιά τὰ ἀπαίσια πρόσωπα τῶν Ἴνδων καὶ τίς προετοιμασίες πού ἔκαναν γιὰ νὰ τὸν βασανίσουν.

— Θεέ μου, Θεέ μου, ἐχάθηκα!...

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν ἔτσι, στιγμὲς ὑπέρτατης ἀγωνίας γιὰ τὸν αἰχμαλῶτα.

Ἐπιτέλους ἀποφάσισε νὰ ξανανοίξῃ τὰ μάτια του. Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἔπεσε πάλι πρὸς τὸ μέρος πού βρισκόντουσαν οἱ δυὸ ἀρχηγοί. Εἶδε τότε τὸν Ἐλ-Μεστίζο νὰ σκύβῃ καὶ νὰ ψιθυρίζῃ κάτι στ' αὐτὸ τοῦ Ἴνδου ἀρχηγού. Τὸ Μαύρο Πουλί τινάχτηκε τότε ἀπότομα ἀπ' τὴ θέσι του καὶ τὰ μάτια του ἐλαμψαν ἀστραπὲς ὀργῆς.

Ὁ Βαράγιος ἄρχισε καὶ πάλι νὰ ἐλπίζει. Κατάλαβε ὅτι τὰ λόγια πού ψιθύρισε ὁ Ἐλ-Μεστίζο στὸν Ἴνδὸ ἀρχηγό, εἶχαν φέρῃ κάποιο σοβαρὸ ἀποτέλεσμα.

Συγχρόνως εἶδε τὸν Ἐλ-Μεστίζο νὰ γυρίζῃ πρὸς τὸ μέρος του, νὰ τὸν δείχνῃ μὲ τὸ δαχτύλο καὶ νὰ φωνάζῃ δυνατὰ, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι οἱ Ἴνδοι:

— Τί ἀξίζει αὐτὸς ὁ λαγὸς μπρὸς στὸν λεοντόκαρδο καὶ σιδερόσωμο κυνγὸ,

πού θὰ σὰς παραδώσω καὶ πού τὸν μισεῖτε θανάσιμα; Ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ καὶ δύσῃ τρεῖς φορές, ὁ Κοκκινότριχης καὶ τὸ Μικτὸ Αἶμα θάρουν νὰ συναντήσουν τὸ Μαύρο Πουλί ἐκεῖ πού τὰ δυὸ ποτάμια, ὁ Γίγας καὶ τὸ Κοκκινὸ Ποτάμι ἐνώνουν τὰ νερά τους, κοντὰ στὴ λίμνη τῶν Βορῳάσων. Ἐκεῖ οἱ Ἴνδοι θὰ βροῦν τὰ ἀλογα πού οἱ λευκοὶ κυνγῳ ἐπίασαν. Ἐκεῖ ἐπίσης θὰ βρισκεται ἐκεῖνος πού...

Ἀλλὰ τὸ Μαύρο Πουλί δὲν ἄφησε τὸν Ἐλ-Μεστίζο νὰ τελειώσῃ. Τὸν ἔρριψε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ ἐπέβαλε νὰ σωπάσῃ.

Ἡ διαπραγματεύσις εἶχε λήξῃ. Ὁ Βαράγιος εἶχε σωθῇ.

Ὁ Ἐλ-Μεστίζο κατέβηκε σιγὰ-σιγὰ κοντὰ στὸν αἰχμαλῶτα, ριχνοντας περήφανα βλέμματα πρὸς τοὺς Ἴνδους, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του κι' ἔκοψε τὰ δεσμά του.

Ὁ Βαράγιος νόμιζε πὼς δυνειουότανε. Εἶχε σωθῇ, εἶχε γλυτώσει. Ἀρπάζε τὸ χέρι τοῦ Ἐλ-Μεστίζο κι' ἄρχισε νὰ τοῦ τὸ σφίγγῃ, ψιθυρίζοντας τοὺς λόγια εὐγνωμοσύνης. Μὰ ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτὴ ἐλάχιστα συγκινούσε τὸ μυστηριώδη αὐτὸ φίλο καὶ σύμμαχο τῶν Ἐρυθρόδερμων, πού γύρισε ἀμέσως καὶ τοῦ εἶπε ἀπότομα:

— Μὴ νομίσεις πὼς θὰ μπορέσῃς νὰ μὲ γελᾷς. Ἐγὼ ἕναν τρομερὸ σύντροφο ἐκεῖ πέρα — κι' εἰδείξεν πρὸς τὸ Ὁμιλῳδῳ Ὁρῳ — ἐκτός αὐτοῦ ὅμως θὰ πάρω μαζ' μου κι' ἔντεκα Ἴνδους πολεμιστὰς.

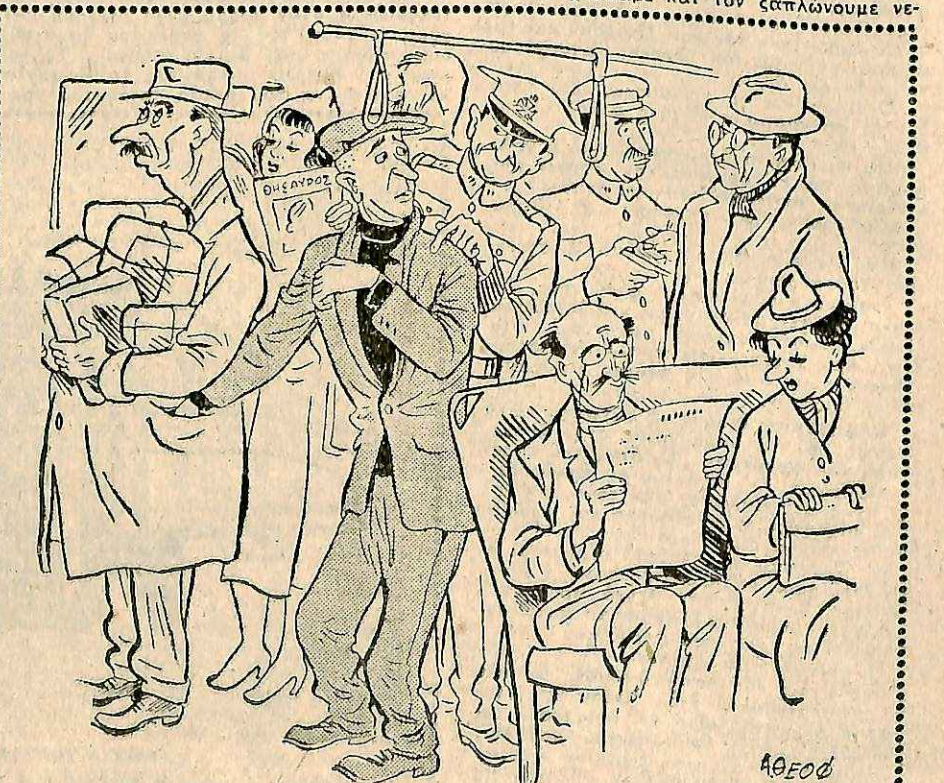
— Νὰ σὰς γελᾷσω; Ποτέ! ἐκραύγασε ὁ Βαράγιος. Ἀλλὰ οἱ ἔντεκα Ἴνδοι πολεμιστὰς εἶνε πολὺ λίγοι γιὰ τὴν ἐκστρατεία πού ἀναλαμβάνουμε.

— Γιατί; ῳτῆσε ὁ Ἐλ-Μεστίζο ξαφνιασμένος.

— Γιατὶ τὸ θσαυρὸ, τὸν φυλᾶν τρεῖς κυνηγοὶ ἀκατάβλητοι. Οἱ δυὸ μάλιστα αὐτοὺς εἶνε τρομεροὶ σκοπευταὶ κι' ἀτρόμητοι πολεμιστὰς.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις καλὰ οὐτ' ἐμένα, οὐτὸ τὸ γυιό μου, πού θὰ τὸν συναντήσωμε σὲ λίγο, εἶπε ὁ Ἐλ-Μεστίζο περήφανα.

Ἄν αὐτοὶ εἶνε γενναῖοι κι' ἐμὰς μὰς τρέμει ἡ ζούγκλα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Τὸ ὄνομά μας εἶνε ἱερακόμενος σ' ὅλο τὸ Μεξικό. Κι' ὅταν σκοπεύσουμε ἕναν ἄνθρωπο, τὸν χτυπάμε καὶ τὸν ἐξαπλώνουμε νεκρὸν.

Ο ΠΟΝΟΨΥΧΟΣ

— Ἦθελα νὰ τὸν βοηθῶ νὰ πληρώσῃ τὸ εἰσιτήριό του, γιὰτὶ εἶνε φορτωμένος, κύριε πόλιςμαν.

(Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

κρὸ, ἀκόμα κι' ἂν εἶνε μικρὸς σὰν ἕνα σπιρὶ ἀπὸ σιτάρι.

Ὁ Βαράγιος δὲν ἔφερε πιά ἀντίρρηση. Ἦταν ἐλεύθερος. Τί ἄλλο ἤθελε;

Οἱ Ἴνδοι ἐτοιμάζονταν τώρα νὰ φύγουν ἀπ' τὸ μέρος αὐτό, ὅπου εἶχαν κερδίσει μιά τόσο μεγάλη νίκη. Φόρτωναν τὰ λάφυρα τῆς μάχης μὲ τοὺς λευκοὺς στ' ἄλογα τους κι' ἐκτελοῦσαν μὲ τυφλὴ ὑποταγὴ τίς διαταγὰς τοῦ Μαύρου Πουλίου.

Πλάι, στὴν κατασκήνωσιν τῶν χρυσοθρών οἱ φωτιεὲς ἔσβυναν σιγὰ-σιγὰ καὶ ἡ γύρω ἔκτασις βυθιζόταν στὸ σκοτάδι.

Κανένας στεναγμός, καμιὰ κραυγὴ πόνου καὶ ἀγωνίας δὲν ἀκούονταν. Οἱ Ἴνδοι εἶχαν ἀποτελέσει τοὺς τραυματίες κι' ἐπάνω στὸ αἱματοποτισμένο ἔδαφος βρισκόντουσαν ἑξαπλωμένα φύρδων μίγδῃν τὰ πτώματα τῶν οἰκτρῶν θυμάτων τῆς σφαγῆς, μὲ γδαρμένα τὰ κρανία, μὲ φρικτὰς πληγὰς στὰ σώματά τους.

Τὰ θηρία τῆς ζούγκλας εἶχαν μυριστῇ τὴν τρομερὴν αἱματοχυσίαν καὶ παραμόνευαν τώρα γιὰ νὰ ἐπιπέσουν ἐπὶ τῶν πτωμάτων, μὲ τὴν θάφην οἱ Ἴνδοι.

Πραγματικὰ οἱ Ἐρυθρόδερμοι ἦσαν τώρα ἔτοιμοι.

Χωρίσθηκαν σὲ τρεῖς ὁμάδες κι' ἐτοιμάστηκαν ν' ἀναχωρήσουν.

Ἡ μὴ ὁμάς, μὲ τὸ Μαύρο Πουλί ἐπικεφαλῆς θὰ τραβοῦσε πρὸς τὴν λίμνη τῶν Βορῳάσων, ὅπου θὰ περίμενε τὸν Ἐλ-Μεστίζο καὶ τοὺς πολεμιστὰς πού ἔπαιρνε μαζὶ του, γιὰ τὴν τρομερὴν προδοσία πού εἶχαν σχεδιάσει.

Ἡ ἄλλη ὁμάς, μὲ τὸν Αἰγαγρὸ ἐπικεφαλῆς, θὰ κατακυβανόταν τὸ ποτάμι, γιὰ ν' ἀναζητήσῃ τὰ ἔκρη τῶν τριῶν κυνγῳ.

Ἡ τρίτη ὁμάς, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Ἐλ-Μεστίζο, θὰ ἀνηφόριζε πρὸς τὴν Πηγὴ τοῦ Χρυσοφίου, ἔχοντας ὡδηγὸ τὸ Βαράγιο.

Οἱ τρεῖς ὁμάδες ἀποχωριετίζτηκαν καὶ ξεκίνησαν ἀμέσως.

Ὁ Ἐλ-Μεστίζο εἶχε καταρτίσει κι' ὁμάς τὸ σχέδιό του. Θὰ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα ὠρισμένο μέρος τῆς ζούγκλας, θὰ συναντοῦσε τὸ γυιό του, θὰ τὸν ἀνακρίνοινε τὸ μυστικὸ πού Βαράγιο καὶ θὰ τραβοῦσαν ὅλοι μαζὶ γιὰ νὰ πάρουν τὸ θσαυρὸ.

Βαδίζοντας ἔμπρὸς ὁ Βαράγιος ἦταν βυθισμένος σὲ βλίδες σκέψεις. Εἶχε γλυτώσει βέβαια τὴν ζωὴ του, ἀλλὰ εἶχε πέσει στὰ νύχια τρομερώτερου ἐχθροῦ. Καὶ στὸν ἐχθρὸ αὐτὸν, στὴν ἀπαίσιο Ἐλ-Μεστίζο, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δείξῃ τὸ χρυσάφι, γιὰ τὸ ὁποῖο τόσο βάσανα εἶχε ὑποφέρει.

Θάχανε λοιπὸν ὀριστικῶς αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ θσαυρὸ του; Ὁχι, ὄχι... Ἐπρεπε νὰ ὡρῇ ἕναν τρόπο νὰ ξεγελάσῃ τὸν Ἐλ-Μεστίζο. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταρτίσῃ τὸ σχέδιό του ὁ καταχθόνιος τυχοδιώκτης. Σκέφτηκε νὰ ὡδηγήσῃ τὸν Ἐλ-Μεστίζο, τὸ γυιό του καὶ τοὺς Ἴνδους στὸ μέρος πού βρισκόντουσαν οἱ τρεῖς κυνηγοὶ καὶ νὰ παραστή τὴν ἀπλὴν θεατὴς τῆς ἀλλήλοσφαγῆς τους. Ἐτσι, ὅταν ὅλοι αὐτοὶ θὰ ἐξοντώνοντο μεταξύ τους, θὰ ἔμενε ἀπόλυτος κύριος τοῦ Χρυσοφίου τῆς Πηγῆς.

Τί ἦταν ὅμως ὁ Ἐλ-Μεστίζο;

Ἐνα ἀπὸ τὰ τέρατα τῆς ἐρημίας καὶ τῆς ζούγκλας, ἕνας ἀγριάνθρωπος, ἕνας πειρατὴς τῶν δασῶν.

Οἱ πρόγονοί του πού εἶχαν ζήσει χρόνια καὶ χρόνια μέσα στὰ δάση, ὡς κυνηγοὶ καὶ χρυσοθήρη, συνθηκολογοῦσαν συχνὰ μὲ τοὺς Ἐρυθρόδερμους. Κάποιοι ἀπὸ τοὺς προγόνους τὸν αὐτοῦ εἶχε ἐρωτευθῇ μιά νεαρὴ καὶ ὡραία Ἴνδῃ. Καὶ τὸ παιδί πού γεννήθηκε ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸ ἦταν ὁ Ἐλ-Μεστίζο, ἕνας δειλὸς ἀπ' τοὺς πολλοὺς μισγάδες πού διέτρεχαν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὰ δάση τοῦ Μεξικοῦ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἄραβῳνες

Σὲ στενὸ κύκλο λογίων δημοσιογράφων καὶ καλλιτεχνῶν ἐτελέσθησαν οἱ ἀραβῳνες Χρ. Πύρπασου μὲ τὴν χαριτωμένη μαθήτρια τοῦ Ἐθν. Ὁδείου Λέλα Β. Στεφάνου. Τοὺς δακτυλίους ἀραβῳνας ἀντήλλαξαν οἱ κ.κ. Ι. Βέλλας καὶ Κ. Τσοκμακίδης.

Τὸ ΡΟΜΑΝΤΣΟ τοῦ ΜΠΟΥΓΚΙΓΧΑΜ

Ἡ σκανδαλώδης ἄνοδος ἐνὸς
εὐνοουμένου

Ποτέ ἄνθρωπος δὲν ἐνοήθηκε τόσο ἀπὸ τὴν τύχη, ὅσον ἐκεῖνος πού ἔμεινε γνωστός στὴν ἱστορία μὲ τὸ ὄνομα τοῦ δουκότος τοῦ Μπουγκίγχαμ.

Οἱ μακρυνοὶ πρόγονοι τοῦ Γεωργίου Βιλλιέ ντε Λ' Ἰλ Ἀντὺμ — ὅπως ἦταν τὸ γαλλικὸ ὄνομά του — εἶχαν συναδεύσει ἄλλοτε τὸν Γουλιέλμο τὸν Κατακτητὴν στὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τῶν ἀγγλικῶν νήσων καὶ εἶχαν πάρει πλοῦσια τιμάρια γι' ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν τους. Ἀλλ' ἡ οἰκογένεια τῶν Ἀντὺμ ἔζησε μὲ τὸν καιρὸ καὶ, κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, δὲν δίσταζε τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπὸ τίς παλὰς περغامνῆς τῆς.

Ὁ Γεωργίος εἶχεν ἐπίσης τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ ἀπὸ πολὺ μικρὸς τὸν πατέρα του. Ἡ λαίδη Βιλλιέ, ἡ μητέρα του, φρόντισεν, ὥστόσο, νὰ τοῦ δώσῃ μιά καλὴ μόρφωσι καὶ τὸν ἔστειλε πρῶτα στὸν Καίμπριτζ γι' ἀργότερα στὸ Παρίσι. Ἦταν, ὅμως, τόσο φτωχὴ, ὥστε δὲν κατόρθωνε μὲ τὸν φιάση μιά ὅπωςδήποτε ἀξιοπρεπὴ περιβολή, γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ στὰ ἀνάκτορα. Γι' αὐτὸ, φρόντισε νὰ χάσῃ τὸ γυιό της στὴν Αὐλὴ... ἀπὸ τὸ παράθυρό.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ἡ παρουσίας τῶν νεαρῶν εὐπατρίδων γινόταν μὲ πομπὴν μεγαλοπρεπείας. Ὁ παρουσιαζόμενος ἔπρεπε νὰ εἶνε ντυμένος μ' ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια καὶ νὰ συνοδεύεται ἀπὸ δυὸ τουλάχιστον ἀκολουθοῦς, πού τοῦ χρησίμευαν σὰν ἑλδὸς ὑπασιπύτων.

Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦσαν ἐξοδα καὶ τὸ βαλάντιο τῆς λαίδης Βιλλιέ ἦταν ἀδειο. Κατὰ καλὴ σύμπτωση, ὅμως, ὁργανώθηκε τότε μιά θεατρικὴ παραστάσις στὰ ἀνάκτορα μὲ ἐρασιτέχνες ἠθοποιούς, πού προέκριναν ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς ἀριστοκρατίας. Ἡ λαίδη Βιλλιέ φρόντισε, λοιπόν, νὰ δώῃ κάποιον ρόλο καὶ στὸ γυιό της. Ἐτσι, ὁ Γεωργίος κατόρθωσε νὰ χωρῇ στὴν Αὐλὴ, χωρὶς νὰ ὑποβληθῇ στὴ διαδικασία τῆς δαπανηρῆς παρουσιάσεως.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή κι' ὅλας εἶχε κάμει τὴν τύχη του. Γιὰτὶ ὁ βασιλεὺς Ἰακώβος τὸν συμπαθῆκεν ἀμέσως καὶ τὸν προσέλαβε στὴν ἰδιαιτέρη ὑπηρεσία του. Λίγο καιρὸ ἀργότερα, τὸν ἔκαμε ἱππότη κι' ἔπειτα βαρὸν καὶ ὑποκόμητα καὶ τοῦ παραχώρησε μιά μεγάλη περιοχὴ ὡς τιμᾶριό του στέμματος.

Στὴν ἀρχὴ, ὁ Γεωργίος Βιλλιέ ἦταν ὁ σύντροφος τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν ἐρωτικῶν περιπετειῶν τοῦ βασιλέως. Ἀλλὰ, μὲ τὸν καιρὸ, ἀπόκτησε πολὺ μενάλῃ ἐπιρροὴ πάνω του, σὲ τρόπο πού ὁ Ἰακώβος δὲν ἔκανε τίποτε χωρὶς νὰ τὸν συμβουλευθῇ.

Καὶ ἡ ἀνοδος τοῦ Βιλλιέ συνεχίστηκε μὲ ἰλιγγιώδη ρυθμό. Ὁ Ἰακώβος τὸν ἔκαμε βασιλικὸ ἀρχιεπίσκοπο τῶν δασῶν τοῦ βασιλείου. Λόρδο, σταθγνὸ, ἀρχικαὶσάρχη τοῦ βρετανικοῦ στόλου, δοῦκα, ὑπουργὸ καὶ κατόπιν πρωθυπουργό.

Σὲ ἡλικία μόλις τριάντα χρόνων, ὁ Βουγκίγχαμ — ὅπως λεγόταν τότε — ἦταν ὁ ισχυρότερος ἄνθρωπος τῆς Ἀγγλίας. Κι' αὐτὸς ὁ Ἰακώβος εἶχε περάσει ἐξ δευτέρου μοῖρας κι' ἔσκυβε τὸ κεφάλι του μπροστὰ στὴς βελήσεις τοῦ ἀλαζονικοῦ εὐνοουμένου του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πέθανε ὁ πᾶμπλουτος κόμης τοῦ Ρούτλαντ καὶ ὁ Βουγκίγχαμ σκέφθηκε νὰ οἰκειοποιηθῇ τὴν περιουσία του, παίρνοντας γιὰ σύζυγο τὴ μοναχοκόρη καὶ μοναδικὴ κληρονόμο του Ἐλισάβετ. Ἀλλ' οἱ συγγενεὶς τῆς νέας ἀντιδρούσαν σ' αὐτὸ τὸ γάμο, γιὰτὶ ἔδελπαν στὸ Βουγκίγχαμ ἕναν ἐπιτήδειο τυχοδιώκτη καὶ ἤθελαν νὰ προφυλάξουν τὴ νεαρή Ἐλισάβετ — ἦταν τότε μόλις δέκα τεσσάρων χρόνων — ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ὁ Βουγκίγχαμ ζήτησε τότε τὴ συνδρομὴ τῆς μητέρας του καὶ κατέστρωσαν μαζὶ ἕνα σατανικὸ σχέδιο.

Μιά μέρα, ἡ λαίδη Βιλλιέ κάλεσε τὴν Ἐλισάβετ στὸ σπίτι της. Ἀλλ' ἡ νέα, πηγαίνοντας ἐκεῖ, δὲν βρῆκε κανένα ἄλλον ἐκτός ἀπὸ τὸν Γεωργίον. Καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπηρετὲς εἶχαν ἐξαφανισθῇ.

Ἡ λαίδη Βιλλιέ ἐμφανίσθηκε ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, συνοδευομένη ἀπὸ μερικοὺς εὐγενεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχαν καὶ συγγενεὶς τῆς Ἐλισάβετ.

Ἡ νέα καὶ ὁ Γεωργίος ἦταν σ' ἕνα δωμάτιο. Ἀλλ' ὅταν ἡ λαίδη Βιλλιέ βλῆκε νὰ μῇ μέσα σ' αὐτό, εἶδε πὼς ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη. Ἀρξισε τότε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κἀνν δριμυτότατες παρατηρήσεις στὸ γυιό της, ὅτι τάχα δὲν εἶχε σεβάσθῃ τὴν ἱερότητα τοῦ σπιτιοῦ της. Ὁ σκοπὸς τῆς ἦταν νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπασιν πὼς ἐκεῖνο πού εἶχε γίνῃ ἀποτέλουσε τρομερὸ σκάνδαλο.

Στὴν πραγματικότητα, δὲν εἶχε γίνῃ τίποτε. Ἀλλ' ἡ ὑπόληψις τῆς Ἐλισάβετ εἶχεν ἐκτεθῇ ἀνεπαρκῶς. Ἡ μόνη λύσις ἦταν τώρα ὁ γάμος τ

Ο «Χειρό» κι' οι προφητείες του

Ένας ηλικιωμένος κύριος, με διαπεραστικά ματιά και με λεπτά χείλη, μπήκε στο σαλόνι όπου δεχόταν τους πελάτες του ο κύριος Λούις Χάμρον, δηλαδή ο γνωστός χειρομάντις «Χειρό». Κάθησε αντίκρου του, έβλεπε το χέρι του πάνω στο τραπέζι και ζήτησε να μάθει την τύχη του. Ο «Χειρό» μελέτησε προσεκτικά τις γραμμές της παλάμης του, του είπε διάφορα πράγματα για τη ζωή του και κατέληξε:

— Την 1η, τη 10η, τη 19η ή την 28η Ιουλίου 1894, θα φθάσετε στην ανώτερα θέσι που υπάρχει στο στάδιο σας.

Ο άγνωστος χαμογέλασε ειρωνικά... Ήσταν, τρία χρόνια αργότερα, τη 19η Ιουλίου, ένας απεσταλμένος ώθησε το «Χειρό» στο «ραφείο του Λόρδου Αρχιδικαστού του Λονδίνου, που είχε ζητήσει να τον ιδεί. Ο Αρχιδικαστής δεν ήταν παρών ο παλιός πελάτης του χειρομάντις, κι' είχε αναλάβει πραγματικά το άνωτατο αξίωμα του την ημέρα εκείνη, όπως είχε προφητεύσει ο «Χειρό»!

Η πρόβλεψη αυτή ήταν μία απ' τις πολλές ήλιανες που είχε κάνει ο Άγγλος χειρομάντις. Ο «Χειρό» προερχόταν από οικογένεια νορμανδικής καταγωγής, αλλά εγκατεστημένη από αιώνες στην Ίρλανδία. Είχε δε εμφυτή κλίση προς την ποίηση, τη φιλοσοφία και τις αποκρυφές επιστήμες. Σε ηλικία 11 ετών, μελετούσε με πάθος τα έγχειριδια χειρομαντείας. Κάποτε, οι γονείς του ανησυχούσαν, γιατί είχε νυχτώσει κι' ο μικρός Λούις δεν είχε γυρίσει ακόμη στο σπίτι του. Έψαξαν τότε παντού και τον βρήκαν σ' ένα γειτονικό χωριό, όπου είχε ξεχαστή λέγοντας την τύχη στους χωρικούς!

Νεώτατος ακόμη, ο «Χειρό» μελέτησε παλιά και άγνωστα βιβλία χειρομαντείας στη Βιβλιοθήκη του Βατικανού. Έπειτα συμπλήρωσε τις μελέτες του στην Αίγυπτο και στις Ινδίες. Οι Βραχμάνοι του έμπιστευαν ένα πανάρχαιο χειρόγραφο περί χειρομαντείας, γραμμένο πάνω σε ανθρώπινο δέρμα με κόκκινα γράμματα.

Κάποτε, που ταξίδευε απ' το Λίβερπουλ προς το Λονδίνο, ένας συναξειώτης του τον είδε να διαβάζει ένα βιβλίο χειρομαντείας και ζήτησε — σ' άστεία μάλλον — να μάθει την τύχη

του. Ο «Χειρό» λοιπόν του προφήτεψε ότι θα καταστρέφονταν ξαφνικά, όπως ο Ναπολέων στο Βατερλώ, κι' ότι η αίτια θα ήταν μία γυναίκα. Πραγματικά, ο άνθρωπος αυτός ήταν ο πολιτικός Τσαρλς Πάρνελ, που θριάμβευσε κι' έπειτα κατακλύθηκε στην αφάνεια, κατόπιν ενός ερωτικού σκανδάλου του με κάποια παντρεμένη.

Άλλοτε πάλι, σε μία συγκέντρωση, ένας άγνωστος του παρουσιάσθηκε ως γιαντρός και θέλησε να μάθει το μέλλον του.

— Οι γραμμές της παλάμης σας, του δήλωσε ο «Χειρό», λένε ότι διαλέξατε ένα επάγγελμα ακατάλληλο για σας. Έπρεπε να γίνετε δικηγόρος, ή μάλλον ποινικό-λόγος.

Έκείνος χαμογέλασε τότε και τουδωσε την κάρτα του: Ήταν ο διάσημος δικηγόρος σέρ Τζωρτζ Λιούις!

Σε μία άλλη δεξίωση, ένας απ' τους προσκεκλημένους τουδωσε να εξετάσει τα χέρια του, περνώντας τα όμως από δυο τρύπες μιας κουρτίνας, πίσω απ' την οποία έμενε κρυμμένος.

Το άριστερό χέρι δείχνει λαμπρή επιτυχία, είπε ο «Χειρό». Το δεξί όμως είχε χέρι ενός ανθρώπου που θα καταστρέψει τον εαυτό του, σε ηλικία 41 - 42 ετών!

Η προφητεία του λοιπόν αυτή επαληθεύσε απόλυτα. Γιατί επρόκειτο για τον Όσκαρ Ουάιλντ, που βρισκόταν ακόμη τότε στο απόγειο της δόξης του.

Στη δίκη μιας άλλης χειρομάντιδος, ο «Χειρό» αντιμετώπισε τις καυστικές ειρωνείες ενός περιφημού δικηγόρου και του προκάλεσε τόση εντύπωση, ώστε... μετά τη δίκη ζήτησε κι' αυτός να του πη την τύχη του!

Ο «Χειρό» του προείπε τότε διάφορες επιτυχίες του, στο επάγγελμά του και στον έρωτα, που πραγματοποιήθηκαν όλες. Έπαληθεύσε επίσης η προφητεία του ότι ο δικηγόρος θα πέθαινε ενώ θα βρισκόταν στο ζενίθ του σταδίου του.

Όταν ο «Χειρό» επισκέφθηκε την Αμερική, τον πολιορκούσαν άμέσως οι δημοσιογράφοι. Ένας απ' αυτούς τον παρεκάλεσε να εξετάσει μερικά αποτυπώματα χεριών πάνω σε καπνισμένο χαρτί. Ο «Χειρό» δέχθηκε. Όταν όμως έφτασε στο πέμπτο, σταμάτησε, σκυθρωπάζοντας και δήλωσε:

— Αρνούμαι να πω τίποτε γι' αυτό το χέρι, διότι τη συγκατάθεσι του ιδιοκτήτη του!

Μα έχουμε πάρει προαναβολικά τη συγκατάθεσιν

δλων, τον βεβαίωσε ο δημοσιογράφος.

— Έ λοιπόν, το χέρι αυτό ανήκει σ' ένα φονιά, αλλά και άνθρωπο με μεγάλη αντίληψη, που θα πλουτίσει με το έγκλημα, θ' αποκαλυφθεί όμως από μία απρονοησία του. Σε ηλικία 44 ετών, θα δικάσθης και θα καταδικασθής εις θάνατον. Θα τελειώσεις όμως τη ζωή του στη φυλακή.

Η προφητεία αυτή δημοσιεύθηκε σε μία μεγάλη εφημερίδα κι' έκαμε πάταγο, γιατί άφορούσε πραγματικά κάποιον δόκτορα Μέγιερ, που ασφάλιζε τη ζωή των πελατών του κι' έπειτα τους δηλητηρίαζε. Την ίδια βδομάδα, ο κακούργος αυτός καταδικάσθηκε στην εσχάτη των ποινών, δεν κάθησε όμως στην ηλεκτρική καρέκλα, γιατί η παινή του μετετράπη σε Ισοβία δεσμά.

Ο βασιλεύς της Αγγλίας Έδουάρδος Ζ' έλεγε ότι ο «Χειρό» τον είχε καταδικάσει εις θάνατον στα 69 χρόνια του. Και πραγματικά, πέθανε σ' αυτή την ηλικία. Επίσης ο «Χειρό» είχε προφητεύσει θάνατο από πνιγμό στον περιφημό δημοσιογράφο Στήντ, ένα απ' τα θύματα του ναυαγίου του «Τιτανικού». Είχε προείπει ακόμη στο Λόρδο Κίτσεναρ ότι θα πέθαινε στη θάλασσα. Γι' αυτό ακριβώς, εκείνος είχε φροντίσει να μάθει άριστο κολύμπι. Κι' όμως πνίγηκε το 1916.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο «Χειρό» προτιμούσε να βρίσκει τις ικανότητες και τα ταλέντα των πελατών του, παρά να τους προλέγει το μέλλον. Τους συμβούλευε πώς ν' αποφυγουν τις ασθένειες που τους απειλούσαν. Και βοηθούσε τους γονείς να κατευθύνουν τα παιδιά τους προς το επάγγελμα για το οποίο ήσαν καταλληλότεροι.

Γύρω απ' το παιδί

Το 1840, πέθαιναν τα 15% των παιδιών στο πρώτο έτος της ζωής τους και τα 30% πριν συμπληρώσουν τα 5 χρόνια.

★

Η πνευμονία κι' η παρωτίτις είναι οι δυο υπεύθυνοι για τους περισσότερους θανάτους των παιδιών ηλικίας 1 - 2 ετών.

★

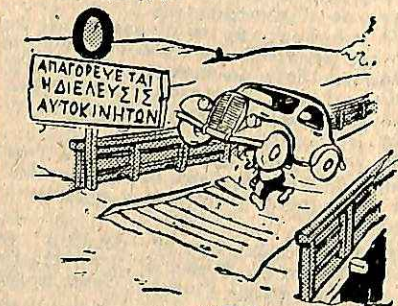
Οι στατιστικές των γεννήσεων των περισσότερων πολιτισμένων χωρών μας πληροφορούν ότι, σε κάθε 205 παιδιά που έρχονται στον κόσμο, τα 105 είναι άγχοια και τα 100 είναι κορίτσια.

★

Μία απ' τις τραγωδίες της Ευρώπης ήταν η Σταυροφορία των Παιδιών, που άρχισε το έτος 1212. Περίπου 90.000 παιδιά ξεκίνησαν τότε απ' τη Γαλλία και τη Γερμανία για τους Αγίους Τόπους. Όλα λοιπόν χάθηκαν στο δρόμο, από αρρώστιες, ναυαγία ή αιχμαλωσία από πειρατές.

— Πρέπει να κάνωμε εκλογές για να ιδούμε ποιος απ' όλους θα είναι ο αυτοκράτορας...

— Πολύ πρακτικά αυτά τα μικρά αυτοκίνητα!...

— Πρόσχε Γιαννάκη... Έρχεται ο φύλακας!...

— Δεν στάλεγα να μη παραφορτώνης τις τσέπες του παντελονιού σου!...

Διομήδης Κυριακού

ΕΙΝΑΙ πρόγονος του κ. Άλεξάνδρου Διομήδους ο πρωθυπουργός αυτός, που εκυβέρνησε για λίγο χρονικό διάστημα την Ελλάδα κατά το μεταξύ του Όθωνος και του Γεωργίου Α', χρονικό διάστημα (1863).

Ένα απόγευμα, στο σπίτι του, ο κ. Διομήδης, που μου έδωσε και τη μοναδική μικρή εικόνα του μεγάλου πάππου του, μου εξήγησε ότι η οικογένειά είναι Σπετσιώτικη. Το κυριώτερο επώνυμό της ήταν. Κυριακού. Και το Διομήδης ήταν πρόσθετο, κατά το παλιό έθιμο που όφειλετο στην αναγέννησι των κλασσικών σπουδών, εκ της άριστείας του μυθικού ήρωος της αρχαίας Ελλάδος Διομήδους.

Ναυτοκαπεταναίοι του άγνωστου ήσαν οι δυο σπουδαιότεροι Κυριακού της εποχής του πολέμου της ανεξαρτησίας: ο Άναστάσης και ο εξάδελφός του Άναγνώστης.

Άδελφός του πρώτου ήταν ο Διομήδης Κυριακού που ήταν δέκα ετών παιδάκι όταν άρχισε η επανάστασις του Εικοσιένα. Τα γυναικόπαιδα της οικογενείας μεταφέρθηκαν τότε στην Κέρκυρα και ο μικρός Κυριακού έπορεύσασε, εκεί τα πρώτα στοιχειώδη μαθήματά του και αργότερα νομικά, στην Πίζα και στο Παρίσι.

Αυτός, λοιπόν, άριστευσε και επανομάσθηκε «Διομήδης» και επέστρεψε στην ελεύθερη Ελλάδα όταν πιά την κυβερνούσε ο Καποδίστριας.

Σπουδαίος νομικός καθώς ήταν, κατατάχθηκε στο πρωτοστάτο δικαστικό σώμα και έγινε, πολύ σύντομα, εισαγγελέας.

Άλλ' είχε πολύ περίεργο το επεισόδιό του με τον πρωθυπουργό Κωλέττη που ήταν θαυμαστής του και κάποια εποχή έχασε, γι' αυτό, τη θέσι του.

Σε μία από τις κυβερνητικές μεταβολές, ο Κωλέττης έψαχνε να βρη τον καταλληλότερο για το υπουργείο της Δικαιοσύνης. Για πρώτη φορά ανεγνωρίζετο η ανάγκη ότι στο υπουργείο αυτό έπρεπε να τοποθετηθῇ άνωτερο και αμερόληπτο πρόσωπο που να μπορεί να κρατήσει τη Δικαιοσύνη στο ύψος της.

Κατέληξε, λοιπόν, ο Κωλέττης στην απόφασί να κάμει υπουργό ένα από τους

επιφάνεστερους δικαστικούς της εποχής εκείνης — και κάλεσε, ιδιαίτερος, στο σπίτι του τον περίφημο, τότε, εισαγγελέα Διομήδη Κυριακού.

— Θα νόμισες, ίσως, κύρ-Διομήδη, του είπε, ότι έχω έδω κρυμμένο κανένα κακούργο, για να σου τον παραδώσω! Όμως, είναι κάποιο σπουδαιότερο ζήτημα που ήθελα να σου μιλήσω!

— Κύριε πρόεδρε, του απάντησε ο Κυριακού με τη σοβαρότητα που τον διέκρινε, είμαι πάντα έτοιμος να πράξω το καθήκον μου!

Όταν άκουσε, όμως, ο Κυριακού την πρότασι του Κωλέττη ν' αναλάβη το υπουργείο της Δικαιοσύνης, τινάχτηκε και είπε αποφασιστικά:

— Δεν είμαι έτοιμος δι' υπουργός, κύριε Πρόεδρε! Προτιμώ να συνεχίσω, επί του παρόντος, τα εισαγγελικά μου καθήκοντα, ως άπλους θεράπων της Δικαιοσύνης!

Ο Κωλέττης θύμωσε. Το θεώρησε προσβλητικό ν' αρνηθῇ ο εισαγγελέας και να μη δεχθῇ την τιμητική πρότασί του. Ήταν δὲ πρωτόκουστο και άπίστευτο να εὔρεθῇ, τότε, επιστήμων σάν τον Κυριακού, ν' αρνηθῇ υπουργείο προσφερόμενο στο... πιάτο!

— Ξέρετε, του είπε, είναι κι' αυτό άρνησις υπηρεσίας στην πατρίδα, που έχει την ανάγκη σας!

— Καθόλου, απάντησε ο Κυριακού.

— Δεν είμαι έτοιμος δι' υπουργός, κύριε Πρόεδρε! είπε ο Κυριακού στον Κωλέττη.

Γνωρίζω πολύ καλά, κύριε πρόεδρε, ποία είναι τα πραγματικά καθήκοντά μου!

Δεν τό χώνεψε ο Κωλέττης και σε μία στιγμή του είπε:

— Δεν είσαστε και τόσο άπαραίτητος, όταν προβάλλετε δική σας αντίληψη για τα καθήκοντά σας στο Κράτος! Ακολούθησε απόλυσις του Κυριακού άλλ' αυτός άρχισε άμέσως το δικηγορικό του επάγγελμα και έγινε τότε, περίφημος.

Η εξέλιξις του, έκτοτε, ήταν ραγδαία και σπουδαιότατη. Οι Σπετσιώτες, στα 1843, τον έβγαλαν πληρεξούσιο και αυτός ώρίσθη, έπειτα, ένας από τους επιφανείς συντάκτας του Συντάγματος.

Στα 1851 διορίστηκε ο Κυριακού καθηγητής του Συνταγματικού και Ποινικού Δικαίου στο Πανεπιστήμιο. Έγραψε και μετέφρασε σπουδαία νομικά έργα καθώς και έρμηνεία του Συντάγματος και στον καιρό της μεταπολιτεύσεως του 1862 είχε γίνει επιφανεστάτη νομική προσωπικότης που διακρίθηκε πάλι και στην Έθνοσυνέλευσι, ιδίως στην ανώμαλη εποχή της ανοίξεως του 1863.

Τότε, πήγε η εξουσία μόνη της στα χέρια του, χωρίς καν αυτός να την επιζητήσει.

Φούντωσαν, τότε, τα κομματικά πάθη στην Ελλάδα και η Έθνοσυνέλευσις για να κατευάση τα πνεύματα που είχαν πολύ έρεθισθῇ και είχαν φτάσει πάλι σ' εμφύλιο πόλεμο. Τού έμπιστεύτηκε την κυβερνητική εξουσία.

Ο Κυριακού κατάλαβε τότε, ότι χρειαζόταν μεγάλο θάρρος και απόλυτη ψυχραιμία για ν' αντιμετώπιση ένας κοινοβουλευτικός κυβερνήτης την αναστάτωση που είχε γίνει τότε, όχι μόνο μέσα στην Αθήνα αλλά και σ' όλη την Ελλάδα. Όρεινοί και Πεδινοί έμαχοντο φασατικά και τό δημοτικό δίστιχο έλεγε:

«Τα όρνεα κι' οι πέτεινοι κυβερνήσις προσωρινή!»

Η πλειοψηφία του λαού ήθελε ήσυχία και ο Κυριακού προσπάθησε με κάθε τρόπο να σβύση την πυρκαϊά.

Πήρε συνεργάτες του, ως υπουργούς, τον Θ. Δηλιγιάννη, τον Δ. Καλλιφρονά, τον Δημ. Μπότσαρη, τον Γ. Πετμεζά και τον Ι. Παλαιολόγο.

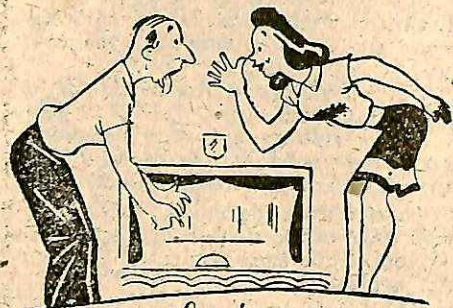
Πήγε μία μέρα βιαστικά ο στρατηγός Κορωναίος, μέσος στη Συνέλευσι, και φώναξε:

— Κύριε πρόεδρε συνωμοτούν για να ξαναφέρουν τον Όθωνα. Να τους τσακίσουμε!

Μά ο Κυριακού απάντησε: — Στρατηγέ, η αποστολή μας είναι να ριζώμε νερό και όχι λάδι στη φωτιά!...

Και πραγματικά εργάστηκε, τότε, με κάθε τρόπο για να κατευάση τα επαναστατικά πνεύματα, στην κρίσιμη εκείνη εποχή, τον Απρίλη του 1863. Αργότερα υπήρξε ως σύμβουλος της Επικρατείας και αέθανε τον Ιούνιο του 1869.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η κωμωδία μας

Αλλαγή κατοικίας

ΠΡΟΣΩΠΑ:

- 1) Ο Κώστας — που ψάχνει τρεις μήνες για να βρει ένα διαμέρισμα.
- 2) Η Λιλή — που έχει αυτό το διαμέρισμα.
- 3) Ένας μεσίτης.

(Στο γραφείο του μεσίτη)

ΚΩΣΤΑΣ: Άκόμα τίποτα;
ΜΕΣΙΤΗΣ: Νομίζω ότι σας βρήκα αυτό που θέλετε. Ένα διαμέρισμα από δυο δωμάτια, χόλλ, λουτρό και τὰ λοιπά. Για την ώρα καθεται μια κυρία, που πρόκειται να τ' αφήσει. Θα πάτε, λοιπόν, να το ιδείτε κι' αν σας κάνει να με ειδοποιήσετε αμέσως. Γιατί μπορεί να προλάβει κανένας άλλος.

ΚΩΣΤΑΣ: Τη διεύθυνσι και πήγα σαν αστραπή!

(Ο Κώστας χτυπάει το κουδούνι ενός διαμερίσματος πολυκατοικίας. Η πόρτα ανοίγει. Και στο μισοσκότεινο ανοίγμα εμφανίζεται μια κυρία, που πρέπει να είναι νοστιμη).

ΚΥΡΙΑ: Τι θέλετε, κύριε;

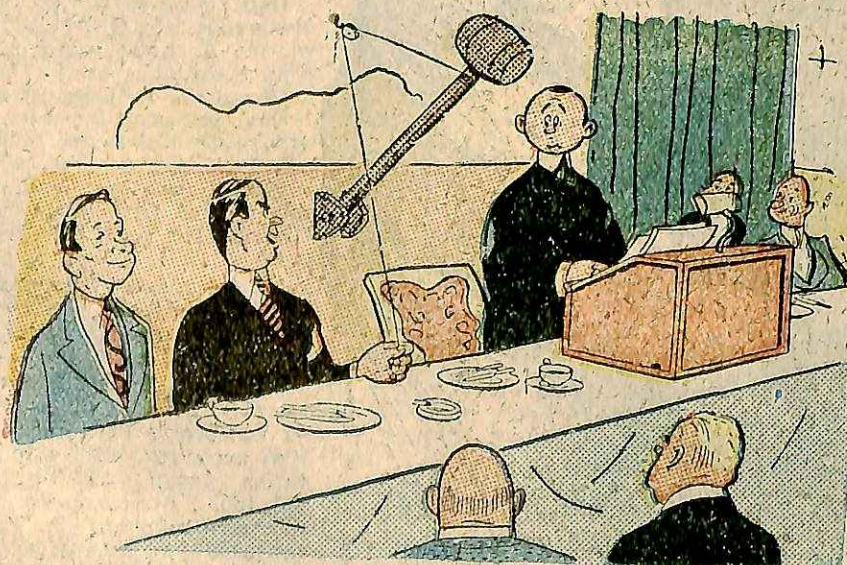
ΚΩΣΤΑΣ: Με συγχωρήτε, για την ενοχλησι. Θέλω να ιδώ το διαμέρισμα που νοικιάζεται!

ΚΥΡΙΑ: Ορίστε!

(Μπαίνει στο χόλλ. Η κυρία ανάβει το φως. Ο Κώστας τώρα προσέχει την κυρία).

ΚΩΣΤΑΣ (μ' έκπληξι): Λιλή! Εσύ! Με συγχωρείς! (Κάνει να φύγει).

ΛΙΛΗ: Στάσου, Κώστα, μη φεύγεις. Το ότι βρίσκομαι εδώ δεν είναι λόγος να μη δής το σπίτι που σ' ενδιαφέρει!

—"Αρχισε να έκφωνης το λόγο σου και θα σε ειδοποιήσω εγώ πότε θα σταματήσεις..."

ΚΩΣΤΑΣ: Δεν πρόκειται για μένα. Φοβαμαι μήπως εμένα σε στενοχωρήσει ή παρουνισιά μου.

ΛΙΛΗ: Τώρα πιά! Πέντε χρόνια μετά το διαζυγίο μας! Θα ήταν άστειο. Έκτός αν...

ΚΩΣΤΑΣ: 'Α! Όχι. 'Ισα-ίσα που εμένα μου κάνει ευχάριστη που σε ξαναδλέπω!

ΛΙΛΗ: Τότε, λοιπόν, πέρασε να ιδής το διαμέρισμά. Αυτό είναι το χόλλ. Έδώ ένα σαλονάκι-τραπεζαρία. Κι' αυτό το δωμάτιο εκεί είναι η κρεββατοκάμαρά μου. Υπάρχει λίγη αταξία εκεί μέσα, αλλά μόλις σηκώθηκα!

ΚΩΣΤΑΣ: Η αταξία στις κρεββατοκάμαρες είναι κάτι που πάντα με συγκινεί! (Μπαίνουν). Βλέπω πως τώρα κοιμάσαι σε μονό κρεβάτι!

ΛΙΛΗ: Πιστεύω πως αυτό σ' ευχαριστεί αυτή τη στιγμή!

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί; Πιστεύεις πως αν οι διαστάσεις του κρεβατιού ήταν μεγαλύτερες θα δοκίμαζα καιμιά στενοχωρία;

ΛΙΛΗ: Όπωςδήποτε! Έσεις οι άντρες είσατε τέρατα εγωισμού. Ζηλεύετε τη γυναίκα κι' αφού την χωρίσετε!

ΚΩΣΤΑΣ: 'Ισως νάχης δίκιο!... Α-λήθεια, γιατί φεύγεις από δω;

ΛΙΛΗ: Βαρέθηκα. Κάθωμαι δυο χρόνια εδώ μέσα κι' επεθύμησα λίγη αλλαγή. Έχω την ιδέα πως πρέπει ν' αλλάξει κανείς πότε-πότε σπίτι!

ΚΩΣΤΑΣ: Καμιά φορά και άντρα!

ΛΙΛΗ: 'Ισως. Βλέπεις όμως ότι δεν άλλαξα! Κι' εσύ γιατί αλλάζεις;

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί έχω κι' εγώ τη γνώμη πως πρέπει κανείς ν' αλλάξει πότε-πότε σπίτι.

ΛΙΛΗ: Κάποτε και γυναίκα, έ;

ΚΩΣΤΑΣ: 'Ισως. Αλλά δεν άλλαξα! Λοιπόν, το σπίτι μ' αρέσει. 'Ας μ' σ' ενοχλώ περισσότερο.

ΛΙΛΗ: Φεύγεις κιόλας; Κάτσε να σου φτιάξω έναν καφέ. Έκτός αν η συντροφιά μου σε πλήττει!

ΚΩΣΤΑΣ: Κάθε άλλο.

ΛΙΛΗ: Δώσε μου το καπέλλο σου!

(Η Λιλή παίρνει το καπέλλο και φεύγει. Ο Κώστας κάθεται σε μια πολυθρόνα).

ΚΩΣΤΑΣ (ανάβοντας ένα τσιγάρο): Κάτι φάρσες που μάς σκαρώνει η τύχη! Έπειτα από πέντε χρόνια που έχουμε να μιλήσουμε εγώ και η Λιλή, ο διάβολος με ρίχνει στο σπίτι της. Κι' εξακολουθεί να είναι πάντα όμορφη!...

ΛΙΛΗ (μπαίνει με τον καφέ): Έλπιζω πως ο καφές μου θα σ' αρέσει! Δεν είναι σαν κι' εκείνον που σου έπινα τότε και σ' έπιαναν τα νεύρα σου. Τώρα έμαθα!

ΚΩΣΤΑΣ: Αυτό θα είναι μια ευχάριστη

έκπληξι για μένα! (Πίνει). Περίφημος! Μπράβο, Λιλή! Με συγχωρείς, δεν σου δώσα τσιγάρο! (της προσφέρει).

ΛΙΛΗ: Μερσί. Δεν καπνίζω!

ΚΩΣΤΑΣ: Πως; Δεν καπνίζεις; Εσύ η-θελες ένα πακέτο-την ημέρα. Δεν θυμάσαι τί καυγάδες κάναμε για να σου το κόψω; Κι' εσύ καπνίζεις περισσότερο!

ΛΙΛΗ: Αυτό γινόταν γιατί μου το απαγόρευες!

ΚΩΣΤΑΣ: Και τώρα, πως τόκοφες;

ΛΙΛΗ: Γιατί δεν υπάρχει κανείς να μου το απαγορεύει! Κι' έτσι το βαρέθηκα!

ΚΩΣΤΑΣ: Και πως περνάς τη ζωή σου, από τότε που χωριάμε;

ΛΙΛΗ: Η ζωή μου κυλάει σε μια εκνευριστική ηρεμία. (Και είμαι μόλις 28 χρονών! Όσο το σκέπτομαι, με πιάνει τρέλλα! Ζω έντελως μόνι! Τόσο που έχω συνηθίσει πιά να μη φοβάμαι ούτε τις καταιγίδες!

ΚΩΣΤΑΣ: Άπίστευτα πράγματα!... (σηκώνεται). Λοιπόν.

ΛΙΛΗ: Τόσο βιαστικός είσαι; Δεν κάθεται να φάμε μαζί το μεσημέρι; Θα φτιάξω ένα ωραίο φαί, μόνι μου!

ΚΩΣΤΑΣ (χαμογελά ειρωνικά): Όραίο φαί, μόνι σου.

ΛΙΛΗ: Περίεργο, έ; Κι' όμως τώρα μαγειρεύω περίφημα φαγητά. Όχι σαν και κείνα που σου μαγειρεύα τότε και σ' έκαναν να πετάς το πιάτο στον τοίχο και να πηγαίνεις στο ρεστωράν!

ΚΩΣΤΑΣ: Λοιπόν, θα μείνω! Από περιέργεια!

(Στο τραπέζι).

ΛΙΛΗ: Λοιπόν;

ΚΩΣΤΑΣ: Θερμά συγχαρητήρια! Λίγες φορές στη ζωή μου έφαγα τόσο ωραία!

ΛΙΛΗ: Τίποτ' άλλο δεν βλέπεις;

ΚΩΣΤΑΣ: Ναι. Πως έγινες πιο όμορφη και πιό... νοικοκυρά! Και... που βρήκες καινούργιο σπίτι!

ΛΙΛΗ: Δεν βρήκα ακόμα. Ποτέ δεν φανταζόμουν πως εσύ θα μου κανες έξωσι!

ΚΩΣΤΑΣ: Έχω να σου κάνω και μια πρότασι. Να σε φιλοξενήσω εδώ, ως που να βρης καινούργιο σπίτι. Ήλεις;

ΛΙΛΗ: Σ' ευχαριστώ, Κώστα. Δεν θα σου δώσω πολύ βάρος.

ΚΩΣΤΑΣ: Νόστιμη περιπέτεια! Λοιπόν, πώς να υπογράνω το συμβόλαιο; Οάρθω το βράδυ. Τα επιπλά μου θα τα φέρω αργότερα... (Σηκώνεται, Η Λιλή τον συνοδεύει ως την πόρτα). Όρδουάρ, Λιλή! (Χωρίς να σκεφτεί τη φίλαει).

ΛΙΛΗ: Τι ήταν αυτό;

ΚΩΣΤΑΣ: Με συγχωρείς, Λιλή. Κεκτημένη ταχύτη! Από τότε!

(Βράδυ. Ο Κώστας με μια βαλίτσα στο χέρι υψύται το κουδούνι. Η Λιλή ανοίγει).

ΚΩΣΤΑΣ: Καλησπέρα! Έν τάξει τὰ πράγματα. Να και το συμβόλαιο της νοικιάσεως. Που θα κοιμηθώ;

ΛΙΛΗ: Στο κρεβάτι!

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' εσύ;

ΛΙΛΗ: Εγώ θα στρώσω στο σαλονάκι.

ΚΩΣΤΑΣ: 'Α! Αυτό δεν γίνεται! Στο σαλονάκι θα κοιμηθώ εγώ!

ΛΙΛΗ: Ποτέ! Έσύ είσαι ο κύριος του σπιτιού τώρα!

ΚΩΣΤΑΣ: Στο κρεβάτι θα κοιμηθής εσύ! Άλλοιώς φεύγω!

ΛΙΛΗ: Δεν το δέχομαι! Έσύ θα κοιμηθής! Άλλοιώς φεύγω εγώ!

ΚΩΣΤΑΣ (σκέπτεται λίγο): Άκουσέ με, Λιλή. Έχω ακόμα μια πρότασι! Άφου επιμένουμε κι' οι δυο να μοιραστούμε το κρεβάτι μαζί! Θα κοιμηθούμε σαν αδέσφια!

ΛΙΛΗ: Έστω!

(Το πρωί).

ΚΩΣΤΑΣ: Λοιπόν, Λιλή, έχω ακόμα μια πρότασι. Σκέφτηκα την υπόθεσι του σπιτιού. Που να τρέχει τώρα και να ψάχνεις για σπίτι! Μετακομίσες, συμβόλαια, βάσανα! Δεν μένεις εδώ;

ΛΙΛΗ: Για πόσον καιρό;

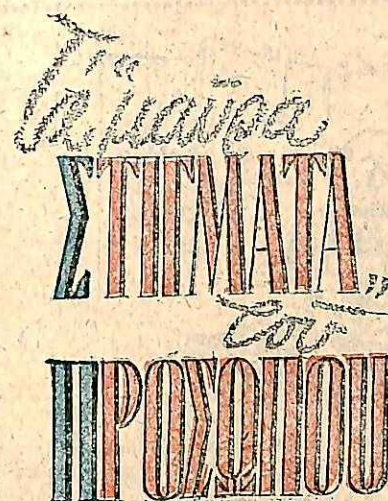
ΚΩΣΤΑΣ (την κυττάζει στα μάτια γλυκά και την αγκαλιάζει): Μά, 'ίσως και για πάντα. Άν θέλεις, δηλαδή!

ΛΙΛΗ: Άν θέλω! (φιλιούνται).

ΚΩΣΤΑΣ: Έτσι θα έχουμε οικονομία και στο νοίκι!

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Η γενική κοί ή τοπική θεραπεία των

Τα «μαύρα στίγματα» του προσώπου παρουσιάζονται γύρω στα 15, αρχίζουν να υποχωρούν στα 25 και χάνονται συνήθως γύρω στα 30... Άραγε χάνονται; Όχι, έντελως. Γιατί αφήνουν ανεξάλειπτα τὰ ίχνη τους...

Οι νέες πολύ λίγο ανησυχούν όταν τὰ πρωτοβλέπουν. Γιατί τὰ θεωρούν σὰ μιάν αναπόφευκτη εκδήλωσι του περασμάτος των από την παιδική στην εφηβική ηλικία. Και δεν φροντίζουν γι' αυτά. "Η τό, πολύ - πολύ, περνούν πάνω μια κρέμα και λίγη πούδρα... Άλλ' αυτό είναι το ίδιο σαν να κλείνουν το λύκο μέσα στο μαντρί!

Πρώτα - πρώτα, πρέπει να ξέρετε ότι τὰ μαύρα στίγματα δεν είναι μια αναπόφευκτη εκδήλωσις του περασμάτος από την παιδική ηλικία στην εφηβεία. Κάθε άλλο, μάλιστα! Είναι αντίθετα μια αρρώστεια ή εκδήλωσις διαφόρων λειτουργικών διαταραχών του οργανισμού, που παρουσιάζονται στο δέρμα του προσώπου.

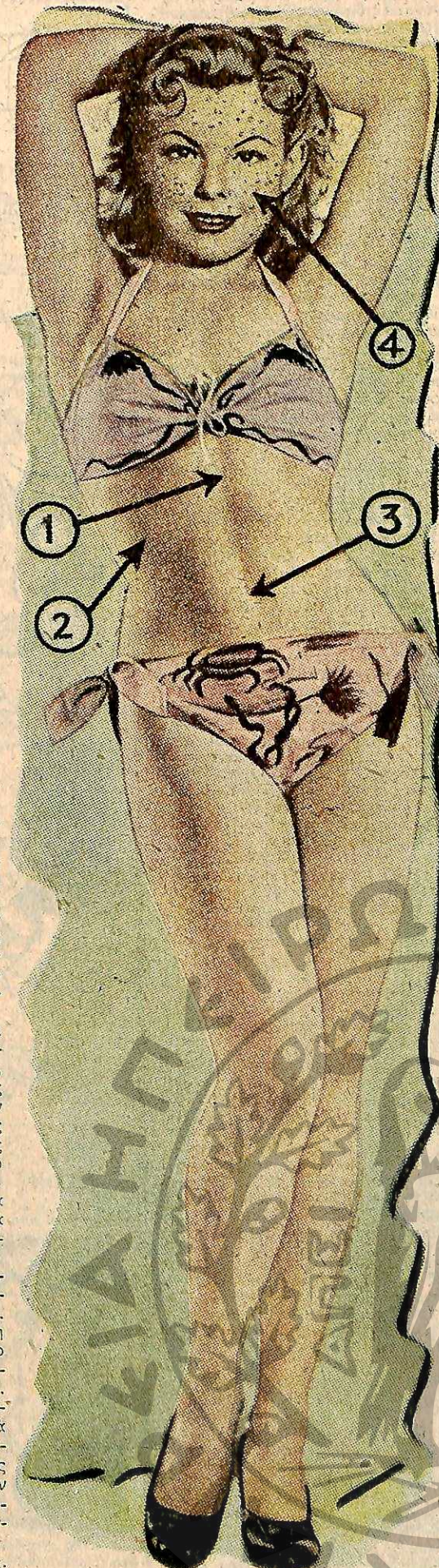
Όπως ξέρετε από πείρα, αυτά τὰ μαύρα στίγματα που συνοδεύονται συνήθως και από άκμή, παρουσιάζονται σχεδόν συνήθως μαζί με την πρώτη εμφάνισι των εμηνίων. Αυτή η σύμπτωση μας δείχνει καθαρά την επίδρασι της λειτουργίας των ωοθηκών πάνω στο δέρμα.

Νά, λοιπόν, μια πρώτη αιτία που προκαλεί τὰ αντίσθητικά αυτά στίγματα πάνω στο πρόσωπο.

Άλλες αιτίες είναι ή κακή λειτουργία του στομάχου, του έντερικού σωλήνος και του ήπατος. Όποιαδήποτε στομαχική, έντερική ή ήπατική διαταραχή έχει άμεσο αντίκτυπο στο δέρμα και ειδικώτερα στο δέρμα του προσώπου.

Η θεραπεία, λοιπόν, δεν θα είναι μόνον τοπική, αλλά γενική. Θα αποβλήτη, δηλαδή, στην αποκατάστασι της διαταραχής λειτουργίας των διαφόρων όργάνων και την εξαφάνισι των αιτιών που μπορούν να προκαλέσουν τη συγκέντρωσι τοξινών στον όργανισμό.

Από την άποψι της διατροφής,

θ' αποφύγετε τὰ καρυκεύματα, τὰ θαλασσινά, τὸ κυνήγι και τὰ οινόπνευματώδη ποτά. Μιά αυστηρή γαλακτική δίαιτα μία φορά τὴ βδομάδα ή τὸ δεκαπενθήμερο είναι πολύ ωφέλιμη. Οί χυμοί των φρούτων άσκούν επίσης ευεργετική επίδρασι στην ἐπιδερμίδα.

Τοπικά, θα κάνετε συχνές πλύσεις με θειούχο σαπούνι ή ιχθυόλη. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ακόμα μίγμα θείου, αιθέρος, οινόπνεύματος, καμφοράς και βενζόλης. Την αναλογία αυτών των ουσιών θα κανονισή ο γιαντρός σας ανάλογα με τις αντιδράσεις της ἐπιδερμίδος σας. Στο εμπόριο έκαμαν την εμφάνισι τους τελευταία μερικές αλοιφές ή λοσιόν, που συνδυάζουν αυτές τις ούσιες, όπως τὸ Σατινέλ, ή Ντενιζολίνη κλπ. Αυτά τὰ προϊόντα είναι πολύ καλά για την αντιμετώπισι και την υγιεινή της ἐπιδερμίδος.

Τὸ δέρμα σας έχει ανάγκη, όμως, ν' απαλλαγή από τὸ μαύρο στίγμα. Δεν θα διατάσετε σ' αυτό. Χρειάζεται όμως μία μικρή προπαρασκευή για να τὸ ἐπιτύχετε. Διαφορετικά, θα παραμείνουν στὸ πρόσωπό σας ίχνη αὐτῆς της μικρῆς ἐπεμβάσεως.

Ένα τοπικό ατμόλουτρο - μπορείτε να βράσετε μέσα στὸ νερό λίγο δενδρολίβανο, που είναι εξαιρετο μαλακτικό - θα προηγηθῇ από την ἐξαγωγή.

Γι' αυτό τὸ σκοπό δεν θα χρησιμοποιήσετε τὰ δακτυλά σας, που είναι γεμάτα μικρόβια, αλλά θα φροντίσετε να προμηθευθῇτε ένα μικρὸ ἔργαλειο από χάλυβα ή ἐλεφαντοστόν, που ὑπάρχει στὸ εμπόριο με τὸ ὄνομα «πρές-κομεντόν». Θὰ τὸ ἀπολυμάνετε προηγουμένως με λίγο καθαρό οινόπνευμα και κατόπιν θα τὸ βάλετε γύρω στὸ στίγμα και θα τὸ πιέσετε ἑλαφρά. Άν οὕτῃ ή πίεσις δεν τὸ κάμη να βγῇ, μὴν ἐπιμένετε. Δοκιμάσετε μιάν ἄλλη μέρα.

Θὰ καθαρῇτε ὑστερα τὸ μέρος ἀπ' ὅπου βγάλατε τὸ μαύρο στίγμα με λίγο καθαρό οινόπνευμα. Ἐπὶ μερικές ἡμέρες θα βάζετε πάνω σ' αὐτὸ μία αλοιφή, που να περιέχει θείο ή ιχθυόλη.

Αὐτὲς οί προφυλάξεις εἶνε ἀπαραίτητες για να μὴ μεταδοθῇ ή μόλυνσις στὸ πρόσωπό σας και παρουσιαστούν ἄλλα στίγματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Τὰ νηματοειδῇ ντοῦς, τὸ μασάζ τοῦ προσώπου και ή ἀκτινοθεραπεία συντελοῦν ἐπίσης στὴν εξαφάνισι των μαύρων στιγμάτων. Ἄλλὰ δεν ὑπάρχει λόγος να καταφύγετε σ' αὐτὰ παρά μόνον στὴν περίπτωσι που τὰ στίγματα συνοδεύονται και από άκμή ή όταν ἀποτελοῦν μιὰ μόνιμη κατάσταση της ἐπιδερμίδος.

Πρὸ πάντος, πρέπει να ἔχετε ὑπομονή και να μὴν προσπαθῇτε να εξαφανίστετε τὰ μαύρα στίγματα από τὴ μία μέρα στην ἄλλη, όπως συμβαίνει, δυστυχώς, με τις περισσότερες νέες.

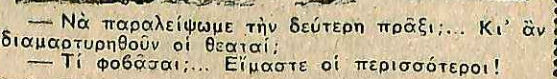
Κάθε στομαχική (1), ήπατική (2) ή έντερική (3) διαταραχή έχει αντίκτυπο στο δέρμα του προσώπου (4)...

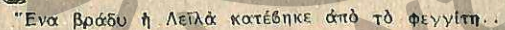
Ἡ νοικοκυρά που ἦταν μιά γυναίκα τὸν παλιὸν καιρὸν ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ καὶ νὰ βάζῃ χίλια δὴμὰ μὲν μασὰλ τῆς. Ἄδικα κλεῖδωνε κατὰ ὅλες τῆς πόρτες, ὅδικα ἔμενε ἀγρυπνῶν μὴπως ἀκούσῃ αὐτὸν τὸν ἀγνωστο ἔσπισκεπτι τοὺς. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀκούσῃ τίποτε καὶ κανεὶς θούρουδεν εἶχε κινήσῃ τὴν περιέρω... τῆς.

Ἄφου μάταια ἀγωνίσθηκα ὡς δώσουν μιά λογικὴ ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου...

‘Ο τρόπος με τον οποίο έσκιζε
το ύψασμα ήταν ακριβώς ο ίδιος με
τον τρόπο του ανώνυμου που έσχιζε
τα είδη ρουχισμού. Δεν υπήρχε
αμφιβολία ότι αυτή ήταν η δράστis.
Την συνέλαβαν άμεως κι’ άρχισαν
να την ανακρίνουν. Στην αρχή αρ-
νήθηκε την ενοχή της. ‘Επειτα όμως
ψυχολόγοι και αυτή έσχιζε τα ρού-
χα γιατί αυτό της προξενούσε ευχα-
ρίστησι!... ‘Η μικρή υπέρτατη
Είρηνι έξητάσθη από ψυχιάτρους οι
οποίοι και διαπίστωσαν ότι έπασχε
από ήλικη παράνοια. ‘Ετσι αυτός
ο ‘άγγελος’ κλείστηκε στο δημόσιο
Ψυχιατρείο και υπέγραψε τέλος και
‘απεντιμό της να βάλουν ένα ρού-
χο γερό!... Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ὁ σύζυγός της, που ήταν πολύ φιλό-
χρηματος, δεν δυσκολεύθηκε να δεχθῇ αὐ-
τὴ τὴ συμφωνία. Ἐτσι, τὴν ἄλλη μέρα
ἡ Λεϊλά ἐξαναγύρισε στὸ πατρικὸ σπίτι.
Ὁ πατέρας της ἔγινε, ὅμως, ἔξω φρε-
νῶν γι' αὐτὴ τὴν πράξ̃ της καὶ ἡ πρώτη
σκέψ̃ς του ἦταν νὰ τὴν βάλῃ μέσα σ' ἓν
αἶμα σάκκο καὶ νὰ διατάξῃ τοὺς ὑπὸρρ-
τες του νὰ πάνε νὰ τὴν πετάξουν στὴ
θάλασσα. Ἀλλ' ὁ πατέρας του, που ζού-
σεν ἀκόμα καὶ ποὺ ἡ ηλικία του εἶχε κα-
τεῖ λιγώτατον φανατικόν, τὸν συγκράτησε

Ἡ σκέψις ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ δραπέτευσι ἀπὸ τὸ ἀπαίσιο κελλὶ τὴν γιομένη χάρι, Ἄρχισε, λοιπόν, νὰ λυγοστεύῃ τὴν τροφὴν τῆς, γιὰ νὰ σχηματίσῃ μερικὰ ἀποβλήματα πού θὰ τῆς χρησίμευαν γιὰ τὸ ταξίδι πού θὰ ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ἐπειτα, ἓνα βράδυ, τὸ ἔβλεπε μὲ τὸ σεντόνι τῆς καὶ τὰ κατέβαζε ἀπὸ τὸ φυγυλὶν. Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, πῆδησε κι' αὐτὴ.

Ἄλλ', ὅταν βρέθηκε κάτω, εἶδε πὼς ἡ μικρὴ ἴσια ἑκτάσις πού εἶχε διακρινὴ ἀ-

Στὸ μεταξὺ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ πατέρος
της τὴν ἀναζητοῦσαν σ' ὅλην τὴν Περσίαν.
Κι' ὁ πρίγκιπας Νουσαφερν, μ' ὅλο πο-
μπλοφορήν, τὴν αἰεὶ τὴν Λεϊλά στο-
λίσαι, δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ σταμα-
τήσῃ αὐτὲς τὶς μάταιες ἐρευνές του.
Γιατὶ φοβοῦσαν μήπως μαθεύτῃ ὅτι ἡ κό-
ρη του εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν πατρίδι-
της κι' εἶχε ζητήσει καταφύγιο μεταξὺ
τῶν Εὐρασιανῶν, ποῦ, σὰν γνήσιος Πέρ-
σης, τοὺς περιφρονοῦσε καὶ τοὺς ἀπε-
χθανόταν.

Τὰ σκύλια τῆς πόλης

Η ζωή τους, οι συνήθειές τους και τὸ τραγικὸ τέλος τους

Οι παλαιότεροι θὰ θυμούνται ἀσφαλῶς τοὺς στίχους τοῦ ποιητοῦ:

Λάσπη, σκυλιά, χαϊμάληδες,
τὰ τρία ταῦτα ὄντα
τῆς Κωνσταντινουπόλεως
τὰ μόνια προϊόντα.

Πραγματικὰ οἱ σκύλοι τῆς Πόλης ἦσαν ἡ μεγαλύτερη πληγή τῆς τουρκικῆς πρωτεύουσας.

Ἀσχολήθηκαν μὲ αὐτοὺς ἰσχυροὶ καὶ ξένοι συγγραφεῖς.

Δὲν ὑπῆρχε στὴν Πόλη πλάτεια, δὲν ὑπῆρχε δρόμος, δὲν ὑπῆρχε σοκάκι ποὺ νὰ μὴν κατέχευται ἀπὸ τοὺς ἀδέσποτους σκύλους.

Ξάπλωναν τεμπέλικα στοὺς δρόμους καὶ δὲν παραμέριζαν, οὔτε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ σουλτανικὴ ἀμάξα!

Οἱ Τούρκοι τῆς Πόλης ἀγαποῦσαν ὥστόσο τὰ τετράποδα αὐτὰ ποὺ ἦσαν ἀφάνταστα ἐξυπνα.

Ὁ Ἕλληνας γιατρός τοῦ Σουλτάνου Μαυρογένους, ποὺ εἶχε γράψῃ ἰδιαίτερα βιβλίο γιὰ τοὺς σκύλους τῆς Πόλης ἀναφέρει σχετικὰ μὲ τὴν ἐξυπνάδα τοὺς παρακάτω χαρακτηριστικὰ γεγονότα:

Ἐνῶς ἀπ' τοὺς ἀδέσποτους σκύλους τῆς γειτονίας τοῦ εἶχε καταλάβῃ ὅτι ὁ Μαυρογένης «θηροῦσε» τοὺς ἀρρωστους καὶ τοὺς πληγμένους συνανθρώπους του. Κάποτε λοιπὸν ποὺ ὁ σκύλος αὐτὸς πληγώθηκε σὲ μιὰ αἰματηρὴ συμπλοκὴ μὲ τοὺς σκύλους τῆς πλησίον γειτονίας, πῆγε ἐξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ γυναικοῦ κι' ἄρχισε νὰ τὴν ξυπνᾷ μὲ τὰ νύχια του καὶ νὰ οὐρλιάζει λυπηρὰ.

Ὁ Μαυρογένης κατέβηκε, ἀνοίξε καὶ εἶδε τὸν... ἐπισκοπὴν του νὰ τοῦ δείχνῃ τὸ πληγμένον πόδι του. Τὸν πῆρε ἀμέσως ἐπάνω, τοῦ ἔδεσε τὸ τραῦμα καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ. Ἡ πληγὴ ἔκλεισε σὲ λίγες μέρες.

Πέρασε καιρὸς, ὁλόκληρος χρόνος. Κι' ἔνα πρῶτ' ὁ Μαυρογένης ἀκούσε πάλι θόρυβο

κι' οὐρλιαχτὰ ἐξω ἀπ' τὴν πόρτα του. Κατέβηκε, ἀνοίξε καὶ εἶδε τὸν παλὸν τραυματία νὰ τοῦ κοιτάζῃ ἕνα σύντροφο ποὺ εἶχε πληγώθῃ ἐπίσης σὲ κάποιο σκυλοκαυγᾷ! Καὶ τὴ φοβὰ αὐτὴ ὁ καλὸς Μαυρογένης ἔδεσε τὸ τραῦμα τοῦ τετράποδου πελάτη.

Οἱ ἀδέσποτοι αὐτοὶ σκύλοι μαζεύονταν πρῶτ' πρῶτ' ἐξω ἀπ' τοὺς τεκέδες. Ἦξεραν ὅτι τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ Δεσπότης μοιράζαν νερόδραστη σούπα στους φτωχοὺς κι' ἐπαίρωναν φυσικὰ τὸ μερίδιό τους.

Ἡ ἀφοσίωσι τῶν σκύλων τῆς Πόλης σ' ἐκείνους ποὺ τοὺς φέρονταν φιλικὰ καὶ φροντίζαν γιὰ τὴν τροφή τους ἦταν ἀφάνταστη.

Μία νεαρὴ χανούμ, ἡ Ἐμινέ, ἔρριχνε συχνὰ τροφή στους ἀδέσποτους σκύλους τοῦ δρόμου τῆς. Οἱ σκύλοι τὴν ἔδελεαν σὰν θεὰ τους! Κι' ὅταν ἡ καλὴ καρδιὰ κῆρ ἀρρώστησε καὶ πέρασε στὸ ἄλθος τῆς ἡλικίας τῆς, οἱ σκύλοι ἀκολούθησαν τὴν κηδεῖα τῆς, κι' ἔμειναν μερῶνυχτα πάνω ἀπ' τὸν τάφο τῆς, χωρὶς τροφή καὶ νερό, ὥς ποὺ τοὺς βρῆκαν νεκρούς πάνω ἀπ' τὴν τελευταία κατοικία τῆς ὡραίας Τουρκάλας!...

Ἐνῶς φτωχὸς Τούρκος οἰκογενάρχης ταῖζε συχνὰ κατὲς μεσημέρι ἕνα ἀπ' τοὺς σκύλους αὐτοῦς. Μία μέρα τὸ μικρὸ παιδί τοῦ Τούρκου ἔπεσε στὴ θάλασσα. Ὁ σκύλος ρίχτηκε νὰ τὸ γλυτώσῃ, μὰ δὲν πρόλαβε. Ἐβγάλαν σὲ λίγο νεκρὸ τὸ ἄμωρο μικρὸ ἀπ' τὴ θάλασσα. Λυπημένος γιὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ ὁ σκύλος δὲν ἐανοδέχθηκε τροφή ἀπ' τὸν πατέρα τοῦ πνιγμένου παιδιοῦ. Καὶ πόση σὲ λίγες ἡμέρες ἀπὸ αἰτία, βελγόντας ἐκεῖ τὴν ἀπελπίσια καὶ τὸν πόνο του γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἐγένετο!...

Τρεῖς ἄλλοι πιστοὶ καὶ ἀφοσιωμένοι σκύλοι ρίχτηκαν νὰ βρογερὴ νύχτα μὲ λύσσα ἐναντίον μιᾶς συντροφιάς παληκαραδῶν ποὺ βέλησαν γ' ἀγανάχνη τὴν ὡραία μοναχοκόρη μιᾶς χήρας.

Ἡ χήρα ἔρριχνε πάντα τροφή στους τρεῖς αὐτοὺς σκύλους. Μόλις τὰ πιστὰ ζῶα ποὺ κοιμόντουσαν στὴ μέση τοῦ δρόμου κατὰλαβαν τί συμβαίνει, ὤρμησαν νὰ σώσουν τὴν κόρη, τὴν ὁποία ἀγαποῦσε ὁ ἕνας τῶν νέων. Μὰ τὸ πῆρωσαν μὲ τὴν ζωὴ τους.

Πρακτικὲς συμβουλές

Μὲ τὸ νέφτι καθαρίζουν λεκέδες ἀπὸ κερί, βερνίκι πίσσα ἢ ἀσφάλτο, ἀκόμη καὶ σὲ λεπτὰ ὑφάσματα.

Τὰ παπούτσια ποὺ ἔχουν γίνῃ σκληρὰ ἔπειτα ἀπὸ... ἕνα μπάνιο τῆς βροχῆς, ἐξανιασκάδουν σὰν πρῶτα, ἂν τὰ τρίψετε μὲ παραφινέλαιο.

Λεκέδες ἀπὸ κρασί πάνω στὰ τροπεζομάντλια ἢ στὶς πετέτες καθαρίζουν ἀν τὸν βρέξετε μὲ ὀξυζενή κι' ἔπειτα τοὺς ἀλείψετε σταν ἥλιο.

Μὲ ὅσους εὐκαλύπτου καθαρίζῃ ἡ λίγδα ἀπ' τοὺς γιανκάδες τῶν ρούχων κι' ἀπ' τὶς ὑφασματένιες ταπετασίους τῶν ἐπιπλῶν.

Ὅσο πὺθ φρέσκο εἶνε ἕνα πηγτὸ αὐγὸ, τόσο εὐκολώτερα ξεφλουδίζεται.

Ὅταν ἕνα γυάλινο βούλωμα ἔχῃ κολλήσει στὸ στόμιο μιᾶς μπυρκῆς, μπορεῖτε νὰ τὸ ξεκολλήσετε ἂν ζετανέτε γυρῶ-γυρῶ τὸ λαμπρὸ τῆς μ' ἕνα σπέρτο.

Ἄν τὸ σπῆτι σας ἔχῃ δυσάρεστες μυρωδιές ἀπ' τὴν κουζίνα κάψετε μερικά σπέρτα. Ἡ μυρωδιά τοῦ θειοφιοῦ τους θὰ σκεπάσῃ κάθε ἄλλη.

Οἱ παληκοράδες τράβηξαν τὰ μαχαίρια τους καὶ σκότωσαν τοὺς δύο σκύλους ἐπὶ τόπου. Ἀλλὰ κι' ὁ τρίτος ψόφησε σὲ λίγες μέρες ἀπὸ τὰ τραύματά του.

Στὶς περιφημίες συχνὲς μεγάλες πυρκαϊές τῆς Πόλης, πολλές φορές οἱ σκύλοι αὐτοὶ ἔσωσαν κινδυνεύοντας κατοίκους μέσα ἀπὸ τὶς τριμερὲς φλόγες καὶ ἰδίως μικρὰ παιδιά.

Ὁ σκύλος τῆς Πόλης, γράφει ὁ παλὸς Φαναριώτης λόγιος Βασιλειάδης, συγγενεύουν μὲ τοὺς λύκους καὶ τὰ τσακάλια. Ἐχουν φουντωτὴ, γυριστὴ οὐρὰ, σπινθηροβόλα μάτια καὶ μέτριο ἀνάστημα. Τὸ χρῶμα τους εἶνε ἐκτὸς καὶ σπανιότερα μαῦρο. Ἐχουν ὀμους καὶ τὰ ἐλαττώματά τους: Εἶνε ζητιῶνι, λαίμαργοι, θορυβώδεις, τυχοδιώκτες, φιλοπόλεμοι.

Ἐνῶς σκύλος ὁ πὺθ μεγαλόσωμος καὶ πὺθ δυνατός, εἶνε πάντα ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σκυλοκοινοῦ ἐνὸς δρόμου ἢ μιᾶς πλατείας. Τὰ σκυλολόγια αὐτὰ μὲ τοὺς ἀνδρείους καπετανοὺς τους στήνουν συχνὰ ἀγώνους, αἱματηροὺς καυγάδες. Κι' ὁλόκληρες συνοικίες ἀναστατώνονται ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

Συχνὰ ἀγωνίζονται μετὰ τοὺς οἱ δύο ἀρχηγοί. Οἱ ἄλλοι σκύλοι παρακολουθοῦν τὸν ἀγὼνα βουβοί. Τέλος, ὅταν ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο ἀρχηγούς νικῇ, πλησιάζει τὸν ἀντιπάλό του ποὺ βρίσκεται ἐκλιπόμενος στὸ χῶμα γεμάτος σκόνη καὶ αἷματα, σπκνέει τὸ πόδι του μὲ περιφρόνησι καὶ... τὸν καταβρέχει!...

Δὲν πρέπει νὰ σὰς φαίῃ περίεργο!... Ἀπίστευτο τὸ πράγμα. Μία φορὰ στὴ Μάνη πιάσανε οἱ κυνηγοὶ ἕνα λυκόπουλο βυζαντινικοῦ. Τὸ πῆγανε στὴν ἀγορὰ ὅπου μαζεύτηκαν πολλοὶ περίεργοι καὶ τὸ κύτταζαν. Ἐξαίφνα πλησίασε κι' ἕνας μαντρόσκυλος, γνωστός στὴν πόλιν ὡς γενναῖος καὶ καυγατζής. Ὅλοι παραμέρισαν γιὰ νὰ δοῦν τί θὰ κάμῃ. Περιμέναν νὰ ριχθῇ καὶ νὰ κατασπαράξῃ τὸ λυκόπουλο. Μὰ γελᾶστηκαν. Ὁ μαντρόσκυλος ζύγωσε τὸ λυκόπουλο, τὸ κύτταξε μὲ περιφρόνησι, σήκωσε τὸ πόδι του, τὸ... κατάρθεξε κι' ἔφυγε περήφανος, μὲ τὸ κεφάλι ὑψηλὰ!...

Ὅταν ὁ δραστήριος Σουλτάν Μαχμούτ κατέστρεψε τοὺς γενιτάρους ποὺ εἶχαν γίνει πληγὴ γιὰ τὸ ντοβλέϊ ἀποφάσισε νὰ λιτρώσῃ τὴν Πόλιν κι' ἀπὸ τοὺς σκύλους. Ἐβγάλαν λοιπὸν ἕνα αὐτοκρατορικὸ διάταγμα νὰ ἐξοριστοῦν ὅλοι οἱ σκύλοι στὰ ἐξερνήσια Ὁρειὰ καὶ Πλάτη, πῶς ἀπ' τὰ Παινηκλήνησια.

Πληθὴ στρατιωτῶν καὶ χαμᾶληδων μάζεψαν τότε τοὺς σκύλους ἀπ' τοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατείες, ὁλόκληρες στρατιές σκύλων, καὶ τοὺς μετέφεραν στὰ δύο ἐρημονήσια.

Συνέβη ὅμως τότε κάτι τὸ ἀπίστευτο. Ἡ πείνα ἀγρίωσε καὶ κοπάδια αὐτὰ τῶν σκύλων κι' ἕνα πρῶτ' ρίχτηκαν στὴ θάλασσα καὶ, παρ' ὅλη τὴν μεγάλη ἀπόστασι, ἐαναγύρισαν στὴν Πόλιν!...

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Σουλτάν Μαχμούτ δὲν τόλμησε νὰ ἐαναπολήσῃ τὸ σκυλοκοινοῦ τῆς πρωτεύουσας του, γιὰ νὰ μὴν δυσχερεῖται τὸ λαὸ καὶ τοὺς λερωμένους.

Πέρασαν ἔτσι χρόνια πολλὰ. Οἱ σκύλοι τῆς Πόλης αὐξάνονταν καὶ πληθύνονταν. Ὡς ποὺ τὸ κακὸ ἔφτασε πᾶς στὸ ἀπορχώπο. Ὅλη ἡ Εὐρώπη γελοῦσε μὲ τὸ χάλι αὐτὸ τῆς τουρκικῆς πρωτεύουσας. Ἐπρεπε νὰ ληφθῇ ἕνα μέτρο. Κι' οἱ σκύλοι καταδικάστηκαν σὲ νέα ἐξορία καὶ θάνατο.

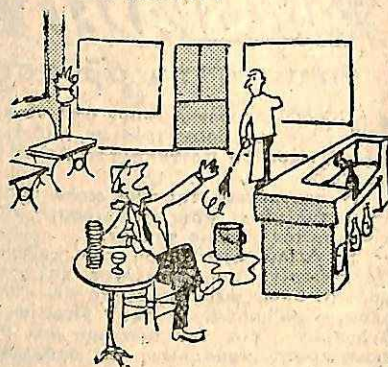
Αὐτὴ τὴ φορὰ τοὺς μετέφεραν σ' ἕνα μακρινότερο ἐρημονήσι, ὅπου πείναν διψᾶσαν, ἀλλήλοφθογάδην καὶ δὲν ἔμεινε οὔτε ἕνας σχεδὸν ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ καὶ πανένδοξο πολιτικὸ σκυλοκοινοῦ.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

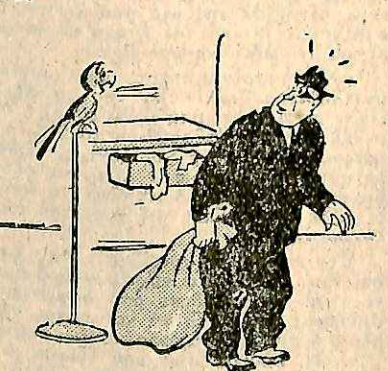
Οἱ ἄλλοι δὲν προφτάσαν

— Πέριεργο!... Εἰσθε ὁ πρῶτος ποὺ παραπονεῖται πὺς τὰ ἀλεξίπτωτά μας δὲν ἀνοίγουν!...

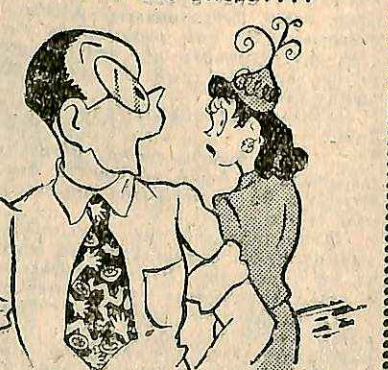

ΜΕΘΥΣΙ 100 %

— Γκαρσόν, κερνάω ὅλους τοὺς πελάτες!

Ὁ παπαγάλος: Δούλεψε φιλαράκο, μὲ τὴν ἡσυχία σου!... Ἐχουν πᾶσι ὅλοι στὸ σινεμά!...

ΔΑΣΚΑΛΕ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΣ

— Ἐσεῖς οἱ γυναῖκες, δὲν ἔχετε ποτέ σας γούστο!...

Τὰ «πούρα» τοῦ ἀέρος

Τὰ Ζέππελιν κι' ἡ ἱστορία τους

Στὶς 6 Μαΐου 1937, τὸ προσωπικὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Λέικχορστ ἀστίσε δέξοντάς τὸ μεγαλύτερο ἀεροσκάφος ποὺ ὑπῆρξε ποτέ: τὸ πηδاليουχούμενον «Χίντεμποργκ», μήκους 250 μέτρων καὶ ὕψους 40, ποὺ εἶχε φτάσει ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ μὲ 97 άτομα, ἄντρες καὶ γυναῖκες.

Ἀφ' οὗ συμπλήρωσε χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο τὸ ὑπερκόσμιον αὐτὸ ταξίδι του, τὸ πηδاليουχούμενον προσεγγίσθηκε στὸ Λέικχορστ. Ἐνῶ ὅμως εἶχε κατεβῇ σὲ ὕψος 60 μέτρων μόνον, μιὰ μικρὴ κίτρινη φλόγα ξεπήδησε κοντὰ στὴν οὐρὰ του, σὰν νὰ χεῖ τριφεῖ κάποιος ἕνα σπῆρτο πάνω στὴν πλάτη τοῦ γίγαντος. Ἡ φωτιά μεταδόθηκε ἀστραπιαία σ' ὅλο τὸ σκάφος.

Μὲ τὴν τραγικὴ αὐτὴ — κι' ἀνεξήγητὴ ἀκόμη — καταστροφὴ τοῦ «Χίντεμποργκ» ἔληξε ἡ βασιλεία τῶν πηδاليουχούμενων. Οἱ Γερμανοὶ κατασκεύασαν ἄλλο ἕνα ὁμοῖο ἀεροσκάφος, ἀλλὰ ὁ πόλεμος ξέσπασε πρὶν προλάβουν νὰ τὸ δοκιμάσουν.

Τὸ πρῶτο μετάλλιον πηδاليουχούμενον πέταξε τὸ 1897. Ἦταν ἐφευρεσις ἐνὸς ἀποστράτου στρατιωτικοῦ 62 ἐτῶν, τοῦ κόμητος Φερδινάνδου φὸν Ζέππελιν. Οἱ σύγχρονοὶ του τὸν εἰρωνεύονταν γι' αὐτὸ τὸ ἀερόπλοιο ἀπὸ ἀλουμίνιο, μήκους 127 μέτρων, ὁμοῖο μ' ἕνα μακρὸ ἄστρο μολύβι μωτέρου καὶ στίς δύο ἄκρες. Χιλιάδες δυσπιστοὶ θεαταὶ παρακολούθησαν τὴν πρώτη πτήσι του. Κι' ὅμως τὸ ἀτέλές ἀκόμη αὐτὸ πηδاليουχούμενον, μὲ τὶς δύο βαρκοῦλες ποὺ κρέμονταν ἀπὸ κάτω καὶ μὲ μιὰ ἐξωτερικὴ μολυβένια... σκαθούρα γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ἱσορροπίας, πέταξε περίφημα ἐπὶ 18 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Πρὶν ἀρχίσῃ ὁ πρῶτος πόλεμος, πέντε Ζέππελιν ἐκτέλεσαν τακτικὴν συγκοινωνία στὴ Γερμανία. Εἶχαν πραγματοποιήσει 3.200 ὥρες πτήσεως, σὲ ἀπόστασι 100.000 μιλίων, καὶ εἶχαν μεταφέρει 37.250 ἐπιστάτες. Ὅλ' αὐτὰ δέ, χωρὶς νὰ συμβῇ κατὰ τὴν παραμικρὴν ἀτύχημα. Βέποτε τὸ αὐτὸ μαρτυροῦν ἦσαν τόδαια, τὰ σημερινὰ κομφοῖ ἦσαν τότε ἀγνώστα κι' οἱ ταξιδιώτες ἔμεναν καρφωμένοι σ' ὅλο τὸ διάστημα σ' ἕνα κοραστικὸ κάθισμα. Πάντως, πῆγαιναν μὲ ἀσφάλεια καὶ μὲ ταχύτητα στὸν προορισμό τους.

Ἀπὸ τὸ 1914, ἡ νέα ἐφεύρεσις ἄρχισε νὰ χρησιμοποιεῖται γιὰ πολεμικοὺς σκοποὺς. Οἱ Γερμανοὶ ρι...

Σοφὰ λόγια

★ Ἀγάπη εἶνε φίλια ἐξωραϊσμένη ἀπὸ τὴν ἡδονή. Εἶνε ἡ τέλεια φιλία.

★ Ἡ ἀγάπη εἶνε ὅπως ἡ πίστις στὰ θαύματα. Εἶνε μιὰ ἐργασία τῆς φαντασίας ποὺ διεγείρει τὴν καρδιά καὶ κοιμίζει τὸ λογικόν.

★ Ἡ ἀγάπη μοιάζει μ' ἕνα ὤρατο μυθιστόρημα, ποὺ τὸ διαβάζει κανεὶς μὲ ἀπληστία, κάποτε δὲ καὶ μὲ πολλὴ ἀνυπομονήσια, καὶ ποὺ πῆδὰ πολλές σελίδες γιὰ νὰ δῇ μιὰ ὥρα ἀγῆτητα τί γίνεται στὸ τέλος.

★ Ἡ ἀγάπη ἔχει μιὰ βέρμη ποὺ μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ θάνατο σὲ ἄσους δὲν εἶνε βαρβαλεῖ.

★ Ἡ ἰδιοκτησία φέρνει μιὰ μέση στὴν ὁποία εἶνε ἀδύνατο ν' ἀντισταθοῖν οἱ κατώτεροι ἄνθρωποι.

★ Δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃς φωτιά στὴ θάλασσα, οὔτε καὶ νὰ πείσῃς ἕναν ἄνθρωπο ὅτι ἡ εὐτυχία εἶνε ἐπικίνδυνη. Κι' ὅμως ἔχει καλὰ ὅτι τὸ παραμικρὸ χτύπημα μπορεῖ ν' ἀποβῇ μοιραῖο στὴν γεμῆτην στάννα, ἐνῶ ἡ ἀδεια μένει ἀνέπαφη.

χτηκαν στὴν κατασκευὴ Ζέππελιν. Ἐνῶ εἶχαν 11 στίς ἀρχὲς τοῦ πολέμου, στὸ τέλος τοῦ βρέθηκαν μὲ 88, μεγαλύτερα καὶ ἰσχυρότερα. Τὸ πηδاليουχούμενον τοῦ 1914 περιείχε 40.000 κυβικὰ μέτρα ὑδρογόνου, εἶχε μήκος 155 μέτρων κι' ἀνέπτυσσε ταχύτητα 80 χιλιομέτρων. Τὸ 1919, ἡ χωρητικότης του ἦταν 2½ φορές μεγαλύτερη, τὸ μήκος του 225 μέτρα κι' ἡ ταχύτης του πλέον ἀπὸ 115 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Δὲν εἶχε πιά σχῆμα ζυσιμένον μολυβδίνου, ἀλλὰ ἔμοιαζε ὁλόκληρον μὲ χοντρὸ πούρο.

Τὸ πλήρωμα πνιγόταν ἀπ' τοὺς καπνοὺς καὶ ξεκοφαινόταν ἀπ' τὸ θόρυβον τῶν μηχανῶν. Ὁ μόνος πού-παρνε... καθαρὸν ἀέρα, ἦταν ἕνας φρουρός, ἐγκατεστημένος στὴν κορυφὴ τοῦ εὐφλεκτοῦ αὐτοῦ τέρατος, μ' ἕνα ἀπλὸ διάφραγμα στὴν πλάτη του γιὰ νὰ κόβῃ τὸν ἀέρα καὶ μ' ἕνα πολυβόλο ἐτοιμὸ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ ἐχθρικὸ ἀερόπλοιο ποὺ θὰ πλησίαζε. Συχνά, τὸ πλοῖο του πετοῦσε σπῆδες, ἀπὸ τὸ στατικὸν ἡλεκτρισμὸ τῆς ἀτμοσφαιρας... Ἄν ἔβλεπε τὸν ἐχθρὸ, δὲν μποροῦσε νὰ πυροβολήσῃ, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τηλεφωνικῶς τὴν ἀδεία ἀπ' τὸν κυβερνήτη. Γιατί, ἂν εἶχε σημειωθῇ κάπου μιὰ διαφύγῃ ὑδρογόνου, τὸ ἀερόπλοιο θάπαιρνε φωτιά μὲ τὴν ἐκπυρσοκρότησι!...

Οἱ Γερμανοὶ μεταχειρίστηκαν τότε ἐπανεπιλημμένως Ζέππελιν, γιὰ νὰ βομβαρδίσουν τὸ Λονδίνο. Τὰ 19 ἀπ' τὰ γερμανικὰ πηδاليουχόμενα κατεστράφησαν κατὰ τὴν προσεγγίσει κι' ἄλλα 17 ἀνεφλέγησαν στὸν ἀέρα, ἀπὸ ἐμπρηστικὰ βλήματα ἀεροπλάνων, κι' ἔπεσαν ἀπὸ ὕψος 1.500 - 3.000 μέτρων. Τὰ πληρώματά τους βρέθηκαν δεσφάλα θανάτου οἰκτρό. Σημειώθηκαν ὡστόσο καὶ μερικές ἐξαιρέσεις. Κάποτε π. χ. ἕνα Ζέππελιν ἔπεσε πάνω σ' ἕνα γυναικεῖο μοναστήρι κι' ὁ φρουρὸς τῆς κορυφῆς τοῦ βρέθηκε, σὺς καὶ ἀκέραιος στὰ... κρεβάτια μιᾶς κολύμπας... ἀδειανὸν, ὅμως, τὴν ὥρα ἐκείνη!

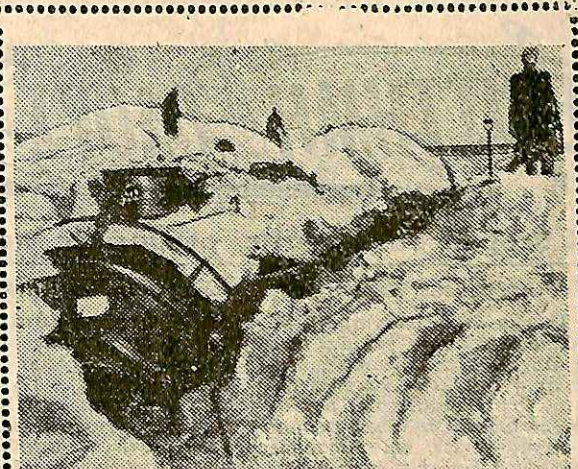
Γιὰ νὰ προσφέρουν ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερον στόχο στὰ ἐχθρικά ὀπλα καὶ τοὺς προβολείς, τὰ Ζέππελιν ἔμεναν κρυμμένα πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα. Ὑπῆρχε δέ, κρεμασμένη κῶμα ἀπ' αὐτὰ, μιὰ μικρὴ κλειστὴ καμπίνα, μέσα στὴν ὁποία δρισκεῖται ἕνας παρατηρητής. Αὐτὸς ἔμεινε κῶμα ἀπ' τὰ σύννεφα, ἔβλεπε καθαρά τοὺς στόχους καὶ τηλεφωνοῦσε στὸ ὁρόσημο Ζέππελιν, 800 μέτρα ψηλότερα.

Ἀργότερα, ἔφτιασαν πηδاليουχόμενα κι' οἱ Ἀμερικανοὶ κι' οἱ Ἀγγλοὶ. Ἡ μεγαλύτερη ὅμως ἐπιτυχία ἦταν τὸ γερμανικὸ «Κόμης Ζέππελιν», ποὺ πρωτοπέταξε τὸ 1928. Εἶχε μήκος 237 μέτρων καὶ χωρητικότητά 140.000 κυβικῶν μέτρων ἀερίου, ἕνα μέρος τοῦ ὁποίου χρησίμευε ὡς καύσιμος ὕλη γιὰ τίς μηχανές. Ὡς τὰ τέλη τοῦ 1935, μετέφερε 12.000 ἐπιβάτες κι' ἔκαμε πτήσεις 1.360.000 χιλιομέτρων.

Ἐν ὅλῳ κατασκευάσθηκαν ὡς τὸ 1939, 119 πηδاليουχόμενα. Τὰ 60 ἀπ' αὐτὰ καταστράφηκαν κατὰ διαφόρους τρόπους. Οἱ τραγωδίες αὐτὲς κατεδίκασαν τὸ μεταφορικὸν αὐτὸ μέσον.

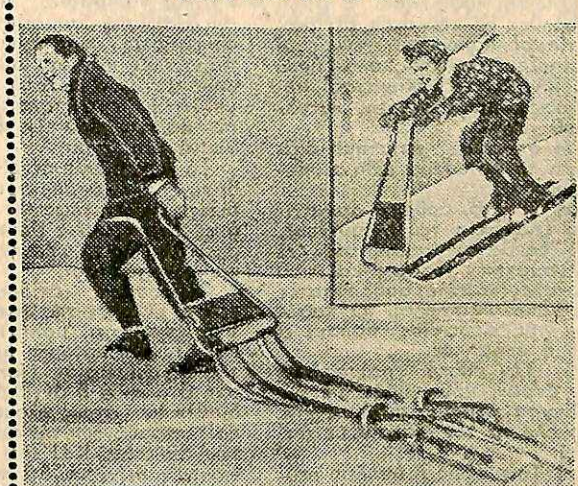
Ὡστόσο, τώρα οἱ Ἀμερικανοὶ σκοπεύουν νὰ φτιάσουν τελειότερα, ἄνετα καὶ πελώρια πηδاليουχόμενα, ποὺ θὰ χωροῦν 400.000 κυβικὰ μέτρα ἀερίου, θάχουν μήκος 285 μέτρων καὶ ταχύτητα 130 χιλιομέτρων καὶ θὰ μποροῦν νὰ μεταφέρουν φορτίο 42 τόνων σὲ ἀπόστασι 9.500 χιλιομέτρων.

Ἀντὶ τοῦ εὐφλεκτοῦ ὑδρογόνου, θὰ χρησιμοποιοῦνται ἕνα ἄλλο, ἐλαφρὸ ἀέριον, ποὺ δὲν ἀνάβει: τὸ «ἡλίου», ποὺ ὑπάρχει μόνον στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν Καναδὰ, ὅπου βγαίνει ἀπὸ μερικές πηγὲς φυσικῶν ὑερῶν.

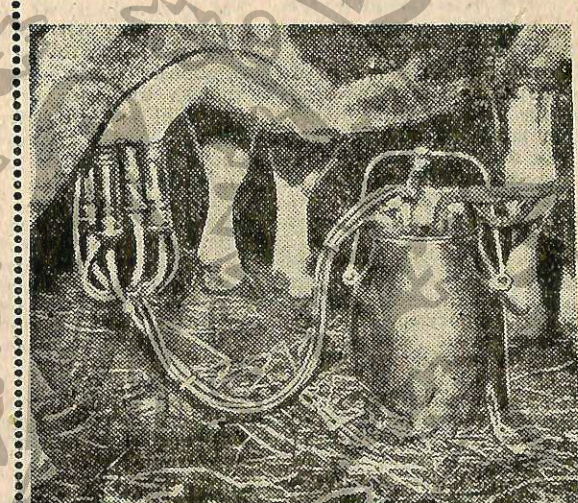
ΧΙΟΝΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ἐνῶ τὰ κύματα ψύχους διαδέχονται ἐξω τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, καὶ στὴν Ἀμερικὴ ὁ χειμῶνας εἶνε ἐφέτος πολὺ βαρὺς. Στὴν Ἀλλανς τῆς Νεβράσκας ὁλόκληρη ἀμαξοστοιχία ἐτάφη κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι.

ΣΚΙ - ΕΛΚΥΘΡΟ ΜΕ ΦΡΕΝΑ

Ἡ νέα αὐτὴ μεταλλικὴ συσκευή θὰ χρησιμεύσῃ σὺς φίλους τῶν χειμερινῶν σπορ τῆς συγκινησίας τοῦ σκί καὶ τὴν ἀσφάλεια ἐνὸς ἐλκυθροῦ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ζευγάρι σκί ἐφωδιασμένα μὲ εἰδικὸ τιμὸν. Στὸ μέρος ὅπου ἀκουμποῦν τὰ τακούνια ὑπάρχουν δύο σφήνες ποὺ ὅταν φέρετε τὸ βῆμα τοῦ κορμιοῦ σας πρὸς τὰ πίσω βυθίζονται μέσα στὸ χιόνι καὶ χρησιμεύουν γιὰ φρένο.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΑΡΜΕΓΜΑ

Πολλοὶ κτηνοτρόφοι τῆς Βοημίας καὶ τῆς Μοραβίας χρησιμοποιοῦν ὅπως καὶ οἱ μοντέρνοι Ἀμερικανοὶ συνάδελφοί τους τίς τελειοποιημένες αὐτὲς συσκευὲς ποὺ λειτουργοῦν μὲ ἡλεκτρισμὸ καὶ ἀπεργάζονται αὐτομάτως τίς ἀγέλας. Ἐτοὶ οἱ κτηνοτρόφοι χωρὶς στὴν ἐφεύρεσι αὐτὴ δὲν κινδυνεύουν καθόλου καὶ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Η δερμοθεραπεία στις ρευματικές παθήσεις

Ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις των Σουηδών επιστημόνων

Τι είναι οι ρευματισμοί; Μ' όλο που πρόκειται για μία από τις αρχαιότερες ασθένειες, η έπιστήμη ελάχιστα γνωρίζει γι' αυτήν. Η όνομασία των ρευματισμών δίδεται συνήθως σε μία σειρά παθήσεων, που προσβάλλουν τις αρθρώσεις και την γύρω περιοχή. Μερικοί επιστήμονες περιλαμβάνουν σ' αυτές τους πόνους των μυών και των τενόντων και, μάλιστα, τις πάσης φύσεως νευραλγίες, καθώς επίσης την κυψελίτιδα. Έτσι θα μπορούσε να πη κανείς ότι ρευματισμοί καλούνται γενικά οι οδυνηρές παθήσεις ολοκληρώ του κινητικού συστήματος: αρθρώσεων, μυών, νεύρων, κυτταρικού ιστού.

Η σημερινή έπιστήμη διακρίνει τα κατωτέρω είδη ρευματισμών:

α) Τόν οξύ αρθρικό ρευματισμό (ασθένεια του Μπουϊγιά), που οφείλεται πιθανότατα σε μολυσματικές αιτίες και που προκαλεί κάποτε σοβαρότατες καρδιακές επιπλοκές. Ο παράγων της ασθένειας παραμένει ακόμη αγνώστος.

β) Τόν ειδικό ρευματισμό των άκρων, που μοιάζει με την προάγρα και που συνήθως είναι δύσκολο να τον διακρίνουμε απ' αυτήν.

γ) Τους όξεις ή υποξείς ρευματισμούς, που συνοδεύονται πυρετώδη, τη γρίπη, την δισακία, τη βλεννόρροια, τη συρίλδα κλπ. Η πρόελευσί των είναι μολυσματική.

δ) Τους χρόνιους ρευματισμούς, που είτε εντοπίζονται σε όρισμένα μέρη του σώματος (ίσχια, ώμοι, χέρια, πόδια κλπ.), είτε γενικεύονται σ' όλη την έκτασή του και προκαλούν διάφορες παραμορφώσεις.

Προτού μιλήσουμε για τα αποτελέσματα όρισμένων θεραπευτικών μεθόδων, που εφαρμόθηκαν κατά τόν τελευταίο καιρό, είναι ανάγκη να διευκρινίσουμε μερικά σημεία σχετικά με διάφορους παράγοντες, που επιδρούν δυσμενώς στους ρευματισμούς.

Μία γενική παρατήρησης, που ισχύει για όλα τα είδη ρευματισμών, είναι ότι τό κρύο και ή υγρασία επιτείνουν τους ρευματικούς πόνους και χειροτερεύουν τήν κατάσταση τό ασθενούς.

Η δυσμενής επίδρασις της υγρασίας είναι αναμφισβήτητη και γνωστή από αρχαιοτάτης εποχής. Οι στατιστικές τόν Λέδελιν, τόν Τζών και τόν Μπάσσετ δείχνουν ότι όρισμένα επαγγέλματα, που έκθέτουν τους εργαζόμενους σ' αυτά στήν υγρασία (μεταλλωρύχοι, κηπουροί, εργάται τών ύφαντουργικών βιομηχανιών, νοικοκυρές τών λαϊκών τάσεων, πλύστρες κλπ.) παρέχουν τό μεγαλύτερο ποσοστό μεταξύ τών προσβαλλομένων από ρευματισμούς. Οι παρατηρήσεις τών επιστημόνων δείχνουν επίσης ότι οι ρευμα-

τισμοί ήσαν συχνότατοι μεταξύ τών προγόνων μας που ζούσαν στα υγρά σπήλαια της προϊστορικής εποχής. Τά άνευρεθέντα ως σήμερα οστά παρουσιάζουν σε μέγιστο βαθμό τις χαρακτηριστικές παραμορφώσεις που προκαλούν οι ρευματισμοί. Οι πρόσφατες οστικές στατιστικές δείχνουν επίσης ότι τό ποσοστό τών ασθενών από ρευματισμούς είναι μικρότερο μεταξύ εκείνων που διαμένουν στα καινούργια σπιτία, που κατασκευάσθηκαν σύμφωνα με τις απαιτήσεις της υγιεινής, ενώ παραμένει πάντοτε σε πολύ ύψηλό επίπεδο μεταξύ τών διαμενόντων στα παλιά σπιτία τών πόλεων, που είναι όλα άνθυγιεινά και υγρά.

Τό ίδιο δυσμενής είναι ή επίδρασις της βαρομετρικής πίεσης, που, άλλωστε, σε πλείστες περιπτώσεις βρίσκεται σε στενή συνάφεια με τήν υγρομετρική κατάσταση.

Η νοσηρή επίδρασις τού κρύου είναι επίσης αναμφισβήτητη. Φαίνεται, μάλιστα, πιθανόν ότι οι άποδοτες μεταβολές της θερμοκρασίας (από τη ζέση στο κρύο ή αντίθετα) προκαλούν στους ρευματισμούς και επιδεινώνουν τήν κατάσταση τών ασθενών. Καί εδώ οι στατιστικές δείχνουν ότι τό ποσοστό τών προσβαλλομένων από ρευματισμούς είναι μεγαλύτερο μεταξύ τών εργαζομένων σε εργασίες που συνεπάγονται άποδοτες μεταβολές της θερμοκρασίας (μεταλλωρύχοι, αρτοποιοί, χειρωνακτες, ναυτικοί, άστυνομικοί ύπάλληλοι κλπ.).

Ο συνδυασμός θερμότητας και ξηρασίας κάνει μικρότερη τή συχνότητα τών ρευματισμών μεταξύ τών κατοίκων τών μεσημβρινών χωρών. Έχει παρατηρηθή, αντίθετα, ότι οι ρευματισμοί είναι συχνότεροι στις βόρειες χώρες (Σκανδιναβική κράτη, Ολλανδία, Αγγλία, Ιρλανδία κλπ.).

Οι ασθενείς από ρευματισμούς είναι ζωντανά υγρόμετρα και άνεμόμετρα. Τό ελάχιστο ρεύμα αέρος τούς κάνει να ύποφέρουν και να πονούν.

Σ' αυτά τα δεδομένα στηρίχθηκαν οι Σουηδοί επιστήμονες για να πειραματισθούν μ' ένα νέο είδος θεραπείας.

Η Σουηδία, ως γνωστόν, πληρώνει ένα βαρύτατο φόρο σ' αυτή τήν ασθένεια, πράγμα που οφείλεται προφανώς στο ψυχρό και ύγρο κλίμα της. Οι έπιστήμονες τού πανεπιστημίου της Λάντ έκαμαν, λοιπόν, τό εξής: Έτοποθέτησαν 34 ασθενείς μέσα σε μία αίθουσα, όπου ή θερμοκρασία ήταν 32 βαθμών και ή υγρομετρική κατάσταση 35%. Έλ'αφθη επίσης πρόνοια ώστε να μην δημιουργούνται ρεύματα σ' αυτή τή αίθουσα.

Τά αποτελέσματα ήταν έξαιρετα. Στις περισσότερες περιπτώσεις όξείας αρθρικού ρευ-

ματισμού, τα κυριώερα συμπτώματα της ασθένειας (όφθονη και δυσώδης έφίδρωσις, οίδημα στις αρθρώσεις, πυρετός, πόνος κτλ.) εξαφανίσθηκαν. Τό ίδιο ικανοποιητικά ήταν τα αποτελέσματα και σε περιπτώσεις χρόνιων ρευματισμών.

Τό αξιοσημείωτο είναι ότι ή βελτίωσις συνεχίσθηκε και μετά τή διακοπή της θεραπείας, μολοντί οι ασθενείς ξαναγύρισαν στις παλαιές άνθυγιεινές συνθήκες ζωής.

Η ύψηλή θερμοκρασία καταστρέφει επίσης όρισμένους μικροοργανισμούς, που προκαλούν συνήθως τήν εμφάνισι ρευματισμών (όπως συμβαίνει σε περιπτώσεις τερήδονος τών δοντιών, άμυγδαλίτιδος κτλ.).

Μπορεί, λοιπόν, να λεχθή ότι ή ύψηλή και σταθερή θερμοκρασία, από τό ένα μέρος και ό περιορισμός της υγρασίας, από τό άλλο, αποτελούν τά αποτελεσματικότερα μέσα— από όσα γνωρίζομε ως σήμερα—θεραπείας τών ρευματισμών, άκόμη και εκείνων που οφείλονται σε μολυσματική αίτια.

Η «έγκάθερις» τού ασθενούς μέσα σ' ένα θάλαμο με όρισμένη θερμοκρασία και υγρασία δέν είναι δυνατόν, όμως, να εφαρμοσθή παρά σε ελάχιστο μόνον αριθμό ανθρώπων και με τήν προϋπόθεσι πάντοτε ότι θα δημιουργηθούν ειδικές αίθουσες στα διάφορα νοσοκομεία γι' αυτό τό σκοπό. Αυτό είναι τό μειονέκτημα της νέας θεραπευτικής μεθόδου.

Οι Σουηδοί έπιστήμονες φρονούν, πάντως, ότι ή ασφαλέςτερη μέθοδος θεραπείας τών ρευματισμών είναι ή θερμοθεραπεία, που μπορεί να γίνη κατά πολλούς τρόπους: περιτύλιξις τού πάσχοντος μέρους με φανέλλα, τοποθέτησις γύρω στήν

δέρωσι σάκκων με ζεστή άμμο ή ζεστόν άέρα, ντους θερμού αέρος, λουτρά παραφίνης, τοπικά φωτόλουτρα, διαθερμία, άκτινοθεραπεία (ύπερυβρες ή υπεριώδεις άκτίνες κτλ.).

□□

Η ύλη που αντικαθιστά τό κόκκαλο

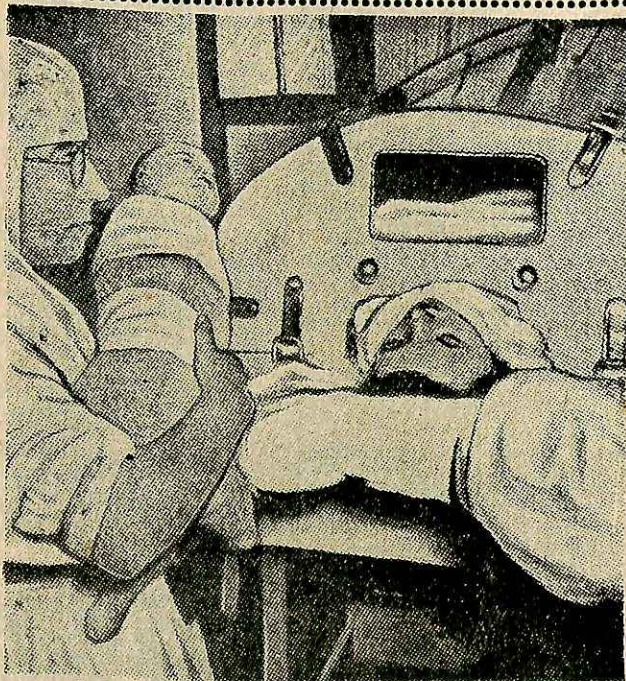
Οι χειρουργοί τών Ήνωμ. Πολιτειών έχουν άρχισει να μεταχειρίζονται για αντικατάστασι δοντιών και χόνδρων, σε διάφορες έχειρήσεις, μία νέα πλαστική ύλη που έφευρέθηκε κατά τόν πόλεμο. Φαίνεται μ' αυτήν μύτες αυτιά, σαγονία, άκόμη και μεγάλα τμήματα τού ανθρώπινου κρανίου.

Θρεπτικές ουσίες από πέτρελαιο

Πειράματα που έγιναν στα βιοχημικά έργαστήρια τού πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης απέδειξαν ότι τό κρέας και τά αυγά μπορούν ν' αντικατασταθούν από φυτικές πρωτεΐνες. Σ' αυτές πρέπει να προστεθούν όρισμένα συνθετικά άμινοξέα, προερχόμενα από άμυνια και πέτρελαιο.

Όρισμένα φυτικά προϊόντα, όπως π.χ. ή σόγια είναι πλούσιωτα σε πρωτεΐνες. Δυστυχώς, όμως, αυτές οι πρωτεΐνες δέν περιέχουν όλα τά άμινοξέα, που άναγκάζουν στον όργανισμό μας. Γι' αυτό τό λόγο, οι Άμερικανοί έπιστήμονες σκέφθηκαν να προσθέσουν στις φυτικές πρωτεΐνες τροφές άμινοξέα προερχόμενα από όρισμένες πρώτες ύλες, όπως ή άμυνια και τό πέτρελαιο. Τά σχετικά πειράματα απέδειξαν ότι αυτά τά συνθετικά άμινοξέα δέν είναι βλαβερά στον όργανισμό, ενώ, από τό άλλο μέρος, έχουν τό πλεονέκτημα ότι καθιστούν τις φυτικές πρωτεΐνες τροφές, που στοιχίζουν ελάχιστα. Ισοδυναμει με τό κρέας και τά αυγά.

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες φρονούν ότι πολλά από τά λαχανικά, όπως τά φασόλια, οι φακές, τά μπιζέλια ή σόγια κτλ. μπορούν να έναλλαχθούν με συνθετικά άμινοξέα.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΜΕ ΤΟ ΧΑΛΥΒΑΙΝΟ ΠΝΕΥΜΟΝΙ

Τό παιδάκι αυτό της κυρίας Ριμπερόν έκινδύνεψε να μ' ή ποτέ τό φώς τού ήλίου. Μερικές ώρες πρό τού τοκετού, ή μητέρα του, τελείως παράλυτη, μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο Έμιλ-Ρού. Δέ μπορούσε ούτε να άναπνεύσει. Εύτυχώς, τό νοσοκομείο είχε έφοδιασθή λίγους μήνες πριν μ' ένα χαλύβδινο πνεύμον. Η άρρώστια τοποθετήθηκε μέσα σ' αυτόν και παρά τις άνησυχίες τών γιατρώων μία άλλη χειρουργική επέμβασι στάθηκε άρκετή για να γινεθώ ένα μωρό που έχει πολύ γερούς πνεύμονες. Ως σήμερα ή μητέρα αυτή δέν μπορεί να δ' ή τό παιδί της παρά μόνο μέσα σε καθρέφτη.

ΠΝΕΥΜΟΝΙΑ χωρίς μικρόβια

Μία καινούργια και παράξενη άρρώστια

Στηρίζόμενοι στις στατιστικές τών προηγούμενων έτών, οι ειδικοί προβλέπουν για τό φετινό χειμώνα μία σημαντική αύξησι τών κρουσμάτων της άτύπου πνευμονίας. Πράγματι, ενώ πρό 15 έτών ή άρρώστια αυτή ήταν σχεδόν άγνωστη, άπέκτησε σιγά-σιγά τέτοιες διαστάσεις, ώστε προκάλεσε σοβαρές επιδημίες, ιδίως δέ μεταξύ στρατιωτών και μαθητών.

Εύτυχώς, τό θανατηφόρα κρούσμα της είναι ελάχιστο. Πάντως όμως, πρόκειται για μία άρρώστια αρκετά βαρεία, που άναγκάζει τά θύματα της ν' άπομνησθούν απ' τή δουλειά τους 1-3 βδομάδες (έδώ πρέπει να σημειωθή ότι όλες οι άναπνευστικές ασθένειες κρατούν τά πρώτα από της άποφύσεως αυτής). Έξ άλλου, ή άτύπος πνευμονία είναι προφανώς μεταδοτική και μπορεί να πάρη επιδημική μορφή.

Οι έπιστήμονες δέν έχουν άκόμη συμφωνήσει μεταξύ τους ως πρός τήν αίτια που τήν προκαλεί. Δέν τούς δόθηκε άλλωστε ή εύκαιρία να διαφωτίσουν τό πρόβλημα με νεκρωσίες, άκριβώς γιατί ελάχιστοι πεθαίνουν απ' τήν άρρώστια αυτή. Πάντως, έχει διαπιστωθή ότι τά πτύελα τών άρρώστων δέν περιέχουν μικρόβια, κι' ότι οι σουλφαμίδες κι' ή πενικιλίνη δέν έχουν καμμία επίδρασι— πράγμα που άποδεικνύει ότι ή πνευμονία αυτή δέν προκαλείται από μικρόβια, από «πνευμονοκόκκους», όπως ή συνθησμένη.

Μία μεγάλη λοιπόν μερίς γιατρώων παραδέχεται ότι οφείλεται σε κάποιο άγνωστόν ιόν, ενώ άλλοι διαφωνούν μ' αυτό τή θεωρία. Τό αποτέλεσμα της διαφωνίας είναι ότι έχουν δοθή τόσες όνομασίες στήν παράξενη αυτή ασθένεια, ώστε, όπως είπε ένας διακεκριμένος γιατρός σε μία διάλεξι του, «αν ήθελε να τις άναφέρη όλες, δέν θα τούφτανε όλη ή διάθέσιμη ώρα του»!

Για πρώτη φορά τό 1933, ό Γερμανός γιατρός Τέσεντορφ έπέστησε τήν προσοχή τού ιατρικού κόσμου πάνω σ' αυτή τή αλλοιωτική μορφή πνευμονίας. Μετοξύ άλλων, παρατήρησε ότι οι άκτινογραφίες τών άρρώστων είχαν ουσιώδεις διαφορές από κείνων που έπασχαν απ' τή συνθησμένη πνευμονία.

Διάφοροι Άμερικανοί γιατροί άρχισαν από τότε να σημειώνουν τέτοιες περιπτώσεις, μείωναν δέ τήν καινούργια όνόμασαν δέ τήν καινούργια «πνευμονίτιδα». Ο άρρώστια «πνευμονίτιδα» δόκτωρ Μπαίκερ διαπίστωσε τήν αναλογία της με μία πνευμονική ασθένεια που προσβάλλει τις γάτες. Χρησιμοποιώντας ύγρο γάτ' τους πνεύμονες άρρώστων γάτων, προκάλεσε σε ποντίκους όλα τά συμπτώματα της πνευμονίας. Τό ύγρο αυτό ήταν τελείως άπληλαγμένο από μικρόβια, συνεπώς πρέπει να περιείχε κάποιον ιόν.

Τό Νοέμβριο τού 1941, τρεις άλλοι Άμερικανοί γιατροί άποκαλύφθηκαν με τήν περιπτώσι ενός κτηματίου, που νοσηλευό-

σαν στο νοσοκομείο για άτυπον πνευμονία. Όταν λοιπόν έμαθαν ότι είχαν πάθει προσφάτως τήν ίδια ασθένεια, δύο άλλα μέλη της οικογενείας του κι' ό τι επίσης είχαν ψοφήσει από πνευμονική πάθησι 8 απ' τις 12 γάτες που είχε στο κτήμα του, πήγαν άμέσως επί τόπου για μία έπιστημονική έρευνα. Ανεκάλυψαν και πήραν μαζί τους στο έργαστήριό τους, δύο απ' τις ψάφες γάτες. Στή νεκρωσία τους, βρήκαν σιούς πνευμονές τους χαρακτηριστικές αλλοιώσεις, διαφορετικές απ' τής συνθησμένης πνευμονίας.

Πήραν κατόπιν πτύελα τού άρρώστου, κι' αφού βεβαιώθηκαν ότι δέν περιείχαν διόλου μικρόβια, μόλυναν μ' αυτά δύο υγιείς γάτες, εισάγοντάς τας στο λαϊμό και στα ρουθούνια τους. Τήν πέμπτη μέρα, ή μία γάτα είχε πυρετό 40,5°. Η δεύτερη άρρώσθησε τή 14η ημέρα και μετά 5 μέρες ψόφησε.

Τέλος, με έκχύλισμα πνευμόνων από άρρώστους γάτες, πειραματίσθηκαν πάνω σε 100 υγιείς και παρατήρησαν ότι οι 60 προσεβλήθησαν απ' τήν άρρώστια. Τά μικρά γατάκια ήσαν πιο εύκολα άπο τής μεγάλης γάτες.

Απ' τά πειράματά τους αυτά, οι τρεις γιατροί κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ή άτύπος πνευμονία προκαλείται από ένα ιόν, τόν ίδιο στον άνθρωπο και στις γάτες.

Τά συνθησμένα συμπτώματα της άρρώστιας αυτής είναι: ρίγη, ξερός βήχας, πυρετός ύψηλος αλλά ακανόνιστος. Στην αρχή, ό γιατρός δέν άκούει με τό σπληροκόπιο άσυνήθιστους ήχους. Ο αριθμός τών αίμοσφαιρίων δέν είναι αυξημένος, όπως στήν κοινή πνευμονία. Έξ άλλου, ή άπουσία μικροβίων απ' τά πτύελα, ή εξέλιξις της ασθένειας, ή παρατήρησις ότι οι σουλφαμίδες κι' ή πενικιλίνη δέν ώφελούν, καθόλου, κλπ., βοηθούν τό γιατρό να διαγνώσ' άτυπον πνευμονία.

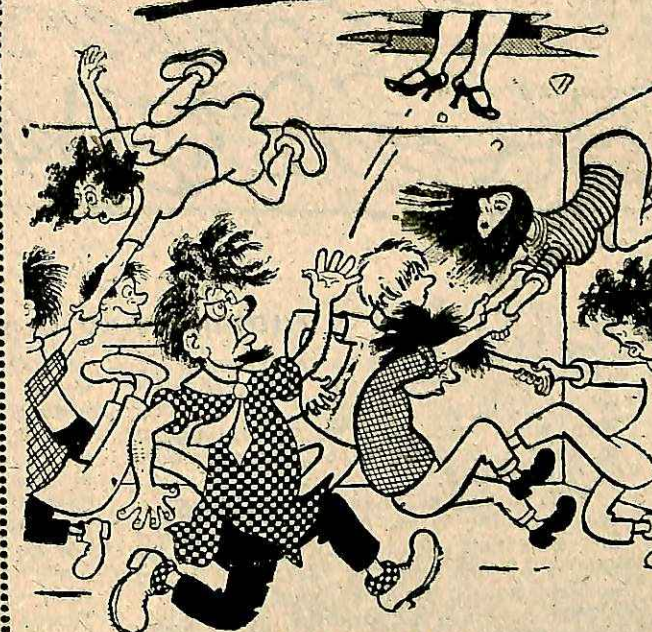
Υπάρχει όμως και μία άσφαλής έργαστηριακή εξέταση: Έπειτα από όρισμένη κατεργασία και ψύξι τού αίματος τού άρρώστου, τό έρυθρό αίμοσφαίριο πήζουν και σχηματίζουν ένα θορόμο. Ο θρόμβος όμως αυτός διαλύεται εύκολα, αν άνακινήθ' ή θερμοαθή στή θερμοκρασία τού σώματος. Η χαρακτηριστική αυτή ιδιότητα τού αίματος έμφανίζεται μία βδομάδα μετά τήν εκδήλωσι της ασθένειας, μπορεί δέ να έξακολουθήσει επί μήνες μετά τή θεραπεία.

Όπως απέδειξαν διάφορες επιδημίες άτύπου πνευμονίας, ή άρρώστια αυτή είναι πολύ πιο έπικίνδυνη για τά μικρά παιδιά, ιδίως δέ για τά πρόωρα γεννημένα. Σ' αυτά προκαλεί θνησιμότητα 12-80%.

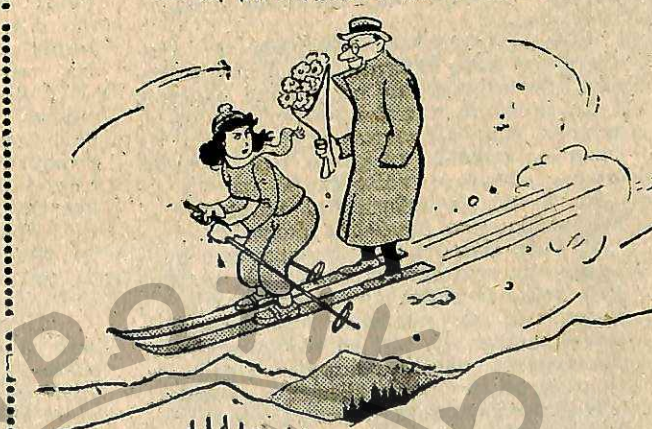
Η διάγνωσις είναι δύσκολότερη στα μικρά παιδιά, γιατί κι' ή κοινή μικροβιακή πνευμονία μπορεί να πάρη σ' αυτά τή μορφή της άτύπου. Έξ άλλου, δέν βγάζουν συνήθως πτύελα, που θα μπορούσαν να εξετασθούν μικροσκοπικώς.

Τά προληπτικά μέτρα κατά τών επιδημιών της άτύπου πνευμονίας είναι τά συνθησμένα: Άπομόνωσις τού άρρώστου, άποφυγή συνωστισμού, σκέπασμα τού στόματος και της μύτης κατά τό βήχα και τό φτάρνισμα.

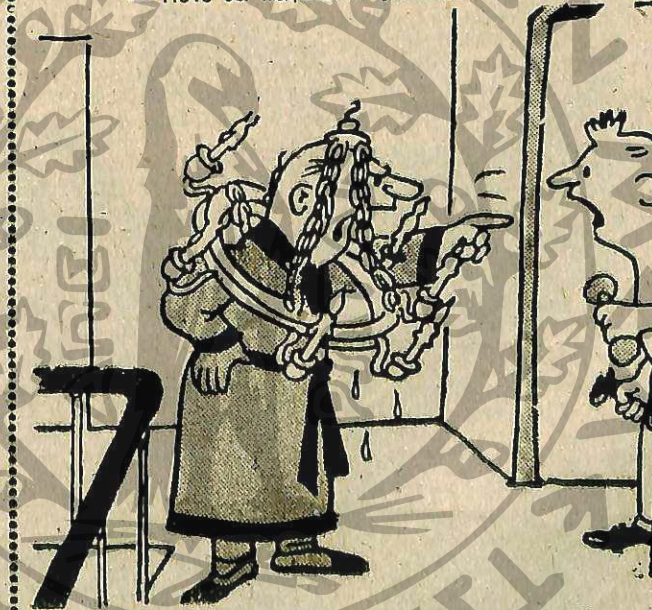
Τελιωθεραπεία

ΑΠΟ ΤΟ ΣΟΥ-Ι-ΝΓΚ! — Ω, με πιγχωρείς, χρυσή μου!...

— Πότε θα πάψετε να με παρακολουθήτε;

— Θα συνεχισθ' άκόμη πολύ αυτή ή πρωινή γυμναστική σας.

Κόκκινα Εντελβάϊς

Η ΤΑΝ αταρχική, έγωιστρια, ματαιόδοξη. Μά-ή ψυχή εκείνη, ή γεμάτη έλαττώματα, ήταν κλεισμένη σ' ένα σώμα τόσο τέλει, το πρόσωπό της ήταν τόσο υπέροχο, ώστε την τριγύριζαν οί κολακείες, όπως το θυμίαμα περιβάλλει ένα είδωλο...

Ο Πιέρ είχε κινδυνέψει επανειλημμένως, για χάρη της, γιατί ήθελε να της άρέσει κι ήξερε πως ήταν απαιτητική. Ήξερε πως ή φιλαρέσκεια της την έσπρωχνε να πολλαπλασιάσει τις δοκιμασίες του.

Μάταια όμως τις δεχόταν αυτός δλες, μ' ανεξάντλητη καλωσύνη. Ο δρόμος της καρδιάς της έμενε κλειστός. Δεν έλάθαινε υπ' όψη της τίς θυσίες, δεν ήξερε τί θα πή εγνωμοσύνη.

Είχε διαλέξει, για να περάσει το καλοκαίρι της, ένας έλβετικό χωριό που φαινόταν από μακριά σαν παιγνιδάκι. Αμέσως έτρεξαν κοντά της ένα σωρό θαυμαστές, καρδιές που φλέγονταν και που δεν τις δρόσιζαν καθόλου τὰ χιόνια τών "Άλπεων, αφού άναθαν σε κάθε έπαφή με την ώραία εκείνη άναίσθητη και καίγονταν μ' ένα μεθύσι που μεγάλωνε διαρκώς...

Ο Πιέρ είχε υποφέρει φοβερά, όσο αντίκρυζε τόν καταρράκτη εκείνο της αγάπης που κυλιόταν προς την όμορφη της, τη στρατιά τών έρωτευμένων που την ποθούσαν άπληστα. Κι' εκείνη τόν άνασάτωνε περισσότερο, με τό να παραχωρή στον καθένα χωριστά μικρές εύνοιες που δεν είχαν καμιά σημασία, μά που έπαιρναν διαστάσεις σχεδόν ένοχοποιητικές, με τόν τρόπο που τις παρείχε...

Θαυμάζω την τόλμη κι' αγαπώ τούς τοληρούς! τού είπε μία μέρα, κυττάζοντας συγχρόνως ένα χρωματιστό βότσαλο, που άκτινοβολούσε με χίλια χρώματα, καθώς τó ανάδενε τó άφρισμένο νερό ενός καταρράκτη.

Κι' εκείνος, άδίστακτα, έπεσε μέσα στο ποτάμι. Με κίνδυνο της ζωής του, πήγε να πάρη τó πολύτιμο βότσαλο, που τού απέδιδε τόση σημασία ή Μαρσέλ...

Όταν επιτέλους, κατατάσκισμένος,

Αισθηματικό διήγημα

τραυματισμένος, έξαντλημένος, της παρέδωσε τó άσήμαντο εκείνο πραγματάκι, που ό πόθος της μόνο τό μετέβαλλε σε μεγαλοπρεπές τρόπαιο, φίλησε φλογερά, πάρεταμένα, τó απαλό της χέρι, πριν βάλη μέσα τή μικρή και λεία πέτρα.

Εκείνη κύτταξε μ' έκπληξη τó πραγματάκι αυτό, που για χάρη του λίγο έλειψε να χαθή ένας άνθρωπος... "Εξω άπ' τó καθρέφτιμα τού νερού, τó βότσαλο έχανε όλη του τήν αίγλη. Ήταν πιά μία κοινότατη πέτρα, όμοια μ' όλες τις άλλες. Ή Μαρσέλ άνοιξε περιφρονητικά τó ώραίο της χέρι και τ' άφησε να πέση κάτω.

Εκείνος είδε τή χειρονομία της, χλώμιασε κι' ή καρδιά του χτύπησε δυνατά. Μά είχε άδικο, δίχως άλλο... Συχνά άλλωστε τόν πείραζαν οί γνωστοί του, λέγοντάς του πως ήταν πολύ αισθηματίας...

Τό βράδυ, άποτραηγμένος σε μία γωνία τού γάλλ τού ξενοδοχείου, κύτταζε με θλίψη τή νέα γυναίκα, που περνούσε από μπροστά του, κυματιστή και προκλητική, στην άγκαλιά όλων τών χορευτών. Ή Μαρσέλ δεν τόν άναζήτησε καν με τó βλέμμα της. Πολύ άργότερα μόνο, μία στιγμή που έτυχε να τόν άντηληφθή, πήγε κοντά του και τόν ρώτησε άπότομα:

— Γιατί δεν χορεύετε;

— Υποφέρω... Δεν παραπονιέμαι όμως! έσπευσε να προσθέσει εκείνος. Σας συλλογίζομαι πάντα, κι' οί πόνοι μου γίνονται γλυκοί!

— Ελάτε να χορέψουμε αυτό τó ταγκό, τόν διάταξε ή νέα γυναίκα.

Γαλθανισμένος άπ' την έλπίδα, τήν άκολούθησε, άδίστακτα, και τήν πήρε στην άγκαλιά του. Μόλις όμως είχαν κάμει μερικά βήματα, εκείνη τόν άφησε, λέγοντάς του:

— Χορεύεις άπαίρια, αγαπητέ μου! Μοιάζεις σαν σακάτης!

Κι' απομακρύνθηκε, μ' ένα κοροϊδευτικό γέλιο, που τόν έέσχισε βαθύτερα άπ' ό,τι τόν είχαν πληγώσει οί πέτρες τού καταρράκτη...

Τήν άλλη μέρα, σήκωσε τά ώ-

ραία της μάτια προς την κορυφή τού βουνού και είπε:

— Άχ, πως ήθελα ναχα ένα άπ' τὰ θαυμάσια έντελβάϊς!...

Κι' ό Πιέρ πήγε να της τó κόψη...

Μά όπως ήταν κατακουρασμένος, σωματικά και ψυχικά, δεν βρήκε τή δύναμη να συγκρατηθή και κύλησε σ' ένα βάραθρο, σαν ένα φτωχό πραγματάκι, που είχε αποσπασθή άπ' τή ζωή και τó τραβούσε άκατανίκητα ή άβυσσος...

Τόν περιμάζεψαν κάποιοι χωρικοί. "Όταν συνήλθε, βρισκόταν σ' ένα μαλακό κρεβάτι, γεμάτος επιδέσμους. Μιά κοπέλλα δροσερή καθόταν κοντά του και τόν παρακολουθούσε προσεκτικά.

— Μην κουνιέσθε! τού είπε ίκετευτικά. Μην προσπαθήτε να γυρίσετε. Θα σας κάνη μεγάλο κακό!

Υπήρχαν λοιπόν γυναίκες που συμπονούσαν, γυναίκες με τρυφερή ψυχή κι' ευαίσθητη καρδιά;...

Είχε κλείσει τὰ μάτια του, για να συγκεντρώση καλλίτερα τις έντυπώσεις του. "Ενοιωσε στο ιδρωμένο μέτωπό του τó ελαφρό χάδι ενός δροσερού χεριού. Συγκρατούσε ακόμα και τήν άναπνοή του...

Με τó γερό του χέρι, πήρε μία τούφφα έντελβάϊς, που στόλιζε τó κομοδίνο του. Αυτά κρατούσε σφιχτά, όταν τόν είχαν βρή άναίσθητο. "Ενα άπ' τὰ λουλούδια ήταν κα-
τακόκκινο!

— Είνε πιτσιλιμένο άπ' τó αίμα σας, τού εξήγησε ή νοσοκόμος του. Τά φύλαξα, γιατί συλλογίστηκα πως θα σας ήταν ευχάριστο να τὰ ξαναδείτε.

Ο Πιέρ ψιθύρισε ένα «ευχαριστώ» και βυθίστηκε έπειτα σε όνειροπολήσεις.

Ή εύθυμη συντροφία του πήγε μία φορά να τόν δει. Εκείνη που είχε παρ' όλίγον

γίνει αίτία τού θανάτου του, τού είπε: — Τί ιδέα σας κατέθηκε να μείνετε σ' αυτό τó φτωχόσπιτο; Έλάτε γρήγορα στο ξενοδοχείο. Θάμε πιο ευχάριστα εκεί και θα μάς βλέπετε συχνότερα.

Εκείνος όμως έμεινε, και παρέτεινε μά-
λιστα τις ημέρες της άναρρώσεώς του. Κατέβαινε συχνά στο άνθισμένο περιόλι, μαζί με την ώραία νοσοκόμο του, που κοκκίνιζε όλόκληρη, όταν τήν κύτταζε πολλή ώρα. Κάποτε περνούσε ώραιες, ει-
δυλλιακές στιγμές, ξαπλωμένος στα γόνατά της. Κι' ένοιωσε τήν ψυχή του ν' άναστατώνεται...

Ενα γλυκό βράδυ, που σώπαιναν τήν περισσότερη ώρα, κι' όταν μιλούσαν έλεγαν δυό μόνο λόγια, ό Πιέρ έβγαλε άπ' τήν τσέπη του τήν τούφφα τών κατάσπρων σαν τó χιόνι λουλουδιών που είχαν βαφή με τó αίμα του. Και τά πρόσφερε στην κοπέλλα, λέγοντάς της:

— Πάρτε τα! Είχα πάει να τὰ μαζέψω, για να τὰ δώσω στη γυναίκα που θ' άγαπούσα. Σε σας λοιπόν πρέπει να τὰ προσφέρω!

Εκείνη δεν μπόρεσε ν' άπαντήσει, γιατί τήν έπνιγε ή συγκίνηση.

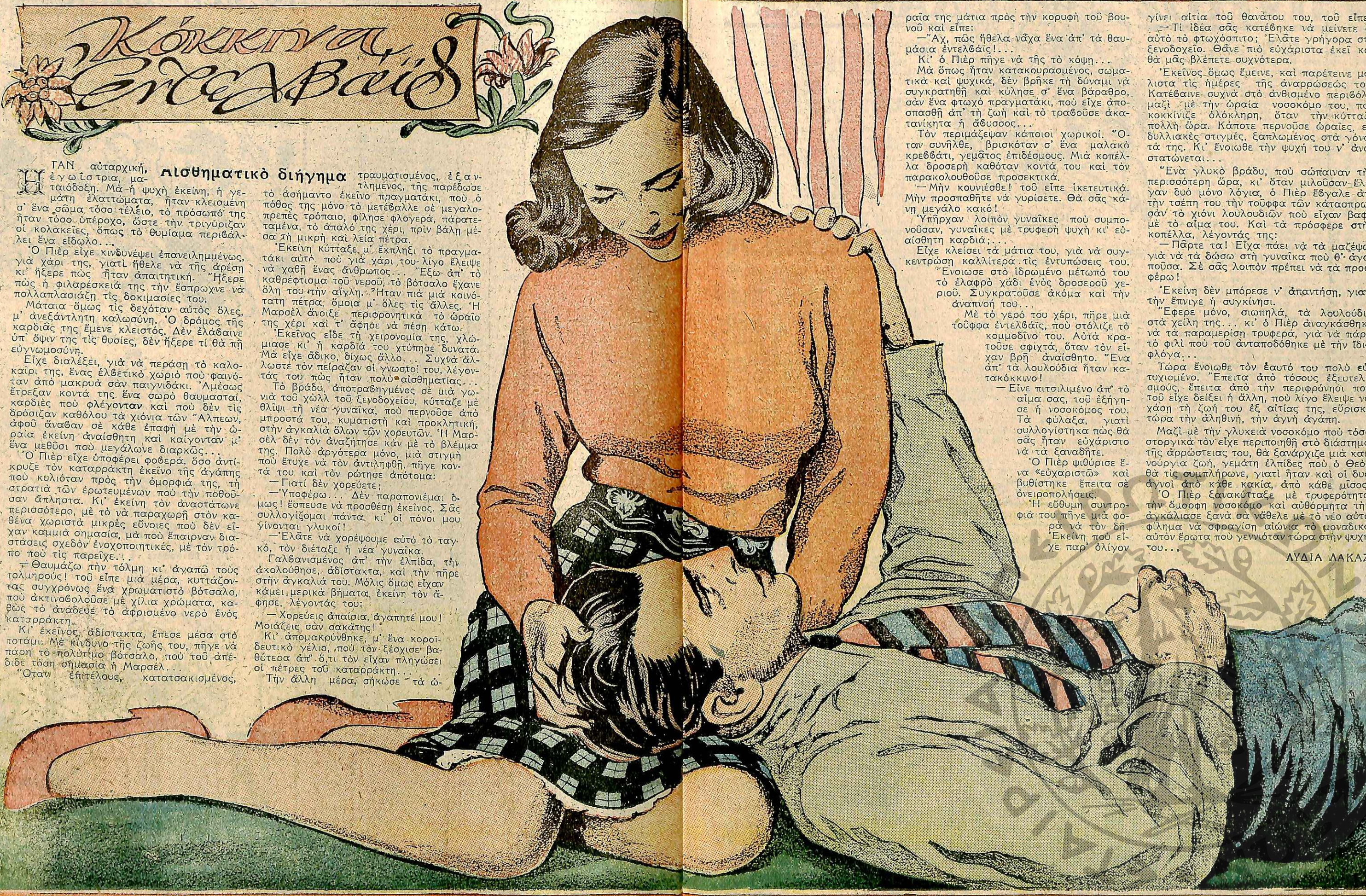
Εφερε μόνο, σιωπηλά, τὰ λουλούδια στα χείλη της... κι' ό Πιέρ άναγκάστηκε να τὰ παραμερίση τρυφερά, για να πάρη τó φιλί που τού άνταποδόθηκε με τήν ίδια φλόγα...

Τώρα ένοιωσε τόν έαυτό του πολύ ευ-
τυχισμένο. Έπειτα από τόσους έξευτελισμούς, έπειτα από τήν περιφρόνησι που τού είχε δείξει ή άλλη, που λίγο έλειψε να χάση τή ζωή του εξ αίτίας της, εύρισκε τώρα τήν αληθινή, τήν άγνη άγάπη.

Μαζί με τήν γλυκερά νοσοκόμο που τόσο στοργικά τόν είχε περιποιηθή στο διάστημα της άρρώστειάς του, θα ξανάρχιζε μία καινούργια ζωή, γεμάτη έλπίδες που, ό Θεός θα τις συμπλήρωνε, γιατί ήταν και οί δυό άγνοι από κάθε κακία, από κάθε μίσος.

Ο Πιέρ ξανακύτταζε με τρυφερότητα τήν όμορφη νοσοκόμο και αύθόρμητα τήν άγκάλιασε ξανά σά νάθελε με τó νέο αυτό φίλημα να σφραγίση αιώνια τó μοναδικό αυτόν έρωτα που γενιόταν τώρα στην ψυχή του...

ΛΥΔΙΑ ΛΑΚΑΖ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΝΩΝ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όταν ο γιατρός Ρενωντιέρ παντρεύτηκε την 'Ιουλίαν Νταρσέ από τη Ζιλιέττα, ένα κορίτσι, τη Ζιλιέττα, με δύο χρόνια άγονότερα η γυναίκα του γιαντρου έπαθε παράλυσι κι' επεσε κατάκοιτη στο κρεβάτι. Μ' όλα τ' μέσα της προσπάθησε, η δύστυχη γυναίκα δεν έγινε καλά. Για να παρηγορηθεί, ο Ρενωντιέρ ττόριζε στα χαρτιά, όπου έχασε τις σικονομίες του.

Μία μέρα πηγε σ' έναν παλιό συμφοιτητή του, τόν φαρμακοποιό 'Ιακώβο Κολομπέλ και του γύρεψε να τόν δανείσει πέντε χιλιάδες φράγκα. 'Η γυναίκα τού Κολομπέλ ήταν ώραία και ο γιατρός σκεφτηκε τότε πως της άξιζε ένας καλύτερος άντρας. 'Ο Κολομπέλ άρνηται να δανείσει στο γιατρό χρήματα. Τότε ο Ρενωντιέρ θέλει να τού πωλήσει κάποιο ειδικό φάρμακο και για να πείσθ' ο φαρμακοποιός προτείνει στην ώραία κυρία Κολομπέλ να τόν δοκιμάσει.

Ο φαρμακοποιός ζητεί να μάθ' τόν μυστικό της κατασκευής του, μα ο γιατρός γυρεύει γι' αυτό εκατό χιλιάδες φράγκα, πράγμα που φυσικά ο Κολομπέλ δεν τόν δέχεται.

Περνούν αρκετά ώρες από τότε καί μία μέρα ο Ρενωντιέρ μαθαίνει πως ο Κολομπέλ πέθανε από αποπληξία. Δύο μέρες άγονότερα μετά την κηδεία τού φαρμακοποιού, ο γιατρός πηγαίνει να επίσκεψθ' την ώραία κυρία Κολομπέλ, μα στόν προθάλαμο συναντά τόν πρίγκιπα Καρατσιόλι, που σκέφτεται ότι ένας γάμος με τη χήρα θα ήταν γι' αυτόν μία επιτυχία.

Όταν ο Ρενωντιέρ συναντιέται επί τέλους με την κυρία Κολομπέλ, μαθαίνει απ' αυτή κατάπληκτος ότι ο πρίγκιπας Καρατσιόλι είναι πρώην 'Ιταλός μάγειρος.

Επειτα από καιρό καί έπειδη ο μυστηριώδης θάνατος της Βιργινίας Λατούς, δεν έχει ξεχασθ' καί οι ανακρίσεις συνεχίζονται, συλλαμβάνουν τόν Ρενωντιέρ, ύστερ' από μία καταγγελία ενός γιδωδοσκού, τού μικρού Φαλότ. 'Η σύλληψις τού γιατρού εινε γιά τήν κόρη τού Ζιλιέττα, φοβερό πλήγμα. Τότε παρουσιάζεται στη Ζιλιέττα, ο 'Ανδρέας ντε Βιλαντόν, που εξακολουθεί να τήν αγαπά, καί τής λέει ότι αυτός θα υπερασπισθ' τήν δίκη τόν πατέρα της. Όταν ο γέρο κόμης ντε Βιλαντόν μαθαίνει τήν απόφασι αυτή τού γιου του, θέλει να τού αποκαλύψ' τήν αλήθεια γιά τόν γιατρό, μα ξαφνικά αρρωσταίνει βαρεια καί σέ λίγο εινε έτοιμοθάνατος.

8ον

Ο γιατρός Μπουρντόν έμεινε δλη τή νύχτα πλάι στο προσκέφαλο τού άσθενούς, παρακολουθώντας διαρκώς τήν κατάστασί του.

Όταν ο θάνατος στερούγιζε κιόλας γύρω στο κόμητα ντε Βιλαντόν.

Ο πυργοδεσπότης τού Μπερζέρω βυθίστηκε κατ' τα ξημερώματα σέ κοιματώδη κατάστασι. Όλλα κάθε τόσο ξυπνούσε από τόν λήθαργο του, κύτταζε εκείνους που βρίσκονταν γύρω στο κρεβάτι του καί συνομιλούσε γιά μερικά λεπτά μαζί τους.

Αυτές οι αναλαμπές κρατούσαν, όμως, πολύ λίγο. 'Ο κόμης ξαναθυβλιζόταν έπειτα σέ λήθαργο.

Εκτός από τούς δύο γιους τού έτοιμοθανάτου καί η Γερτρούδη επίσης βρισκόταν μέσα στο δωμάτιό του.

Η υπηρέτρια τού αββά είχε παρακαλέσει να τής κάμουν τή χάρι να τήν αφήσουν να περιποιηθ' τόν πατέρα τού κυρίου της. Γιατί ήθελε να μείν' κοντά στόν αγαπημένο της Ούρμπαιν καί να μ' τήν τόν χασ'ι καθόλου από τ' μάτια της ως τή στιγμή που ο θάνατος θ' άπλωνε τόν παγερό χέρι του στην καρδιά του.

Έτσι πέρασαν δλη η ημέρα.

Κατά τόν βράδυ, ο 'Ανδρέας καί ο γιατρός πηγαν ν' αναπαυθούν λίγο σ' ένα διπλανό δωμάτιο.

Ο Χριστόφορος θάμνε στο δωμάτιο τού πατέρα του καί θα ξυπνούσε άργότερα τόν αδελφό του, γιά να τόν αντικαταστήσ' πλάι στο προσκέφαλο τού έτοιμοθανάτου.

Σέ μία γωνία τού δωματίου, ήταν κουβαριασμένη η Γερτρούδη. Ούτε έκλαιγε, ούτε αναστέναζε. Τ' μάτια της έμεναν διαρκώς προσπλωμένα πάνω στο Βιλαντόν. Πόσες αναμνήσεις από τήν εύτυχισμένη περίοδο τής ζωής ταν δεν περνούσαν εκείνη τή στιγμή από τόν μυαλό της! Καί πόσες άλλες φρικαλέες, άπαισιες, ανατριχιαστικές!

Ο αββάς γονάτιζε κάθε τόσο πλάι στόν έτοιμοθάνατο καί προσευχόταν.

Λισθημυκτικό καί δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα

Σέ μία στιγμή, ο Βιλαντόν άνοιξε τ' μάτια του καί τόν βλέμμα του σπληνώθηκε με καλωσύνη καί τρυφερότητα πάνω στόν Χριστόφορο.

— Πλησίασε, παιδί μου, τού είπε σιγά. Ο αββάς έσκυψε πάνω από τόν κεφάλι τού κόμητος.

— Αισθάνομαι πως η ζωή φεύγει σιγά-σιγά από τόν σώμα μου, συνεχισεν ο Βιλαντόν. Μπορεί να μ' ξανασηκώθ' ποτέ πιά απ' αυτό τόν κρεβάτι... 'Ηθελα, λοιπόν, να σε ρωτήσω κάτι. Μήπως έχεις κανένα παράπονο από μένα μέσα στην καρδιά σου;

Ο αββάς ανατρίχιασε.

— Όχι, πατέρα, απάντησε. Τί παράπονο μπορώ να έχω; Μήπως δεν δείχθηκατε πάντοτε καλός απέναντί μου;

— Όχι, Χριστόφορε, εινεν ο έτοιμοθάνατος. Δεν φάνηκα πάντοτε καλός απέναντί σου. Καί ίσως δεν φάνηκα ποτέ... 'Εξήσες πάντα μακριά από τήν αγάπη, τήν

τρυφερότητα καί τή στοργή μου. Πόσον πρέπει να υπέφερες γι' αυτό!...

— Μα τί εινε αυτά που λέτε, πατέρα; φώναξε ο Χριστόφορος.

— Άλλ' ο Βιλαντόν έκαμε μία κίνησι με τ' χέρια του, γιά να δείξ' στόν αββά ότι δεν επιθυμούσε να τόν διακόψ'.

— Πρέπει να υπέφερες πολύ, Χριστόφορε, συνεχισεν. Καί η αίτια γι' αυτό ήμουν εγώ. Σε τί μου είχες φταίξει; 'Ήσουν ένα άθωο πλάσμα, που εγώ είχα καταδικάσει να ζή δυστυχισμένο μακριά από τόν ήλιο τής πατρικής στοργής. 'Αν ήσες πόσον έχω μετανοήσει γι' αυτό!... Πες μου ότι με συγχώρησες, παιδί μου...

— Σας αγαπούσα καί σας αγαπώ, πατέρα, φώναξεν ο Χριστόφορος, προσπαθώντας να κραψθ' τή συγκίνησί του. Δεν είχα ποτέ τόν παραμικρό παράπονο απέναντί σας καί σας έδωπα πάντοτε με σεβασμό καί αγάπη.

— Τότε θα πεθάνω εύτυχισμένος, εινεν ο Βιλαντόν, ενώ ένα χαμόγελο μισάνοιγε τ' αχέλι του.

Ο Χριστόφορος πήρε τόν χέρι του καί τόν έφερε με συγκίνησι στα χείλη του.

— Πατέρα, είπε, δεν θυμάμαι τίποτε από τόν παρελθόν... Μ' ην βασανίζετε τόν μυαλό σας με τέτοιες σκέψεις...

— Άλλ' ο πατέρας του δεν τόν άκουγε πιά. Είχε βυθισθ' καί πάλι σέ λήθαργο.

Ο γιος είχεν έκπληρωσει τόν καθήκον του. Άρχισε τώρα ο ρόλος τού ιερέως.

Γι' αυτό, όταν ο κόμης άνοιξε καί πάλιν τ' μάτια του, έπείτα από λίγη ώρα, ο Χριστόφορος νόμισε πως ήταν χρέος του να τού υπενθύμισ' τ' καθήκοντά του απέναντί της θρησκείας.

— Πατέρα, είπε, εύχομαι καί ελπίζω ότι ο Θεός θα σας άρθ' για τόν πολύν καιρό ακόμη κοντά μας. Όλλα κανείς δεν μπορεί να ξέρ' τίς θελήσεις του... Γι' αυτό, πρέπει να είμαστε έτοιμοι σέ κάθε στιγμή να εμφανισθούμε μπροστά του, με τή συνειδησί μας καθαρή καί τήν ψυχή μας χωρίς κακίες καί μίσ'.

Ο Βιλαντόν έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα πρὸς τόν μέρος τού Χριστόφορου.

— Πατέρα, συνεχισεν ο αββάς, νομίζω ότι μισούσατε τόν Ρενωντιέρ... Δεν ξέρω γιατί, αύτε θέλησα ποτέ να τόν μάθω... Τό μάντεψα όταν ο αδελφός μου σας ώμολόγησε τήν αγάπη του γιά τήν κόρη τού γιατρού... Νομίζω, λοιπόν, ότι πρέπει να συγχωρήσετε αυτό τόν άνθρωπο, όσαυδήποτε μεγάλο καί αν εινε τόν κακό που σας έκαμε...

— Γοτέ! απάντησεν ο έτοιμοθάνατος με αδύνατη, άλλα σταθερή φωνή. Ποτέ! 'Ο Ρενωντιέρ εινε ένας άθλιος, ένας έλεεινός εγκληματίας... 'Αν ήσες πόσο μεγάλο εινε τόν κακό που έκαμε στην οικογένειά μας καί συ επίσης θα τόν μισούσατε καί δεν θα τόν συγχωρούσατε ποτέ!... Μ' ην μού μιλάς γι' αυτό τόν άνθρωπο... Θα τόν μισώ ως τήν τελευταία μου πνοή!

Ο Χριστόφορος δεν είπε τίποτε άλλο. Έσκυψε μόνο καί φίλησε καί πάλι τόν χέρι τού πατέρα του.

— Άλλ' η συγκίνησίς τρυ ήταν πολύ μεγάλη. Καί, γιά να μ' ην προδοθ', ανασήκώθηκε καί βγήκε από τόν δωμάτιο, κάνοντας ένα νεύμα στή Γερτρούδη να προσέχ' τόν πατέρα του.

Η υπηρέτρια πήγε τότε κοντά στο κρεβάτι καί γονάτισε πλάι στόν έτοιμοθάνατο. — Ω, Ούρμπαιν μου! Ψιθύρισε. Γιατί μού φεύγεις;

Ο Βιλαντόν άνοιξε τ' μάτια του καί τ' ατήλωσε πάνω στην Γερτρούδη. Τόν προσώπ' του φωτίσθηκε, ξαφνικά, από χαρά.

— Φερνάνδη, είπε, Σ' είσα; Καί δεν γέ είχα αναγνωρίσει τόν σόν καιρό! 'Ω, θεέ μου!

Η κόμηςσα ξέσπασε σέ λυγμούς. — Αγαπημένο μου, Ούρμπαιν, απάντησε, εγώ είμαι! Προτίμησα να μείνω κρυμμένη γιά τόν καλό όλων μας. Όλλα, πές

μου Ούρμπαιν, με συγχώρησε; Κατώρρισε να ξεχάσεις;

Τόν βλέμμα τού Βιλαντόν εξέφραζε τήν αγάπη καί τή στοργή.

— Ναι, Φερνάνδη, είπε. Τόν σφάλμα δεν ήταν δικό σου... 'Ηθελα να ξέρ' ότι δεν έπαφα ποτέ να σ' αγαπώ... Πόσον είμαι εύτυχισμένος που σε ξαναβρίσκω!...

Η Φερνάνδη είχε φέρ' τόν χέρι του στα χείλη της καί τόν φίλούσε με συγκίνησι καί στοργή.

Όλλα, ξαφνικά, ένας σπασμός τάραξε τόν σώμα τού Βιλαντόν. Οι βολβοί τών ματιών του έμειναν ακίνητοι καί τόν βλέμμα του έγινε θολό.

— Ήταν νεκρός! Ούρμπαιν!

Η κόμηςσα άφησε μία σπαρακτική κραυγή κι' έπειτα σωριάστηκε λιποθύμη.

Ο 'Ανδρέας, ο Χριστόφορος καί ο γιατρός Μπουρντόν έτρεξαν άμέσως στο δωμάτιο. Σε παρόμοιες περιπτώσεις, η συγκίνησι φαίνεται φυσική. Κανείς δεν είδε λοιπόν, τίποτε τόν παράξενο στή λιποθυμία της Φερνάνδης η καλύτερα τής Γερτρούδης, γιά να σεβασθούμε τόν μυστικό της.

Η υπηρέτρια τού αββά Χριστόφορου συνήλθε σέ λίγο, χάρις στις περιποιήσεις τού γιατρού Μπουρντόν καί άφηγήθηκε στους δύο αδελφούς πως είχε τρομάξει βλέποντας τόν κόμητα ν' αναπαράσσεται πάνω στο κρεβάτι του.

— Μία στιγμή άργότερα, ξεψύχησε, πρόσθεσε. Τ' τελευταία του λόγια ήταν: «'Ανδρέα!... Χριστόφορε!...». Όλλα η φωνή του ήταν τόσο αδύνατη, που μόλις άκούγονταν...

Ο 'Ανδρέας, σάν μεγαλύτερος, έσκυψε πάνω στο νεκρό καί τού έκλεισε τ' μάτια, ενώ ο αββάς Χριστόφορος, με φωνή που πνιγόταν από τούς λυγμούς, άπηγγελλε άργα τις νεκρώσιμες δεήσεις.

Στήν άφάνεια

Τόν πένθος καί η λύπη είχαν άπλωθ' καί πάλιν στο Μπερζέρω.

Ο 'Ανδρέας ήταν απαρνηγμένος γιά τόν θάνατο τού πατέρα του. Γιατί συλλογίζονταν πως τόν είχε πικράνει στίς τελευταίες του στιγμές.

Όλλα μήπως ήταν υπεύθυνος γι' αυτό; Υπήρχε μία μεγάλη παρανόησις μεταξύ των. Καί αυτή η παρανόησις τούς είχε φέρ' αντιμέτωπους, ενώ, στην πραγματικότητα, έλάτρευαν ο ένας τόν άλλον.

Δεν ήταν μικρότερη η λύπη τού Χριστόφορου. Ο αββάς έγνωριζε τόν μυστικό τού πατέρα του καί κατανοούσε καλύτερα από κάθε άλλον τόν μεγάλο δράμα τής ζωής του.

Η Γερτρούδη, όταν βρισκόταν μπροστά στα δύο παιδιά της, προσπαθούσε να τ' παρηγορήσ', χωρίς, βέβαια, ν' απομακρύνεται από τόν ρόλο της ως υπηρέτρια. Όλλα όταν έμενε μόνη, ξαναθυμόταν πως ήταν η κόμηςσα ντε Βιλαντόν κι' έκλαιγε τότε γιά τόν θάνατο τού Ούρμπαιν, που δεν θα ξανάδετε ποτέ πιά.

Υπήρχε καί κάτι άλλο ακόμα που έκανε τή Γερτρούδη περιλυπη.

Όσο ζούσε ο άντρας της, θα τής ήταν δυνατόν να ξαναπαρουσιασθ' με τόν πραγματικό της όνομα καί να ξαναπάρ' τή θέσι της μέσα στην οικογένειά της. Όλλα τώρα καταλάβαινε πως αυτό τόν πράγμα ήταν άδύνατο. Τί θα έλεγε στα παιδιά της; Πως θα τούς εξηγούσε τήν άπουσία της επί τόσο χρόνια; Πως θα τούς δικαιολογούσε τήν αναχώρησί της;

Γιά να δικαιολογήσ' τήν αναχώρησί της θα έπρεπε να τούς μιλήσ' επίσης καί γιά τόν τρομερό μυστικό που είχε δηλητηριάσει τή ζωή τή δική της καί τού κόμητος ντε Βιλαντόν.

Καί αυτό η Γερτρούδη δεν μπορούσε να τόν κάμ' ποτέ.

Ήταν, λοιπόν, καταδικασμένη να παραμείν' γιά πάντα στην άφάνεια. Παρηγοριόταν, ωστόσο, στή σκέψι ότι θα βρισκόταν κοντά στα παιδιά της καί ότι θα συμμεριζόταν τις χαρές καί τις λύπες τους, χωρίς αυτά να υποπευδώνται τήν παρουσία αυτής της.

Η κατηγορία

Είχαν περάσει αρκετές ημέρες. Η λύπη που είχαν αισθανθ' γιά τόν θά-

νατο τού πατέρα του είχαν απομακρύνει κάθε άλλη σκέψι από τόν μυαλό τού 'Ανδρέα.

Όλλα, ξαφνικά, θυμήθηκε τήν υπόσχεσι που είχε δώσει στη Ζιλιέττα.

Ένα πρωί, ξεκίνησε, λοιπόν, γιά τήν 'Ορλεάνη, όπου είχε μεταφερθ' τώρα ο Ρενωντιέρ. Έκει δεν δυσκολεύθηκε να επιτύχ' μίαν άδεια γιά να τόν επισκεφθ' στίς φυλακές.

Στό μεταξύ, ο Ρενωντιέρ είχαν ανακριθ' πολλές φορές, αλλ' η ανακρίσις δεν είχε σημειώσει καμμία ουσιαστική πρόοδο.

Οι ερωτήσεις τού ανακριτού περιστρεφονταν κυρίως στα εξής θέματα:

Πρώτα-πρώτα, στα χρέη που είχε ο γιατρός στο Παρίσι, στην 'Ορλεάνη, τόν Μπλουα καί τήν Μπούρζ.

Η απάντησις τού Ρενωντιέρ σ' αυτό τόν ερώτημα ήταν τολμηρή καί σχεδόν κυνική.

— Εινε αλήθεια ότι έχω μεγάλη χρέη, απάντησε. Δεν κρύβω από κανένα ότι ζω πολυδάπανη ζωή. Παίζω στα χαρτοπαίγνια.

Όχι από ευχαρίστησι. Όλλα από ανάγκη γιά να ξεχάσω ώρσιμένα άτυχήματα τής ζωής μου. Κι' έπειτα, όπως σας είπα, μού χρειάζονται πολλά χρήματα. Νομίζω, λοιπόν, ότι είμαι τυχερός στο παίγνιδι. Κάποτε χάνω. Συνηθέστερα, όμως, κερδίζω. Θέλετε να μάθετε τί τ' κάνω τα χρήματα που κερδίζω; Συντηρώ τις φίλες μου, κύριε. Τόν να έχω η να μ' ην έχω φίλες αυτό εινε, βέβαια, δική μου δουλειά καί κανενός άλλου. Μήπως εγώ είμαι τόν αδιάκριτος γιά να σας ρωτήσω αν έχετε καί σεις φίλες; Όπως σας είπα, λοιπόν, έχω χρέη καί φίλες. Όλλα τί σας ενδιαφέρει αυτό;

— Τήν εποχή τού θανάτου τού Κρουαζέ βρισκόσαστε σέ άπελπιστική κατάσταση, εινε ο ανακριτής. Είχατε εξαντλήσει τούς πόρους σας.

Ο Ρενωντιέρ έκάγχασε.

— Τούς πόρους μου; Είπε. Πως εινε δυνατόν να είχα εξαντλήσει τούς πόρους μου, αφού δεν είχα ποτέ πόρους; Οι πόροι μου, κύριε, εινε τα χαρτιά. Νομίζω πως σας τόν είπα. Έπειδη, λοιπόν, έχω τή συνήθεια να παίζω, πρέπει σεις να βγάλετε τόν συμπεέρασμα ότι είμαι καί δολοφόνος;

Τόν δεύτερο σημείο ήταν η παρανομία τού Ρενωντιέρ στή Μαιζόν-Φαιν δύο περιπτου άφες μετά τόν θάνατο τού Κρουαζέ.

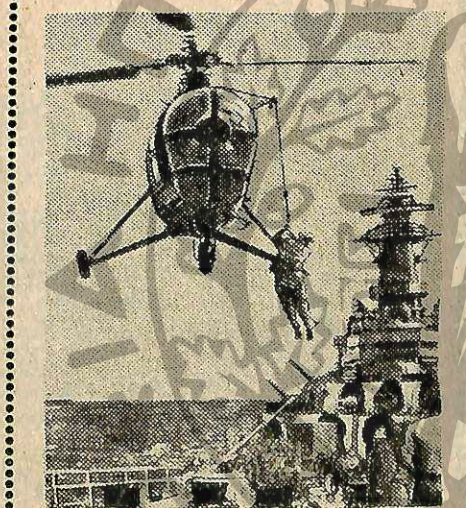
Όλλα καί σ' αυτό τόν σημείο, ο Ρενωντιέρ είχαν έτοιμη τήν απάντησί του:

— Δεν ξέρω, απάντησε, αν έμεινα δύο ώρες η κάτι περισσότερο η λιγώτερο από δύο ώρες. Μέσα σ' αυτό τόν διάστημα, βοήθησα τή Βιργινία να περιποιηθ' τόν νεκρό τού κυρίου της. Οι γιατροί παρέχουν κατόπιν παρόμοιες υπηρεσίες, όταν συμβή να έχουν μπροστά τους δύο δυστυχισμένες γυναίκες.

— Εινε αλήθεια ότι είχατε τήν άπορίαν; Είπε. — Όθελτε ν' αναλάβετε τήν υπεράσπισί μου; ρώτησε ο Ρενωντιέρ σάν να μ' ην πίστευε τα λόγια που είχαν άκούσει.

— Ναι.

— Ενα χαμόγελο θριάμβου έμφανίσθηκε:

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

Ο Τζ. Α. Μόρφ, ανώτερος στρατιωτικός γιατρός τού αμερικανικού πολεμικού ναυτικού άπεβίβασθ' πρό ημερών με έλικόπτερο επί τού θωρηκτού «Μισσούρι» γιά να περιποιηθ' ένα σοβαρό άσθενούντα ναύτη του.

ναίκες, που δεν τολμούν να έγγίσουν τόν νεκρό από τόν φόβο τους. Μεταμελόμενι γιά τόν έκαμα. Όλλα σας πληροφορώ ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που προσέφερα παρόμοιες υπηρεσίες στους πελάτες μου. Πολλοί από τούς κατοίκους τής Σερντόν καί τών περιχώρων θα μπορούσαν να σας τόν βεβαιώσουν.

Τόν τρίτο σημείο άφορούσε τήν ύπαρξι τών ίχνων τού δεξιού παπουτσιού τού πάνω σ' ένα χαρτί που βρισκόταν στο γραφείο τού Κρουαζέ.

Ο Ρενωντιέρ απάντασε τήν ίδια εξήγησι που είχε δώσει καί άλλοτε στόν ανακριτή Περοσέλ.

Αυτή η εξήγησις φαίνονταν πολύ φυσική. Ένα άλλο σημείο ήταν τόν συμπεέρασμα τού γιατρού Μπουρντόν ότι ο θάνατος τής Βιργινίας Λατούς ήταν συνέπεια εγκλήματος, ενώ, αντίθετα, ο Ρενωντιέρ είχε άποφανθ' ότι η γρηά υπηρέτρια τού Κρουαζέ είχε αυτοκτονήσει.

Ο ανακριτής εξέτασε κατ' αντιπαράστασιν τούς δύο επιστήμονες. Όλλα αυτή η εξέτασις δεν έπρόσθεσε κανένα νέο στοιχείον εναντίον τού Ρενωντιέρ.

Γιατί ο γιατρός Μπουρντόν ώμολόγησε ότι ο Ρενωντιέρ ήταν φυσικό ν' άπατηθ' γιά τήν εξέταση τού πτώμα τής Βιργινίας Λατούς λίγη ώρα μετά τόν θάνατό της.

Κι' εγώ αν τήν εξέταζα αυτή τήν ώρα, εινε, στο ίδιο συμπεέρασμα θα κατέληγα. Τ' ίχνη τών δακτύλων τού δολοφόνου πάνω στο λαιμό τού θύματος παρουσιάζονταν πολύ άργότερα.

Ένα τελευταίο σημείο ήταν η κατάθεσις τού μικρού Φαλότ. Όλλα ο Ρενωντιέρ ήταν δικαιολογημένος να μ' ην πάρ' στα σοβαρά αυτή τήν κατάθεσι. Έξέφρασε τήν άπορίαν του, μάλιστα, γιά τόν ανακριτή είχε κάμει τόν αντίθετο.

Πρώτα-πρώτα, ο Φαλότ ήταν μόλις ένδεκα χρόνων. Καί, δεύτερον, η κατάθεσις του περιείχε ένα σωρό άοριστίες καί αντιφάσεις.

Σ' αυτό τόν σημείο βρισκόταν η ανακρισις όταν ο 'Ανδρέας ντε Βιλαντόν έπικέφθηκε τόν κατηγορούμενο στο κελλί του.

Ο Ρενωντιέρ κύτταξε με άπορία τόν γιου τού μισητού έχθρου του. Ποιά σκοπό είχαν άραγε η έπισκεψίς του;

Ο 'Ανδρέας ντε Βιλαντόν βιάστηκε να τόν βγάλ' από τήν άπορία.

— 'Ηρθα με τήν ιδιότητα τού δικηγόρου γιά να σας προσφέρω τις υπηρεσίες μου, εινε.

— Θέλετε ν' αναλάβετε τήν υπεράσπισί μου; ρώτησε ο Ρενωντιέρ σάν να μ' ην πίστευε τα λόγια που είχαν άκούσει.

— Ναι.

— Ενα χαμόγελο θριάμβου έμφανίσθηκε:

— Εινε αλήθεια ότι είχατε τήν άπορίαν; Είπε. — Όθελτε ν' αναλάβετε τήν υπεράσπισί μου; ρώτησε ο Ρενωντιέρ σάν να μ' ην πίστευε τα λόγια που είχαν άκούσει.

— Ναι.

— Ενα χαμόγελο θριάμβου έμφανίσθηκε:

ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ Ο ΤΕΤΑΝΟΣ

Λόγιε στόν καθηγητή τού Πανεπιστημίου τής Μοντένα Μπόκι που ανακάλυψε πως λειτουργεί τόν έγκεφαλο-ραχιατικό υγρό τού οργανισμού μας, ο τέτανος θεραπεύεται με τήν εισαγωγή στο έν λόγω υγρό ποσότητας άπεσταγμένου ύδατος.

στα χείλη του γιαιτρού. Στ' αλήθεια, δεν είχε σκεφτεί ποτέ ότι ο γιός της Φερνάνδης και του Βιλαντόν θα μπορούσε ν' αναλάβει την υπεράσπισή του.

— Δέχομαι την προσφορά σας, κύριε, απάντησε. Πρέπει, ωστόσο, να σας κάμω γνωστόν ότι δεν είμαι πλούσιος και ότι θα δυσκολευθώ πολύ γιά ν' ανταμείψω τις υπηρεσίες σας.

— Αυτό τὸ ζήτημα δεν πρέπει νὰ σὰς ἀπασχολῇ, εἶπε ὁ Ἀνδρέας. Ἦρθε γιὰ νὰ σὰς προσφέρω τις υπηρεσίες μου χωρίς νὰ ζητῶ καμμιά ἀμοιβή γι' αὐτές.

— Τότε δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου, εἶπε ὁ γιαιτρός, κάνοντας μιά βαθειά υπόκλιση μπροστά στο νεό.

— Στὴν ἀπόφασί μου νὰ σὰς υπερασπισθῶ, συνέχισεν ὁ Βιλαντόν, με ὡδήγησε ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴν κόρη σας καὶ ἡ πεποίθησίς μου γιὰ τὴν ἀθωότητά σας. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνάτε, ἀλλοστε, ὅτι ἡ Ζιλέττα θὰ ἦταν τώρα σύζυγός μου, ἂν εἶχατε δώσει τὴν συγκατάθεσί σας στὸ γάμο μας, ὅταν σὰς παρεκάλεσα γι' αὐτό.

— Δὲν εἶχα ἀντιρροήσεις γι' αὐτὸ τὸ γάμο, ἀπάντησε ὁ γιαιτρός. Ζήτησα μόνο νὰ προηγηθῇ ἡ συγκατάθεσις τοῦ Βιλαντόν... Ἀλλὰ γιὰτί νὰ μιλοῦμε γι' αὐτά;...

— Ἄν ὁ πατέρας σας ἀρνήθηκε ἄλλοτε νὰ δώσει τὴν συγκατάθεσί του σ' αὐτὸ τὸ γάμο, θὰ ἀρνήθῃ πολλὸ περισσότερο σήμερα, εἴπειτα ἀπ' αὐτὸ πὺ συνέβη. Ἡ ἐναντίον μου κατηγορία εἶνε, βέβαια, γελοία καὶ ἀσύστατη καὶ δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ ξεαναδρῶ τὴν ἐλευθερία μου. Δὲν πιστεύω, ὡστόσο, ὅτι οἱ ἀντιλήψεις τοῦ κόμητος ντὲ Βιλαντόν σχετικά μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα πρόκειται ν' ἀλλάξουν. . .

— Ὁ πατέρας μου δὲν πρόκειται ν' ἀντισταθῇ πιά σ' αὐτὸ τὸ γάμο, εἶπε περίλυπος ὁ Ἀνδρέας.

— Γιατί;

— Πέθανε πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες.

— Μὲ συγχωρεῖτε. . . εἶπεν ὁ Ρενωντιέρ. Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα μαντεύσει ἀπὸ τὴν περιβολή σας. . .

Καὶ ἐξέφρασε τὰ συλλυπητήριά του στὸ νεό.

— Ἐπειτα ἦρθαν στὸ ζήτημα τῆς κατηγορίας.

— Ὁ γιαιτρός ἀνέπτυξε στὸν Ἀνδρέα ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑπόθεσεως, καθὼς καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τὸν ἐναντίον τὸν κατηγοριῶν πὺ εἶχαν ἐκτοξευθῇ ἐναντίον του.

— Ὁ Βιλαντόν ἔμεινε σύμφωνος μαζί του. Ἡ κατηγορία ἦταν ἀσύστατη. Ἀντίθετα, τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ γιαιτροῦ τοῦ φαίνονταν ἀκαταμάχητα.

— Νομίζω ὅτι δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ κουρασθῶ πολὺ γιὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀθώωσί σας, τὸ εἶπε στὸ τέλος.

Καί, πραγματικά, τὸ ἐπίστευε. Ἐφυγε κατόπιν, ἀφοῦ συνέστησε προηγουμένως στὸ γιαιτρὸ νὰ γράψῃ μιά ἐπιστολὴ στὴ γυναίκα του γιὰ νὰ τὴν καθυσάσῃ.

Φεύγοντας ἀπὸ τις φυλακές, ὁ Ἀνδρέας πῆγε στὴν εἰσαγγελία, ὅπου ἐμελέτησε τὴ δικογραφία τῆς ὑπόθεσεως καὶ κράτησε διαφορὲς σημειώσεις.

Τὸ ἴδιο βράδυ γύρισε στὸ Μπερζερῶ. Ἀλλὰ δὲν ἔμεινε ἐκεῖ περισσότερο ἀπὸ μερικά λεπτά. Ἐφυγε κατόπιν γιὰ νὰ πᾶν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀδελφὸ του στὴ Σερντόν.

Θὰ ἔπρωγε μαζί του καὶ κατόπιν θὰ γύριζε στὸ Μπερζερῶ γιὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ ἀδελφὸς εὐχαριστήθηκε πολὺ γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψί του ἀδελφοῦ του. Ἡ χαρὰ τῆς Γερτρούδης δὲν ἦταν μικρότερη.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ κάθισαν στὸ τραπέζι ὅ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον καὶ ἡ ὑπέρτρια τοῦ ἀδελφῶ τοὺς σερβίρισε μιά ζεστὴ σούπα.

— Εἶχες πάει στὴν Ὁρλεάνη; ρώτησε ὁ Χριστόφορος.

— Ναι.

— Μήπως γιὰ καμμιά ὑπόθεσι τοῦ πατέρα μας;

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Ἀνδρέας. Πῆγα νὰ δῶ τὸν Ρενωντιέρ.

— Ὁ ἀδελφὸς ἄφησε τὸ κουτάλι του καὶ κύταξε τὸν ἀδελφὸ του μὲ ἀπορία.

— Ἀνέλαβα τὴν υπεράσπισί τοῦ Ρενωντιέρ.

τίς ἐξήγησε ὁ Ἀνδρέας. Καὶ μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ὡς εἶνε ἀθῶος.

— Ὁ Χριστόφορος τινάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Εἶπες ὅτι ἀνέλαβες τὴν υπεράσπισί τοῦ Ρενωντιέρ; ρώτησε σὰν νὰ μὴν πίστευε τ' αὐτιά του.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Ἀνδρέας. Τὸ πρᾶγμα εἶνε φυσικώτατο καὶ δὲν καταλαβαίνω τί τὸ παράξενο βρίσκεις σ' αὐτό.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ βρίσκω καθόλου φυσικό, εἶπε ὁ Χριστόφορος. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐκπλήσσομαι πὺ σὺ ἦρε αὐτὴ ἡ ἰδέα.

Στὸ βάθος τῆς αἰθούσης, ἡ Γερτρούδη εἶχε μείνει σὰν ἀπολήωμένη ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ὁ Ἀνδρέας, τὸ παιδί της, θὰ υπερασπιζόταν λοιπὸν αὐτὸ τὸ τέρας πὺ εἶχε καταστρέψει τὴ ζωὴ της καὶ εἶχε γίνε αἷτιος τῆς δυστυχίας της;

— Θὰ ἐπέτρεπε ὁ Θεὸς αὐτὸ τὸ ἀνοσιούρηγμα; Ἀλλὰ μιά ἄλλη σκέψις ἀπασχολοῦσε ἐπίσης τὴν Φερνάνδη.

Εἶχε προσέξει τὴν ταραχὴ τοῦ Χριστόφορου ὅταν ἀκουσε τὸν ἀδελφὸ του νὰ τοῦ λέη ὅτι θὰ ἀνελάμβανε τὴν υπεράσπισί τοῦ Ρενωντιέρ.

Τὴ ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ ταραχὴ; Μήπως ὁ Χριστόφορος ἐγνώριζε τὸ τρομερὸ μυστικό της; Οὐμὸταν ἀραγε τὸ δῆλογο της μετὸ γιαιτρὸ Ρενωντιέρ τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύχτα τὸν Χριστογεννῶν; Αὐτὴ ἡ σκέψις ἔκαμε τὴν καρδιά της νὰ ματώσῃ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ πόνο.

Ὁ ἀδελφὸς βημάτιζε τώρα νευρικά μέσα στὸ δωμάτιο. Σὲ μιά στιγμή, σταμάτησε μπροστὰ στὸν ἀδελφὸ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἦμουν παρὼν ὅταν ζήτησες ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὴν ἀδεια νὰ παντρευθῇς τὴν κόρη τοῦ γιαιτροῦ Ρενωντιέρ. Ὁ πατέρας μας σοῦ ἀρνήθηκε καὶ θυμάμαι ὅτι σοῦ τόνισε καθαρὰ πὺ αὐτὸς ὁ γάμος ἦταν ἀδύνατος. . . Νομίζω πὺς ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ πατέρα μας ἰσχύει καὶ μετὰ τὸ θάνατό του. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο δὲν πρέπει νὰ υπερασπισθῇς τὸ Ρενωντιέρ. Ὁ πατέρας τὸ ἤξερε τὸ σχέδιό σου;

— Ναι.

— Καὶ τὸ ἐπεδοκίμασε;

— Ὁχι. Μοῦ εἶπε, ὡστόσο, ὅτι, εἴπειτα ἀπὸ δύο μέρες, θὰ μοῦ ἀπαντοῦσε. Ἀλλὰ στὸ μεταξύ, πέθανε. . .

— Δὲν σοῦ ἔδωκε, λοιπὸν, τὴ συγκατάθεσί του. . .

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, συμφώνησε ὁ Ἀνδρέας. Ἐγὼ, ὅμως, πρέπει νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑποχρέωσί πὺ ἔχω ἀπέναντι τῆς Ζιλέττας. Ὑπερασπιζόμενος τὸν πατέρα της, υπερασπιζομαι τὴν ἴδια.

Προτεραιοτήτης

— Μὰ βρε παιδιά, γιὰτί κάνετε ἔτσι;... Ἐγὼ ἤμουν πρῶτος στὴν οὐρά!...

— Ἐσχῶς, ὅμως, ὅτι ἔνα βαθὺ μίσος ἐχώριζε τὸν πατέρα μας ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἀνὴρ.

— Δὲν τὸ ξεχνῶ, ἀλλὰ δὲν κατῶρθωσα νὰ μάθω ποτὲ ποιοὺς λόγους εἶχαν ὁ πατέρας μου καὶ ὁ Ρενωντιέρ γιὰ νὰ μισοῦνται. Κι' εἴπειτα, δὲν νομίζω πὺς τὰ παιδιά πρέπει νὰ κληρονομοῦν τὰ μίση καὶ τις ἐχθρότητες πὺ ἔχουν οἱ γονεῖς τους.

— Καὶ ἂν ὁ πατέρας μας εἶχε σοβαροὺς λόγους γιὰ νὰ μισῇ τὸν Ρενωντιέρ; Τὸν γνωρίζεις αὐτὸς τοὺς λόγους; ρώτησε ὁ Ἀνδρέας, γυρίζοντας τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ὁ ἀδελφὸς κατέβασε τὰ μάτια.

— Ὁχι, ἀπάντησε. Πὺς θέλεις νὰ τοὺς ξέρω;

— Καὶ ὅμως με συμβουλεύεις νὰ καλλιερῶ μὲσα στὴν ψυχὴ μου τὸ μίσος πὺ εἶχε ὁ πατέρας μας ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, εἶπε ὁ Ἀνδρέας. Τὸ νομίζεις αὐτὸ χριστιανικό; Καὶ νομίζεις ὅτι ὁ ρόλος ἐνὸς ἱερέως εἶνε νὰ δῖναι παρόμοιες συστάσεις;

— Ὁ ἀδελφὸς ἔσπευξε ἀμέλλητος κάτω ἀπὸ τὸ ἀνηλεὲς μαστίγωμα τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Μαντεύω τοὺς λόγους πὺ σὲ κάνουν νὰ σκέπτεσαι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, συνέχισε ὁ Ἀνδρέας. Αὐτοὶ οἱ λόγοι υπαγορεύονται ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ ἐπιταγὴ τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς τὸν παιδιῶν πρὸς τὸν πατέρα.

Ἐπειδὴ, λοιπὸν, ὁ πατέρας μας μισοῦσε τὸν Ρενωντιέρ, πρέπει νὰ τὸν μισώσωμε καὶ μεῖς! Ὁραῖες συμβουλές μοῦ δίνεις, ἀδελφέ μου! Κι' ἐγὼ πὺς φανταζόμενοι ὅτι θὰ βρῖσκα μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τὴν συγγνώμη, τὴν ἀγάπὴ καὶ τὴν συμπόνοια!

Ὁ ἀδελφὸς ἔσπευξε μετὸ κεφάλι σκυφτό, χωρὶς νὰ βρῖσκῃ τὴ δύναμι ν' ἀπαντήσῃ τίποτε σὰς ὅσα τοῦ ἔλεγε ὁ ἀδελφός του.

Ὁ Ἀνδρέας ἐθρίαμβε, λοιπὸν, γιὰτί ἦταν ἀδύνατον στὸ Χριστόφορο νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ μυστικό πὺ ἐγνώριζε.

Αὐτὸ τὸ μυστικό δὲν ἦταν δικό του. Ἀνῆκε στὸν πατέρα του καὶ στὴ μητέρα του. Πὺς θὰ μπορούσε, λοιπὸν, νὰ τὸ προδώσῃ;

Τὰ μόνα λόγια πὺ βοήθη νὰ πῇ ἦταν: — Σὲ ἐξορκίζω, Ἀνδρέα, νὰ σεβασθῇς τὴ θέλησι τοῦ πατέρα μας. Αὐτὴ μὰς καθοδηγοῦσε ὅσο ζοῦσε. . . Πρέπει νὰ ἐξακολουθῇ νὰ μὰς καθοδηγῇ καὶ μετὰ τὸ θάνατό του.

— Θὰ σεβασθῶ πάντοτε τὴ μνήμη τοῦ πατέρα μας, ἀπάντησε ὁ Ἀνδρέας. Ἀλλ' εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μὴν παραβλέψω ἐπίσης τις ὑποχρεώσεις πὺ μοῦ ἐπιβάλλει ἡ συνείδησίς μου.

Ἀποχαίρετσε κατόπιν τὸν ἀδελφὸ του καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Μπερζερῶ.

Ὁ Χριστόφορος ἀνέθηκε τότε στὸ δωμάτιό του, κλείδωσε πίσω του τὴν πόρτα καὶ ἐξέπασε σὲ λυγμούς.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν ὁ μόνος πὺ ἐκλαίγε μεσὰ στὸ πρεσβυτήριο ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Καὶ ἡ Γερτρούδη ἐκλαίγε κι' αὐτὴ σιγὰ μέσα στὸ δωμάτιό της ἀπὸ ἀπελπισία καὶ λύπη. Ἡ σκληρὴ μοῖρα τῆς τῆς ἐπεφύλασσε, λοιπὸν, καὶ αὐτὸ τὸ καινούργιο πλῆγμα: νὰ δῇ τὸ γιό της νὰ διαβῇ τὸ δόγμα, τις ἱκανότητες καὶ τὸ κύρος του γιὰ νὰ υπερασπισθῇ τὸ δῆμιό της!

Ἀθῶος!

Ἡ δίκη τοῦ Ρενωντιέρ ἐγίνε ἔπειτα ἀπὸ δύο βδομάδες στὸ κακουργιοδικεῖο τῆς Ὁρλεάνης.

Μάρτυρες κατηγορίας οὐσιαστικά δὲν ὑπῆρχαν.

Ὁ μικρὸς Φαλότ, ὁ μόνος ἴσως πὺς μπορούσε νὰ ὑπολογισθῇ ὡς μάρτυς κατηγορίας, δὲν κατῶρθωσε νὰ πῇ τίποτε τὸ θετικό.

Γιὰτί ὅλοι στὴ Σερντόν τὸν ἐχλεύαζαν γιὰ τὴν κατάθεσί του, πὺ τὴν θεωροῦσαν γελοία καὶ ἀπίστευτη.

Ὁ Φαλότ θὰ τὰ ἀναιρεῖτο ὅσα εἶπε στὸν ἀνακριτὴ, ἔλεγαν πολλοὶ γιὰ τὸ μικρὸ γελαδοδοσκί.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ μητέρα τοῦ Φαλότ εἶχε λόγους γιὰ νὰ εἶνε εὐγνώμων ἀπέναντι τοῦ Ρενωντιέρ. Γιὰτί τὴν εἶχε θεραπεύσει πολλές φορὲς καὶ αὐτὴ καὶ τὴν οἰκογένειά της χωρὶς νὰ πάρῃ πεντάρα. Ἐξώκρισε, λοιπὸν, τὸ παιδί της νὰ μὴν πῇ τίποτε ἐναντίον τοῦ γιαιτροῦ.

Στὸ τέλος, τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδάκι εἶχε ἀρχίσῃ ν' ἀμφισβᾶλλῃ καὶ τὸ ἴδιο ἂν εἶχε δῇ πραγματικά ὅσα ἀφηγήθηκε στὴν ἀνακρισί. Στὴν κατάθεσί του, λοιπὸν, μίλησε μετὰ διάφορες ἀορισιτίες, σὲ τρόπο πὺς καὶ ὁ ἴδιος ὁ εἰσαγγελεὺς ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ πῇ πὺς δὲν ἤξερε τί ἔλεγε.

Ἐνα ἄλλος μάρτυς κατηγορίας ἦταν ἡ Ἰουστίνη.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐπίσης δὲν κατέθεσε τίποτε τὸ θετικό ἐναντίον τοῦ γιαιτροῦ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὴν εἶχαν ἀποκοιμίσει ἄλλοτε, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τις ἀκόλαστες ὁρέξεις του. Ἡ Ἰουστίνη μίλησε ἀκόμα γιὰ τὸ ἀσημῆνο ραλόγι τῆς βίας της. Ἀλλ' ἡ ἐξαφάνισις του δὲν ἀποδείκνυε τίποτε σχετικά μετὸν ἐνοχὴ τοῦ Ρενωντιέρ.

Ἡ σοβαρώτερη κατάθεσις ἦταν τοῦ γιαιτροῦ Μπουρντόν. Ἀλλ' ἐπ' αὐτὴν ἐβγαίνε μόνον τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Βιργινία Λατούς δὲν εἶχαν αὐτοκτονήσει, ἀλλ' ὅτι εἶχε πέσει θύμα ἐγκλήματος.

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία. Ἀλλὰ τὸ γεγονός ὅτι εἶχε γίνε ἐγκλῆμα δὲν ἐσήμαινε ὅτι ἐκεῖνος πὺ τὸ διέπραξε ἦταν ὁ Ρενωντιέρ.

Ἐπὶ τῇ ἐκδίκασι τῆς ἀποκάλυψις

Ἡ πρώτη ἐξοδος τοῦ Ρενωντιέρ ἀπὸ τὸ σπίτι του ἦταν γιὰ νὰ πᾶν στὸν πύργο τοῦ Μπερζερῶ.

Ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶνε αἰώνια, εἶπε στὸν Ἀνδρέα ντὲ Βιλαντόν. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ ἐνδιαφέρον πὺ δειξάτε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ Ἀνδρέας τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἔκαμε τὸ καθήκον του καὶ τοῦ ἐξέφρασε τὴ μεγάλη χαρὰ του γιὰτί οἱ προσπάθειές του εἶχαν στεφθῇ ἀπὸ ἐπιτυχία.

Οἱ δύο ἄνδρες συζήτησαν κατόπιν γιὰ διάφορα ζητήματα.

Σὲ μιά στιγμή, ὁ Ρενωντιέρ ἐτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας τὸν συγκράτησε.

— Ὑπάρχει ἀκόμη ἕνα ζήτημα ἐκκρεμὲς μεταξύ μας, εἶπε.

Ὁ γιαιτρός χαμογέλασε.

— Ζέρω πὺ θέλετε νὰ καταλήξετε, εἶπε. Σπείδω, λοιπὸν, νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶμαι προθυμὸς νὰ σὰς δώσω τὸ χεῖρ τῆς κόρης μου.

Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Ἀνδρέας. Πρέπει, ὅμως, νὰ ρωτήσω γι' αὐτὸ καὶ τὴ Ζιλέττα. Αὐρὸ θὰ σὰς ἀνταποδώσω τὴν ἐπίσκεψί σας καὶ θὰ συζητήσωμε καὶ πάλι γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Εἰσάστε σύμφωνος;

— Θὰ σὰς περιμένω μετὰ μεγάλη χαρὰ, ἀπάντησε ὁ Ρενωντιέρ.

Πιστὸς στὴν ὑπόθεσί του, ὁ Ἀνδρέας ντὲ Βιλαντόν πῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι τοῦ γιαιτροῦ.

Ὁ Ρενωντιέρ ἀπουσίαζε σ' ἕνα γειτονικό χωριό, ὅπου εἶχε κληθῇ γιὰ ἐπίσκεψι.

Ἡ ὑπέρτρια ὡδήγησε τὸν ἐπισκεπτή στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας της, ὅπου, ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἔβγαλε καὶ ἡ Ζιλέττα.

Ὁ Ἀνδρέας ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ.

— Ὁ ἀντρας σας, εἶπε στὴν κυρία Ρενωντιέρ, θὰ σὰς ἔχῃ μιλῶσι πιθανὸν γιὰ τὴν ἐπιθυμία μου νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη σας. Ἡ ἀπάντησίς του σὲ μιά προηγουμένη αἴτησί μου ἦταν ἀρνητική. Ἀλλὰ χθὲς ὁ γιαιτρός Ρενωντιέρ μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἔχει πια ἀντιρροήσεις γι' αὐτὸ τὸ γάμο. Μπορῶ νὰ ἐλπίσω καὶ στὴ δική σας συγκατάθεσι;

Ἡ κυρία Ρενωντιέρ εἶχε συγκινηθῇ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ νέου.

— Ἡ αἰτίσις σας μὰς τιμὰ πολὺ, κύριε, ἀπάντησε ἡ γυναίκα τοῦ γιαιτροῦ. Καὶ θέλω νὰ πιστέψετε ὅτι εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐτυχὴς, δίδοντας τὴ συγκατάθεσί μου γιὰ τὸ γάμο τῆς κόρης μου μαζί σας.

Ὁ Βιλαντόν γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς νέας.

— Καὶ ἡ δική σας ἀπάντησις, Ζιλέττα; ρώτησε.

— ἔρετε ὅτι σὰς ἀγαπῶ πάντοτε, Ἀνδρέα, ἀπάντησε.

— Τίποτε ἄλλο;

— Δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο, εἶπε ἡ νέα.

Εἰς τὸν πύργον

Εἰς τὸν πύργον

Ἄπὸ τ' ἄλλο μέρος πολλοὶ εὐπόλητοι κάτοικοι τῆς Σερντόν ἐγκωμίασαν τις ἱκανότητες τοῦ γιαιτροῦ καὶ κατέθεσαν πολλὰ καλά γι' αὐτόν.

Στὸ τέλος, ἦρθε ἡ ἀγόρευσις τοῦ Ἀνδρέα ντὲ Βιλαντόν, πὺ ἐκλόνησε ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς κατηγορίας.

«Ὁμολογῶ, φῶναξε, στρεφόμενος πρὸς τοὺς δικαστάς, ὅτι, ἂν ὁ γιαιτρός Ρενωντιέρ δὲν εἶχε μερικὲς λυπηρὲς ἀδυναμίες, κανεὶς δὲν θὰ σκεφτόταν ποτὲ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ γι' αὐτὸ τὸ ἐγκλῆμα. Γιὰτί ἡ μοναδικὴ βάση τῆς κατηγορίας εἶνε ἡ σπᾶταλη ζωὴ καὶ τὸ πάθος γιὰ τὰ χαρτιά τοῦ γιαιτροῦ τῆς Σερντόν».

Καὶ ὁ συνηγορὸς τῆς υπερασπίσεως κατέληξε μετὰ μιά ωραία ἀποστροφή πρὸς τοὺς ἐνόρκους.

«Ἀγαπῶ τὴν κόρη τοῦ ἀνθρώπου πὺ κάθεται σήμερα στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου, ὅμα μιάς γελοίας καὶ ἀσυστάτης κατηγορίας, εἶπε. Φρονεῖτε ὅτι ἕνας Βιλαντόν, ὁσονδήποτε μεγάλῃ καὶ ἂν ἦταν ἡ ἀγάπη του, θὰ ἀποφάσιζε νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρη ἐνὸς φονεῶς; Ὁχι, κύριοι ἐνόρκοι!

Ὁ γιαιτρός Ρενωντιέρ εἶνε ἀθῶος. Τὸ καθήκον σας εἶνε νὰ τὸν ἀποδώσετε ἀσπίστους κόλπους τῆς κοινωνίας. Δὲν πρέπει νὰ λησμονήτε ὅτι δὲν ἤρθετε ἐδῶ γιὰ νὰ κρίνετε τὴν ζωὴ τοῦ γιαιτροῦ τῆς Σερντόν, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀποφανθῇτε γιὰ τὸ ἂν ὁ Ρενωντιέρ σκότωσε τὴ Βιργινία Λατούς ἢ ὄχι. Μόνον αὐτὴ ἡ σκέψις πρέπει νὰ κατευθύνῃ τὴν κρίσι σας».

Οἱ ἐνόρκοι, ὅπως ἦταν εὐκόλο νὰ προβλέψῃ κανεὶς, δὲν διάσταναν στὴν κρίσι τους. Ἡ ἐτυμολογία τους ἦταν ἀπαλλακτική. Καὶ τὸ δικαστήριο, βασιζόμενο σ' αὐτὴ, ἀθῶωσε τὸν κατηγορούμενο.

Αὐτὴ ἡ ἀθῶωσις πῆρε μιά μορφή θριαμβου. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησί του γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης καὶ συνεχῶς τὸν κατηγορούμενο, ἐνῶ τὸ πικρὸ ἀκροατήριο πὺ ἐπλημύριζε τὴν αἰθούσα τὸν ἐπεφωμῶσε ζωηρά.

Τὴν εἶδον τῆς ἀθῶωσεως τοῦ Ρενωντιέρ ἔφερε πρῶτος στὴ Σερντόν ὁ Ζιλμπέρ. Οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλεως τὴν ἀκούσαν μετὰ σίθηρος ἀληθινῆς ἀνακουφίσεως. Γιὰτί συμπαδοῦσαν τὸν γιαιτρὸ τους καὶ παρέδλεπαν τις ἀδυναμίες του.

Ἐπὶ τῇ ἐπιστροφῇ τοῦ Ρενωντιέρ τὴν ἄλλη μέρα ἐγίνε μέσα σὲ μιά ἀτμόσφαιρα χαρὰς καὶ θερμῶν ἐκδηλώσεων συμπαθείας γιὰ τὴν ταλαιπωρία του ἐπὶ ἕνα καὶ πλέον μῆνα στὶς φυλακές.

Ἡ Ζιλέττα ὑποδέχθηκε τὸν πατέρα της κλαίγοντας στὴν εἰσοδο τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ ἐξέφρασε τὴ μεγάλη χαρὰ της γιὰ τὴν ἀθῶωσί του.

— Πρέπει νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες πρὸς τὸν γιαιτρὸν.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Συμβουλές 'Αμερικανού υγιεινολόγου

Ο Διευθυντής 'Υγιεινής 'Αγωγής, της 'Αμερικανικής 'Ιατρικής 'Εταιρίας, δρ. Μπάουερ, δίνει τις κατωτέρω οδηγίες διαίτης και ιατρικής αντιλήψεως για την διατήρηση και βελτίωση της σωματικής και διανοητικής υγείας. Με την συστηματική εφαρμογή των οδηγιών αυτών, μπορούν όλοι να κανονίσουν τη ζωή τους ανάλογως της ηλικίας τους.

Για τους άντρες		Για τις γυναίκες	
Ηλικίας 15-20 ετών	Αποφεύγετε την υπερβολική ένταση της καρδιακής λειτουργίας, των μυών και των αρθρώσεων. Η ανάπαυσις και ο ύπνος παίζουν σπουδαίο ρόλο. Τρώετε συνήθως λιγώτερα φρούτα και χορταρικά, και περισσότερα γλυκά. Προσοχή στα ακόλουθα απρόοπτα και δυσάρεστα: Δυστυχήματα, φυματίωσι, σκωληκοειδίτιδα πνευμονία.	Αποφεύγετε τα «σκληρά» παιχνίδια. Αντιμετωπίστε τα καταμήνια ως φυσιολογική λειτουργία, εκτός αν προκύπτει περιθώριος ασθενείας. Αποφεύγετε την υπερβολική, ανεπιστημονική δίαιτα. Προσοχή στα ακόλουθα απρόοπτα και δυσάρεστα: Υποσιτισμό, κούρασι, καταμήνιο λειτουργία, φυματίωσι, σκωληκοειδίτιδα, δόντια.	Ηλικίας 15-20 ετών
Ηλικίας 21-30 ετών	Διατηρήστε τη σωματική δραστηριότητα. Αποφεύγετε τις καταχρήσεις πιντού, καπνίσματος και κοινωνικής δραστηριότητας. Προσοχή στους κινδύνους που σας περιβάλλουν: τη σκόνη, τα δηλητήρια, τις αλλεργικές παθήσεις, τα δυστυχήματα.	Αποφεύγετε τις βαρείες και πολύωρες δουλειές, μην εκτίθεσθε σ' επιβλαβείς επιδράσεις. Κίνδυνοι, όμοιοι με των ανδρών. Ειδική φροντίς σε περιπτώσεις εγκυμοσύνης, προπαισμός, αν είστε εργαζομένη γυναίκα. Προβλήματα: Μητρότης, δίαιτα, φυματίωσις, κόπωση.	Ηλικίας 21-30 ετών
Ηλικίας 31-40 ετών	Προσέξτε τη διαίτα σας. Υποβλήθητε σε ιατρική εξέταση της καρδιάς, της πίεσης και των νεφρών. Να έχετε υπ' όψιν σας ότι η ψυχαγωγία και οι διακοπές της εργασίας, εξουδετερώνουν τις ενόχλησεις και την κόπωση. Έχετε υπ' όψιν σας, ότι το στάδιο αυτό της ζωής, είναι το καλύτερο για τους σωματικώς εργαζομένους, ή σωματική ρώμη είναι μεγάλη, αλλά η ταχύτης ελαττώνεται. Αλλαγή των σπόρ.	Αποφεύγετε την κόπωση. Μην παραμελήτε τον εαυτό σας, όπως συμβαίνει συνήθως σ' αυτή την ηλικία, με τις νοικοκυρές. Ελέγχετε το βάρος σας, αλλά αποφεύγετε την υπερβολική ελάττωσι του βάρους. Δώστε προσοχή σε κάθε άνωμαλία της γεννητικής λειτουργίας. Έχετε υπ' όψιν σας ότι αυτά είναι τα καλύτερα χρόνια σας αν επιτύχετε ισορροπία της εργασίας, της αναπαύσεως και των διασκέδασών σας.	Ηλικίας 31-40 ετών
Ηλικίας 41-50 ετών	Προσέξτε επιμελώς: Το βάρος σας, την καρδιά, την πίεσι του αίματος, το οίδημα (για τον κίνδυνο του καρκίνου), τα νεφρά. Αποφεύγετε την υπερένταση. Έχετε υπ' όψιν σας ότι αυξάνει η σημασία των διακοπών. Καταρτίστε με προσοχή το πρόγραμμα της ζωής σας. Στην ηλικία αυτή βρίσκετε στην ακμή της ζωής σας, είτε σωματικώς είτε πνευματικώς εργάζεστε. Απότομη όμως και ένταξη προσπάθεια, μπορεί ν' αποβεί επικίνδυνη. Προσαρμόστε τη γυμναστική σας στις δυνάμεις της ηλικίας σας.	Προσέξτε ένδεχόμενα συμπτώματα καρκίνου στο στήθος και στα γεννητικά όργανα. Εξετάστε την καρδιά, την πίεσι του αίματος και τα νεφρά. Αντιμετωπίστε την κλιμακτηριακή αλλαγή με τη βοήθεια της σύγχρονης θεραπευτικής. Στην ηλικία αυτή αποκτούν μεγαλύτερη σπουδαιότητα, οι φιλοσοφική αντιμετώπιση της ζωής, οι ιδιαίτερες ψυχαγωγικές ασχολίες και η αναπροσαρμογή στις κοινωνικές σχέσεις. Έχετε υπ' όψιν σας ότι η ηλικία αυτή είναι μια καλή δεκαετία, αν τη ζήσετε με σύνεσι.	Ηλικίας 41-50 ετών
Ηλικίας 51-60 ετών	Περιμένετε το δεύτερο λεωφορείο — Μην τρέχετε να προφθάσετε το πρώτο. Καλλιεργήστε απασχολήσεις, που θα κάνουν πιο ανώδυνο το πλῆγμα της... αποστρατεύσεώς σας από τη ζωή. Εξετάστε την καρδιά, την πίεσι του αίματος, τον προστάτη, τα νεφρά, την πιθανότητα καρκίνου. Στην ηλικία αυτή οι πνευματικώς εργαζόμενοι, «στεκονταί» καλύτερα από τους σωματικώς εργαζομένους. Το κάπνισμα είναι πιο άβλαβες, με μέτρο πάντοτε.	Ελέγξτε το βάρος σας. Υποβάλλεσθε σε ιατρική εξέταση, δύο φορές τον χρόνο. Ο μεγαλύτερος κίνδυνος, προέρχεται από τον καρκίνο. Εξετάστε την καρδιά, τα νεφρά, την πίεσι του αίματος. Διατηρήστε την ανεξαρτησία σας. Αποφεύγετε, ει δυνατόν, τις πολλές κοινωνικές σχέσεις. Οι εργαζόμενες γυναίκες, χρειάζονται περισσότερη ανάπαυσι. Πρέπει να προτιμούν ενδιαφέροντες ψυχαγωγικές απολαύσεις και ασχολίες.	Ηλικίας 51-60 ετών
Ηλικίας άνω των 60 ετών	Αντικρύστε τώρα με θυμοσοφία τη ζωή. Χαρήτε τις νεώτερες γενεές, αλλά αφήστε τις, να ζουν τη δική τους ζωή. Αποβάλετε και καταναλώστε τις «λόξες» σας. Επισκέπτεσθε το γιατρό σας δύο φορές το χρόνο και αναθεώστε τα παρακολουθή με προσοχή την υγεία σας. Προφυλαχτείτε από τα δυστυχήματα.	Οι ψυχαγωγικές απολαύσεις και ασχολίες της προτιμήσεως σας και η φιλοanthρωπική δράσις θα σας παράσχουν ιδιαίτερη ικανοποίησι. Επισκέπτεσθε δύο φορές το χρόνο τον γιατρό σας. Μέσος όρος διαρκείας της ζωής για τις γυναίκες είναι το 60 έτος της ηλικίας τους. Και πέραν του όριου αυτού όμως, συχνά παρατηρείται υγεία και ευτυχία.	Ηλικίας άνω των 60 ετών

Γενικώς τώρα και τα δύο φύλα, πρέπει να έχουν υπ' όψιν τους τα ακόλουθα: 1) 'Η ημερήσια τροφή τους πρέπει κατά μέσον όρο να περιλαμβάνη: Γάλα, κρέας ή ψάρι, φρούτα, χορταρικά, αυγά, τυρί. 2) 'Εργασία: Χρήσιμη και ανάλογη με τις ικανότητες και δυνάμεις σας, όχτω ή λιγώτερες ώρες την ημέρα. Κανονικές ετήσιες διακοπές. 3) 'Ανάπαυσις και ύπνος: 'Αρκετά μέχρις ικανοποιήσεως, κατά μέσον όρο 8 ώρες το 24ωρο. 4) Διασκέδασις: 'Ανάλογη με τις διαθέσεις και προτιμήσεις σας. Προτιμάτε εκείνα τα σπόρ, που θα μπορούτε να τα συνεχίσετε και σε μεγαλύτερη ηλικία. 5) Προφυλάξεις: Συμβουλευέστε προληπτικώς τουλάχιστον μία φορά το χρόνο τον γιατρό και δύο τόν δοντιάρη σας. 6) Ασθένειες: Προσέξτε τα ελαφρά συμπτώματα για ν' αποφεύγετε βαρύτερες εκδηλώσεις. Διατηρήστε έτσι την υγεία σας, σώζετε τη ζωή σας.

και αποφεύγετε μεγαλύτερες δαπάνες. Καλέστε άμέσως τον γιατρό να σας εξετάση, αν παρατηρήσετε τα ακόλουθα: Πόνους, λειτουργικές ανωμαλίες, λιποθυμίες πυρετούς, ψυχικές διαταραχές, πεπτικές ανωμαλίες κι' αδιαθεσίες, δύσπνοια, αίσθημα κόπωσης άνευ λόγου, πληγές που δεν κλείνουν, χρωματικές αλλοιώσεις του δέρματος, διαταραχές της όρασεως, χιλιγγούς, νευρικές διαταραχές, πρηξίματα και όγκους, αιμορραγίες, ακανόνιστες κενώσεις, πονοκεφάλους, ανωμαλίες στη λειτουργία των σπλῆγγων.

«Να είστε βέβαιοι και βέβαιες, επιλέγει ο δρ. Μπάουερ, ότι όταν καθημερινώς έχετε υπ' όψιν σας και τηρήτε τις παραπάνω συμβουλές, η υγεία σας θα ύψίσταται, λιγώτερες διαταραχές και η ζωή σας θα κυλάει πιο ομαλά».

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ του Βενιζέλου στο...Ζαχαράτου

Με τη ζωή της Παλῆς 'Αθήνας δεν συνδέεται μόνο το ζαχαροπλαστέιο του Ζαχαράτου στην Πλατεία του Συντάγματος. Υπήρχε και άλλο πολύ παλιότερο ζαχαροπλαστέιο — καφενείο του Ζαχαράτου στην 'Ομόνοια (γωνία 'Ομονοίας — Γ' Σ) (βρίου) όπου μαζί με τον άλλο κόσμο εσύχναζε και ο 'Ελ. Βενιζέλος, απ' την εποχή που τελείωσε τις νομικές σπουδές του και έρχοταν συχνά απ' την Κρήτη στην παλιά 'Αθήνα, για διάφορες υποθέσεις του και κάποτε, μάλιστα, ως εξορίστος.

Ήταν τότε, χειμώνας του 1889 χειμώνας βαρύς σαν τον φετινό, με επιδημία γρίπης («μψουέντζα» την έλεγαν) που ξεκαθάρισε, τότε, πολλών ανήμπορο κόσμο.

Ο νεαρός δικηγόρος Βενιζέλος είχε δραπέτσει απ' την Κρήτη γιατι τον κυνηγούσαν οι 'Οθωμανικές αρχές ως ενεχόμενο στο κίνημα της εποχής εκείνης, που ονομάστηκε απ' τους Κρητικούς με το φαιδρό παρατσούκλι... «κρομμυδοεπαναστάσι», επειδή έδωσε πριν ακόμα, καλά - καλά, ανάψι.

Ο Βενιζέλος, τότε, επρόφθασε και τόσκασε απ' την Κρήτη και ήρθε στην 'Αθήνα μαζί με λίγους φίλους του, μεταξύ των οποίων ήταν ο Πωλογεώργης, ο Φούμης και μερικοί άλλοι.

Βρήκε δωμάτιο στην αρχή της οδού Πειραιώς, σ' ένα μικρό ξενοδοχείο που ονομάζετο «Μυτιλήνη». Έμεινε στην αρχή κλεισμένος μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, διαβάζοντας γαλλικά βιβλία και προσπαθώντας να μάθει και αγγλικά. Και μόνο τα μεσημέρια έδγαυε και πήγαινε, για φαγητό, με τους φίλους του, στο γνωστότατο τότε εστιατόριο της Παλῆς 'Αθήνας, του Καψή.

Τα γκαρσόνια τον ήξεραν και τον αγαπούσαν για τους ευγενικούς τρόπους του και κάπου-κάπου μάλιστα ήκούετο για ιδιαίτερη περιποίησι, και η διά βοής παραγγελία του φαγητού του, κατά το έθιμο των γκαρσονιών της εποχής εκείνης.

Μια μακαρονάδα του κυρίου Λευτέρη, συνοδεία γεωμήλου!

Σιγά-σιγά ο νεαρός Λευτέρης άρχισε να βγαίνει και τα βράδια με τους φίλους του και πήγαιναν μαζί στο καφενείο του Ζαχαράτου στην 'Ομόνοια που φωτιζόταν τότε με λάμπες του πετρε- Ο Βενιζέλος νεαρός δικηγόρος.

λαίου. 'Εκεί, ένα βράδυ, συνέβη ζωηρότατο έπεισόδιο, που παρ' όληγο να κατέληγε και σε αίματηρά αποτελέσματα.

Στην παρέα αυτή των σπουδασμένων Κρητικών νέων πήγαινε ταχτικά και ο Κρητικός νέος Χατζηγηγόρης απ' το Ρέθυμνο, ο οποίος σιγά - σιγά στις μεταξύ των πολιτικές συζητήσεις έγινε για το Βενιζέλο, το... πνεύμα της αντίλογίας!

Έτσι, πολύ σύντομα, μπήκανε ο ένας στο ρουθούνι του άλλου και κάθε φορά που άνοιγε ένα θέμα συζητήσεως στην παρέα (πάντοτε γύρω από τα Κρητικά ζητήματα) ο Χατζηγηγόρης εκδηλωνόταν πάντα αντίθετα με τις γνώμες του Βενιζέλου.

Αυτό το πράγμα βάσταξε πολλές ημέρες ώπου ένα βράδυ που γίνηκε λόγος στην παρέα για τους λόγους που απέτυχε η «κρομμυδοεπαναστάσις» του 1889, ο Χατζηγηγόρης στη ρύμη του λόγου του έβριξε το Βενιζέλο. Δηλ. είπε σε μία στιγμή:

— Αυτός είναι παιδαριώδεις συζητήσεις!

— Άλλωστε, τότε, βαρύτερες φράσεις και σε μία στιγμή οι δυο νεοί σηκώθηκαν όρθιοι, έτοιμοι ν' αλληλοκυτυπθούν.

Σε μία στιγμή μάλιστα ο Βενιζέλος — όπως διηγείται ο παλιός φίλος του και εκλεκτός Κρητικός συγγραφέας κ. Γιάννης Μουρέλλας — έκαμε πως βάδγαζε πιστόλι, έπεσαν όμως στη μέση ο Φούμης και ο Πωλογεώργης κι' έχωρισαν τους δυο νεούς.

Ο Βενιζέλος, τότε, έδωσε την κάρτα του στο Φούμη για να την δώση στον Χατζηγηγόρη, λέγοντας:

— 'Ας λυθή η διαφορά μας στο πεδίο της τιμής! 'Αλλοιωτικά δε γίνεται!

Ο Χατζηγηγόρης, εν μεγάλη έξαψει κι' αυτός, δέχτηκε και απάντησε:

— Μάλιστα! 'Ετσι θα γίνη!

Την άλλη μέρα οι μάρτυρες του Βενιζέλου, ο Κ. Φούμης και ο γιατρός Τζωρτζης Παπαδάκης με τους μάρτυρες του Χατζηγηγόρη, συναντήθηκαν στο Ζαχαράτου και προσπαθούσαν να βρουν κάποιο σημείο συμβιβασμού.

— Αρχίσαν τα «παι κι' έλα» των μαρτύρων στους αντιπάλους, αλλά και οι δυο αντίπαλοι ήσαν ανένδοτοι και δεν υποχωρούσαν.

Ο Φούμης όμως επέμενε στο συμβιβασμό κι' έλεγε:

— 'Ενώ δεν έννοώ να τους αφήσω να χτυπήθουν!

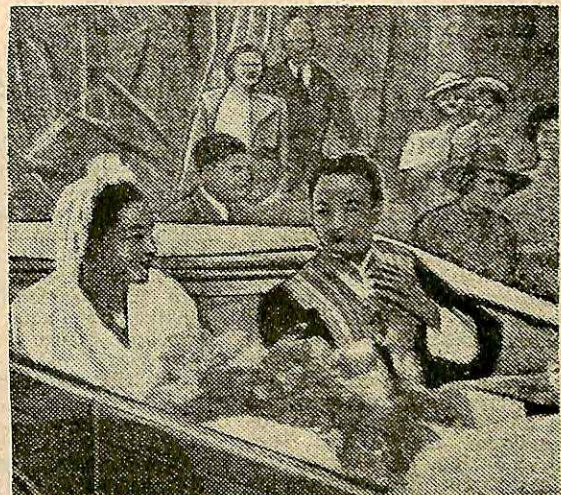
Όταν μάλιστα είπε στο Βενιζέλο ότι ευρέθη συμβιβαστική λύσις, αυτός έδυσφορησε τόσο ώστε του είπε:

— Λυπούμαι πολύ που δεν με αντιπροσώπευσате, σαν φίλοι μου, επαρκώς!

Μία τέτοια απάντησις στον καιρό των μονομαχιών έθεωρείτο ως πρόκλησις για να μονομαχήση ο προκαλών με τους... μάρτυρά του — όπως είχε γίνει στη μονομαχία Βουρβαχ - Δοκού, κατ' την οποίαν ο Δοκός εκόττωσε τον μαρτυρά του Βουρβαχ.

Αλλά ο Φούμης, καθώς έγραψε αργότερα, «έκατάπιε τας δριμείας παρατηρήσεις του Βενιζέλου» και επέμενε περισσότερο να συμβιβασθούν οι δυο αντίπαλοι, και να κατασταλή η έξαψις που προκαλέσε το έπεισοδιο αυτό, τότε, στη Παλιά 'Αθήνα. Κε πράγματι, σε λίγες μέρες, το έπεισόδιο λύθηκε συμβιβαστικά.

Δ. ΓΑΤ.

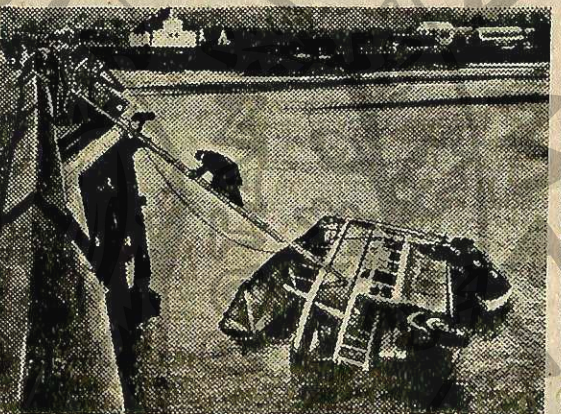
ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ ΝΕΓΡΩΝ

Μεγάλες γιορτές έγιναν πρό ημερών στην Ουγκάντα της 'Αφρικής όπου ο νεαρός μαύρος βασιλιάς 'Εδουάρδος Κιουανούκολε, εξ ίσου μαύρη όσο κι' ο άντρας της. Ο νεαρός βασιλιάς είχε μόλις επιστρέψει από το πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ όπου αποτέλειωσε τις σπουδές του.

ΑΡΑΧΝΗ ΓΙΓΑΣ

Η σαρκοφάγος αυτή αράχνη της Νοτίου 'Αμερικής, γνωστή με το όνομα «Ξενοστέρας Κολομπιάν», φτάνει σε μήκος τα 18 εκατοστά. Δεν φτάνει στο, αλλά ζή μέσα στις σχισμές του φλοιού των δέντρων ή στις ραγίμες των βράχων. Το όχτω πόδια της έχουν το καθένα δόχτω αρθρώσεις.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ένα δραματικό αυτοκινητικό δυστύχημα απ' αυτά που συμβαίνουν μάλλον σπάνια έγινε την περασμένη εβδομάδα στο Σάσσεξ της 'Αγγλίας, συνεπεία των σφοδρών ανέμων που πνέουν τελευταίως στην δυτική Ευρώπη. Ένα δίπατο λεωφορείο από γκρέμισε ν' παραπέτο της ελπίτης γέφυρας του Σόρεχαμ, έπεσε στο ποτάμι. 'Απ' τους επιβάτες 3 τραυματίστηκαν βαριά, 14 έλασαν και 11 γλυτώσαν ως εκ θαύματος χωρίς κανένα τραύμα. Το δυστύχημα αυτό προέβησε βαθιά συγκίνησι στον πληθυσμό του Σάσσεξ.

Το να κλέψω ένας ανεψιός τη νέα που προορίζεται για το θείο του έχει γίνει πολλές φορές ως σήμερα. Κι' οι συγγραφείς έχουν καταπιάσει επίσης με το ίδιο θέμα, που προσφέρει ένα πλούσιο υλικό στη φαντασία τους.

Αλλ' η ιστορία που αναφέρει το παλιό χρονικό της Μιράντολα ξετυλίχθηκε μ' έναν τρόπο ολότελα διαφορετικό.

Κατά τα τέλη του 14ου αιώνα, δυο οικογένειες ευγενών εξουσίαζαν διαδοχικά την ένδοξη και πλούσια πολιτεία. Οι Γκουανταρίνοι ανήκαν στην παράταξη των Γιβελίνων. Κι' οι Κολόννα ακολουθούσαν την παράταξη των Γουέλφων. Κάθε φορά που η μία παράταξη ανέβαινε στην αρχή, οι άνθρωποι της άλλης έφευγαν, για να ξεναγυρίσουν έπειτα από λίγο και να διώξουν με τη σειρά των τους πρώτους. Και, σε κάθε μεταπολίτευση, το αίμα χυνόταν άβυσσο κι' από τις δυο παρα-

τη συμφωνία αυτή οι Γκουανταρίνοι και οι Κολόννα υποσχέθηκαν με όρκο πως θα την τηρήσουν και συμφωνήσαν ακόμη πως στο μέλλον θα βάδιζαν με ενωμένα τα χέρια.

Σκέφθηκαν τότε πως ένας γάμος θα επισφράγιζε καλύτερα τη συμφωνία τους και θα δημιουργούσε έναν ακατάλυτο δεσμό μεταξύ των δυο οικογενειών. Ένας Γκουανταρίνι θα παντρευόταν την όμορφη Ματθίλδη, την κόρη του Γκουίντο Κολόννα. Και παιός άλλος θα μπορούσε να είναι αυτός εκτός από τον Φερνάντο, το νεαρό αρχηγό των Γκουανταρίνι, που σπουδαζε εκείνη την εποχή στη Μάντοβα.

Ο θείος του Πιέτρο, που τον

είχε από την όμορφη Ματθίλδη, σκέφθηκε πως θα ήταν καλύτερο να κρατήσει για τον εαυτό του τη νύφη που προωριζόταν για τον ανεψιό του.

Αλλ' οι σκέψεις του δεν σταμάτησαν μόνο σ' αυτό το σημείο. Μαζί με τον έρωτα, είχε γεννηθεί επίσης μέσα στην ψυχή του ο πόθος της εξουσίας.

Και δεν δίστασε να κάμει γνωστές τις σκέψεις του στους Κολόννα. Ποιά έγγυμνη είχαν ο Φερνάντο θα ηθρούνε τις συμφωνίες που είχαν κάμει; Ποιά εμπιστοσύνη μπορούσαν να έχουν σ' αυτό το παιδί, που σ' όποιον ακολουθούσε το δρόμο της συμπληρώσεως και της ειρήνης; Και πως θα έδιναν στα

παλιά μίστη. Και το αίμα άρχισε να τρέχει όπως και πριν στους δρόμους της Μιράντολα. Ένα από τα πρώτα θύματα του καινούργιου εμφύλιου σπαραγμού ήταν ο Πιέτρο Γκουανταρίνι. Αλλά δεν έπεσε κάτω από τα χτυπήματα των Κολόννα. Τον σκότωσαν οι ίδιοι οι οπαδοί του, μαυτεύοντας πως αυτός είχε διατάξει τη δολοφονία του αμοιρου Φερνάντο.

Αυτή είναι η θλιβερή ιστορία που αφηγείται το παλιό χρονικό της Μιράντολα.

ΛΟΥΙ-ΤΖΙ ΠΟΒΕΡΙΝΙ

□ □

Το μυστήριο της αρθρίτιδας

Μολοντί υπάρχουν στις Η.Ν. Πολιτείες περί τα 7.000.000 άτομα που πάσχουν από ρευματισμούς ή από αρθρίτιδα, μόνον ένας στους 100 αρρώστους υποβάλλεται σε κάποια συστηματική θεραπεία. Είναι γεγονός ότι η τόσο διαδεδομένη αυτή χρόνια ασθένεια είναι συγχρόνως η πιο παραμελημένη.

Μόνον τώρα δημιουργήθηκε ένα «Ίδρυμα Άρθρίτιδος και Ρευματισμών», που θα επιδιώξει να συγκεντρώσει αρκετά κεφάλαια και να τα διαθέσει για τη θεραπεία των αρρώστων, ιδίως δυ' για έρευνες στο Ιατρικό σμήμα, όπου οι άγνωστοι παράγοντες είναι ακόμη πολύ περισσότεροι απ' τους γνωστούς.

Το σαλίσυλ, το κλασσικό φάρμακο κατά των ρευματισμών, εξακολουθεί πάντοτε να χρησιμοποιείται για την ανακούφιση των πόνων των αρθρώσεων. Έξ ίσου αποτελεσματικό όμως — και με λιγότερες ανεπιθύμητες αντιδράσεις — είναι ένα νέο φάρμακο, το «γεντιανικό νάτριο».

Εξ άλλου, οι εργασίες του Αμερικανού δόκτορος Χέντντον απέδειξαν ότι παίζει ρόλο στη ρευματοειδή αρθρίτιδα η έλλειψη μίας χημικής ουσίας απ' τον οργανισμό. Η ουσία αυτή λέγεται «τριφωσφορική αδενίνη», είναι δε απαραίτητη για τη χρησιμοποίησι των σακχάρων απ' το σώμα και για τη διατήρησι της κανονικής συστάσεως των μυών.

Με τη χορήγησι τριφωσφορικής αδενίνης, διάφοροι αρθρικοί σημείωσαν καταπληκτική βελτίωσι — ιδίως όταν έπαιρναν μαζί και σαλίσυλ.

Μπορούμε λοιπόν να ελπίζουμε βάσιμα ότι η Έπιστήμη θα βρή γρήγορα τον τρόπο να σώση την ανθρωπότητα απ' τη βασανιστική αυτή πάθησι.

Περίεργος όρκος

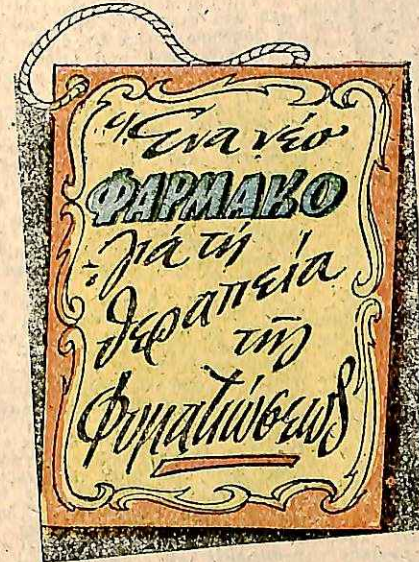
Η κυρία Τζόνου Όλεν, κάτοικος του Σικάγου, είχε όρκισθί το 1932 ότι δεν θα έκοβε τα μαλλιά της όσον καιρό ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών θα προερχόταν από το δημοκρατικό κόμμα. Έκτοτε, έτηρησε τον όρκο της και τα μαλλιά της έχουν σήμερα μήκος 1,75 μ.

Άραγε είναι αυτός ο λόγος που τη σπρώχνει να διατηρήσει τα μαλλιά της; Οι κακές γλώσσες λένε πως έπειδή τα ξανθά μαλλιά της είναι ωραία, σαν μετάξι, και κάθε μέρα ακούει τα πλοκακευτικά λόγια γι' αυτή, η κυρία Όλεν αποφάσισε να μην τα κόψει ποτέ στη ζωή της.

Η γιγαντιαία πάλι εναντίον της φυματιώσεως, που συνεχίζεται από ογδόντα περίπου χρόνια — από την εποχή της ανακάλυψης από τον Γερμανό Ροβέρτο Κώχ του ειδικού βακίλλου, που προκαλεί αυτή την ασθένεια — φαίνεται ότι βρίσκεται στην τελική φάσι της. Και η νίκη θα είναι και πάλι με το μέρος της έπιστήμης.

Το γεγονός που παρέχει σ' αυτές τις ελπίδες είναι η ανακάλυψι ενός νέου φαρμάκου, του Π.Α.Σ. (παρά - αμυνο - σαλικυλικού οξέος).

Ός προχθές ακόμη, η έπιστήμη δεν είχε κατορθώσει ν' ανακαλύψει ένα φάρμακο που ν' έχει άμεση επίδρασι στο βακίλλο του Κώχ. Η πρώτη ουσία που ανταποκρινόταν σ' αυτό το σκοπό ήταν η στρεπτομυκίνη. Αλλ' η επίδρασις της δεν ήταν τέτοια ώστε να μπορεί να θεωρηθί ως ειδικό φάρμακο εναντίον της φυματιώσεως. (Η στρεπτομυκίνη αποδίδει ιδίως άριστα απο-

Η ουσία που οξονώνει τους βακίλλους του Κώχ

τελέσματα στην οξεία πνευμονική φυματίωσι και τη φυματιώδη μηνιγγίτιδα).

Από τη στιγμή, όμως, της ανακάλυψης της στρεπτομυκίνης, αναζωογονήθηκαν οι ελπίδες των έπιστημόνων για την ανακάλυψι ενός φαρμάκου που θα είχε άμεση επίδρασι στο βακίλλο του Κώχ και τα διάφορα αντισυμμεταβολικά ινσιτούτα, τόσο στην Ευρώπη όσο και στην Αμερική, άρχισαν ν' αντιμετωπίζουν το πρόβλημα απ' αυτή την άποψι.

Μεταξύ πολλών άλλων, ο Αμερικανός έπιστήμων Μπερνχάιμ αφοσιώθηκε στη μελέτη του τρόπου με τον οποίον αναπνέει ο βακίλλος του Κώχ και πρόσεξε ότι οι συνθέσεις με βάση το σαλικυλικό και το βενζοϊκό οξύ εξασκόησαν μιά καταστρεπτική επίδρασι στην ανάπτυξί του.

Ένας άλλος έπιστήμων, ο Σουηδός Λέχμαν, βασίζόμενος στις παρατηρήσεις του Μπερνχάιμ, προσπάθησε να βρή ποιά ήταν η καταλληλότερη σύνθεσις αυτών των ουσιών για την παρεμπόδισι των αναπνευστικών κινήσεων του βακίλλου της φυματιώσεως και την εξόντωσί του. Έτσι, έπειτα

Ο δόκτωρ Λέχμαν, έπειτα από πολλά πειράματα, κατέληξε στην ανακάλυψι του Π.Α.Σ.

από πολλά πειράματα, κατέληξε στην ανακάλυψι του Π.Α.Σ. Τα γενόμενα πειράματα απέδειξαν ότι αρκούσε μιά ασθενεστάτη διάλυσις 0.015 του χιλιοστογράμμου απ' αυτή την ουσία μέσα σ' ένα κιλό ύδατος, για να παρεμποδισθί τελείως ή ανάπτειξι των βακίλλων του Κώχ.

Έπειτα απ' αυτά τα εργαστηριακά πειράματα, ο δόκτωρ Λέχμαν έκαμε δοκιμές του φαρμάκου σε διάφορα πειραματόζωα και ιδίως ποντικούς και κουνέλια. Τα αποτελέσματα ήταν καταπληκτικά. Δίνοντας το Π.Α.Σ. σε αναλογία 1% επί του συνόλου της ημερησίας διατροφής των σε ποντικών που έπασχαν από φυματίωσι, έκαμε το ποσοστόν της θνησιμότητος των να κατέλθι στο 0, ενώ, αντίθετα, η αναλογία της θνησιμότητος σε άλλους ποντικούς που έπασχαν από φυματίωσι, αλλά δεν είχαν υποβληθί σε θεραπεία με Π.Α.Σ., ήταν περίπου 75%. Ταυτόχρονα παρατήρησε βαθμιαία έπούλωσι των φυματιωδών αλλοιώσεων στους πρώτους.

Απέμεινε η δοκιμή του φαρμάκου σε ανθρώπους. Τα πειράματα έγιναν με μεγάλη προσοχή με βαθμιαία σύησι των δόσεων και απέδωσαν καταπληκτικά αποτελέσματα. Τα ειδικά εργαστήρια της Αγγλίας και της Αμερικής άρχισαν από τότε να παρουσιάζουν το Π.Α.Σ. σε πασιλίες απολύτου χημικής αγνότητος. Το Π.Α.Σ. αποδείχθηκε επίσης έκ-

τάκτως αποτελεσματικό και σε περιπτώσεις φυματιώσεων που είχε ανεκτικές στη στρεπτομυκίνη. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, έέρχεται ένα είδος έμβολιασμού του οργανισμού από τους βακίλλους του Κώχ. Με το Π.Α.Σ. παρατηρείται, όμως, το αντίθετο φαινόμενο. Ο βακίλλος του Κώχ γίνεται όλοένα και πιο ευαίσθητος στο φάρμακο κι' η εξόντωσίς του είναι γι' αυτό το λόγο ευχερέστερη.

Η μόνη δυσχέρεια που παρουσιάζει το Π.Α.Σ. είναι ότι προκαλεί γαστροεντερικές διαταραχές, σε άτομα ιδίως που έχουν ευαίσθητο πεπτικό σύστημα. Γι' αυτό ένδεικνύται η διακοπή της χρήσεως του φαρμάκου κατά διαστήματα.

Προκειμένου για την πνευμονική φυματίωσι, η ημερησία δόσις του φαρμάκου καθορίσθη από το δόκτορα Λέχμαν σε 15 - 20 γραμμάρια. Η χρήση του συνεχίζεται επί πολλούς μήνες με έναλλαγή περιόδων αναπαύσεως.

Το Π.Α.Σ. επιδρά ιδίως με ευεργετικό τρόπο στις οξείες μορφές φυματιώσεως, ενώ, αντίθετα, η επίδρασίς του στις χρόνιες μορφές είναι πολύ μικρή.

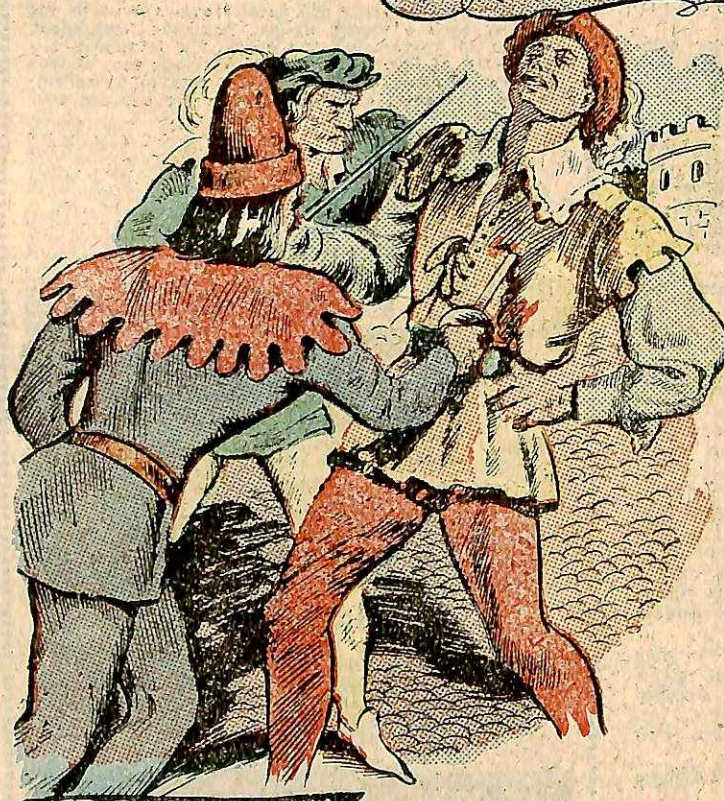
Άριστα αποτελέσματα απέδωσαν επίσης ο συνδυασμός στρεπτομυκίνης - Π.Α.Σ.

Το Π.Α.Σ. απέδειχθη, εξ άλλου, έκτάκτως αποτελεσματικό σε περιπτώσεις φυματιώσεως των νεφρών.

Ο καθηγητής Φορλάνι που ανακάλυψε τον πνευμοθώρακα.

Η τραγωδία της Μιράντολα

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τάξεις.

Στο τέλος, οι Γκουανταρίνι και οι Κολόννα είδαν πως δεν κερδίζουν τίποτε απ' αυτή την κατάσταση. Γιατί αν ικανοποιούσαν για ένα διάστημα τη φιλοδοξία και τα πάθη τους, παίρνοντας στα χέρια τους την παύση, από τ' άλλο μέρος, πλήρωναν αυτή την πρόσκαιρη κατοχή της εξουσίας με το αίμα των δικών τους και την ανεπαρκή βοήθεια της περιουσίας τους.

Κι' έπειτα όλοι στη Μιράντολα είχαν κουρασθί πιά από τα αίματα, τις σφαγές και τις διαρπάγες. Και ποδούσαν την ήρεμια.

Οι Γκουανταρίνι και οι Κολόννα κατέληξαν, λοιπόν, σε μιά συμφωνία. Καθεμιά από τις δυο οικογένειες θα διαχειριζόταν επί ένα χρόνο τα πράγματα της πολιτείας. Μά, στο διάστημα αυτό, τα δικαιώματα της άλλης παρατάξεως θα ήσαν σεβαστά. Έτσι, όλοι έβλεπαν ευχάριστημένοι.

Μερικοί «σμπόροι» του Πιέτρο δολοφόνησαν στη Μάντοβα το Φερνάντο...

αντικαθιστούσε στην αρχή, γιατί ο Φερνάντο ήταν πολύ νέος ακόμη, ανέλαβε να κάμει τις σχετικές διαπραγματεύσεις.

Ο ζωγράφος Ματέο έφτιαξε άμέσως το πορτοφόιο της Ματθίλδης και μιά συνοδεία από νεαρούς ευγενείς έτρεξε να το φέρη στον Φερνάντο.

Γυρίζοντας η συνοδεία από τη Μάντοβα, έφερε στη Ματθίλδη το πορτοφόιο του Φερνάντο.

Κι' οι δυο νέοι αγαπήθηκαν από την πρώτη στιγμή. Κάθε τόσο, ένας καθόλας ξεκινούσε από τη Μάντοβα, για να φέρη στην όμορφη Ματθίλδη τους φλογερούς στίχους και τα γράμματα του Φερνάντο. Και ξανάφευγε άμέσως για να πόν στον Φερνάντο την απάντησής της αγαπημένης του.

Εκείνη την εποχή, πέθανε η γυναίκα του Πιέτρο. Κι' ο θείος του Φερνάντο, που είχε νοητευ-

χέρια του την όμορφη Ματθίλδη, που ήταν το λουλούδι της οικογένειάς τους;

Οι Κολόννα ήσαν άνθρωποι πρακτικοί και ο πόλεμος τους είχε φέρει σε τόσο αξιοθρήνητη οικονομική κατάσταση, ώστε έτρεμαν και στη σκέψι ακόμη ότι θα μπορούσε να ξαναρχισθί. Γείσθηκαν, λοιπόν, στα λόγια ού Πιέτρο και του υποσχέθηκαν όχι μόνο να του δώσουν, αλλά και να τον βοηθήσουν να παραμερίσι το Φερνάντο και ν' αναλάβη αυτός την αρχηγία του κόμματος των Γκουανταρίνι.

Η δυστυχισμένη Ματθίλδη κόντεψε να πεθάνη από τη λύπη της, όταν της έκαμαν γνωστή αυτή την απόφασι.

Αλλ' ο Γκουίντο Κολόννα ήταν από τους ανθρώπους που δεν άλλαζαν γνώμη. Και είπε στη Ματθίλδη ότι έπρεπε να διαλέξει μεταξύ του μοναστηριού ή του γάμου της με τον Πιέτρο Γκουανταρίνι.

Στο τέλος, η νέα αναγκάστηκε να σκύψι το κεφάλι μπροστά στη σκληρή μοίρα της. Βοήκε, ωστόσο, τον τρόπο να ειδοποίησι κρυφά τον αγαπημένο της για τον κίνδυνο που διέτρεχε η αγάπη τους. Γιατί ο πατέρας της, από την εποχή που είχε πάρει την απόφασι να την παντρεύη με τον Πιέτρο, της είχαν απαγορεύσει να δεχεται τους άεστοις του Φερνάντο.

Αλλά και ο Πιέτρο δεν έμενε άργος. Είχε στείλει μερικούς από τους «σμπόρους» του στη Μάντοβα για να σκοτώσουν το Φερνάντο.

Η είδησις, της δολοφονίας του νέου έφθασε σε λίγο στη Μιράντολα.

Όταν η Ματθίλδη έμαθε το θάνατο του αγαπημένου της, δεν θέλησε να μείνι ούτε στιγμή στη ζωή. Άρπαξε άμέσως το έγχειριδιο ενός από τους ακόλουθους του πατέρα της και το βύθισε με όρμη στο στήθος της. Το λυγρό κορμί της έγειρε τότε στο πάτωμα, όπως το δένδρο που ο βυλόκοπος κόβει από τη ρίζα του κι' ο θάνατος σφράγισε για πάντα τα όμορφα μάτια της.

Ο τραγικός θάνατος των δυο νέων έγυμνησε και πάλι τα

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουδεντούλες

«Με πολύ πόνο πιάνω την πένα και σ'αυτήν γράφω αυτό το γράμμα, στηρίζοντας όλες μου τις ελπίδες σ'εσάς για να μπορέσετε να με βοηθήσετε. Δεν πρόκειται για καμιά ερωτική περιπέτεια, αλλά για μια αληθινή τραγωδία. Ακούστε σ'αυτήν παρακαλώ και κρίνετε: Είμαι 18 χρονών άνδρα, τελείωσα εδώ κι'ένα χρόνο το Γυμνάσιο και μπήκα στο Πολυτεχνείο γιατί είχα μεγάλη κλίση για μηχανικός.

«Οι γονείς μου μου παρέχουν αφορία τα μέσα για να σπουδάσω και θα είχαν όλη τη διάθεση να με στελλοῦν και στην Αγγλία να τελειοποιήσω τις σπουδές μου. Καθώς βλέπετε έχω κάθε λόγο να είμαι ευτυχισμένος και να χρωστάω μεγάλη ευγνωμοσύνη στους γονείς μου και όμως... Υπάρχει ένα «και όμως»... Τι θα ήθελε όταν μάθετε ότι η μητέρα μου μου εκμυστηρεύθηκε κάποιο νεανικό της σφάλμα και μου ώσολόγησε ότι δεν ήμουνα παιδί του πατέρα μου; Τι θα ήθελε όταν μάθετε ότι ο αξιόλογος αυτός άνθρωπος, όχι μόνον δέχθηκε να παντρευθώ την αμαρτωλή μητέρα μου, αλλά παραδέχθηκε ακόμη και το παρόνομο παιδί της; Είμαι βέβαιος ότι θα ήθελε πως βρίσκετε πολύ ωραία την χειρονομία του θετού μου πατέρα (ας τον πω έτσι) και συμφωνώ βέβαια σ'αυτό. Δεν βρίσκετε όμως ότι μια πού ξέρω τώρα περί τίνος πρόκειται είναι αβυσσική μου να έσκαλουνόω να δέχονται τόσες ευεργεσίες από ένα ξένο;»

«Όχι, νεαρέ μου φίλε, δεν είναι αβυσσική. Τουναντίον θα ήταν αχάριστη εκ μέρους σας για ένα ψωροφιλότιμο να προσβάλετε έναν άνθρωπο που φάνηκε τόσο καλός μαζί σας.

Υπάρχουν χίλοι τρόποι να του ανταποδώσετε το καλό που σας έκανε και όταν μεγαλώσετε και γίνετε άνδρας θα του πείτε ότι ξέρετε τη θυσία του και ότι δεν τον ξεχωρίζετε μέσα στην καρδιά σας από πραγματικό πατέρα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ανοιξιάτικη μόδα

Πώς θα είναι η ανοιξιάτικη μόδα; Οι παρισινά ράπται, έπειτα από έπισημη μελέτη που ζητήματος, έβγαλαν τις αποφάσεις των, που αποτελούν νόμους για τις γυναίκες και των δύο ήμισυαίρων.

Σύμφωνα μ'αυτούς λοιπόν, η ανοιξιάτικη μόδα δεν θα παρουσιάζει σημαντικές μεταβολές στη γραμμή, που θ'ακολουθήσει τάση πιο πολύ συντηρητική από περσινή.

Θα επικρατήσουν κυρίως οι δύο τύποι φορεμάτων: τα ελαφρώς φορέματα, που θα έχουν γραμμή απλή και θα είναι χωρίς πλισσέδες, γορντιούρες, υπάσδες κτλ. και τα φαρδιά φορέματα, χωρίς όμως, τις υπερβολές της περσικής μόδας. Τα φορέματα και των δύο τύπων θα είναι πιο κοντά από τα περσινά.

Μερικά άλλα χαρακτηριστικά της ανοιξιάτικης μόδας θα είναι:

1) Τα πολύ μεγάλα ντεκολτέ, που θα συνοδεύονται από ένα αναστήκα του στήθους. (Το στήθος της σύγχρονης γυναίκας πρέπει να είναι πολύ φυσικό και να έχει μια τάση προς τα επάνω, όπως της ερωτευμένης περισσότερα, αποφαίνονται οι σύγχρονοι αισθητικοί της γυναικείας ομορφιάς).

2) Μέση πολύ λεπτή.

3) Η προκλητική περιφέρεια δεν είναι πια της μόδας. Το φόρεμα πρέπει να εξαφανίζει τις καμπυλότητες του γυναικείου σώματος σ'αυτό το μέρος, ενώ, αντίθετα, πρέπει να κινεί το στήθος προκλητικά και επιβλητικά.

4) Ο ώμος δεν θα είναι πια γωνιώδης, αλλά θα ξαναγυρίσει στο στρογγυλό.

5) Τα δαιμόνια γορντρίσματα της

φούστας θα κατέβει λιγάκι πιο πολύ προς το γόνατο, για να μην έχει τη σημερινή προκλητικότητα.

6) Τα βραδυνά φορέματα θα πλησιάζουν πιο πολύ στο ρομαντικό στυλ, με πλεκτούς νιακάδες, δαντέλλες κτλ. Τα φορέματα της ημέρας, αντίθετα, θα έχουν πολύ μεγάλη «ντεκολτέ». (Μια «ιδέα» πιο κάτω από την αρχή του στήθους, ορίζουν οι παρισινά ράπται).

7) Αλλά, αν η γραμμή της ανοιξιάτικης μόδας θα είναι συντηρητική, ο εξωφρενισμός δεν θα λείπει, όμως, απ'αυτή. Και θα είναι πιθανότατα μεγαλύτερος από κάθε άλλη φορά.

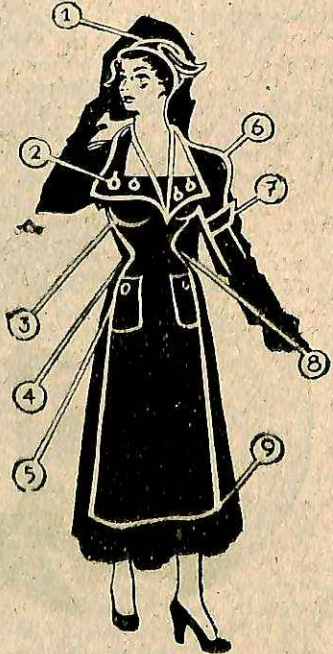
Ο Ζακ Φάτ, που γύρισε μόλις από την Αμερική, θα λανσάρει ύφασματα, που θα δίνουν την εντύπωση δερμάτων φιδιών, κροκοδείλων, σαύρας κτλ. Θα λανσάρει επίσης γορντρίσματα, που θ'απομυμνούνται... διάφορα φρούτα λαχανικά, εξωτικούς καρπούς κτλ.

Μια άλλη καινοτομία του Ζακ Φάτ θα είναι τα καπέλα από φελό εξαιρετικά λεπτά, που θα μοιάζουν σαν αβέρνιος.

Ο Ζακ Φάτ ανεβάζει τη φούστα στα 35 εκατοστά από το έδαφος.

Ο Κρίστιαν Ντώρ, εξ'άλλου, παραμένει πιστός στη μακρσία φούστα (30 εκατοστά).

Ο Ζακ Χαίμ, αφού λανσάρει τη γραμμή της τρυφώνας και του φιδιού, λανσάρει τώρα μερικά νέα μοντέλα, που αφήνουν τελείως γυμνό το επάνω μέρος των ώμων και σφίγγονται πάνω στο σώμα, χωρίς όμως, να το συμπιέζουν. Δεδομένου ότι η μέση είναι πολύ στενή, αυτά

Το φόρεμα και γενικά τα φορέματα αυτό που ήταν της μόδας έξω κι'έξω μίγες θα είναι ντεμοντέ την άνοιξη, γιατί η μόδα θα επιβληθεί τότε τις έξι μεταβολές: 1) Χτένισμα α'λά γκαρσον που θα έχει μικρό το κεφάλι. Καπέλλο με πολύ μικρά μπόρ. 2) Πολύ μεγάλα κουμπιά. 3) Προκλητικό και επιβλητικό στήθος. Πολύ μεγάλο ντεκολτέ. 4) Μέση εξαιρετικά λεπτή. 5) Πολλές τσέπες, αληθινές ή ψευτικές. 6) Όμοι λιγάκι πιο ψηλοί από το φυσικό άλλα σφαιρικοί και όχι γωνιώδεις. 7) Μανίκια κοντά. 8) Περιφέρεια όχι προκλητική. 9) Κοντήτερα φορέματα σε απόσταση 30-35 εκατοστών από το έδαφος. Στο σχέδιο, οι λευκές γραμμές δείχνουν τις κυριότερες τάσεις της νέας μόδας.

Οι βεντάλιες, οι σάρπες και τα μαυτίλια στο κεφάλι ξαναγίνονται της μόδας.

Τα ανοιξιάτικα καπέλα είναι κατά κανόνα μικρά και εφορμωτά στο κεφάλι. Τα καλοκαιρινά, αντίθετα, θα είναι πολύ μεγάλα. Το βέλο, καθώς και τα φτερά, θα κυριαρχούν άπολυτα τόσο την άνοιξη, όσο και το καλοκαίρι.

Για την άνοιξη, στο γορντρίσμα των καπέλων θα επικρατήσουν οι απομυμνισμένες διαφόρων καρπών: λεμόνια, σταφύλια, μπανάνες κτλ. Θα φορεθούν επίσης τυμπάν,

Παρά τις τάσεις της μόδας προς τα καπέλα με μικρά μπόρ, ο Ζακ Φάτ λανσάρει για την άνοιξη το κομψό αυτό δημιουργήμα του με τεράστια μπόρ.

του τύπου που φορούν οι γυναίκες της Μαρτινίκας. Αυτά τα τυμπάν μοιάζουν σαν εξωτικά λουλούδια. Τα χρώματα θα είναι το πολύ ανοιχτό γαλάζιο και το κεραμιδί.

Την άνοιξη θα φορεθούν επίσης ψάβινα καπέλα, στελισμένα με βιολέττες.

Απαραίτητο συμπλήρωμα της εμφάνισης μιας κομψής γυναίκας την άνοιξη και το καλοκαίρι θα είναι η ομπρέλα.

Εκπαινεμένοι οι παρισινά ράπται, λανσάρουν για την άνοιξη και το καλοκαίρι τα καπέλα με μικρά μπόρ, ο Ζακ Φάτ λανσάρει για την άνοιξη το κομψό αυτό δημιουργήμα του με τεράστια μπόρ.

Τρία είναι τα κύρια σχέδια που μας παρουσιάζει εφέτος η Παρισινή μόδα στα πανωφόρια. Τρία σχέδια που έχουν βέβαια πολλές παραλλαγές.

Έχουμε πρώτα το πρωινό πανωφόρι ρεγκλάν που μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για ταξίδι. Πολύ λιγυλάτο προς τα κάτω γίνεται από χονδρό καρδετό λαινάκι. Έκεί οι άλλα φανταστικά σχέδια. Έκεί οι πλατιές βελονίες, μεγάλες ροτέες και μεγάλα ροτέρ που στην ανάγκη σηκώνονται και τυλίγουν όλο το πρόσωπο και τα αυτιά.

Στο δεύτερο σχέδιο είναι το κλός που και αυτό γίνεται η από καντρίγιε ύφανση ή από μονόχρωμο σε χρώματα μάλλον σκουρόχρωμα. Έχουν ζώνη, κουμπιά μόνο ως το μπουστό και γιακά μωρό.

Τέλος το τρίτο σχέδιο είναι τα αμυγλινα πανωφόρια σε είδος ρεδινγκότας από ύφανση μαύρο μάλλινο με γορντρίσματα γούνας σε όλα τα τελειώματα. Η γούνα που χρησιμοποιείται είναι η ρενόρ μπλε-άσπρον, ή λυγέ και η τώπ.

Η άλλη λογγράφια μου

Ερρίκ Μ. Αστρ 345:

Όστε κρέμες, ούτε χάπια μπορώ να σας συστήσω γιατί κι'αυτά δεν βοηθούν στην πρόνοια ελαττώματων. Λιγν γυναικική του θώρακος μόνο θα μπορούσε κάπως να σας βοηθήσει.

Μόνο κ. Α. Κ. Σ.: Περίπατος 2 ώρες την ημέρα μετά το φαγητό είναι το μόνο που θα σας βοηθήσει να χάσετε το πάχος της περιφέρειας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

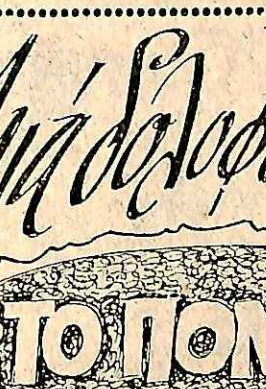
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

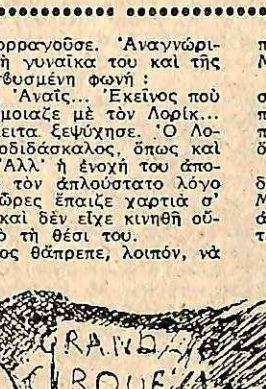
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΣ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Χρήσιμες γνώσεις για τις
μητέρες

1) Πόσο περίπου πρέπει να κοιμούνται τα βρέφη, ανάλογως της ηλικίας τους;

Τα νεογέννητα βρέφη πρέπει να κοιμούνται το μεγαλύτερο μέρος του 24ώρου, εκτός απ' τις ώρες του θηλασμού, του μπάνιου ή του αλλαγματος. Απ' τον 3ο ως τον 5ο μήνα, χρειάζονται 14-18 ώρες ύπνου. Τον 7ο μήνα, 11-14 ώρες.

2) Σε ποιά στάσι πρέπει να κοιμάται το παιδί;

Οι γιατροί διαφωνούν σχετικά. Το καλλίτερο όμως φαίνεται ότι είναι η αλλαγή κάθε τόσο ή στάσι του κοιμωμένου παιδιού. Το ξαπλώνετε δηλαδή πότε με το ένα πλευρό και πότε με το άλλο. Αποφεύγετε πάντως να το κοιμίζετε ανάσκελα, γιατί υπάρχει ο κίνδυνος να αποφραχθεί η αναπνοή του από βλέννες του λαιμού ή της μύτης, είτε από έμετο. Μπορεί να παίρνη αυτή τη στάσι όταν είναι ξυπνίο και παίζει. Όσο για την πρηνή στάσι (πρόνυα) δεν παρουσιάζει κίνδυνο, αν το στρώμα δεν είναι πολύ μαλακό και δεν υπάρχει μαξιλάρι ή κανένα πανί ελεύθερο κοντά στο πρόσωπο του παιδιού. Συχνά μάλιστα, τα παιδιά βρίσκουν μεγαλύτερη άνεσι σ' αυτή τη στάσι και βγάζουν ευκολότερα απ' το στομάχι τους τον αέρα που έχουν καταπιεί μαζί με την τροφή τους.

3) Μπορεί να γίνη πλακουτσό το κεφάλι ενός παιδιού, αν κοιμάται πάντα με την ίδια στάσι;

Ναί, γιατί τα όστα του κρανίου του είναι μαλακά ακόμη. Η παραμόρφωσις αυτή εξαφανίζεται συχνά σε ηλικία 2 ετών. Προτιμώτερο όμως να προλαμβάνεται.

4) Πρέπει να κοιμάται με μαξιλάρι το παιδί;

Όχι, γιατί το μαξιλάρι κρατάει το κεφάλι του σε μία θέση άφυσική κι' όχι άνετη. Εξ άλλου, τα πούπουλα του μαξιλαριού μπορούν να ενοχλήσουν το παιδί.

5) Πότε η κούνια του παιδιού μπορεί να αντικατασταθί από κανονικό κρεβάτι;

Όταν άποκτήσει πιά το συναισθημα έκεינו, που εμποδίζει το σώμα να πέφτ η απ' το κρεβάτι. Αυτό γίνεται συνήθως σε ηλικία 4-5 ετών.

6) Πρέπει να μένη άναμμένο το φώς, όταν κοιμάται το παιδί;

Προτιμώτερο είναι το άπλυτο σκοτάδι, αν το παιδί έχη μάθει να μη φοβάται στ σκοτεινά. Άλλοιώς, μπορεί να υπάρξη ένα μικρό φώς μέσα στ ίδιο δωμάτιο ή στ διπλό.

7) Πότε η κούνια του παιδιού μπορεί να αντικατασταθί από κανονικό κρεβάτι;

Όταν άποκτήσει πιά το συναισθημα έκεינו, που εμποδίζει το σώμα να πέφτ η απ' το κρεβάτι. Αυτό γίνεται συνήθως σε ηλικία 4-5 ετών.

8) Πότε η κούνια του παιδιού μπορεί να αντικατασταθί από κανονικό κρεβάτι;

Όταν άποκτήσει πιά το συναισθημα έκεينو, που εμποδίζει το σώμα να πέφτ η απ' το κρεβάτι. Αυτό γίνεται συνήθως σε ηλικία 4-5 ετών.

9) Πότε η κούνια του παιδιού μπορεί να αντικατασταθί από κανονικό κρεβάτι;

Όταν άποκτήσει πιά το συναισθημα έκεينو, που εμποδίζει το σώμα να πέφτ η απ' το κρεβάτι. Αυτό γίνεται συνήθως σε ηλικία 4-5 ετών.

το ζεστάνουν πολύ, να το κάμουν να ιδρώση, ή ακόμη και να το προκαλέσουν εξάνθημα. Όταν το παιδί είναι κρυολογημένο, ή αν κάνει συχνά έμετους, είναι προτιμώτερο να κοιμάται με το κεφάλι του ανασηκωμένο, όχι όμως με μαξιλάρι, αλλά με μία κουβέρτα διπλωμένη και χωμένη κάτω απ' το στρώμα.

5) Τα σκεπάσματα πρέπει νάνε σφιχτά ή χαλαρά;

Πρέπει νάνε χαλαρά, για να μπορεί το παιδί ελεύθερα να γυρίξη και ν' αλλάξη θέση στόν ύπνο. Το χειμώνα, πρέπει να ντυνείται βαρύτερα, ούτως ώστε να μην έχη σπασίσι αν ξεσκεπασθί.

6) Πρέπει η μητέρα να ξυπνήν το παιδί για να τ' αλλάξη;

Δεν υπάρχει λόγος, γιατί μπορεί συνήθως να κοιμηθί άνετα κι' αν ακόμη έχη βραχή. Αν ερεθισθί το δέρμα του, θα ξυπνήση μόνο του και θα κλάψη.

7) Αν κλαίη το παιδί, πρέπει να το παίρνη η μητέρα στό κρεβάτι της;

Όχι, γιατί θ' άποκτήσει έτσι τη συνήθεια αυτή και θάνε έπειτα δύσκολο να την κόψη. Η μητέρα θά πάη κοντά του, θα έξακριβώση τί θέλει, θα τού προσφέρει τίς φροντίδες που χρειάζονται, θα τού δώση έτσι να καταλάβη ότι τ' αγαπάει κι' ότι δεν τ' άφηνει μόνο του. Άλλα δεν θα τ' άπλώση απ' την κούνια του.

8) Γιατί ένα παιδί μπορεί ν' άρχιση ξαφνικά να μην κοιμάται καλά, να ξυπνήν συχνά τη νύχτα;

Συνήθως, ο ύπνος του παιδιού γίνεται ελαφρότερος, όσο προχωρεί στην ηλικία. Άλλοτε πάλι, η αίτία είναι κάποια μόλυνσις, ή αναιμία, ή άλλος σωματικός λόγος. Η μητέρα πρέπει τότε να συμβουλευθί ένα γιατρό. Θά εξετάσει επίσης λεπτομερώς το περιβάλλον του παιδιού, για να εξακριβώση μήπως κάτι τι τ' ενοχλώρη. Πάντως, όφείλει νάχη υπ' όψιν της ότι η έλλειψις ύπνου βλάπτει στην υγεία.

9) Πότε η κούνια του παιδιού μπορεί ν' αντικατασταθί από κανονικό κρεβάτι;

Όταν άποκτήσει πιά το συναισθημα έκεينو, που εμποδίζει το σώμα να πέφτ η απ' το κρεβάτι. Αυτό γίνεται συνήθως σε ηλικία 4-5 ετών.

10) Πρέπει να μένη άναμμένο το φώς, όταν κοιμάται το παιδί;

Προτιμώτερο είναι το άπλυτο σκοτάδι, αν το παιδί έχη μάθει να μη φοβάται στ σκοτεινά. Άλλοιώς, μπορεί να υπάρξη ένα μικρό φώς μέσα στ ίδιο δωμάτιο ή στ διπλό.

11) Πότε η κούνια του παιδιού μπορεί να αντικατασταθί από κανονικό κρεβάτι;

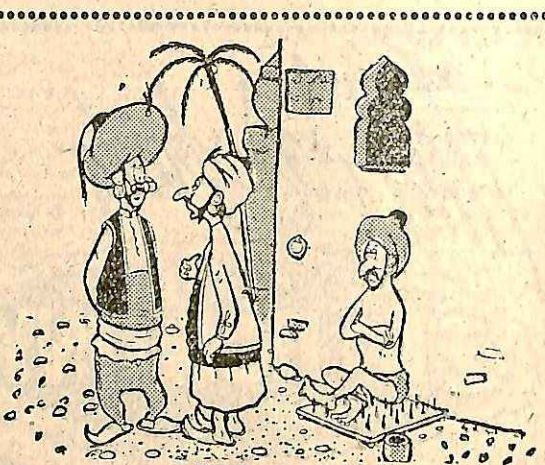
Όταν άποκτήσει πιά το συναισθημα έκεينو, που εμποδίζει το σώμα να πέφτ η απ' το κρεβάτι. Αυτό γίνεται συνήθως σε ηλικία 4-5 ετών.

12) Πότε η κούνια του παιδιού μπορεί να αντικατασταθί από κανονικό κρεβάτι;

Όταν άποκτήσει πιά το συναισθημα έκεينو, που εμποδίζει το σώμα να πέφτ η απ' το κρεβάτι. Αυτό γίνεται συνήθως σε ηλικία 4-5 ετών.

13) Πότε η κούνια του παιδιού μπορεί να αντικατασταθί από κανονικό κρεβάτι;

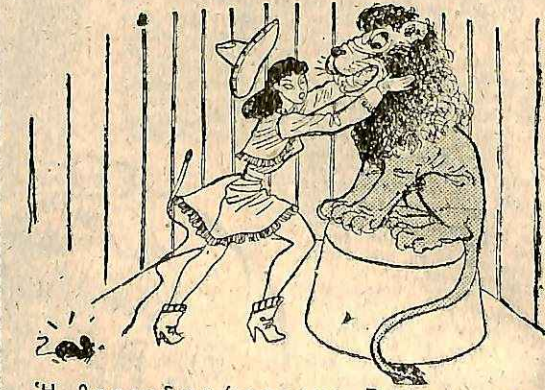
Όταν άποκτήσει πιά το συναισθημα έκεينو, που εμποδίζει το σώμα να πέφτ η απ' το κρεβάτι. Αυτό γίνεται συνήθως σε ηλικία 4-5 ετών.

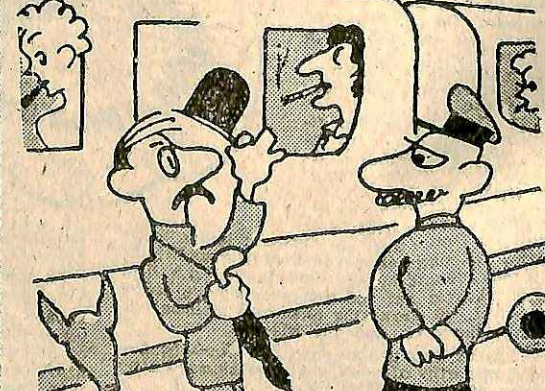
ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ
— Νηστεύει συνεχώς, έδω και είκοσι μέρες!
— Τι κάνει ο άνθρωπος για να ζήση...

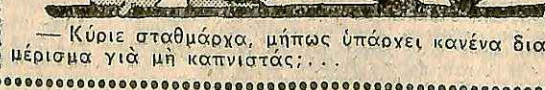
— Στείλτε, πατάτες, βούτυρο, κρέας και ένα... κόκκαλο!

— Η θηριοδαμάστρια: Βοήθεια... Ένα πουτίκι!

— Κύριε σταθμάρχα, μήπως υπάρχει κανένα διαμέρισμα για μη καπνιστάς;

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΛΑΧΑΝΙΚΩΝ

Σάλτσες από φασκομηλιά
και μαντζουράνα!

Τα φασόλια εισήχθησαν στην Ευρώπη από την Αμερική κατά τον 17ον αιώνα. Άλλα για πολύ καιρό τα χρησιμοποιούσαν μόνο ως τροφή των ζώων. Καί αυτές ακόμη οι λαϊκές τάξεις δεν ήθελαν να τα βάλουν στο στομάχι τους. Η χρήση τους ως τροφής από τους ανθρώπους άρχισε κατά τα τέλη του 17ου αιώνα. Για να τα κάμουν ευκολότερα, έβραζαν μολόχες ή φασκομηλιά και τα περιέχυαν με το ζουμί τους.

Με την ίδια δυσκολία έπελθθησαν επίσης και οι φακές.

Αντίθετα, τα κουκιά, τέσον τα ώμα όσο και τα ξερά ήταν ένα έκλεκτό πιάτο, που έφινε εύκολο να μαγειρευθί. Άλλα φαίνεται ότι δεν έξετημήθησαν πολύ και γι' αυτό χρειάσθηκαν δυο περίπου αιώνας για να διαδοθί, χωρίς στόν Παρμαντιέ, ή καλλιέργεια του νέου αυτού προϊόντος.

Η συνήθεια κατά την έποχή εκείνη ήταν να περιχύνουν τα κουκιά με ανθόνερο ή με ζουμί από μαντζουράνα.

Πολύ μεταγενέστερη ήταν η εμφάνισις της τομάτας. Κατά τον 17ον και τόν 18ον αιώνα ήταν τελείως άγνωστη στην Ευρώπη και μόνο τη δεύτερη δεκαετηρίδα του 19ου αιώνα έκανε την εμφάνισις της. Πατρις της τομάτας είναι τó Περού.

Στην αρχή, την έκοβαν σε μεγάλα κομμάτια και την έβραζαν μαζί με τα διάφορα φειγητά. Οι σάλτσες και ο πολτός τομάτας έπενοήθησαν πολύ αργότερα.

Άλλα, πολύ γρήγορα ή τομάτα προκάλεσε τη γενική κατακραυγή. Της απέδιναν ένα σωρό ασθένειες: τó έκζεμα, τόν αρθριτισμό, τόν αναιμία, τις έντερτιτιδες κι' αυτούς ακόμη τους ρευματισμούς!

Με αυτές τις κατηγορίες εις βάρος της πέρασε και στόν 19ον αιώνα. Άλλα, σιγά-σιγά, άναγνωρίσθηκε ότι ή έναντίον της προκαταλήψις ήταν ασύστατες.

Η μελιτζάνα είναι προϊόν της Ανατολής. Στην Ευρώπη εισήχθη από τους Άραβες, άλλα δεν έγνωρισε καμιά έπιτυχία. Γιατί δεν την έτρωγαν τότε μαγειρεμένη, άλλ' ωμή, όπως κάνομε για τó άγγουρι. Οι διάφοροι τρόποι μαγειρεύματος της μελιτζάνας έπενοήθησαν πολύ αργότερα.

Εναντίον της μελιτζάνας έξετοξούθησαν στην αρχή χίλιες δυο κατηγορίες, όπως είχε γίνει και εναντίον της τομάτας. Γίν κατηγορούσαν συγκεκριμένα ότι προκαλούσε έλκος τού στομάχου και έλδεις πυρετούς!

Προϊόν της Ανατολής είναι επίσης η πάτατας, που είναι προϊόν της Ευρώπης. Άλλα, όπως είπαμε, ήταν ο πρώτος λαχανικός που εισήχθη στην Ευρώπη από την Αμερική. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

στομάχου και έλδεις πυρετούς!

Προϊόν της Ανατολής είναι επίσης η πάτατας, που είναι προϊόν της Ευρώπης. Άλλα, όπως είπαμε, ήταν ο πρώτος λαχανικός που εισήχθη στην Ευρώπη από την Αμερική. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας. Ο Παρμαντιέ ήταν ο πρώτος που έφτιαξε την πατάτας.

Ο στοιχειωμένο, ΠΥΡΓΟΣ

Ο κ. Ανάργυρος Φέτας ήταν ακριβώς πριν από τόν 1941 ένας ήσυχος κι' αγαθός μπακάλης τών Έσσαρχείων. Άλλα δυστυχώς για όλον τόν κόσμο κι' εύτυχως για τόν κ. Ανάργυρο, ο Χίτλερ έκανε τότε κατοχή στην Ελλάδα και- για να μη τά πολυλογούμε—λίγο λάδι στην άρχη, περισσότερο βούτυρο κατόπιν, κάτι μακαρόνια, έπειτα και κάτι στάρια και κάτι φασόλια, έκαναν τόν κ. Ανάργυρο να γεμίξη τά σακιά του με λίρες, μονολογώντας φιλοσοφικά: «Φασούλι τó φα-σούλι, γεμίζει τó σακκούλι!»

Δε νομίζω πώς σας φαίνεται παράξενο τó γεγονός ότι σε τρία χρόνια μέσα ο κ. Ανάργυρος Φέτας ήταν, πλέον, «Γενικός Διευθυντής» μεγάλου εμπορικού γραφείου υπό την έπαινην «Ανάργυρος Ι. Φέτας — Εισαγωγή — Έσσαρχείων».

Ηλικίας 45 χρονών, με μικρή επίδραση κούλας, μάλλον στραβοκάνης κι' έλαφρώς αλλοιωμένος, ο κ. Ανάργυρος δεν ήταν, βεβαίως, ο ιδέωδης σύζυγος για μία χαριτωμένη μικρούλα 22 χρονών, όπως ή δεσποινίς Πιπίτσα που γνώρισε σ' ένα «πάρτυ». Άλλα ή...

«Οχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

«Αμέσως»... «Όχι» τί θα πη δεν τó ήξερε, ο κ. Ανάργυρος. Μία μέρα, έμαθε πως υπάρχει κάπου κοντά στ Χαρβάτι, ένας ιστορικός πύργος, ο πύργος τών Ντελαρσά.

Στη μαχαίρι

Ο Γουσταύος Κορθέν βγήκε από το εστιατόριο, για να γυρίσει στο σπίτι του. Η νύχτα ήταν παγερή. Κι' ο άνεμος φυσώντας μανιασμένα έφερνε νιφάδες χιονιού, που του τρυπούσαν το πρόσωπο σά βελόνες. Προχωρούσε τώρα με μεγάλα βήματα, ξεφυσώντας, σάν να μπορούσε μ' αυτό τον τρόπο να διώξει το κρύο, που τον τύλιγε από παντού.

Ξαφνικά, ανατρίχιασε. Καθώς περνούσε απ' τη Τάκσον Στρήτ, άκουσε έναν αναστεναγμό πλάι του, σάν κάποιος ν' ακολουθούσε τα βήματά του. Ο Κορθέν γύρισε απότομα. Στο άνοιγμα μιάς πόρτας, στεκόταν μιά γυναίκα με το κορμί λυγισμένο στά δού. Το βλέμμα της είχε στυλώθει πάνω του παρακλητικό.

«Κάποια ζητιάνα» σκέφτηκε ο Κορθέν κι' έβγαλε το χέρι στην τσέπη του, για να της δώσει κάτι.

— Ω, όχι, είπε η γυναίκα. Δεν είμαι ζητιάνα. Μά, αν θέλετε να κάνετε ένα καλό, ανεβήστε πάνω μαζί μου... Ο κύριός μου είναι πολύ άσχημα... Είμαστε νεφερμένοι εδώ και δεν ξέρω καένα να για να του ζητήσω βοήθεια...

Ο Γουσταύος Κορθέν κοντοστάθηκε. Δεν ήταν συνησμένος να κάνει καλές πράξεις στη ζωή του. Αλλά μιά φορά που του δινόταν η ευκαιρία... Δεν θ' άργησε, άλλωστε... Θά έρριχνε μιά ματιά σ' αυτό τον άνθρωπο, θα λεγε στην υπηρέτριά του τι έπρεπε να κάνει και θα φεύγε...

Στ' αλήθεια, η ζωή έχει πολλά παράξενα. Κι' ο Κορθέν χαμογέλασε, συλλογίζόμενος την έκπληξη που θα δοκίμαζαν οι φίλοι του, αν μπορούσαν να τον δουν αυτή τη στιγμή.

Σήκωσε μηχανικά τα μάτια του. Βρισκόταν μπροστά στον αριθμό 42. Στον πρώτο και το δεύτερο όροφο υπήρχαν καταστήματα και γραφεία, που ήταν όλα κλειστά αυτή την ώρα.

— Προχωρήστε, είπε στη γυναίκα. Σας ακολουθώ.

Εφθασαν σέ λίγο στον τρίτο όροφο. Η γυναίκα έσπρωξε μιά πόρτα.

— Περνάτε, του είπε.

Ένας άνθρωπος βρισκόταν πάνω σ' ένα κρεβάτι στο βάθος της κάμερας. Το σκέπασμα έκριβαν ένα μέρος απ' το πρόσωπό του.

— Νομίζω πως η καρδιά του δεν χτυπάει, είπε η γυναίκα. Αλλά δεν τολμώ να πλησιάσω...

Ο Γουσταύος πήγε κοντά στο κρεβάτι, πατώντας στις άκρες των ποδιών και άνα-

ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Ένα μαχαίρι ήταν χωμένο ως τη λαδή μέσα στο στήθος του άγνωστου...

ΓΚΑΤΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

σήκωσε τ' α σκεπάσματα. Αλλ' άπισθοχώρησε άμέσως τρομαγμένος. Ένα μαχαίρι ήταν χωμένο ως τη λαδή μέσα στο στήθος του άγνωστου.

Μά αυτός ο άνθρωπος ήταν, στ' αλήθεια, τόσο άγνωστος, όσο ο Κορθέν είχε φαντασθεί την πρώτη στιγμή; — Ο Βίλλυ Φόρντ! φιδούρισε με πνιγμένη φωνή.

— Α, τον αναγνώρισε, λοιπόν, Φράνσις Νόρτον; άκούσθηκε η φωνή της γυναίκας που τον είχε οδηγήσει ως εκεί.

Ο Γουσταύος Κορθέν ή καλύτερα ο Φράνσις Νόρτον — γιατί αυτό ήταν το πραγματικό του όνομα — γύρισε προς το μέρος της.

Δεν ήταν πιά καμπουριασμένη όπως πριν. Είχε ύψώσει τώρα το ανάστημά της και στεκόταν κοντά στην πόρτα, κρατώντας ένα περιστρόφο στά χέρια της.

— Είμαστε και οι τρεις παλαιοί γνώριμοι, Νόρτον, δεν είχε αλήθεια; συνέχισε. Σας γύρενα, τον Φόρντ και σένα, δέκα δολέκαρα χρόνια, από τότε που στείλατε τον άντρα μου στην ηλεκτρική καρέκλα φορτώνοντάς του ένα έγκλημα που είχατε κάνει σεις...

Αλλά δεν κατάφερα να σας βρω, γιατί αλλάζατε διαρκώς διαμονή και όνομα... Νά, λοιπόν, που η τύχη τόφερε να συναντηθούμε και οι τρεις στη Νέα Όρλεάνη... Στοιχηματίζω πως δεν ήξερες ότι ο Φόρντ βρισκόταν εδώ. Ούτε αυτός ήξερε τίποτε για σένα... Καί, όσο για μένα, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος μπορούσατε να φαντασθήτε πως θα με συναντούσατε εδώ... Δεν είν' αλήθεια; Το

Συ τον σκότωσε; ρώτησε με βραχνή φωνή ο Νόρτον.

σκοτάδι θα σε βοηθήση να σκεφθής καλύτερα τι πρέπει να κάνης...

Ο Φράνσις Νόρτον ένοιωσε ένα ρίγος ν' απλώνεται σ' όλο του το σώμα... Σε λίγο, το φως έσβυσε και το δωμάτιο βυθίστηκε μέσα στο σκοτάδι. Βρισκόταν τώρα φυλακισμένος, έχοντας για συντροφιά ένα νεκρό...

Στην άρχη, σκέφθηκε να πάρη το τηλέφωνο και να τηλεφωνήση. Στην άστυνομία; Όχι, βέβαια... Αλλά σε ποιόν τότε; Θα μπορούσε ίσως να τηλεφωνήση σ' έναν άγνωστο και να του πη τι συνέβαινε... Και πάλι, όμως, θάμπλεκε με την άστυνομία. Όχι, ούτε αυτό έπρεπε να γίνη... Άν δοκίμαζε να σπάζη την κλειδαριά με μερικές πιστολιές; ΑΛΛ' ήταν αμφίβολο αν θα το κατάφερνε... Κι' έπειτα, οι πιστολιές θάκαναν θόρυβο... Θα τον έπιαναν λοιπόν και πάλι... Όχι, ούτε να φωνάξη, ούτε να κάμη θόρυβο έπρεπε...

Το βράδυ της τρίτης ημέρας, λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα, ο πόλισμαν της υπηρεσίας, που περνούσε από τη Τζάκσον Στρήτ, είδε, ξαφνικά, ένα σκούρο όγκο να πέφτη από ένα παράθυρο του τρίτου ορόφου του αριθμού 42 μπροστά στα πόδια του.

Ήταν ο Φράνσις Νόρτον. Τα μαλλιά του είχαν γίνει κάτασπρα από τον τρόμο και την αγωνία και φαινόταν σάν να είχε γεράσει πολλά χρόνια.

Έπειτα από λίγα λεπτά, ένας έπιθεωρητής και μερικοί άστυνομικοί ανέβαιναν στο σπίτι. Βρήκαν τότε μέσα σ' ένα δωμάτιο, με κλειδωμένη την πόρτα, που το είχαμε να συκοινωνή με το διάδρομο, ένα πτώμα που είχε ένα μαχαίρι στην καρδιά.

Η ατμόσφαιρα του δωματίου ήταν άποπνικτική, γιατί η άποσύνθεσις του πτώματός είχε προχωρήσει αρκετά.

Την άλλη μέρα, έγινε η έσχαρίθωσις της ταυτότητός των δύο νεκρών, του σκοτωμένου και κείνου που είχε πηδήσει από το παράθυρο.

Εκείνο, όμως, που οι άστυνομικοί δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ποτέ ήταν ποιος είχε σκοτώσει τον Βίλλυ Φόρντ και πως ο Φράνσις Νόρτον βρέθηκε κλειδωμένος μαζί του στο ίδιο δωμάτιο — γιατί ο πόλισμαν της υπηρεσίας όρκιζόταν πως τον είχαν δη να πέφτη από το παράθυρο του δωματίου όπου βρισκόταν το πτώμα του Βίλλυ Φόρντ.

Αυτό το μυστήριο μόνον η Μώντ, η γυναίκα του γκάνγκστερ Μπίλ Σπένσερ, που είχε πεθάνει πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα, θα μπορούσε να το εξηγήση.

ΤΖΩΡΤΖ ΜΑΚΜΠΟΥΡΗ

— Λοιπόν, θα μ'ας κάνη ούξησι;

Τι πρέπει να γνωρίζετε ΓΙΑ ΤΑ «ΝΤΟΥΣ»

Πώς πρέπει να γίνονται για να
είναι ωφέλιμα

Το «ντούς» (καταϊονισμός) αποτελεί μια ειδική μορφή υδροθεραπείας. Το πλεονέκτημά του απέναντι του απλού λουτρού είναι ότι συνδυάζει τη θερμική ενέργεια του νερού (που είναι ανάλογη με τη θερμοκρασία του και εξαρτάται, συνεπώς, από το αν το «ντούς» είναι θερμό, ψυχρό ή χλιαρό) με τη μηχανική ενέργεια, που προκαλείται από την ορμητική και βίαιη πίεση του νερού στο σώμα.

Η μηχανική ενέργεια του νερού που πέφτει μ' αυτό τον τρόπο (ανεξάρτητα από τη θερμική επίδρασή του) έχει αποτελεσματικά καρδιοτονωτικά και διεγερτικά του νευρικού συστήματος, πράγμα που δεν συμβαίνει με ένα απλό λουτρό.

Τα «ντούς» είναι πολλών ειδών. Τα κυριότερα απ' αυτά είναι τα εξής:

- 1) Το «ντούς» εν είδει πίδακος, που απαιτεί ειδική συσκευή, ιδίως όταν θέλουμε να μεταβάλουμε κατά τη διάρκεια του τη θερμοκρασία του νερού.

Το «ντούς» αυτό συνίσταται στην ορμητική έκτιναξη πάνω στο σώμα νερού από ένα σωλήνα. Το άκρον αυτού του σωλήνα έχει μπροστά ένα είδος προφυλακτήρα, που κάνει το νερό να εκσφενδονίζεται σε σχήμα δαγδαλίας. Το αυτό αποτέλεσμα μπορούμε να επιτύχουμε βάζοντας την παλάμη μας στο στόμιο του σωλήνα.

Το «ντούς» εν είδει πίδακος μπορεί να γίνει θερμό, ψυχρό ή χλιαρό. Καλείται, εξ άλλου, εναλλασσόμενο, όταν η θερμοκρασία του νερού μεταβάλλεται κατά τη διάρκειά του.

Το καλούμενο σκωτσέζικο «ντούς» είναι ένα «ντούς» θερμό, που ακολουθείται από ένα «ντούς» ψυχρό μικρής διάρκειας.

- 2) Το «ντούς» εν είδει βροχής. Ο σωλήν, στην περίπτωση αυτή, διευρύνεται στο άκρον σε σχήμα κλειστού χωνιού, του οποίου η εξωτερική επιφάνεια είναι γεμάτη τρύπες (όπως στα ποτιστήρια). Έτσι, το νερό εκσφενδονίζεται σαν βροχή.

Το «ντούς» αυτό μπορεί να το φτιάχνει κανείς καί μόνος του. Θα χρειασθεί γι' αυτό ένα κοινό δοχείο, στον πυθμένα του οποίου θ' ανοίξουμε μερικές κυκλωτικές σειρές από τρύπες.

Μια απαραίτητη προφύλαξη, όταν κάνουμε «ντούς» με παρόμοιο δοχείο είναι να σκεπάζουμε το κεφάλι μ' αδιάβροχο σκουφάκι.

Τα «ντούς» αυτού του είδους μπορεί να είναι επίσης θερμά, ψυχρά ή χλιαρά.

- 3) Τα κυκλικά «ντούς». Το νερό σ' αυτά δεν πέφτει κάθετα, αλλά οριζόντια. Εκσφενδονίζεται, δηλαδή, από τα πλάγια εν είδει λεπτής βροχής και δρέχει ταυτόχρονα όλη την επιφάνεια του σώματος.

Όπως είναι εύλογο, τα «ντούς» αυτά απαιτούν μια ειδική και εξαιρετικά πολύπλοκη συσκευή. Η θερμοκρασία του νερού μπορεί να εναλλάσσεται όπως και στα «ντούς» εν είδει πίδακος.

4) Τα «ντούς» εν είδει θερμής βροχής που συνοδεύονται από ταυτόχρονο μασσάζ.

Είναι καλό, εξ άλλου, να γνωρίζουμε τα εξής σχετικά με τη θερμοκρασία των «ντούς»:

Το ψυχρό «ντούς» προκαλεί, στην αρχή, μια δυσάρεστη εντύπωση. Νομίζει κανείς ότι του κόβεται η αναπνοή και δοκιμάζει ένα αίσθημα αγωνίας. Αλλά η εντύπωση αυτή είναι πολύ μικρής διάρκειας.

Με το «ντούς» σε σχήμα πίδακος, μπορεί να μετριασθεί κανείς στο ελάχιστο αυτή την εντύπωση, αρχίζοντας από την οπίσθια επιφάνεια του σώματος.

Το ψυχρό «ντούς» πρέπει να διαρκεί ελάχιστα (10-30 δευτερόλεπτα κατ' ανώτατο όριο). Είναι καλό, εξ άλλου, να αρχίζει από τα κατώτερα άκρα και να τελειώνει σ' αυτά. Το ψυχρό «ντούς» εν είδει λεπτής βροχής είναι λιγότερο αποτελεσματικό από το «ντούς» εν είδει πίδακος. Στο είδος αυτό του «ντούς» πρέπει κυρίως να αποφεύγουμε την επαφή του νερού με το κεφάλι. Γιατί αυτή η λεπτή βροχή μπορεί να προκαλέσει κεφαλαλγίες, λιγότερο, κλπ.

Το ψυχρό «ντούς» αποδίδει άριστα αποτελέσματα όταν θέλουμε να διεγείρουμε το κυκλοφορικό και νευρικό σύστημα και, γενικότερα, να τονώσουμε τον οργανισμό. Ενδείκνυται, συνεπώς, στα νευρικά άτομα, τους πάσχοντες από άτονία, τους αναρρώνοντες κλπ., με την προϋπόθεση, όμως, ότι γίνεται ανεκτό από το σώμα των. Για το τελευταίο αυτό σημείο δοκιμάστε να αποφασίσει ο γιατρός.

Ο μετριασμός της όρμης του νερού (έφ' όσον η συσκευή μας το επιτρέπει) κάνει το ψυχρό «ντούς» εξαιρετικά κατευναστικό. Παρόμοια «ντούς» ενδείκνυνται στους πάσχοντες από νευρική αϋπνία.

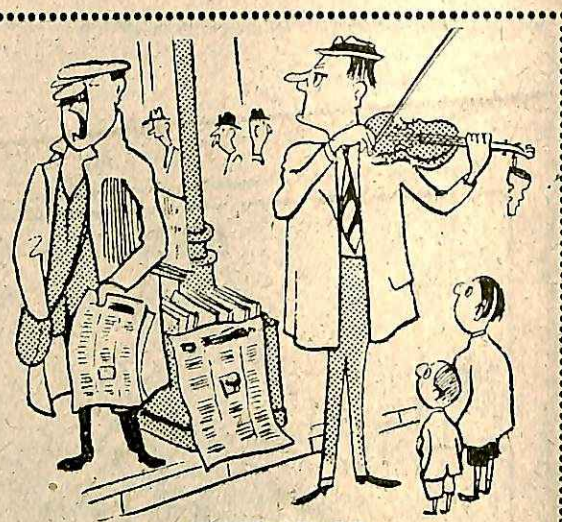
Πριν και αμέσως μετά τα «ντούς» ο λουόμενος είναι καλό να κάνει μερικές ζωηρές ασκήσεις (όχι βίαιες). Το ψυχρό «ντούς» τότε μόνον είναι ωφέλιμο, όταν η αντίδραση του οργανισμού εκδηλωθεί αμέσως έπειτα απ' αυτό. Να μερικά γνωρίσματα αυτής της αντίδρασης: ζωηρός χρωματισμός του δέρματος, αίσθημα θερμότητας, αναπνοή ελεύθερη, άνετη και βαθιά, γενικό αίσθημα ευεξίας.

«Αν δεν αισθανώσατε αυτή την αντίδραση, σταματήστε αμέσως τα ψυχρά «ντούς». Σας βλέπουν αντί να σας ωφελούν.

Τα θερμά «ντούς» ενδείκνυνται μόνο στα άτομα, που δεν άντεχουν στο κρύο. Η ωφέλιμότητά των είναι, όμως, προβληματική. Όπωςδήποτε, για να έχουν κάποιο αποτέλεσμα, πρέπει η θερμοκρασία του νερού να αυξάνει βαθμιαία ή αντίθετα να ελαττώνεται βαθμιαία.

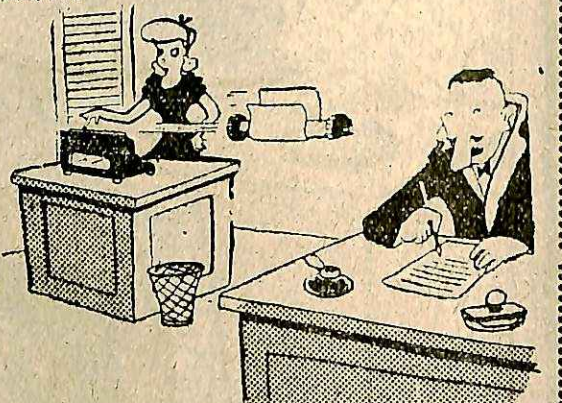
Εκείνοι που δεν παρουσιάζουν την αντίδραση που σημειώσαμε έπειτα από ένα ψυχρό «ντούς», μπορούν να δοκιμάσουν τα θερμά «ντούς» με αυξανόμενη ή ελαττωμένη βαθμιαία θερμοκρασία.

Τα χλιαρά «ντούς» δεν είναι αξιοσύστατα. Όπωςδήποτε, έχουν κάποιο κατευναστικό αποτέλεσμα σε μερικά νευρικά άτομα. Τα σκωτσέζικα «ντούς», εκείνα, δηλαδή, στα οποία το νερό πέφτει απότομα από την ανώτατη στην κατώτατη θερμοκρασία, αντενδείκνυνται στους πάσχοντες από καρδιακά νοσήματα, στους γέροντες, στα πολύ μικρά παιδιά και στις γυναίκες κατά την περίοδο της έμηνου αίσθησης και της εγκυμοσύνης.

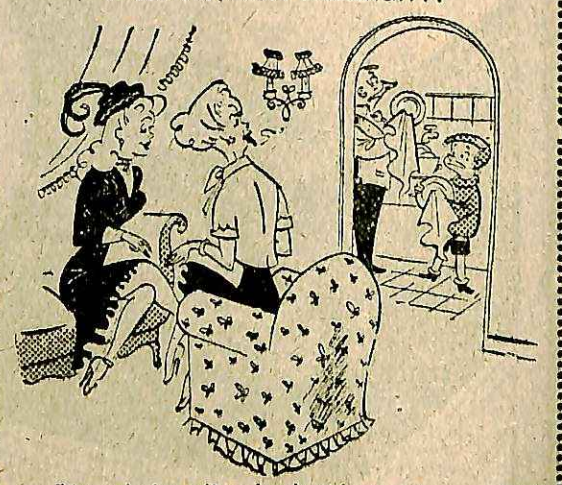

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

— Θα το βουλώσης, μωρέ, να κάνω τη δουλειά μου; ...

Η δακτυλογράφος εκδικείται...

— «Αν και είναι μόλις επτά χρόνων, τα καταφέρνει καλύτερα απ' τον πατέρα του. ...

— Δεν φταίω εγώ, κύριε διευθυντή, η Δεσποινίς ήθελε να δοκιμάσει το ρούζι προτού το πάρει.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΤΖΕΙ ΜΣ ΤΖΕΙΖ

Α.

Η Πάουλα Ντίλαν παρουσιάστηκε στο κατάφλι της πόρτας του γραφείου του Φέννερ. Ο ντέκτιβ της έριξε μια αψηφιστική ματιά. Η πολυθρόνα του ήταν επικίνδυνα γεμάτη προς τα πίσω και τα πόδια του ακουμπούσαν πάνω στο στουπαχάρτο του.

— Άσε με ήσυχον, μικρή, μουρμούρισε. Έλα αργότερα να φλυαρήσουμε, αν θέλεις. Σκέπτομαι τώρα...

Μα η νέα πλησίασε, λέγοντάς του:

— Ξύπνα, τεμπέλη! Σε περιμένει δίπλα με πελατίσση. — Πές της να φύγει, πρόφε-ρε ανάμεσα στα δόντια του ο Φέννερ. Πές της πως έχω πά-ρει σύνταξη απ' την υπηρεσία... Μα το Θεό, έχω ανάγκη να κοιμηθώ κι' εγώ, μια φορά τόσο!

— Μα έχεις το κρεβάτι σου, γι' αυτή τη δουλειά! — Προτιμώ το γραφείο... μουρμούρισε ο ντέκτιβ, και χώθηκε βαθύτερα στην πολυθρόνα του.

— Έλα λοιπόν, σήκω, Ντέιβ! Τον ικέτευε η Πάουλα. Είναι ένα εξωτικό λουλούδι, αυτή η πελατίσση! Μου φαίνεται πως έχει υπελάδες ή καυ-μένη.

Ο Φέννερ χασιμουρήθηκε και ρώτησε:

— Μήπως έρχεται για κανέ-να φιλικό βραδινό σκοπό; — Η Πάουλα κάθισε στην ά-κρη του τραπέζιού του.

— Αλήθεια, είπες, άπορώ καμιά φορά γιατί έχεις βά-λει επιγραφή στην πόρτα σου! Έσύ δεν έχεις όρεξη για πε-λατίσση! ...

Ο Φέννερ κούνησε το κε-φάλι του κι' απάντησε:

— Όχι, όταν μπορώ να την αποφύγω! Κι' αυτό τον και-ρό κολυμπάμε στα λεφτά... δεν είν' έτσι! — Πιστεύω πως θα χάσει κά-τι το ενδιαφέρον. Άς είναι όμως, αφού δεν θέλεις...

Κι' η Πάουλα έκανε να διευ-θυθεί προς την πόρτα.

— «Ε, στάσου μια στιγμή! της φώναξε ο Φέννερ, την τε-λευταία στιγμή. Σηκώθηκε απ' την πολυθρό-να του κι' έριξε προς τα πί-σω το καπέλλο που φορούσε. — Αλήθεια, είν' εξωτικό λουλούδι; ρώτησε. — Η Πάουλα κούνησε καταφα-τικά το κεφάλι της. — Και μου φαίνεται πως εί-νε βουτηγμένη ως το λαιμό στους... υπελάδες! πρόσθεσε. — Ο κέυ! Φέρ' την μέσα λοιπόν...

Η Πάουλα άνοιξε την πόρ-τα και είπες δυνατά, γυρίζοντας προς το διπλανό γραφείο:

— Περπάστε παρακαλώ! Μια νέα γυναίκα μπήκε και κάρφωσε στο Φέννερ τα μεγά-λα γκριζογάνα μάτια της. Ήταν μάλλον ψηλή, εύλυγη, με τρυφερές κνημες, με λεπτά χέρια και μικρά πόδια. Τα μαλλιά της ήταν κατάνυρα, κάτω απ' το καπέλλάκι της. Φορούσε ένα σκούρο ταγιό. Είχε ένα ύφος φοβισμένο. Η Πάουλα την ένεβάρωσε μ' ένα χαμόγελο, βγήκε έξω και εξα-νάγκασε πίσω της την πόρτα.

— Καθίστε, είπες ο Φέννερ στην επισκέπτρια. Και πέστε μου σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος.

Της έδειξε μια μεγάλη πολυθρόνα. Μα εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

— Προτιμώ να σταθώ όρ-θια, είπες λίγο λαχανιασμένη. Δεν πρόκειται να μείνω πολλή ώρα.

Ο Φέννερ ξανακάθισε. Κι-τάχτηκαν μια στιγμή. Έπειτα ο ντέκτιβ πρόσθεσε:

— Θα κάνετε καλλίτερα να καθίσετε. Θάχατε σίγουρα πολλά πράγματα να μου πείτε. Και φαίνεται πολύ κουρα-σμένη.

Καταλάβαινε καλά ότι η ά-γνωστη φοδόναν κάτι που το άγγουσε. Το βλέμμα της είχε μια ανήσυχη λάμψη. Κι' η στά-ση της έδειχνε πως ήταν έτοι-μη να πηδήσει προς την πόρτα, αν παρουσιαζόταν ανάγκη...

Κούνησε και πάλι το κεφάλι της αρνητικά κι' είπες με άγα-νία:

— Θάθελα να ξαναδοήτε την αδελφή μου! Άνησυχά τρομε-ρά γι' αυτήν... Πόσο θα κοστί-ση μια έρευνά σας;

— Όσο γι' αυτό δεν πο-δείται να τα χαλάσουμε... Η-συχάστε, και διηγήθηκε μου ό-λη την ιστορία σας Θάθελα πρώτα να μάθω ποιά είσθε.

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε το τηλέφωνο. Η νέα γυναίκα τινάχτηκε, ζωπα κι' άπομα-κρύνθηκε δυο δέματα απ' την τηλεφωνική συσκευή. Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα και σκο-τείνισαν. Μα ο Φέννερ της χαμογέλασε καθησυχαστικά.

— Έτσι ταραζομαί κι' εγώ, όταν κουδουνισό το τηλέφωνο την ώρα που αποκοιμίσαι. της είπες. Με πιάνει η καρδιά μου!

Σε κρέμασε το ακουστικό, έ-ως ή άγνωστη, όρθια κοντά στην πόρτα, τον κύτταζε στα μάτια.

— Επιτρέπετε; της είπες. — Άλλο!... Άλλο! Μιά ανδρική φωνή απάντησε στο τηλέφωνο:

— Ο κύριος Φέννερ; — Ο ίδιος!

— Από στιγμή σε στιγμή, θαρθή να σας βρή μια κοπέλλα. Σας παρακαλώ να την κρα-τήστε ως που νάρθω κι' εγώ. Έχω ξεκινήσει κι' όλος.

Ο Φέννερ έκλεισε καθησυχ-αστικά το μάτι στη νέα. Έπει-τα είπες στο τηλέφωνο:

— Δεν σας καταλαβαίνω... — Σας ξαναλέω: Θάρθ να σας επισκεφθώ μια κοπέλλα, γι' αυτήν υπόθεσι μιάς χαμένης αδελφής της. Κρατήστε την έ-κει ως που να φτάσω. Υποφέ-ρει από νευρασθένεια. Τόσκασε χίξες από μια νευρολογική κλι-νική. Ξέρω δε πως πρόκειται ναρθή στο γραφείο σας. Κρα-τήστε την λίγο. Αυτό μόνο σας ζητώ.

Ο Φέννερ έκαμε ένα μορφα-σμό. — Μα ποιός είσατε σεις, διάβολε; ρώτησε. — Θα σας εξηγήσω σε λί-γο... Ο αποζημιωθής ότι θα σας προ-φυλάξω από κάθε κίνδυνο.

Η νέα γυναίκα έμενε όρθια, δαγκώνοντας νευρικά τα χείλη της με τα κατάσπρα δόντια της. Άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε μια δέσμη χαρτονομι-σμάτων και την άφισε πάνω στο γραφείο.

— Άρκομαι αυτά για αμοιβή σας; ρώτησε. — Ο Φέννερ άγγιξε τη δέσμη. Δίχως να μετρήσει τα χαρτονο-μίσματα, υπελόγησε πως ήταν περίπου 6 χιλιάδες δολάρια. Τα πήρε, σπκώθηκε ζωπα κι' πήγε ως την πόρτα.

— Μια στιγμή, παρακαλώ, είπες στη νέα γυναίκα. Πέρασε στο διπλανό γρα-φείο, όπου η Πάουλα καθόταν εμπρός στη γραφομηχανή της.

— Φόρεσε γρήγορα το κα-πέλλο σου, της είπες, και συνο-δευσε αυτή τη μικρή ως το ξε-νοδοχείο «Βαλτιμόρη». Πάρε ένα δωμάτιο γι' αυτήν και πές της να κλειδωθεί μέσα. Όταν τελειώσης, πέρασε απ' την

περίπτωσι σας μ' ενδιαφέ-ρει... χωρίς περιστροφές! — Η νέα έπνιξε ένα λυγμό, γύ-ρισε την πλάτη της στο Φέν-νερ και κατέβασε το πουκά-μισό της.

Ο Φέννερ άπλωσε γρήγορα το χέρι του προς το κουμπί του κομοδίνου. Είχε υποπτευθεί ότι η επισκέπτριά του ήταν α-νισορροπη κι' ικανή να τον κα-τηγορήσει για απόπειρα δια-σμού. Ανασκήρτησε όμως ξα-φνικά και δεν έχτηπσε το κου-δούνι. Γιατί είχε ήδη ότι η ρά-χη της νέας ήταν καταπληγω-μένη, αλκαλική από κόκκινες ραβδώσεις!

Η άγνωστη ξαναφόρεσε και κομπώσε πάλι το πουκάμισό της. Έπειτα φόρεσε πάλι τη ζακέτα της και γύρισε προς το Φέννερ. Τα μάτια της φαίνον-ταν ακόμη μεγαλειότερα από πριν.

— Και τώρα, είπες, θα μ' πιστέψετε αν σας πώ ότι έχω λόγους να φοβάμαι το κάθε τι; — Ο Φέννερ κούνησε το κεφα-λί του.

— Δεν υπάρχει ανάγκη, ά-πάντησε. Άρκεί ότι ήρθατε να μου ζητήσε δόσθησι. Μπορείτε νάσατε ήσυχη ότι θα σας προ-φυλάξω από κάθε κίνδυνο.

Η νέα γυναίκα έμενε όρθια, δαγκώνοντας νευρικά τα χείλη της με τα κατάσπρα δόντια της. Άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε μια δέσμη χαρτονομι-σμάτων και την άφισε πάνω στο γραφείο.

— Άρκομαι αυτά για αμοιβή σας; ρώτησε. — Ο Φέννερ άγγιξε τη δέσμη. Δίχως να μετρήσει τα χαρτονο-μίσματα, υπελόγησε πως ήταν περίπου 6 χιλιάδες δολάρια. Τα πήρε, σπκώθηκε ζωπα κι' πήγε ως την πόρτα.

— Μια στιγμή, παρακαλώ, είπες στη νέα γυναίκα. Πέρασε στο διπλανό γρα-φείο, όπου η Πάουλα καθόταν εμπρός στη γραφομηχανή της.

— Φόρεσε γρήγορα το κα-πέλλο σου, της είπες, και συνο-δευσε αυτή τη μικρή ως το ξε-νοδοχείο «Βαλτιμόρη». Πάρε ένα δωμάτιο γι' αυτήν και πές της να κλειδωθεί μέσα. Όταν τελειώσης, πέρασε απ' την

Μεγάλο... δυστύχημα

Μια αρκετά νόστιμη κυρία, έκκεντρική στους τρόπους της και πρό παντός στο ντύσιμό της, διασχίζει, μαζί με τον συνοδό της, ένα κεντρικό δρόμο και περιεργάζεται γύρω της, τα πάντα.

Σε μια στιγμή σταματάει μπροστά σ' ένα τριώροφο γκαρί, το παρατηρεί καλά - καλά και αποτεινεται στον συνοδό της ταραγμένη:

— Μα είναι έξω φρενών! — Ποιά έννοια; — Το γαρί, αγαπητέ μου. — Τι έχει; — Δεν βλέπετε; Όλες οι σκαλωσιές του είναι ετοιμόρ-ροπες. Τρίχουν τόσο πολύ, που νομίζει κανείς ότι από στιγμή σε στιγμή θα σωριαστούν πάνω στα κεφάλια των διαδρασών.

— Έχετε δίκιο. Και είναι τόσο εργάτες άπαγο! — Τόσο το χειρότερο! — Βέβαια. Το δυστύχημα θα είναι μεγαλύτερο... — Αφάλας! Γιατί, σκεφθήτε ότι μπορεί να πέσουν στα κεφάλια μας και να μού χαλάσουν τό... καινούργιο μου καπέλλάκι!

ΖΚΟΠΤΙΚΗ • ΡΑΠΤΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΔΑ

— Είναι το όνομα που σας εξασφαλίζει το μέλλον σας. — Είναι το ΣΥΣΤΗΜΑ με το όποιον κόβετε και ράβετε χωρίς καρφίτσες και πρόβες.

ΑΘΗΝΑΙ: — Υπερίδου 3. Πλ. Συντάγματος ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: — Βασ. Κωνσταντίνου 73 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: — Πρίγκηπος Νικολάου

63

σπονδιακή 'Αστυνομία έχει τη δυνατότητα ν' ασχοληθεί με την κόρη σας και με πεντακόσιες άλλες ααζί. Έγώ όμως αδυνατώ, δυστυχώς.

Κι ο Φέννερ έκαμε με το κεφάλι του ένα νόημα στην Πάουλα και βγήκε απ' το μπάρ. Ο Λίντσευ άρχισε να κλαίει σιωπηλά. Η Πάουλα τον χτύπησε ελαφρά στον ώμο με συμπόνοια κι έπειτα απομακρύνθηκε. Ο Φέννερ την περίμενε στο χώλλ.

— Δεν άφινεις τις αισθηματολογίες; της είπε απότομα. Δεν έχουμε φιλανθρωπικό ίδρυμα!

Η Πάουλα τον λοξοκύτταξε διαστακτικά κι απάντησε:

— Ο καύμένος ο γέρος έχασε την κόρη του! Δεν σε συγκινεί, αυτό;

— Όχι, με παρασκότισες! Πάμε στο γραφείο. Έχουμε δουλειά.

— Τι αντιπαθητικός πού γίνεσαι, ώρες-ώρες!... μου μούσισε η Πάουλα.

Καθώς προχωρούσαν μαζί προς την έξοδο, ένας νέος σηκώθηκε από μια βαθεία πολυθρόνα και τους έφραξε το δρόμο.

— Είμαι ο αστυνομικός επιβεβαιωτής Γκρόσετ, τού γραφείου του Γενικού Εισαγγελέως, δήλωσε. Θάθελα νά σάς μιλήσω.

— Είμαι άπασχολημένος αυτή τη στιγμή. Έλάτε αύριο απ' το γραφείο μου... την ώρα που θάχω φύγει!

Ο Γκρόσετ έδειξε δυο πελώριους αστυνόμενους με πολιτικά, που φρουρούσαν την πόρτα.

— Μπορούμε να μιλήσουμε κι' εδώ, είπε μ' επιτηδευμένη ευγένεια.

— Α, με το ζόρι; πρόφερε σαρκαστικά ο Φέννερ. 'Ας είναι λοιπόν! Μά κάνετε γρήγορα, παρακαλώ!

— Έχασα κάτι στο μπάρ, επενέβη η Πάουλα. Θά γυρίσω άμέσως.

ΟΛΑ ΠΑΜΦΘΗΝΑ

Κάλτσες μεταξ. άράχνης 7.000

- Νάυλον No 51 35.000
- τύπ. Τονχίας 25.000
- άνδρών 1.500
- παιδικές 2.000

Σοσόνια 1.500

Κομπιναιζόν έρσοιύ 7.000

• σατινέ κλάς 18.000

• Υποκάμισα Α' 13.000

• ποπλιν έξτρα 18.000

Φανέλλες Α' 5.000

Εσώβρακα κοντά 5.000

Κυλότνια παιδικά 1.500

Κασκορέ γυναικεία 3.500

Φανέλλες, πιτζάμες, προσόψνια, πουλόβερ, μπλουζές και πολλά είδη με μικρό έλάττωμα, στη μισή τιμή.

ΣΤΟΥ ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Με τα τελειότερα 'Αμερικανικά μηχανήματα Βραχέων κυμάτων

HERMOFLUX HYFRESCATOR

Ασθητική Δέρματος - Προσώπου με άκτινες ULTRA VIOLET υπό του Ειδικού Δερματολόγου 'Ιατρού

ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

Νίκης 13. Τηλ. 29-548

Και ξαναμπήκε βιαστικά στο μπάρ. Ο Λίντσευ βρισκόταν ακόμη εκεί. Η νέα γυναίκα κάθισε κοντά του και τού είπε μαλακά:

— Ξαναπάρω για νά δικαιολογήσω τον κύριο Φέννερ. 'Αν σάς μίλησε απότομα, είναι γιατί έχει άνακατευθεί με μία υπόθεσι που τον έχει έκνευρσει. Μά είναι πρώτης τάξεως άνθρωπος.

Ο γέρος την κύτταξε με αποθάρρυνσι.

— Δεν θάπρεπε νά τον ενοχλήσω, είπε. 'Αλλά ή κορούλα μου είναι τό παν γιά μένα!

Η Πάουλα άνοιξε την τσάντα της κι' έβγαλε ένα καρνέ.

— Δώστε μου όλες τις λεπτομέρειες, είπε. Δεν μπορώ νά σάς υποσχεθώ τίποτε. 'Ισως όμως κατορθώσω νά τον πείσω.

Μιά λάμψις έλπίδος πέρασε απ' τα μάτια τού γέρου.

— Τι ακριβώς θέλετε νά μάθετε;... ρώτησε.

Στο χώλλ, ο Φέννερ κι' ο Γκρόσετ είχαν καθήσει σε μία ήσυχη γωνιά. Ο ντεκτεκίβ βρισκόταν σ' επιφυλακή.

Ο Γκρόσετ ήταν υπερβολικά φιλοφρονητικός. 'Ανοιξε μία χρυσή ταμπάκαρα και πρόσφερε τσιγάρο στο Φέννερ. 'Επειτα τούδωσε φωτιά, μ' ένα χρυσό αναπτήρα.

— Βλέπω, καλοπερνάτε έσεις! πρόφερε ξερά ο Φέννερ.

Ο Γκρόσετ σταύρωσε τα πόδια του κι' άρχισε:

— 'Αν δεν άπατώμαι, δεν έχω ν' ασχοληθώ με ποτέ μαζί σας... Έξέτασα την άδεία σας ως ντεκτεκίβ και τό φάκελλό σας. Είσατε σείς που τά καταφέρατε τόσο ώρσια με την υπόθεσι Μπλάντις. 'Επειτα απ' αυτό τό λαμπρό ξεκίνημα, έπίδοθηκατε στο στάδιο του ιδιωτικού αστυνομικού, άφίσατε την πατρίδα σας, τό Κάνσας, κι' άνοίξατε έδώ γραφείο.

— 'Ως έδώ, τό λέτε σωστά, είπε ήσυχα ο Φέννερ.

— Βρίσκεσθε από έξη μίνες στη Νέα 'Υόρκη. Δεν φαίνεται νά κάνετε μεγάλα πράγματα σ' όλο αυτό τό διάστημα.

— Είμαι δύσκολος, στίς δουλειές που αναλαμβάνω, εξήγησε ο Φέννερ μ' ένα χαμογέλιο.

— Σήμερα τό πρωί, λάβαμε μία πολύ ένδιαφέρουσα πληροφορία γιά σας.

— Α, ναι! Καί στείλατε άμέσως τα παλληκάρια σας νά με τσιμπήσουν... Μά ξαναφύγαν σάν βρεγμένες κόττες.

Ο Γκρόσετ χαμογέλασε και πρόσθεσε:

— Ναι, άλλα κατόπιν ψάξαμε όλο τό κτίριο και βρήκαμε ένα νεκρό Κινέζο μέσα σ' ένα γραφείο, κοντά στο δικό σας...

— Ήταν δολοφονημένος!

Ο Φέννερ άνασκήκωσε τους ώμους του.

— Και τί θέλετε τώρα από μένα; είπε. Νά βρώ μήπως τό δολοφόνο;

— Η πληροφορία που λάβαμε σήμερα, έλεγε πως θά βρίσκαμε ένα νεκρό Κινέζο μέσα στο γραφείο σας.

— Χι! Φαίνεται πως θέλησαν νά τον χώσουν στο δικό μου γραφείο, μά έκαμαν λάθος!

Ο Γκρόσετ έσβυσε τό τσιγάρο του σ' ένα τασάκι.

— Άκούστε, Φέννερ, είπε. Προτιμώτερο νά παίξουμε μ' άνοιχτά χαρτιά! Ο Κινέζος είχε πεθάνει πρό 36 ώρών... Η πληροφορία που μάς έστειλαν,

μύριζε από μακριά σκηνοθεσία, όπωςδήποτε όμως έπρεπε νά την έξακριβώσουμε. Πάντως, μάς ένδιαφέρει τώρα αυτή ή ιστορία. Τί ιδέα έχετε σείς;

— Μά... αν ήξερα τό παραμικρό, θά σάς τόλεγα! Δεν είδα καθόλου αυτό τον περίφημο Κινέζο σας, κι' έλπίζω νά μη τύχη νά τον ιδώ!

Ο Γκρόσετ κύτταξε τό ντεκτεκίβ, με ύφος συλλογισμένο, κι' απάντησε:

— Με είχαν προειδοποιήσει πως είσαπτε κατσούφης, γκαρνιζούς και είρων. Φαίνεται πως προτιμάτε νά εργάζεσθε μόνος σας και νά μάς προσφέρετε έπειτα έτοιμο τό ψητό! Κάμετε όπως προτιμάτε λοιπόν. 'Αν μπερδέσουμε, θά σάς βοηθήσουμε. 'Αν όμως μάς ενοχλήσετε, θά σάς καταλάβουμε ως που νά πητέ αμην!

Ο Φέννερ χαμογέλασε και σηκώθηκε.

— Τελειώσατε; είπε. Θάθελα νά φύγω πιά, γιατί έχω πολλή δουλειά στο γραφείο μου.

— Είσατε ελεύθερος. Μη χαθήτε όμως! 'Ελπίζω νά ξαναϊδωθώ με σύντομα.

Κι' οι τρείς αστυνομικοί άπομακρύνθηκαν.

Η Πάουλα βγήκε απ' τό μπάρ και πρόλαβε τό Φέννερ, που προχωρούσε προς την πόρτα.

— Από πού έρχεσαι; τη ρώτησε ο ντεκτεκίβ.

— Άκρυσ, Ντέιβ! Μίλησα με τον κύριο Λίντσευ. Μαύ γήθηκε λεπτομερώς την έξαφάνισι της κόρης του. Θάπρεπε νά οίξεσ μία ματιά στις σημειώσεις που κράτησα...

Ο Φέννερ την κύτταξε μ' άπάθεια.

— Φοράς θώρακα μέσα απ' τό φουστάνι σου; πρόφερε.

— Από ποτέ ένδιαφέρεσαι γιά τό τί φορά;

— Σκοπεύω νά δοκιμάσω τη στερεότητα του, όταν νυθίσουμε στο γραφείο!... Έχω όλη τη διάθεσι νά ξεθυμάνω άπάνω σου, μ' ένα γερό ραβδί!... 'Αν άγαπάς τη ζωή σου, μη...

— 'Ισως νά είδε κάποιο γνωστό της και νά φοβήθηκε... παρατήρησε ή Πάουλα.

— Χι!... Πρόσεξε! Έσύ κανένα που θά μπορούσε νά της κάνει αυτή την εντύπωση;

— Όχι... άλλα τό χώλλ του ξενοδοχείου ήταν γεμάτο κόσμο!

Ο Φέννερ σηκώθηκε κι' άρχισε νά πηγαίνει άναγκαζόμενος στο δωμάτιο, σκεπτικός, με τα χέρια στο ντεσέπ.

— 'Ισως νάχης δίκιο... μουρμούρισε. Πρέπει λοιπόν νά μείνη κάποιος στο τηλέφωνο, γιάτί μπορεί νά μάς καλέσει...

Η Πάουλα έκανε ένα μορμασμο δύσφοις. 'Αλλά ο ντεκτεκίβ πρόσθεσε:

— Πήγαμε νά φέρω απ' τό σπίτι σου ό,τι σου χρειάζεται. Θά κοιμηθής μιά χαρά έδώ, πάνω στο ντεβάνι.

— Και σ' θά πείσω στο ξεστό σου κρεβάτι, γκαίνιασε ή Πάουλα.

— Όχι. 'Εγω δουλεύω... Θά σου πώ που θά μπερδέσει νά με βρής, αν χρειαστή.

Η νέα γυναίκα βγήκε, χτυπώντας πίσω της την πόρτα.

Ο Φέννερ πήρε τότε ένα αριθμό στο τηλέφωνο.

— Γραφείο Εισαγγελίας; είπε στο μικρόφωνο. Δώστε μου τό Γκρόσετ. Έδώ, Φέννερ. Ο Γκρόσετ απάντησε σε λίγες στιγμές:

— Άλλά, Φέννερ! Μήπως άποφασίσατε νά μιλήσετε; Ο ντεκτεκίβ χαμογέλασε.

— Όχι ακόμη! Θάθελα νά μιλήσετε σείς μάλλον! Μήπως βρήκατε πάνω στο νεκρό Κινέζο κανένα στοιχείο, που θά μπορούσε νά μάς βοηθήσει κάπως;

— Χά, χά! Χαράς στο θρόσος σας, Φέννερ! Θέλετε λοιπόν τώρα νά σάς δώσω και πληροφορίες;

— Άκούστε, Γκρόσετ, απάντησε σοβαρά ο ντεκτεκίβ. Η υπόθεσις αυτή βρίσκεται ακόμη στην αρχή της. Έχω την ιδέα ότι, αν προχωρήσει, θά χαλάσει κόσμο! Θάθελα λοιπόν νά τί σταματήσω, όσο είναι ακόμη καιρός.

— 'Ισως προειδοποιώ και πάλι, Φέννερ! 'Αν συμβή κάτι που θά μπορούσα νά τό έμποδίσω, και μάθω πως ήσαστε εν γνώσει, θά σας κοστήσει ακριβά!

— Άφίστε τώρα τις άπειλές! 'Αν θέλησα νά μού δάσετε τις πληροφορίες που σάς ζητώ, θά σάς τις άναπαδώσω με τόκο! Πως σας φαίνεται ή πρότασί μου;

— Είσατε διαδολλόμενος, Φέννερ! 'Όστόσο... αυτά που ξέρω δεν πρόκειται νά σας διαφωτίσουν. Δεν εφύκαμε τίποτε πάνω στο πτώμα.

— Πως τό καταβάλλαν;

— Μέσα σ' ένα μεγάλο πανέρι της μπουγάδας. Τό πέρασαν απ' την πίσω πόρτα, τό ανέβασαν με τον άνελκυστήρα της υπηρεσίας και τόκρυψαν σ' ένα άδειαν γραφείο, πριν τό χώσουν στο δικό σας.

— Κάμετε λάθος, διώρθωσε ο Φέννερ. Δεν τόβαλαν καθόλου στο δικό μου γραφείο.

Ο Γκρόσετ σφύριξε, μ' ένα τρόπο που σήμαινε ότι δυσπιστούσε...

— Δεν είδε κανείς αυτούς που τόφεραν; ρώτησε ο ντεκτεκίβ.

— Όχι, διητύχως.

— Καλά! Εύχαριστώ πολύ... Θά σας τό άναπαδώσω μιά φορά... Τίποτ' άλλο; 'Ισως φάνηκε τίποτε παράξενο;

— Πολλά πράγματα μού φαίνονται παράξενα, δεν ξέρω όμως τί συμπεράσμα νά βγάλω. Ο λοιμός του Κινέζου ήταν κοιμμένος και ξανασημμένος. Κι' είχε σημάδια στην πλάτη του, σάν κάποιος νά τον είχε μαστιγώσει με βουρδουλά...

— Πως! Δέχομαι ξωπρά ο Φέννερ. Τον είχαν μαστιγώσει;

— Ναι, ή πλάτη του ήταν αύλακαμένη... 'Ισως λέει τίποτε, αυτό;

— Όχι ακόμη. Μπορεί όμως νά μού χρησιμεύσει.

Κοπτική και Ραπτική Νασιάς Τσιάντη

ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ 15 (Νέα Φιλαδέλφεια).

Τελείαν εκμάθισιν και έπιστημονικην κατάρτισιν **ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ** εντός δραχυτάτου χρονικού διαστήματος, θά την εύρητε εις τον οίκον μας. Μία επίσκεψις σας άρκει γιά νά πείσθητε.

Η νέα γυναίκα βγήκε, χτυπώντας πίσω της την πόρτα.

Ο Φέννερ πήρε τότε ένα αριθμό στο τηλέφωνο.

— Γραφείο Εισαγγελίας; είπε στο μικρόφωνο. Δώστε μου τό Γκρόσετ. Έδώ, Φέννερ. Ο Γκρόσετ απάντησε σε λίγες στιγμές:

— Άλλά, Φέννερ! Μήπως άποφασίσατε νά μιλήσετε; Ο ντεκτεκίβ χαμογέλασε.

— Όχι ακόμη! Θάθελα νά μιλήσετε σείς μάλλον! Μήπως βρήκατε πάνω στο νεκρό Κινέζο κανένα στοιχείο, που θά μπορούσε νά μάς βοηθήσει κάπως;

— Χά, χά! Χαράς στο θρόσος σας, Φέννερ! Θέλετε λοιπόν τώρα νά σάς δώσω και πληροφορίες;

— Άκούστε, Γκρόσετ, απάντησε σοβαρά ο ντεκτεκίβ. Η υπόθεσις αυτή βρίσκεται ακόμη στην αρχή της. Έχω την ιδέα ότι, αν προχωρήσει, θά χαλάσει κόσμο! Θάθελα λοιπόν νά τί σταματήσω, όσο είναι ακόμη καιρός.

— 'Ισως προειδοποιώ και πάλι, Φέννερ! 'Αν συμβή κάτι που θά μπορούσα νά τό έμποδίσω, και μάθω πως ήσαστε εν γνώσει, θά σας κοστήσει ακριβά!

— Άφίστε τώρα τις άπειλές! 'Αν θέλησα νά μού δάσετε τις πληροφορίες που σάς ζητώ, θά σάς τις άναπαδώσω με τόκο! Πως σας φαίνεται ή πρότασί μου;

— Είσατε διαδολλόμενος, Φέννερ! 'Όστόσο... αυτά που ξέρω δεν πρόκειται νά σας διαφωτίσουν. Δεν εφύκαμε τίποτε πάνω στο πτώμα.

— Πως τό καταβάλλαν;

— Μέσα σ' ένα μεγάλο πανέρι της μπουγάδας. Τό πέρασαν απ' την πίσω πόρτα, τό ανέβασαν με τον άνελκυστήρα της υπηρεσίας και τόκρυψαν σ' ένα άδειαν γραφείο, πριν τό χώσουν στο δικό σας.

— Κάμετε λάθος, διώρθωσε ο Φέννερ. Δεν τόβαλαν καθόλου στο δικό μου γραφείο.

Ο Γκρόσετ σφύριξε, μ' ένα τρόπο που σήμαινε ότι δυσπιστούσε...

— Δεν είδε κανείς αυτούς που τόφεραν; ρώτησε ο ντεκτεκίβ.

— Όχι, διητύχως.

— Καλά! Εύχαριστώ πολύ... Θά σας τό άναπαδώσω μιά φορά... Τίποτ' άλλο; 'Ισως φάνηκε τίποτε παράξενο;

— Πολλά πράγματα μού φαίνονται παράξενα, δεν ξέρω όμως τί συμπεράσμα νά βγάλω. Ο λοιμός του Κινέζου ήταν κοιμμένος και ξανασημμένος. Κι' είχε σημάδια στην πλάτη του, σάν κάποιος νά τον είχε μαστιγώσει με βουρδουλά...

— Πως! Δέχομαι ξωπρά ο Φέννερ. Τον είχαν μαστιγώσει;

— Ναι, ή πλάτη του ήταν αύλακαμένη... 'Ισως λέει τίποτε, αυτό;

— Όχι ακόμη. Μπορεί όμως νά μού χρησιμεύσει.

Η νέα γυναίκα βγήκε, χτυπώντας πίσω της την πόρτα.

Ο Φέννερ πήρε τότε ένα αριθμό στο τηλέφωνο.

— Γραφείο Εισαγγελίας; είπε στο μικρόφωνο. Δώστε μου τό Γκρόσετ. Έδώ, Φέννερ. Ο Γκρόσετ απάντησε σε λίγες στιγμές:

— Άλλά, Φέννερ! Μήπως άποφασίσατε νά μιλήσετε; Ο ντεκτεκίβ χαμογέλασε.

— Όχι ακόμη! Θάθελα νά μιλήσετε σείς μάλλον! Μήπως βρήκατε πάνω στο νεκρό Κινέζο κανένα στοιχείο, που θά μπορούσε νά μάς βοηθήσει κάπως;

— Χά, χά! Χαράς στο θρόσος σας, Φέννερ! Θέλετε λοιπόν τώρα νά σάς δώσω και πληροφορίες;

— Άκούστε, Γκρόσετ, απάντησε σοβαρά ο ντεκτεκίβ. Η υπόθεσις αυτή βρίσκεται ακόμη στην αρχή της. Έχω την ιδέα ότι, αν προχωρήσει, θά χαλάσει κόσμο! Θάθελα λοιπόν νά τί σταματήσω, όσο είναι ακόμη καιρός.

— 'Ισως προειδοποιώ και πάλι, Φέννερ! 'Αν συμβή κάτι που θά μπορούσα νά τό έμποδίσω, και μάθω πως ήσαστε εν γνώσει, θά σας κοστήσει ακριβά!

— Άφίστε τώρα τις άπειλές! 'Αν θέλησα νά μού δάσετε τις πληροφορίες που σάς ζητώ, θά σάς τις άναπαδώσω με τόκο! Πως σας φαίνεται ή πρότασί μου;

— Είσατε διαδολλόμενος, Φέννερ! 'Όστόσο... αυτά που ξέρω δεν πρόκειται νά σας διαφωτίσουν. Δεν εφύκαμε τίποτε πάνω στο πτώμα.

— Πως τό καταβάλλαν;

— Μέσα σ' ένα μεγάλο πανέρι της μπουγάδας. Τό πέρασαν απ' την πίσω πόρτα, τό ανέβασαν με τον άνελκυστήρα της υπηρεσίας και τόκρυψαν σ' ένα άδειαν γραφείο, πριν τό χώσουν στο δικό σας.

— Κάμετε λάθος, διώρθωσε ο Φέννερ. Δεν τόβαλαν καθόλου στο δικό μου γραφείο.

Ο Γκρόσετ σφύριξε, μ' ένα τρόπο που σήμαινε ότι δυσπιστούσε...

— Δεν είδε κανείς αυτούς που τόφεραν; ρώτησε ο ντεκτεκίβ.

— Όχι, διητύχως.

— Καλά! Εύχαριστώ πολύ... Θά σας τό άναπαδώσω μιά φορά... Τίποτ' άλλο; 'Ισως φάνηκε τίποτε παράξενο;

— Πολλά πράγματα μού φαίνονται παράξενα, δεν ξέρω όμως τί συμπεράσμα νά βγάλω. Ο λοιμός του Κινέζου ήταν κοιμμένος και ξανασημμένος. Κι' είχε σημάδια στην πλάτη του, σάν κάποιος νά τον είχε μαστιγώσει με βουρδουλά...

— Πως! Δέχομαι ξωπρά ο Φέννερ. Τον είχαν μαστιγώσει;

— Ναι, ή πλάτη του ήταν αύλακαμένη... 'Ισως λέει τίποτε, αυτό;

— Όχι ακόμη. Μπορεί όμως νά μού χρησιμεύσει.

Η νέα γυναίκα βγήκε, χτυπώντας πίσω της την πόρτα.

Ο Φέννερ πήρε τότε ένα αριθμό στο τηλέφωνο.

— Γραφείο Εισαγγελίας; είπε στο μικρόφωνο. Δώστε μου τό Γκρόσετ. Έδώ, Φέννερ. Ο Γκρόσετ απάντησε σε λίγες στιγμές:

— Άλλά, Φέννερ! Μήπως άποφασίσατε νά μιλήσετε; Ο ντεκτεκίβ χαμογέλασε.

— Όχι ακόμη! Θάθελα νά μιλήσετε σείς μάλλον! Μήπως βρήκατε πάνω στο νεκρό Κινέζο κανένα στοιχείο, που θά μπορούσε νά μάς βοηθήσει κάπως;

— Χά, χά! Χαράς στο θρόσος σας, Φέννερ! Θέλετε λοιπόν τώρα νά σάς δώσω και πληροφορίες;

— Άκούστε, Γκρόσετ, απάντησε σοβαρά ο ντεκτεκίβ. Η υπόθεσις αυτή βρίσκεται ακόμη στην αρχή της. Έχω την ιδέα ότι, αν προχωρήσει, θά χαλάσει κόσμο! Θάθελα λοιπόν νά τί σταματήσω, όσο είναι ακόμη καιρός.

— 'Ισως προειδοποιώ και πάλι, Φέννερ! 'Αν συμβή κάτι που θά μπορούσα νά τό έμποδίσω, και μάθω πως ήσαστε εν γνώσει, θά σας κοστήσει ακριβά!

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΣΤΑΒ ΛΕΡΟΥΖ

14ον — Τι σου συμβαίνει, φίλε μου; ρώτησε, ο Βευράκ σήκωσε άργά το χέρι του κι' έδειξε τα μάτια του.

Ο καθηγητής συγκέντρωσε όλο του το κουράγιο γιά ν' άπαντήσει:

— Τους άθλιους!... Μά μη χάνης τό θάρρος σου, Βευράκ. 'Ισως τό κακό που σουκάναν δεν είναι ανεπανόρθωτο.

Ο Βευράκ κούνησε με λύπη τό κεφάλι του.

— Σου μιλώ σοβαράς, άγαπητέ μου Βευράκ. 'Αφες νά σ' εξετάσουμε πρώτα προσεκτικά. Καί σε δεβαίω στην τιμή μου ότι θά σου πώ την αλήθεια. Ποιος ξέρει; Δεν είναι άπίθανο νά ξαναποχτήσης τό φως σου. Κουράγιο, φίλε μου. Δεν πρέπει νά λιποψυχής σ' αυτή την κρίσιμη περίστασι. Σε ξέρω γενναίο.

— Δεν λιποψυγώ, απάντησε περήφανα ο Βευράκ. Δεν σκέπτομαι άλλωστε τον εαυτό μου. Τη Ζανέτ σκέπτομαι. Πως θ' αντιμετώπιση τη νέα αυτή συμφορά, τό ανεπανόρθωτο αυτό;

— Μη μιλάς γι' ανεπανόρθωτο, Βευράκ, πριν σ' εξετάσουμε.

— Κι' ή Ζανέτ; Που είναι ή Ζανέτ; ρώτησε με αγωνία ο Βευράκ.

— Βρίσκεται σε μέρος άσφαλές, φίλε μου. Κάμε λίγη υπομονή και θά βρεθής κοντά της, κοντά σ' όλους τους φίλους μας.

— Κι' οι επιχειρήσεις;

— Ο Θεός δεν θέλησε την καταστροφή μας. Νικούμε παντού. Ο πλανήτης μας ξαναβρίσκει σιγά-σιγά την ηρεμία του. Καί οι είδησεις που ήθελαν απ' τό Νέο Κόσμο και τις άλλες χώρες ήσαν τρομερά έξοχόμενες.

— Λες αλήθεια, Μπουσάν;

— Σου τό δεβαίωνα στην τιμή μου, Βευράκ. Οι 'Αρειοι ήθελαν ένα καλό μάθημα. Είμαι βέβαιος ότι δεν θά ξανατολήσουν νά έπισκεφθούν τη σφαίρα μας. Όσο γιά τους Γιαπωνέζους, αυτή τη φορά θά τιμωρηθούν ακόμη σκληρότερα, όπως τους αξίζει άλλωστε.

— Ένας στεναγμός άνακούφισως φύσκωσε τό στήθος τού στρατηγού.

— Δεν πρέπει νά μένουμε περισσότερο έδώ, είπε ο Μπουσάν. Θά φύγουμε άμέσως. Θά σε φιλοξενήσω σε μέρος άσφαλές.

— Κι' ή Ζανέτ, ο άδελφός μου;

— Θα τους τηλεφωνήσω δ-

— Κι' ή Ζανέτ, ο άδελφός μου;

— Θα τους τηλεφωνήσω δ-

— Κι' ή Ζανέτ, ο άδελφός μου;

— Θα τους τηλεφωνήσω δ-